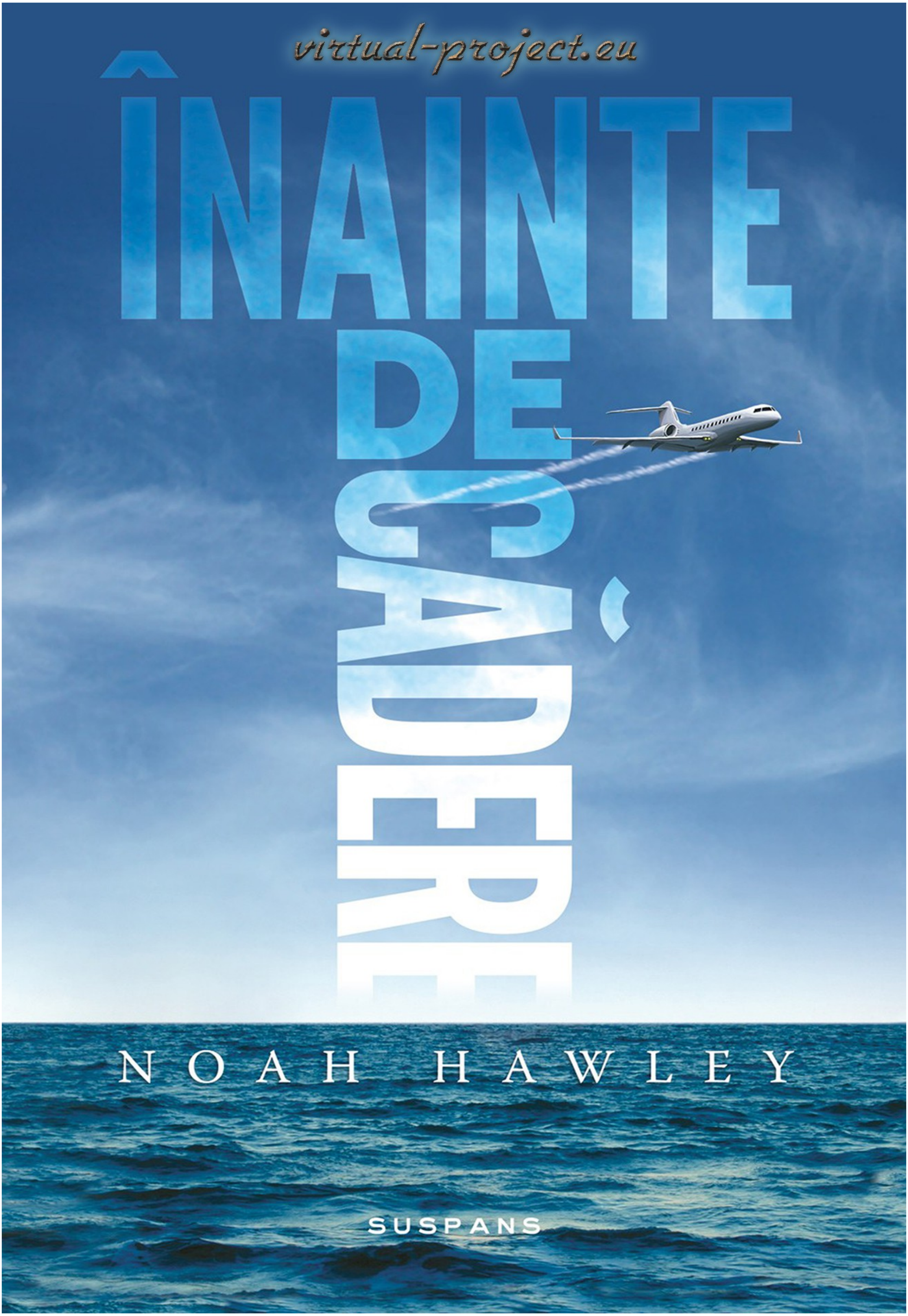

virtual-project.eu
ÎNAINTE DE CĂDERE
NOAH HAWLEY
SUSPANS

NOAH HAWLEY

ÎNAINTE DE CĂDERE

Original: *Before the Fall* (2016)

Traducere din limba engleză de:
RUXANDRA TOMA

virtual-project.eu

NEMIRA

2016

Noah Hawley, scriitor, scenarist, producător de film și de televiziune, s-a născut în 1967 la New York, unde și-a și petrecut copilăria, A studiat științe politice la Sarah Lawrence College și a lucrat pentru Legal Aid Society. S-a mutat apoi la San Francisco, unde a lucrat în IT. A debutat în volum cu *A Conspiracy of Tall Men* (1998). A publicat apoi *Other People's Weddings* (2004), *The Punch* (2008), *The Good Father* (2012). Este creatorul serialului de televiziune *Fargo* (2014), care s-a bucurat de un real succes și a câștigat numeroase premii. Drepturile de ecranizare pentru cel mai recent roman al său, *Înainte de cădere,* bestseller *New York Times,* au fost achiziționate de Sony Pictures, autorul însuși urmând să scrie scenariul.

1.

Un avion particular stă pe o pistă a aeroportului din Martha's Vineyard, cu scara din față coborâtă. Este un OSPRY 700SL cu nouă locuri, construit în anul 2001 în Wichita, Kansas. Este însă greu de spus cui aparține acest avion. Titularul dreptului de proprietate este un holding olandez, cu adresa pentru corespondență în Insulele Cayman; dar pe emblema de pe fuzelaj scrie GULLWING AIR. Pilotul, James Melody, este britanic. Charlie Busch, copilotul, este originar din Odessa, Texas. Însoțitoarea de zbor, Emma Lightner, născută în Mannheim, Germania, este fiica unui locotenent din aviația americană și a foarte tinerei lui soții, care s-au mutat la San Diego atunci când copila avea nouă ani.

Toți oamenii au drumul lor. Toți suportăm consecințele alegerilor făcute. De ce doi oameni ajung în același loc în același timp rămâne un mister. Te urci într-un ascensor împreună cu zece necunoscuți. Călătorești cu autobuzul, stai la coadă la o toaletă publică. Se întâmplă în fiecare zi. Orice încercare a noastră de a anticipa unde vom merge și cu cine ne vom întâlni ar fi sortită eșecului.

O lumină blândă izvorăște prin ușa deschisă a avionului. Nici nu se compară cu strălucirea aspră a neonului pe care o întâlnești în avioanele de linie. De azi în două săptămâni, Scott Burroughs va povesti într-un interviu din *New York Magazine* că, la această primă călătorie a lui cu un avion particular, ce l-a surprins cel mai mult a fost nu faptul că și-a putut întinde în voie picioarele sau barul excelent aprovizionat, ci personalizarea decorului. Ca și cum pentru oamenii cu un nivel de trai mult peste medie, avionul ar putea reprezenta o a doua casă.

Noaptea acestui sfârșit de vară este călduroasă. Temperatura nu coboară sub treizeci de grade, iar dinspre sud-vest adie un vânt slab. Avionul este programat să decoleze la 10 seara. O ceață groasă s-a lăsat peste strâmtoare în ultimele trei ore, iar acum își trimite tentaculele albe peste pista scăldată în lumină.

Familia Bateman ajunge prima, în Range Roverul folosit doar pe insulă. Membrii acestei familii sunt: tatăl, David; mama,

Maggie; și cei doi copii, Rachel și JJ. Maggie și copiii sunt pe insulă de aproape o lună, încă de la începutul lui august. David vine de la New York doar în weekenduri. Îi este greu să-și ia mai multe zile libere, oricât de mult și-ar dori. David lucrează în industria divertismentului, nume dat astăzi televiziunii de cei care lucrează în aceeași breaslă. Adevărat circ roman de informații și opinii, menit să ostoiască nevoia de hrană spirituală a lumii contemporane.

Este un bărbat înalt, cu o voce care te poate intimida peste măsură atunci când vorbești cu el la telefon. Aceia care fac cunoștință cu el sunt adesea șocați de mărimea mâinilor lui. Maggie și Rachel coboară din mașină și pornesc spre avion, iar David se apleacă să-și ia în brațe fiul, pe JJ, care a adormit în timpul drumului spre aeroport. Îl ține cu o singură mână, iar băiatul, somnoros încă, își cuprinde instinctiv tatăl de gât. Căldura răsuflării lui îi dă fiori lui David. Băiatul își sprijină funduletul în palma uriașă a tatălui său și picioarele îi atârnă moi. La patru ani, JJ este destul de mare ca să știe că oamenii mor, dar prea tânăr ca să priceapă că așa va păți și el într-o bună zi. David și Maggie spun despre el că este un mic perpetuum mobile, pentru că este plin de energie cât e ziua de lungă. La trei ani, JJ comunica în principal prin urlete, la fel ca un dinozaur. Acum este regele întreruperilor, punând sub semnul întrebării fiecare cuvânt al lor și insistând, cu răbdare aparent infinită, până când fie i se răspunde, fie i se cere să tacă din gură.

David împinge portiera mașinii cu piciorul, dezechilibrându-se ușor din cauza greutății fiului său. Cu mâna liberă își ține telefonul la ureche.

— Spune-i că dacă scoate vreo vorbă despre povestea asta, șoptește el ca să nu-și trezească băiatul, o să-l târâm prin tribunale atât de mult că o să-l usture curul.

La cincizeci și șase de ani, David poartă un strat de grăsime compactă în jurul corpului, ca pe o vestă antiglonț. Are bărbie puternică și o podoabă capilară deasă și frumoasă. David și-a câștigat reputația încă din anii nouăzeci, când a condus campanii politice pentru guvernatori, senatori și pentru un președinte care a servit două mandate la Casa Albă. În 2000 s-a retras din activitatea asta ca să conducă o firmă de lobby de pe K Street. Doi ani mai târziu a fost abordat de un miliardar în

vârstă, care i-a propus să înființeze o televiziune de știri. Treisprezece ani și treisprezece miliarde de dolari mai târziu, David are un birou cu geamuri antibombă la ultimul etaj și acces la avionul corporației.

Însă nu apucă să-și vadă copiii cât de mult și-ar dori. O știe și el și o știe și Maggie, deși se ceartă cu regularitate pe această temă. Adică ea deschide discuția, iar el intră imediat în defensivă, chiar dacă în adâncul sufletului este de acord cu ea. Însă oare nu asta este căsătoria: doi oameni care se ceartă pentru același petic de pământ?

O rafală mai puternică de vânt mătură pista. Continuând să vorbească la telefon, David îi aruncă o privire lui Maggie și îi zâmbește, iar zâmbetul lui spune: *Mă bucur să fiu cu voi.* Și spune: *Te iubesc.* Dar mai spune și: *Da, sunt în mijlocul unei discuții de afaceri și te-aș ruga să nu te enervezi iarăși.* Spune: *Important e că sunt aici, împreună cu voi.*

Este un zâmbet de scuze, dar este totodată și un zâmbet care avertizează asupra faptului că există anumite limite ce nu trebuie încălcate.

Zâmbetul de răspuns al lui Maggie este mai formal și mai trist. Adevărul este că nu mai știe dacă îl poate ierta sau nu.

Sunt căsătoriți de aproape zece ani. Maggie are treizeci și șase acum. Până să-l cunoască pe David, a fost educatoare la o grădiniță. Făcea parte din categoria educatoarelor tinere și drăguțe la care fantazează băiețeii încă dinainte de a înțelege despre ce este vorba – pentru că și preșcolarii și adolescenții sunt obsedați de sâni. Domnișoara Maggie, cum îi spuneau ei, era bună și veselă. Venea în fiecare dimineață la șase și jumătate ca să facă ordine în sala de clasă. Și stătea până seara târziu ca să întocmească rapoarte de evaluare și să lucreze la planificare. Domnișoara Maggie era o tânără de douăzeci și șase de ani din Piedmont, California, îndrăgostită de meseria ei de pedagog. Îndrăgostită până peste cap. Ea a fost primul adult care i-a luat în serios pe micuții de trei ani, care a ascultat cu atenție ce aveau ei de spus și care i-a făcut să se simtă copii mari.

Dar soarta, dacă îi putem spune așa, a făcut ca Maggie și David să se întâlnească într-o sală de bal a hotelului Waldorf Astoria, într-o seară de joi de la începutul primăverii lui 2005. Evenimentul care i-a adus laolaltă a fost o recepție organizată

cu scopul strângerii de fonduri destinate unui program educațional. Maggie venise acolo cu o prietenă. David făcea parte din conducerea organizației caritabile. Într-o rochie simplă, cu flori, ea era frumusețea modestă, dezorientată în mijlocul acelei lumi strălucitoare. Într-un costum la două rânduri, el era rechinul de categorie grea, care vedea dincolo de aparențe. Ea nu era cea mai tânără femeie de la petrecere, nu era nici măcar cea mai frumoasă, dar era singura cu o bucată de cretă în poșetă, singura care ar fi putut face un vulcan din plastilină și singura care avea un joben ca acela al pisicii din povestea pentru copii și îl purta la serviciu în fiecare an de ziua lui Dr. Seuss[1]. Cu alte cuvinte, ea era tot ce-și dorea David de la o soție. Și-a cerut scuze de la cei cu care stătea de vorbă și s-a apropiat de ea cu un surâs ce purta semnătura unuia dintre cei mai scumpi stomatologi din țară.

Privind în urmă, putem spune că Maggie nu a avut nicio șansă.

Acum, zece ani mai târziu, David și Maggie au doi copii și o casă în Gracie Square. Rachel, în vârstă de nouă ani, studiază la Brearley[2], împreună cu o sută de fete. Maggie a renunțat la învățământ și acum stă acasă cu JJ, deosebindu-se prin aceasta de celelalte femei cu aceeași poziție socială – neveste lipsite de griji ale milionarilor workaholici. Dimineața, când se plimbă cu fiul ei prin parc, Maggie este singura mamă casnică de pe terenul de joacă. Toți ceilalți copii sunt aduși în cărucioare făcute la comandă în Europa și împinse de doamne care sporovăiesc neîncetat la telefon.

Acum Maggie simte că o ia cu frig și își strânge mai bine jacheta în jurul corpului. Tentaculele de ceață s-au transformat în vălătuci enervanți, care se rostogolesc cu încetineală glacială peste pista aeroportului.

— Crezi că-i bine să zburăm pe vremea asta?

Întrebarea o adresează spinării soțului său. David a ajuns deja în capul scării, unde este întâmpinat cu un surâs larg de Emma Lightner, însoțitoarea de zbor, îmbrăcată într-un elegant taior albastru.

— E bine, mami, spune Rachel, fiica de nouă ani, din spatele lui Maggie. N-au nevoie să vadă ca să piloteze.

---

1 Dr. Seuss – scriitor american, autor al poveștii pentru copii *Pisica cu pălărie* (n.tr.).

2 Școală particulară pentru fete, situată în Manhattan (n. tr.).

— Știu, așa e.

— Au instrumente de bord.

Maggie îi aruncă fetiței un zâmbet înțelegător. Rachel își duce singură rucsacul verde – în care se află *Jocurile Foamei,* păpușile Barbie și iPadul – și acesta o lovește ritmic de șale în timpul mersului. Ce fetiță mare! Chiar și la vârsta de nouă ani, poți intui în ea semne ale femeii care va deveni. Profesoara care așteaptă cu răbdare să-ți dai singur seama de greșelile comise. Cu alte cuvinte, cea mai inteligentă persoană din încăpere, dar modestă, mereu modestă, binecuvântată cu o inimă de aur și un râset melodios, întrebarea care se impune este dacă s-a născut cu aceste calități sau le-a dobândit în urma evenimentelor prin care a trecut. În urma tragediei care i-a ucis copilăria. Online se poate găsi întreaga epopee, redată în imagini și cuvinte – știri vechi pe Youtube, sute de ore de reportaje de investigații, toate stocate în uriașa memorie colectivă a internetului. Anul trecut, un jurnalist de la *The New Yorker* a vrut să scrie o carte despre ce s-a întâmplat atunci, însă David a intervenit cu discreție și l-a făcut să-și ia gândul. La urma urmei, Rachel este doar un copil. Câteodată Maggie se mai gândește că lucrurile ar fi putut lua o cu totul altă întorsătură și atunci are impresia că îi va plesni inima.

Instinctiv, se uită spre Range Rover, unde Gil vorbește prin radio cu echipa trimisă să verifice avionul. Gil este umbra lor, un colos israelian care nu-și scoate niciodată sacoul. Oamenii din clasa lor socială îi numesc *gărzi de corp* pe cei asemenea lui Gil. Un metru nouăzeci și optzeci și șase de kilograme. Există un motiv întemeiat pentru care nu-și scoate niciodată sacoul, însă motivul acesta nu se discută în înalta societate. Gil lucrează de patru ani pentru familia Bateman. Înainte de Gil a fost Misha și înainte de Misha au fost bărbații lipsiți de umor din trupele de intervenție ale poliției, bărbați îmbrăcați în costume negre și cu arme automate în portbagajul mașinii. Atunci când nu era decât o simplă educatoare de grădiniță, Maggie ar fi luat în râs ideea unei astfel de imixtiuni armate în viața de familie. Ar fi spus că doar un narcisist și-ar putea imagina că banii te fac ținta violenței. Însă asta a fost demult, înainte de evenimentele din iulie 2008, înainte de răpirea fiicei ei și de cele trei zile pline de disperare până la recuperarea ei.

Rachel se întoarce pe scara avionului și flutură mâna către pista pustie a aeroportului, într-un gest regal de rămas-bun. Peste rochie poartă o jachetă albastră din lână sintetică. La coada de cal are o fundă mare. Efectele pe care le-au avut asupra ei acele trei zile nu sunt prea evidente – este vorba mai ales de teama de spații strâmte și de o anumită agitație în preajma oamenilor necunoscuți. Să nu uităm însă că Rachel a fost mereu un copil fericit, o poznașă plină de energie și cu un zâmbet mucalit. Deși nu înțelege cum de s-a putut întâmpla una ca asta, Maggie mulțumește zilnic cerului că fetița ei nu și-a pierdut veselia.

— Bună seara, doamnă Bateman! o salută Emma din ușa avionului.

— Bună! Mersi frumos, spune din reflex Maggie.

Ca de obicei, simte și acum nevoia de a-și cere cumva scuze pentru averea lor, nu neapărat pentru cea a lui David, ci pentru a ei, pentru faptul că un lucru atât de imposibil a devenit realitate. Nu de mult ea nu era decât o educatoare, care locuia într-un bloc cu șase etaje și fără lift, împreună cu două fete rele. Viața ei seamănă până la un punct cu povestea Cenușăresei.

— Scott a ajuns? întreabă ea.

— Nu, doamnă. Dumneavoastră sunteți primii. Am scos o sticlă de pinot gris. Doriți un pahar?

— Deocamdată nu. Mulțumesc.

În interior, avionul este o pildă a luxului discret: pereții curbați sunt căptușiți cu lambriuri lucioase, de culoarea cenușii. Scaunele din piele gri sunt dispuse două câte două, parcă dorind să sugereze că ai putea să te bucuri mai mult de zbor cu cineva alături. Cabina are aerul tihnit pe care doar bogăția îl poate aduce; seamănă cu biblioteca unui președinte. Cu toate că a zburat de multe ori astfel, Maggie tot nu a reușit să se obișnuiască cu acest răsfăț. I se pare straniu și incorect să aibă la dispoziție un întreg avion.

David își culcă fiul pe un scaun și îl învelește cu o pătură. Acum vorbește cu altcineva la telefon, iar discuția asta pare mai serioasă. Doar privindu-i maxilarele încleștate Maggie își dă seama că nu mai e loc de glume. Băiatul se mișcă în somn, dar nu se trezește.

Rachel trece pe la carlingă să stea puțin de vorbă cu piloții. Așa face de fiecare dată când ajunge undeva: caută autoritatea

locală și o interoghează. Maggie îl observă pe Gil în ușa carlingii, cu ochii la fetița de nouă ani. Pe lângă pistol, mai are o armă cu electroșocuri și cătușe din plastic. Gil este cel mai tăcut om pe care l-a cunoscut Maggie în toată viața ei.

Fără să-și dezlipească telefonul de ureche, David își strânge soția de umeri.

— Te bucuri că te întorci acasă? o întreabă el, acoperind microfonul cu mâna.

— Așa și așa, răspunde ea. E foarte frumos aici.

— Poți să mai rămâi. Adică, avem povestea aia în weekendul viitor, dar, până atunci, de ce nu?

— Nu, spune Maggie. Copiii trebuie să meargă la școală, iar eu am joi ședința de la muzeu.

Și îi zâmbește.

— N-am dormit prea bine, se scuză ea. Sunt pur și simplu obosită, nimic mai mult.

Ochii lui David văd ceva dincolo de umărul lui Maggie. Se încruntă.

Maggie se întoarce. În ușa avionului se află Ben și Sarah Kipling. Un cuplu înstărit, mai degrabă prieteni ai lui David decât ai ei. Cu toate astea, Sarah chirăie bucuroasă când o vede.

— Scumpa mea! exclamă femeia, întinzând brațele.

Însoțitoarea de zbor stă stingherită în spatele celor două femei îmbrățișate, cu tava cu băuturi în mâini.

— Sunt absolut înnebunită după rochia ta, spune Sarah.

Ben se strecoară pe lângă soția lui și se repede la David ca să-i scuture cu putere mâna. Este partener la una dintre cele patru mari firme de pe Wall Street, un rechin cu ochi albaștri, îmbrăcat cu o cămașă cambrată, de culoare albastră, și un șort alb, cu curea.

— Ai văzut rahatul ăla de meci? întreabă el. Cum mama dracului de n-a prins mingea?

— Nu mă provoca, spune David.

— Păi, nu, că până și eu aș fi putut s-o prind și am mâini de friganele.

Cei doi bărbați stau nas în nas, în poziții prefăcut țanțoșe – doi țapi masivi, care se iau în coarne doar de dragul luptei.

— I-a bătut lumina în ochi, îi explică David.

Chiar atunci simte că-i vibrează telefonul. Se uită la ecran, se încruntă, tastează un răspuns. Ben aruncă o privire peste

umărul lui și i se schimbă expresia de pe chip. Femeile flecăresc despre aiurelile lor și nu sunt atente la ei. Se apropie mai mult de David.

— Trebuie să discutăm, amice.

Acesta refuză, continuând să tasteze.

— Nu acum.

— Te-am sunat de mai multe ori, spune Kipling.

Și vrea să spună mai multe, dar a apărut Emma cu băuturile.

— Glenlivet cu gheață, dacă nu mă înșel, spune ea, întinzându-i un pahar lui Ben.

— Ești o dulceață! spune el și dă pe gât jumătate din scotch-ul arămiu.

— Eu vreau doar apă, spune David, atunci când Emma vrea să-i ofere paharul cu vodcă.

— Bineînțeles, zâmbește însoțitoarea de zbor. Imediat.

La câțiva metri distanță de soții lor, Sarah Kipling a rămas fără subiecte de discuție. O strânge pe Maggie de braț.

— Și altfel, tu ce mai faci? întreabă ea pe un ton serios și pentru a doua oară.

— Fac bine, spune Maggie. Doar că… știi și tu, nu-mi prea place să călătoresc. Abia aștept să ajungem acasă.

— Știu. Uită-te la mine, îmi place să merg la plajă. Dar, sincer? Mă plictisesc de moarte. La câte răsărituri de soare poți să te uiți fără să te apuce cheful să mergi la… nu știu… la cumpărături?

Maggie se uită neliniștită spre ușa deschisă a avionului. Sarah îi surprinde privirea.

— Aștepți pe cineva?

— Nu. Adică, presupuneam că o să mai vină încă o persoană, dar…

O salvează fiica ei.

— Mami, spune Rachel de la locul ei. Nu uita că mâine e petrecerea Tamarei. Trebuie să-i cumpărăm un cadou.

— Bine, murmură Maggie, cu mintea aiurea. O să mergem de dimineață la magazinul Dragonfly.

Privind peste capul fetiței sale, îi vede pe David și Ben discutând în șoaptă. David nu are o mină prea veselă. L-ar putea întreba mai târziu despre ce a fost vorba, însă în ultima vreme soțul ei a fost extrem de distant și ultimul lucru pe care și-l dorește este să se certe cu el.

Însoțitoarea de zbor se strecoară pe lângă ea și îi oferă lui David paharul cu apă.

— Limetă? îl întreabă ea.

David clatină din cap. Ben își scarpină nervos chelia. Se uită spre carlingă.

— Mai așteptăm pe cineva? se interesează el. Hai să-i dăm bătaie.

— Mai trebuie să sosească o persoană, spune Emma consultându-și lista. Un domn, Scott Burroughs?

Ben se uită la David.

— Cine-i ăsta?

David ridică din umeri.

— Prietenul lui Maggie.

Maggie l-a auzit și intervine.

— Nu-i prietenul meu. Copiii îl cunosc. Ne-am întâlnit din întâmplare cu el astăzi, la piață. Zicea că trebuie să ajungă la New York și l-am invitat să vină cu noi. Mi se pare că e pictor.

Și se uită la soțul ei.

— Ți-am arătat câteva dintre tablourile lui.

David aruncă o privire la ceasul de la mână.

— I-ai zis că decolăm la zece?

Femeia dă din cap. I-a zis.

— În cazul ăsta, spune el, așezându-se pe un scaun, îl mai așteptăm cinci minute și apoi va trebui să ia feribotul, așa cum face toată lumea.

Prin hublou, Maggie îl vede pe comandantul de echipaj care a coborât pe pistă, iar acum examinează aripa avionului. Se uită bine la bucata netedă de aluminiu, apoi se îndreaptă încet spre scară.

În spatele ei, JJ se foiește în somn. Maggie îl învelește mai bine cu pătura și îl sărută pe frunte. Întotdeauna are expresia asta îngrijorată atunci când doarme, își spune ea.

Pe deasupra spătarului de la scaunul din față, vede că pilotul s-a urcat înapoi în avion. Este un bărbat cam de înălțimea unui fundaș din fotbalul american și cu un fizic de militar. Acum vine la ei ca să îi salute.

— Domnilor, doamnelor… salută el. Bine ați venit la bord! Zborul nostru va fi unul scurt. Vântul bate ușor, dar în rest călătoria va fi una lipsită de evenimente.

— V-am văzut afară, spune Maggie.

— O inspecție vizuală de rutină, îi explică el. O fac înainte de fiecare zbor. Avionul arată bine.

— Cum rămâne cu ceața? insistă ea.

Fiica ei își dă ochii peste cap.

— Ceața nu poate pune probleme unui aparat de zbor atât de perfecționat cum este acesta, spune pilotul. De îndată ce ne vom ridica la câteva sute de metri deasupra nivelului mării vom fi ieșit din ceață.

— Atunci eu am să mănânc niște brânză, intervine Ben. Ce ziceți, punem puțină muzică? Sau dăm drumul la televizor. Cred că acum se difuzează meciul dintre Boston și White Sox.

Emma pleacă să caute meciul în rețeaua de canale ale sistemului video. Pasagerii își pun bine bagajele și se așază la locurile lor. În față, piloții fac verificarea instrumentelor de bord de dinainte de decolare.

Telefonul lui David bâzâie din nou. Se uită la numele de pe ecran și se încruntă. Apoi anunță nervos:

— Gata, cam atât am putut să-l așteptăm pe pictorul ăla.

Și-i face semn din cap lui Emma, care trece printre scaune ca să închidă ușa. Ca prin telepatie, piloții pornesc motoarele. Ușa avionului este aproape închisă când de afară se aude strigătul unui bărbat:

— *Așteptați-mă*!

Avionul ușor se scutură puțin când ultimul lui pasager urcă pe scară. Oricât ar încerca să-și păstreze calmul, Maggie simte cum încep să-i ardă obrajii și să-i fluture ceva în stomac. Uite-l că a venit: Scott Burroughs, în vârstă de patruzeci și ceva de ani, îmbujorat și cu sufletul la gură. Are părul zburlit și ușor încărunțit, dar obrajii îi sunt netezi. Tenișii albi au pete vechi de vopsea, alb-gălbui și azuriu. Pe umăr duce o geantă din pânză verde și cam murdară. Atitudinea lui nu și-a pierdut impetuozitatea tinereții, însă ridurile din jurul ochilor sunt adânci.

— Scuze, spune el. Mi-a întârziat taxiul și am fost nevoit să iau un autobuz.

— Bine că ați ajuns, spune David, făcând semn copilotului să închidă ușa. Asta-i tot ce contează.

— Îmi permiteți să vă iau geanta, domnule? îl întreabă Emma.

— Ce? exclamă Scott, speriat pe moment de femeia care a apărut lângă el fără zgomot. Nu, nu. O pun eu unde trebuie.

Emma îi indică un scaun liber. Scott se îndreaptă spre el, uitându-se abia acum cu atenție la interiorul avionului.

— Of, mamă care m-ai făcut! murmură el.

— Ben Kipling, se prezintă Ben, ridicându-se ca să dea mâna cu Scott.

— îmi pare bine. Scott Burroughs.

Și atunci o vede pe Maggie.

— Bună, îi spune el, adresându-i un zâmbet larg și plin de căldură. Mulțumesc încă o dată.

Fâstâcită, Maggie îi zâmbește și ea.

— Nu ai de ce. Avem destul loc.

Scott se prăbușește în scaunul de lângă Sarah. Nici nu apucă să-și pună centura, că Emma apare iarăși lângă el cu un pahar cu vin.

— O, nu, mulțumesc. Nu beau... poate aveți niște apă?

Emma îi surâde și se retrage.

Scott se uită la Sarah.

— Aș putea să mă deprind cu felul ăsta de viață.

— Niciodată nu s-a spus un adevăr mai mare, comentează Kipling.

Motoarele gem prelung și Maggie simte cum avionul începe să se miște. Din difuzoare se aude vocea comandantului Melody:

— Doamnelor și domnilor, vă rugăm să vă pregătiți pentru decolare.

Maggie se uită la copiii ei. Rachel stă cu un picior sub ea și își trece în revistă cântecele din telefonul mobil. Micuțul JJ doarme liniștit, cu trăsăturile destinse de visele lui de copil.

Așa cum i se întâmplă de o mie de ori pe zi, Maggie simte că îi va plesni sufletul de atâta dragoste de mamă, intensă și disperată. Copiii aceștia sunt viața ei. Identitatea ei. Întinde încă o dată mâna să aranjeze mai bine pătura de pe fiul ei și chiar atunci se produce momentul acela de imponderabilitate obișnuit atunci când roțile avionului se desprind de sol. O însuflețește și o îngrozește deopotrivă această banală întrerupere a legilor fizicii care îi țin pe oameni cu picioarele pe pământ. Zborul. Zboară. Și, atunci când se ridică deasupra ceții albe, vorbind și râzând pe fundalul cântecelor de estradă din anii cincizeci, niciunul dintre ei nu știe că peste șaisprezece minute avionul lor se va prăbuși în ocean.

2.

La vârsta de șase ani, Scott Burroughs a fost într-o călătorie la San Francisco împreună cu părinții și cu sora lui mai mică, June, care se va îneca peste niște ani în Lacul Michigan. Au locuit trei zile într-un motel de lângă plajă. În weekendul acela, în San Francisco a fost învăluit în frig și ceață – valurile ei albe se rostogoleau peste oraș și se contopeau cu cele ale oceanului. Scott își aduce aminte că tatăl lui a comandat picioare de crab la unul dintre restaurantele unde au luat masa. Și își mai amintește că picioarele alea au fost uriașe, mari ca niște crengi. Ca și cum crabii ar fi vrut să-i mănânce pe ei, nu invers.

În ultima zi a minivacanței lor, tatăl lui Scott i-a urcat într-un autobuz și i-a dus la Fisherman's Wharf[3]. În pantaloni decolorați din catifea reiată și un tricou în dungi, Scott s-a așezat în genunchi pe scaunul din plastic al autobuzului și s-a uitat pe geam mai întâi la casele cu fațade late și acoperite cu tencuială albă din Sunset District și apoi la colinele din beton și la casele în stil victorian cu fațade din scânduri, de pe o parte și cealaltă a pantei destul de înclinate. S-au dus la Muzeul Ripley's Believe It or Not[4] și cineva le-a făcut caricaturile – o familie alcătuită din patru capete caraghios de mari, care bâțâie unul lângă celălalt pe monocicluri. După aceea, s-au oprit și s-au uitat cum trândăvesc focile pe docurile îmbibate cu sare. Mama lui Scott a privit cu ochi plini de uimire la freamătul pescărușilor cu aripi albe. Ei erau oameni din mijlocul continentului și nu mai văzuseră niciodată oceanul. Mai ales pentru Scott vacanța aceea a fost ca o călătorie cu nava cosmică pe o planetă îndepărtată. La prânz au mâncat hotdogi pe băț și au băut cola din pahare din plastic ridicol de mari. La intrarea în Aquatic Park au dat peste mulți oameni strânși la un loc. Zeci de oameni care se uitau spre nord și arătau către Alcatraz.

În ziua aceea golful avea culoarea cenușie a ardeziei. Dealurile districtului Marin încadrau aidoma umerilor unui uriaș

---

3 Zonă turistică, ce acoperă coasta nordică a orașului San Francisco (n. tr.).

4 Ripley's Belive It or Not Museum – muzeu care găzduiește colecții și exponate ciudate de pe întregul glob (n.tr.).

insula unde se afla defuncta închisoare. La stânga, Podul Golden Gate – titan din aur ars – abia se desluşea în ceaţa dimineţii care îi decapitase turnurile suspendate.

Scott a văzut o mulţime de bărci mici care se învârteau pe apă.

— A evadat cineva? a întrebat tatăl lui, fără a se adresa cuiva în mod deosebit.

Mama lui Scott s-a încruntat şi a scos o broşură din geantă. Din câte scria acolo, le-a spus ea, puşcăria era închisă. Acum insula făcea parte din traseul turistic.

Tatăl lui Scott l-a bătut pe umăr pe bărbatul de lângă el.

— La ce ne uităm?

— înoată de la Alcatraz, a răspuns omul.

— Cine?

— Tipul ăla cu gimnastica. Cum îi zice? Jack LaLanne. Face o cascadorie. Are mâinile legate şi trage după el o barcă.

— Cum adică, trage o barcă?

— Cu o funie. Aşa au zis la radio. Şi uite acolo barca. Aia mare. O s-o tragă până aici.

Individul a scuturat din cap, ca şi cum ar fi vrut să spună că înnebunise lumea.

Scott s-a urcat pe o treaptă de unde putea să vadă peste capetele oamenilor mari. Şi da, pe apă era o barcă mare, cu prora îndreptată către ţărm. O înconjurau o mulţime de ambarcaţiuni mai mici. O femeie s-a aplecat spre el şi l-a bătut uşor pe braţ.

— Poftim, i-a spus ea zâmbind, uită-te cu ăsta.

Şi i-a întins un binoclu mic. Scott şi l-a pus la ochi şi a reuşit să distingă în mijlocul apei un bărbat cu o cască de înot bej. Umerii îi erau goi. Înota cu salturi lungi, ca o sirenă.

— Curentul e al dracului de păcătos în zona aia, i-a spus bărbatul din mulţime tatălui lui Scott. Ca să nu mai zic că apa o avea doar puţin peste zece grade. De-aia n-a evadat nimeni din Alcatraz. Şi mai sunt şi rechinii. Îi dau tipului o şansă din cinci.

Scott a văzut prin binoclu că toate bărcile cu motor din jurul înotătorului erau pline cu bărbaţi în uniformă. Aveau şi arme şi nu-şi luau ochii de la apa din jurul tipului.

Înotătorul şi-a ridicat braţele din valuri şi a făcut un alt salt înainte, spre ţărm. Da, avea mâinile legate. Dar parcă respira regulat. Nu arăta că ar fi fost conştient de prezenţa poliţiştilor în

jurul lui și nici nu părea îngrijorat de riscul apariției rechinilor. Jack LaLanne, eroul fitnessului. În cinci zile avea să împlinească șaizeci de ani. Șaizeci. Vârsta la care oamenii cu ceva minte încep să o ia mai ușor și nu-și mai bat capul cu orice. Însă, așa cum va afla Scott mai târziu, autodisciplina lui Jack sfărâma barierele impuse de vârstă. Nu era decât o unealtă, o mașinărie, construită pentru a realiza o anumită sarcină. Funia legată în jurul taliei era ca tentaculul unui monstru subacvatic, care încearcă să-l tragă în adâncurile întunecate și reci; însă el nici nu-i dădea atenție, ca și cum, dacă nu lua în seamă greutatea pe care o trăgea după el, aceasta nici nu exista. Și oricum, Jack era obișnuit cu funia. Acasă se legase de marginea piscinei și înotase în loc vreme de o oră pe zi. Pe lângă cele nouăzeci de minute de ridicare de greutăți și cele treizeci de minute de alergare. Când se uita în oglindă după toate exercițiile astea, Jack nu vedea un muritor. Ci o creatură din energie pură.

Mai înotase o dată pe distanța aceasta și în aceleași condiții. În 1955. Pe vremea aceea Alcatraz încă era închisoare, o stâncă rece de pedeapsă și penitență. Și Jack avea patruzeci și unu de ani, un june deja celebru pentru excelenta lui condiție fizică. Avea propria-i emisiune de televiziune și câteva săli de sport. În fiecare săptămână apărea în fața telespectatorilor (care îl vedeau în alb-negru), îmbrăcat în costumul lui personalizat de gimnastică. Acest costum era mulat pe corp și-i contura foarte bine bicepșii. În timpul acelor emisiuni, se întâmpla ca, fără niciun fel de avertisment, să se arunce la podea și să-și exemplifice sfaturile cu o sută de flotări cu sprijin în degete.

Mâncați doar fructe și legume, obișnuia el să-și îndemne privitorii. Asigurați-vă necesarul de proteine. Faceți exerciții.

În fiecare zi de luni, la ora opt, pe canalul NBC, Jack destăinuia secretele vieții eterne. Nu trebuia decât să-l asculți.

Acum, în vreme ce trăgea după el barca, Jack și-a adus aminte de prima aventură de acest fel. I-au spus că n-o să reușească, i-au spus că nu-i capabil să înoate trei kilometri împotriva curenților puternici ai oceanului și la temperatura de zece grade a apei. Dar Jack nu i-a luat în seamă și a ajuns la țărm în mai puțin de o oră. Acum, după nouăsprezece ani, s-a întors la fel: cu mâinile și picioarele legate și cu o barcă de patru sute cincizeci de kilograme legată de mijloc.

Însă în mintea lui barca nu exista. Nu existau nici curenții oceanului. Nu exista niciun rechin.

Nu exista decât propria lui voință.

— Întreabă-i pe ăia care participă la triatlon, va spune el mai târziu, dacă posibilul are limite. Limita este numai aici (și face un semn spre cap). Între urechi trebuie să te antrenezi. Mușchii n-au minte. Așa că trebuie să-i educi tu.

Jack fusese un copil firav, cu coșuri, care se îndopa cu dulciuri. Fusese cățelandrul înnebunit de atâta zahăr și care într-o zi a încercat să-și ucidă fratele cu un topor. Și atunci a avut revelația, a văzut rugul aprins pe care l-a văzut și Moise. Într-o fracțiune de secundă a luat hotărârea care îi va schimba viața. Își va descătușa întregul potențial al trupului. Va deveni un cu totul alt om. Și prin asta va schimba lumea.

Așa s-a întâmplat că Jack cel-dependent-de-zahăr a inventat combinația dintre fitness și nutriție. A devenit eroul care poate să facă o mie de sărituri și o mie de tracțiuni la bară în doar nouăzeci de minute. Mușchii i s-au deprins să execute o mie treizeci și trei de flotări și zilnic se cățăra pe o funie de opt metri cu o greutate de șaizeci și trei de kilograme agățată de curea. În orice colț al lumii s-ar fi aflat, oamenii îl recunoșteau și îl opreau pe stradă. Erau zilele de început pentru televiziune. Iar în ochii telespectatorilor Jack era în parte om de știință, în parte magician, în parte zeu.

— Nu am cum să mor, obișnuia el să spună. Moartea mi-ar strica imaginea.

Acum s-a aruncat înainte prin valuri, folosind stilul de fluture leneș pe care el l-a inventat. Deja putea să vadă țărmul, unde se înghesuiau camerele posturilor de știri. Mai mulți curioși se strânseseră la marginea apei și pe treptele în formă de potcoavă. Printre ei se afla și Elaine, soția lui Jack, o fostă balerină care obișnuise să fumeze țigară de la țigară și să se hrănească numai cu gogoși înainte de a-l cunoaște.

— Uite-l, a spus cineva, arătând cu degetul spre apă.

Spre un bărbat de șaizeci de ani care trăgea o barcă după el.

Legat la mâini. Încătușat. Bărbatul acela era un Houdini care nu încerca să evadeze. Dacă ar fi fost după capul lui, Jack ar fi vrut să rămână pe veci legat de barca asta. Iar ei să i se adauge câte o barcă nouă în fiecare zi, până când va ajunge să tragă întreaga lume după el. Până când va ajunge să ne ducă pe toți

în spate, spre acel viitor unde potențialul uman nu ar mai cunoaște limite.

Vârsta este o stare de spirit, obișnuia el să spună. Acesta era secretul. Își va încheia cursa și va ieși pe țărm. Va face un salt prin aer, aidoma unui pugilist după un knockout. Poate se va întinde pe jos și va executa la repezeală o sută de flotări. Atât de bine se simțea. La vârsta lui Jack, majoritatea bărbaților merg cocârjați și se vaită de șale. Sunt speriați de sfârșitul care pare tot mai aproape. Însă nu și Jack. Când va împlini șaptezeci de ani va înota șaptezeci de ore în șir, trăgând după el șaptezeci de bărci cu șaptezeci de oameni. Atunci când va împlini o sută, o țară va primi numele lui. Și, în fiecare dimineață, cât va mai ține lumea, se va trezi cu o erecție de oțel.

Scott s-a ridicat pe vârfurile picioarelor ca să vadă mai bine. A uitat de părinți. Și de prânzul care nu i-a plăcut. Nu mai exista nimic pe fața pământului în afară de scena din fața lui. Băiatul privea fascinat la lupta înotătorului cu oceanul. Mișcare după mișcare, mușchi de om contra naturii tumultuoase, puterea voinței sfidând insensibilele forțe primare. Mulțimea era în picioare, încurajându-l pe înotător să înainteze, mișcare după mișcare, centimetru după centimetru, până când Jack LaLanne a ieșit din valuri. Reporterii l-au înconjurat imediat, i-au dezlegat mâinile, i-au desfăcut funia din jurul taliei. Spectatorii și-au pierdut mințile. Elaine și-a făcut cu greu drum printre ei și a intrat în apă, iar Jack a ridicat-o în brațe ca pe un fulg.

Oamenii ovaționau entuziasmați. Aveau sentimentul că asistă la un miracol. Multă vreme după ziua aceea vor nutri convingerea că orice este posibil. Își vor vedea de treburile zilnice cu zâmbetul pe buze și bucuria în suflet.

Iar Scott Burroughs, în vârstă de șase ani, cățărat pe treapta de sus a falezei, s-a simțit cuprins de o senzație stranie. Un sentiment – exaltare? uimire? – care i-a adus lacrimi în ochi. Deși foarte tânăr, și-a putut da seama că fusese martor la eveniment, imposibil de cuantificat, o fațetă a naturii care depășea cu mult posibilitățile lumii animale. Doar Superman ar mai fi fost capabil să facă tot ce a făcut bărbatul acela – doar Superman ar mai fi putut să înoate trei kilometri prin apa înghețată, cu o greutate atârnată de corp și cu membrele legate. Așa să fi fost? Oare bărbatul acela era chiar Superman?

— Măi, să fie! a exclamat tatăl lui, ciufulindu-i părul. Ce chestie tare! Tu ce zici?

Dar Scott nu a zis nimic. Nu avea cuvinte. A dat doar din cap, fără să-și ia ochii de la bărbatul acela puternic de pe mal care tocmai ridicase în brațe un reporter și se prefăcea că ar fi vrut să-l arunce în valuri.

— Îl văd mereu pe tipul ăsta la televizor, a continuat tatăl lui, dar am crezut că-i doar o escrocherie. Știi tu, adică am zis că i-au umflat mușchii cu ceva. Dar acum…

Și a clătinat din cap, cuprins de o mare uimire.

— Nenea ăla e Superman? l-a întrebat micuțul Scott.

— Ce? Nu. E… e un simplu om.

Un simplu om. Așa ca tatăl lui sau ca unchiul Jake, care are mustață și burtă. Ca domnul Branch, profesorul lui de educație fizică, care are frizură afro. Scott nu putea să creadă una ca asta. Cum adică? Oricine ar putea să devină Superman dacă asta vrea cu tot dinadinsul? Dacă este de acord să facă tot ce este necesar în sensul acesta? *Tot* ce este necesar?

Două zile mai târziu, când s-au întors acasă, în Indianapolis, Scott Burroughs s-a înscris la cursurile de înot.

3.

VALURI

Se ridică la suprafață urlând. E noapte. Apa sărată îi arde ochii. Căldura îi pârjolește plămânii. Nu se vede luna, ci doar lumina ei difuză prin ceața compactă. Crestele valurilor sunt negre. În jurul lui, flăcări de un portocaliu sinistru biciuie apa.

A luat foc oceanul, își spune el, dând instinctiv din picioare.

Și imediat, după o clipă de șoc și derută:

S-a prăbușit avionul.

Toate gândurile astea trec prin capul lui Scott, însă nu sunt exprimate în cuvinte. Mintea îi este plină de imagini și zgomote haotice. Un picaj neașteptat. Duhoarea înspăimântătoare a metalului topit. Urlete. O femeie căreia îi curge sânge din cap. Pe piele îi lucesc cioburi de sticlă. Și toate obiectele nefixate bine au plutit prin aer o clipă nesfârșită atunci când timpul parcă a stat în loc. O sticlă de vin. Poșeta unei femei. Telefonul unei fetițe. Farfurii cu mâncare rotindu-se foarte încet în aer, cu antreurile încă pe ele. Și apoi scrâșnetul de metal pe metal. Tonoul. Și lumea lui Scott s-a făcut fărâme.

Un val îl pocnește în față și dă din picioare ca să rămână la suprafața apei. Îl trag în jos tenișii, așa că scapă de ei. Apoi se chinuiește să-și scoată și pantalonii din bumbac. Tremură în apele reci ale Atlanticului. Calcă apa. Face mișcări de foarfecă din picioare, îmbrâncește oceanul cu lovituri puternice din brațe. Valurile tighelite cu spumă nu seamănă cu triunghiurile din desenele făcute de copii, ci sunt niște adevărate cascade. Se năpustesc către el din toate direcțiile, aidoma unei haite de lupi, punându-i la încercare capacitățile de apărare. Iar focul le dă vigoare, le pictează chipuri criminale. Tot călcând apa, Scott face o rotire de 360 de grade. În jurul lui se leagănă bucăți din epava avionului, fragmente de fuzelaj, o parte dintr-o aripă. Combustibilul împrăștiat pe apă s-a risipit sau a ars complet. Curând totul va fi înghițit de întuneric. Luptându-se cu panica, Scott încearcă să-și estimeze situația. Îl favorizează faptul că este luna august. Probabil că temperatura Atlanticului este cam

de optsprezece grade acum. Suficient cât să intre în stare de hipotermie, dar destul de ridicată ca să-i permită să ajungă la țărm, dacă poate. Dacă este destul de aproape de el.

— Hei! strigă Scott, răsucindu-se prin apă. Aici! Sunt aici! Trăiesc!

Trebuie să mai fie și alți supraviețuitori, își spune el. Cum se poate să rămână o singură persoană în viață în urma prăbușirii unui avion? Se gândește la femeia de lângă el, guraliva soție a bancherului. Se gândește la Maggie, cu surâsul ei însorit.

Se gândește la copii. Futu-i! Erau și copii în avion. Doi, da? Un băiat și o fată. Cu ce vârste? Fata era mai mare. Să fi avut zece ani? Dar băiatul era mic, doar un țânc.

— Alo! strigă el și mai insistent, înotând acum spre cea mai mare bucată din epavă.

Seamănă cu un fragment din aripă. O atinge, simte metalul foarte fierbinte și se îndepărtează urgent, temându-se să nu-l împingă valurile spre ea și să ardă și el.

Oare avionul s-a rupt la impactul cu apa? se întreabă Scott. Sau s-a crăpat în timpul căderii și și-a împrăștiat pasagerii încă din aer?

I se pare imposibil să nu știe, însă fluxul de informații din memoria lui este blocat cu frânturi indescifrabile, imagini dezordonate. Și nu are timp acum să depună eforturi și să le clarifice.

Încearcă să deslușească ceva în întunericul din jur și simte cum e ridicat pe culmea unui val înalt. Încearcă să se mențină acolo și își dă seama că nu mai poate ignora evidența.

Se străduiește să se mențină la suprafață și simte că-i plesnește ceva în umărul stâng. Durerea este un cuțit care îl străpunge de fiecare dată când ridică mâna aia deasupra capului. Dă din picioare și încearcă să scape de ea, la fel cum scapi de un cârcel, dar este clar că s-a rupt sau s-a întins ceva în articulație. Va trebui să fie mult mai prudent. Încă se mai poate mișca – încă mai execută destul de bine mișcările de bras. Dar dacă povestea cu umărul se va agrava, va deveni un ciung, un invalid în voia valurilor, un peștișor în burta cu apă sărată a balenei ce poartă numele de Oceanul Atlantic.

Îi trece prin cap că s-ar putea să aibă o rană care sângerează.

Și acum îi vine în minte cuvântul *rechini.*

O clipă nu mai simte nimic în afară de panică animalică de cel mai pur soi. Dispare orice logică a gândurilor. Pulsul îi crește și mai mult. Picioarele i se zbat înnebunite în toate direcțiile. Înghite apă sărată și începe să tușească.

Încetează! își spune el. *Calmează-te*! *Dacă intri în panică ești un om mort.*

Face eforturi să se liniștească. Se învârte încet în cerc, încercând să se orienteze. Dacă ar putea să vadă stelele, și-ar da seama cam pe unde se află. Dar ceața este mult prea groasă. Să înoate spre est? Sau spre vest? înapoi, către Vineyard? Sau înainte, către continent? Și de unde să știe care e unul și care e altul? Insula de pe care a plecat plutește ca un cruton într-o farfurie cu supă. La distanța asta, dacă se abate de la direcție fie și cu câteva grade, ar putea trece pe lângă ea fără să-și dea seama.

Mai bine să se îndrepte spre coastă, își spune el. Scott crede că va reuși să ajungă la țărm dacă va înota în ritm egal, se va odihni din când în când și nu va intra în panică. La urma urmei, înoată bine, iar oceanul nu-i este străin.

Poți s-o faci, își spune el. Iar gândul acesta îl umple de încredere. Pentru că a călătorit de mai multe ori cu feribotul știe că Martha's Vineyard se află la unsprezece kilometri de Cape Cod. Dar avionul lor se îndrepta spre Aeroportul JFK, ceea ce înseamnă că ar fi trebuit să zboare spre sud, peste apă, către Long Island. Cât de mult au zburat? Cât de departe de țărm s-au prăbușit? Oare este el în stare să înoate șaisprezece kilometri cu o singură mână bună? Dar treizeci?

Scott este un mamifer de uscat care plutește în derivă în largul oceanului.

•

Nu se poate ca piloții să nu fi transmis un SOS, își spune el. Paza de Coastă trebuie să fie pe drum. Dar chiar atunci când încearcă să se îmbărbăteze astfel, realizează că s-a stins și ultima flacără, iar resturile avionului sunt împrăștiate de curenți.

Ca să nu intre în panică, Scott se gândește la Jack. Jack, zeul grec îmbrăcat în costumul de înot. Jack – zâmbind. Jack – cu brațele ca două turnuri vălurite, cu umerii aplecați înainte, cu mușchii dorsali scoși în relief. Întreaga lui copilărie Scott a ținut pe peretele camerei sale un poster cu Jack LaLanne ca să-i aducă aminte că orice este posibil. Poți să fii explorator sau

astronaut. Poți să navighezi pe oceanele lumii sau să te urci în vârful celui mai înalt munte. Nu trebuie decât să crezi că o poți face.

•

Scott se ghemuiește sub apă și își trage șosetele din picioare. Apoi îndoaie degetele în adâncul rece al oceanului. Umărul îl deranjează tot mai tare. Și-l menajează cât de mult poate, trăgându-și întreaga greutate cu brațul drept și înotând câinește din când în când. Încă o dată își dă seama de imposibilitatea absolută a planului său. Cum adică să înoate cine știe câți kilometri într-o direcție aleasă la întâmplare și împotriva curenților puternici ai oceanului având un singur braț zdravăn? Disperarea, verișoara panicii, amenință să i se instaleze în suflet, dar reușește să o alunge.

Deja a început să-și simtă gura uscată. Deshidratarea este alt aspect în privința căruia va trebui să-și facă griji, dacă va rămâne mai multă vreme aici. Vântul se întețește, încrețind apa. *Dacă vreau să fac asta,* se hotărăște Scott, *atunci trebuie să încep să înot.* Caută iarăși o spărtură în ceață, dar n-are noroc. Așa că închide ochii o clipă. Încearcă să *simtă* încotro este vestul, să-l ghicească, tot așa cum pilitura de fier ghicește unde este magnetul.

În spate, își spune el.

Deschide ochii, trage aer în piept.

Aude sunetul tocmai când e pe punctul de a face prima mișcare. La început crede că e țipătul pescărușilor, vaierul acela ascuțit care urcă și coboară. Dar atunci îl ridică un val câțiva metri și, de pe creasta lui, Scott realizează șocat ce anume aude.

Plânsete.

Undeva plânge un copil.

Se întoarce, încercând să localizeze cu precizie sursa sunetului, dar valurile se ridică și cad neuniform, cu bufnete și ecouri.

— Hei! strigă el. Hei! Aici sunt!

Plânsetele încetează.

— Hei! mai strigă el încă o dată, împotrivindu-se din răsputeri curenților de adâncime care voiau să-l ducă de acolo. Hei, unde ești?

Caută din priviri epava, dar bucățile nescufundate s-au împrăștiat în toate direcțiile. Scott își încordează auzul ca să poată da de urma copilului.

Câteva clipe nu se aud decât valurile, iar el începe să se întrebe dacă nu cumva au fost chiar țipetele pescărușilor. Dar atunci se aude glasul unui copil, ascuțit și surprinzător de aproape.

— *Ajutor*!

Scott se repede în direcția din care vine strigătul acela. Nu mai e singur. Nu mai e doar un supraviețuitor angajat într-un act de autoconservare. Acum răspunde și de viața altcuiva. Se gândește la sora lui, care s-a înecat la șaisprezece ani în Lacul Michigan. Și începe să înoate.

După mai puțin de zece metri găsește copilul, care se ține strâns de o pernă de scaun. Este băiețelul. Nu are mai mult de patru ani.

— Hei, șoptește Scott. Hei, scumpule.

Atinge ușor umărul băiatului și i se oprește vocea în gât. Își dă seama că a început să plângă.

— Nu te teme, sunt aici, spune el. Am eu grijă de tine.

Perna de scaun este în așa fel confecționată încât poate fi folosită și drept echipament individual de plutire, prevăzut cu legături pentru brațe și pentru mijloc. Dar este conceput pentru un adult, așa că Scott are mult de furcă atunci când încearcă să-l pună în jurul copilului care dârdâie de frig.

— Am vomitat, spune băiatul.

Scott îl șterge cu blândețe la gură.

— E în regulă. N-ai nimic. Puțin rău de mare, atâta tot.

— Unde suntem? întreabă băiatul.

— În ocean, îi spune Scott. Avionul s-a prăbușit și noi am ajuns în ocean, dar am de gând să înot până la mal.

— Nu mă lăsa singur! se sperie băiatul.

— Nu, nu, îl liniștește Scott. Sigur că nu te las. Te iau cu mine. Uite cum facem: mai întâi trebuie să fac chestia asta să stea pe tine. Și după aia am să te trag după mine. Ce părere ai?

Puștiul dă din cap și Scott se apucă de treabă. Îi este greu cu o singură mână bună, dar, după câteva momente chinuitoare, reușește să lege în cruciș curelele dispozitivului de plutire. Strecoară băiețelul în hamul astfel improvizat și studiază

rezultatul. Nu este pe cât de strâns și-ar fi dorit, dar ar trebui să-l țină pe copil la suprafața apei.

— În regulă, spune Scott. Acum vreau să te ții bine și eu am să te trag la țărm. Poți... știi să înoți?

Copilul dă din cap.

— Foarte bine. Dacă ai să cazi de pe perna asta, vreau să dai din mâini și din picioare cât de tare poți. Bine?

— Cum înoată pisicile și cățeii, spune băiatul.

— Exact. Ca pisicile și cățeii, așa cum te-a învățat mămica ta.

— Tăticu'.

— Corect. Așa cum te-a învățat tăticul tău. Bine?

Băiatul dă din cap. Scott îi simte frica.

— Știi ce-i ăla un erou? îl întreabă el pe cel mic.

— Se luptă cu oamenii răi.

— Foarte bine. Eroul este cel care se luptă cu oamenii răi. Și nu se dă niciodată bătut, nu?

— Nu.

— Ei bine, eu vreau să fii și tu un erou acum. Imaginează-ți că valurile astea sunt oamenii răi și noi vom înota printre ele. Și nu ne dăm bătuți. În niciun caz. O să înotăm și o să înotăm până ajungem la mal. Bine?

Puștiul dă din cap. Strâmbându-se de durere, Scott își trece brațul stâng pe sub una dintre curele. Acum îi urlă tot umărul. Legănarea apei îi sporește starea de derută.

— Bine. Să pornim.

Și închide ochii, încercând din nou să simtă în ce direcție să se îndrepte.

În spate, își spune el. *Țărmul este în spatele tău.*

Se învârte cu grijă în jurul băiatului și vrea să înceapă să înoate, dar chiar atunci razele lunii străpung ceața și Scott vede un crâmpei din cerul înstelat al nopții. Caută disperat stelele pe care le cunoaște, pentru că ceața acoperă iute spărtura aceea. În ultima clipă reușește să localizeze constelația Andromedei, apoi Ursa Mare și Steaua Nordului.

Ba este în direcție opusă, își dă el seama, simțind că îl ia cu amețeală din cauza greșelii fatale pe care era s-o facă.

Impulsul de a vomita este copleșitor. Dacă nu s-ar fi împrăștiat ceața în secundele alea, atunci el și băiatul ar fi pornit în largul Atlanticului, cu fiecare mișcare îndepărtându-se tot mai mult de Coasta de Est rămasă în spatele lor, până când

i-ar fi răpus oboseala și ar fi ajuns la fundul apei și nu i-ar mai fi găsit nimeni.

— La loc comanda, îl anunță el pe băiat, încercând să-și ascundă spaima din voce. Haidem în direcția cealaltă.

— Bine.

— Bine. Foarte bine.

Scott îl întoarce pe băiat în direcția cea bună. Distanța cea mai lungă pe care a parcurs-o el vreodată înot a fost de douăzeci și patru de kilometri, dar asta s-a întâmplat când avea nouăsprezece ani și se antrenase luni întregi înainte. Plus că acea competiție se desfășurase într-un lac, unde nu existau curenți subacvatici. Și avea ambele brațe în regulă. Acum este noapte, iar temperatura apei scade vertiginos și va fi nevoit să se lupte cine știe câți kilometri cu puternicii curenți ai Atlanticului.

Dacă scap cu viață din povestea asta, își promite el în gând, *am să-i trimit un coș cu fructe văduvei lui Jack LaLanne.*

Ideea este atât de absurdă, încât pe Scott îl apucă râsul. Și râde și calcă apa și tot râde și nu se poate opri. Se imaginează scriind mesajul în fața vânzătorului de la Edible Arrangements:

Cu profundă afecțiune – Scott.

— Nu mai face așa, strigă băiatul, speriat că viața lui a ajuns pe mâinile unui nebun.

— În regulă, spune Scott, încercând să-l liniștească. Nu s-a întâmplat nimic. Mi-am adus aminte de un banc. Uite, plecăm chiar acum.

Are nevoie de câteva minute ca să-și dea seama care ar fi cel mai potrivit stil de înot pentru condițiile astea. Și îl descoperă: un fel de bras modificat, în care trage apa mai mult cu mâna dreaptă și bate mai puternic din picioare. Mișcările par haotice, iar umărul stâng parcă este un sac plin cu cioburi. Îngrijorarea îl roade pe dinăuntru. Se vor îneca. Și el, și băiatul. Îi va înghiți oceanul. Dar chiar atunci își găsește ca prin minune ritmul și nu îl mai preocupă nimic altceva decât înaintarea prin apă. Brațul se mișcă în sus și înainte; picioarele se mișcă la fel ca lamele unei foarfeci. Înoată în oceanul nesfârșit. Îi este greu să-și dea seama cam cât ar putea fi ceasul. La cât a decolat avionul? La zece seara? Cât timp a trecut de atunci? Treizeci de minute? O oră? Cât timp mai e până la răsăritul soarelui? Opt ore? Nouă?

Oceanul se transformă în permanență în jurul lui. Scott înoată și încearcă să nu se gândească unde se află. Se ferește să-și imagineze adâncul și refuză să-și amintească de faptul că, în luna august, Atlanticul este locul unde se nasc uriașii nori de furtună, unde se formează uraganele, unde se ciocnesc fronturile atmosferice, iar temperatura și umezeala creează buzunare de presiune scăzută. În Oceanul Atlantic forțe globale pun la cale conspirații devastatoare. Acolo sunt hoarde barbare, înarmate cu bâte și cu fețele vopsite pentru război, care se năpustesc zbierând la luptă. Și imediat cerul se tulbură, se întunecă. Și izbucnește o vijelie nefastă, cu fulgere și tunete prelungi, aidoma unor strigăte de război. Iar oceanul, calm cu doar câteva clipe înainte, este iadul pe pământ.

Scott înoată mai departe prin acalmia aceasta fragilă și încearcă să-și golească mintea.

Simte că-i atinge ceva piciorul.

Încremenește, începe să se ducă la fund, apoi zvâcnește din picioare ca să revină la suprafață.

Rechin, este primul lui gând.

Și apoi:

Nu trebuie să te miști.

Dar o să se înece dacă nu se mai mișcă.

Se rostogolește pe spate, respirând adânc ca să-și încarce plămânii. Niciodată nu a fost într-atât de dureros conștient de locul lui șubred din lanțul trofic. Toate instinctele îi cer insistent să nu se întoarcă cu spatele la adâncuri. Însă o face. Și plutește, ridicându-se și coborând odată cu valurile. Plutește, străduindu-se din răsputeri să-și păstreze calmul.

— Ce se întâmplă? îl întreabă băiatul.

— Ne odihnim, îi spune Scott. Haide să nu mai scoatem niciun sunet, da? Să nu te miști. Și încearcă să nu ai picioarele în apă.

Copilul nu mai spune nimic. Amândoi se leagănă pe valuri. Partea aceea primitivă din creierul lui Scott îi cere insistent să fugă de acolo. Însă el o ignoră. Rechinii pot simți mirosul unui strop de sânge într-un milion de litri de apă. Dacă el sau puștiul ar fi răniți, povestea s-ar termina aici și acum. Dar dacă nu le curge sânge și stau complet nemișcați, rechinul (dacă într-adevăr este un rechin) ar trebui să-i lase în pace.

Îl apucă de mână pe băiat.

— Unde-i sora mea? șoptește cel mic.

— Nu știu, șoptește și Scott. Avionul s-a prăbușit. Ne-am împrăștiat.

O tăcere lungă.

— Poate că n-a pățit nimic, continuă Scott. Poate că e împreună cu părinții voștri și plutesc toți trei altundeva. Sau poate că au fost deja salvați.

După o altă tăcere îndelungată, băiatul spune:

— Nu cred.

Plutesc amândoi o vreme gândindu-se la soarta celorlalți. Ceața începe să se risipească. Cerul se limpezește încet, apoi apar stelele și, în cele din urmă, se vede și luna. Oceanul din jurul lor se transformă într-o rochie din paiete. Scott găsește Steaua Nordului, iar aceasta îi confirmă că se îndreaptă în direcția bună. Se uită mai bine la copil, cu ochi mari de teamă. Pentru prima dată reușește să-i vadă chipul micuț, fruntea brăzdată de spaimă și colțurile coborâte ale gurii.

— Salut! îi spune Scott.

Apa îi clipocește în urechi.

Expresia de pe chipul copilului este serioasă.

— Salut! îi răspunde el.

— Ne-am odihnit destul? îl întreabă Scott.

Băiatul dă din cap.

— Bine, spune Scott, întorcându-se. Hai să mergem acasă.

Se îndreaptă și începe să înoate, convins că, dintr-o clipă în alta, va simți o lovitură din adâncuri, va fi înșfăcat de un bot ca o cupă de excavator. Dar nu se întâmplă nimic și, după un timp, încetează să se mai gândească la rechin. Voința îl propulsează înainte. Desenează cifra opt cu picioarele; întinde brațul drept și trage apa, întinde și trage. Încearcă să-și ocupe mintea cu ceva și se gândește la lichidele în care ar prefera să înoate: lapte, supă, bourbon. Un ocean de bourbon.

Se gândește la viața lui, însă detaliile acesteia i se par lipsite de sens acum. Ambițiile lui. Chiria pe care trebuie s-o plătească în fiecare lună. Femeia care l-a părăsit. Se gândește la munca lui – tușe de penel pe pânză. Oceanul a înlocuit pânza în noaptea asta, iar el îl pictează, linie după linie, exact așa cum desena Harold un balon cu creionul lui mov[5] chiar în timpul căderii.

---

5 *Harold and the Purple Crayon* - carte pentru copii scrisă de Crocket Johnson și apărută în 1955, în care este vorba despre creionul fermecat al unui băiețel, care transforma în realitate orice desena (n. tr.).

Acum, plutind în Oceanul Atlantic, Scott realizează că niciodată nu i-a fost mai clar scopul vieții. Și cât de evident este! El a fost adus pe pământ ca să învingă acest ocean, ca să-l salveze pe acest băiat. Soarta l-a adus la San Francisco în urmă cu patruzeci și unu de ani. Soarta i l-a prezentat pe zeul acela de aur, care înfrunta, cu mâinile încătușate, curenții oceanului. Soarta l-a făcut pe Scott să-și dorească să înoate și să intre, mai întâi, în echipa de înot a școlii, apoi a liceului și a colegiului. Tot soarta l-a îndemnat să se antreneze în fiecare dimineață de la ora cinci, încă înainte de răsăritul soarelui – ture peste ture în albastrul clorinat al apei din bazin, zgomotele pleoscăite făcute de ceilalți băieți, țignalul fluierului din gura antrenorului. Soarta l-a călăuzit spre apă, însă *voința* este cea care i-a adus victoria în trei campionate statale, voința este cea care i-a adus medalia de aur și locul întâi în proba de două sute de metri liber când era la liceu.

A ajuns să-i placă nespus de mult presiunea din urechi atunci când plonja spre fundul bazinului, neted ca o coajă de măr. Chiar și noaptea visa că plutește ca o geamandură pe albastrul mării. Și în colegiu, atunci când s-a apucat de pictură, primul tub de vopsea cumpărat a fost albastru.

•

Tocmai când simte că începe să i se facă sete îl aude pe băiat:

— Ce-i aia?

Scott scoate capul din apă. Puștiul arată în dreapta lor. Scott se uită într-acolo. La lumina lunii vede un val uriaș și negru, furișându-se tăcut spre ei, făcându-se tot mai înalt, căpătând tot mai multă forță. Dintr-o singură privire, Scott își dă seama că are peste șapte metri monstrul acela care se apropie de ei. Creasta lui gheboasă scânteiază sub razele lunii. Îl izbește fulgerul panicii. N-are timp de gândire. Se întoarce și începe să înoate către el. Are la dispoziție cel mult treizeci de secunde să parcurgă distanța dintre ei. Umărul stâng se vaită și-i cere să se potolească, dar nu-l bagă în seamă. Băiatul simte că moartea le dă târcoale și începe să plângă, dar nu are vreme să-l liniștească.

— Trage mult aer în piept, urlă Scott. Trage mult aer în piept acum!

Valul este prea mare, prea rapid. Îi acoperă înainte ca Scott să apuce să-și umple și el plămânii cu aer.

Îl smulge pe băiat de pe pluta improvizată și se scufundă în adâncuri.

Ceva îi plesnește în umărul stâng. Ignoră durerea. Băiatul i se zbate în brațe, se zbate în brațele dementului care îl duce la moarte. Scott îl strânge și mai tare în brațe și zvâcnește din picioare. Este un glonț, este o ghiulea care se năpustește prin apă, scufundându-se pe sub un zid al distrugerii. Presiunea crește. Inima îi bubuie cu putere, plămânii plini cu aer mai au puțin și plesnesc.

Când valul trece pe deasupra lor, Scott este sigur că a dat greș. Simte că este aspirat înapoi spre suprafață, într-un vârtej de curenți submarini. Își dă seama că valul îi va zdrobi, îi va face fărâme. Dă și mai tare din picioare, strânge mai tare băiatul la piept, se luptă mai tare pentru fiecare centimetru. Deasupra lor, valul își atinge apogeul și se prăvălește dincolo de ei – șapte metri de ocean lovind ca un baros, milioane de litri de apă furioasă. Într-o singură fracțiune de secundă, curentul ascendent de aer este înlocuit cu un ciclu de clătire ca la mașina de spălat.

Sunt învârtiți și trași în toate direcțiile. Jos devine sus. Presiunea amenință să despartă băiatul de bărbat, dar Scott rezistă. Îl usturǎ cumplit de tare plămânii. Îl ard ochii de la sarea din apă. Băiatul a încetat să i se mai zbată în brațe. Oceanul este complet negru, nici urmă de stele sau de lună. Scott își golește plămânii și simte pe bărbie și brațe rafala bulelor de aer eliberat. Împinge din picioare cu toată puterea și se ridică la suprafață.

Scoate capul, tușește, își simte plămânii pe jumătate plini cu apă. Urlă ca să și-i curețe. Băiatul e moale în brațele lui. Scott îl răsucește până îl aduce cu spatele lipit de el și apoi, cu toată puterea pe care o mai are, comprimă ritmic pieptul copilului până când și acesta începe să expectoreze apă sărată.

Perna de scaun a dispărut în colții valului. Scott ține copilul cu brațul cel bun. Frigul și epuizarea amenință să-l copleșească. Deocamdată nu poate face nimic altceva decât să se mențină la suprafața apei.

Într-un târziu, aude glasul copilului:

— Ăla a fost un om mare și rău.

În prima clipă, Scott nu pricepe ce spune micuțul, apoi își aduce aminte. El a fost cel care i-a zis băiatului că valurile erau niște oameni răi, iar ei doi erau eroii care se luptau cu ele.

Ce curajos este! își spune uluit Scott.

— Aș da orice pentru un cheeseburger, spune el în momentele de liniște dintre valuri. Tu de ce ai avea chef?

— Plăcintă, răspunde băiatul după ce se gândește puțin.

— De care?

— De toate felurile.

Scott râde. Nu poate crede că încă mai e în viață. Se simte amețit, iar trupul îi pulsează de atâta energie. Pentru a doua oară în seara asta a privit moartea în ochi și a scăpat. Se uită după Steaua Nordului.

— Cât mai avem? vrea băiatul să știe.

— Nu prea mult, îi spune Scott, deși adevărul este că țărmul s-ar afla la kilometri buni depărtare de ei.

— Mi-e frig, se vaită băiatul clănțănind din dinți.

Scott îl strânge mai tare în brațe.

— Și mie. Ține-te bine, da?

Având grijă să rămână la suprafața apei, reușește să și-l urce pe băiat în spate. Copilul îl apucă strâns de gât. Scott îi simte respirația accelerată în ureche.

— Nu ne lăsăm, spune Scott, atât pentru sine, cât și pentru băiat.

Se mai uită o dată spre cer, apoi începe să înoate. Folosește acum stilul bras indian, pe o singură parte, mișcând picioarele în foarfecă și ținându-și o ureche cufundată în întunericul sărat al oceanului. Mișcările lui sunt mai neîndemânatice, mai sacadate. Nu-și poate găsi ritmul. Amândoi tremură pentru că temperatura internă le scade tot mai mult cu fiecare secundă care trece. Este doar o chestiune de timp. Curând, pulsul și respirația se vor rări, cu toate că ritmul cardiac va crește. Hipotermia își va grăbi pasul. Nu este exclusă nici producerea unui atac de cord. Ca să poată funcționa, corpul omului are nevoie de căldură. Fără ea, organele vitale vor începe să nu mai funcționeze.

Nu trebuie să te dai bătut.

Clănțănind din dinți, înoată fără oprire, refuzând să capituleze. Greutatea băiatului amenință să-l împingă la fund, dar lovește mai tare din picioarele ca de cauciuc. Apa din jurul lui este vânătă și neagră; în lumina lunii sclipește intermitent albul rece al crestelor valuri. A început să i se jupoaie pielea de pe picioare în locurile unde se freacă unul de celălalt, iar sarea contribuie perfid la agravarea rănilor. Buzele îi sunt crăpate și uscate.

Pescărușii zbiară și se învârt deasupra lor ca vulturii în așteptarea sfârșitului. Își bat joc de el cu țipetele lor, iar Scott îi trimite la dracu’ în gând. În adâncul oceanului există lucruri incredibil de vechi, inimaginabil de mari – uriașe fluvii submarine, care aduc apă caldă din Golful Mexic. Oceanul Atlantic este un nod de autostrăzi, de poduri și intersecții subacvatice. Și pe această hartă rutieră a adâncului, ca un punct pe un purice, se luptă Scott Burroughs pentru viața lui.

După o perioadă care lui i s-a părut de câteva ore, băiatul scoate un strigăt. Un singur cuvânt:

— Pământ.

În prima clipă Scott nici măcar nu este sigur că băiatul a spus ceva. Probabil că delirează. Dar copilul repetă cuvântul și întinde mâna.

— Pământ.

Trebuie să fie o greșeală. Poate că puștiul a greșit cuvântul. Pe jumătate orb din cauza oboselii, Scott înalță capul din apă. În spatele lor cerul începe să capete o blândă culoare trandafirie: răsare soarele. La început, Scott crede că țărmul din fața lor este doar orizontul, acoperit cu nori de mică altitudine. Apoi își dă seama că se înșală.

Pământ. Mulți kilometri de pământ. O plajă în jurul unui promontoriu stâncos. Străzi și case. Orașe.

Salvare.

Scott nu vrea să se entuziasmeze prea devreme. Mai au cel puțin un kilometru și jumătate până acolo – distanță greu de parcurs înot împotriva contracurenților din apropierea uscatului. Îi tremură picioarele și brațul stâng i-a amorțit de tot. Și totuși nu-și poate stăpâni sentimentul de exaltare care l-a cuprins.

A reușit. S-a salvat și l-a salvat și pe băiat.

Cum de a fost posibil?

•

Treizeci de minute mai târziu, un bărbat cărunt, în chiloți și cămașă, iese împleticindu-se din valuri. În brațe duce un băiețel de patru ani. Se prăbușesc amândoi pe nisip. Soarele este sus, pe cer, încadrat de norișori albi pe un fundal de un albastru mediteraneean. Temperatura este pe undeva în jurul valorii de douăzeci de grade. Pescărușii planează duși de briza slabă. Bărbatul zace gâfâind. Nu-și mai simte membrele. Acum, că au

ajuns la mal, nu se mai poate mișca nici măcar un centimetru. E terminat.

Ghemuit la pieptul lui, băiatul plânge încetișor.

— E în ordine acum, îi spune Scott. Suntem în siguranță. O să fie bine.

La câțiva metri de ei se vede un post de salvamari. Părăsit. Pe firmă scrie PLAJA MONTAUK.

New York. A înotat până la New York!

Pe buzele crăpate și îndurerate ale lui Scott apare un zâmbet de fericire pură. *Na, ia-o pe-asta*!

Și își mai spune: *La dracu'*! *Va fi o zi minunată.*

4.

Un pescar cu glaucom la un ochi îi duce cu mașina la spital. Se înghesuie toți trei pe băncuța ponosită a furgonetei lui care se zguduie din cauza amortizoarelor uzate. Scott e desculț, e fără pantaloni și nu are nici bani și nici vreun act de identitate. Și el, și băiatul sunt zgâlțâiți de frisoane puternice. Au stat aproape opt ceasuri în apa de cincisprezece grade. Hipotermia i-a amuțit și le-a încețoșat mințile.

Pescarul le ține un discurs elocvent despre Iisus Hristos. În spaniolă. Radioul este deschis la un post care transmite în principal paraziți. Sub tălpile lor e o gaură de rugină în podeaua mașinii, prin care șuieră vântul. Scott îl ia în brațe pe băiat și încearcă să-l încălzească frecționându-i viguros brațele și spatele cu mâna cea bună. Când s-au întâlnit pe plajă, Scott i-a spus pescarului, în spaniola lui limitată, că băiatul este fiul lui. I s-a părut mai simplu decât să încerce să-i explice adevărul, și anume că sunt doi străini, uniți în urma unui accident absurd.

Mâna stângă nu-i mai este de niciun folos. La fiecare groapă a drumului, durerea îi spintecă tot corpul, dându-i o stare de amețeală și greață.

Ești bine, își repetă el iar și iar. *Ai reușit.* Însă în adâncul sufletului încă nu-i vine să creadă că au supraviețuit.

— *Gracias,* bolborosește el atunci când furgoneta intră pe aleea care duce spre camera de primiri-urgențe a spitalului Montauk.

Împinge portiera cu umărul cel bun și coboară cu mișcări țepene de oboseală. Ceața de mai devreme s-a risipit, iar căldura soarelui pe spatele și picioarele lui este aproape divină. Scott îl ajută pe băiat să sară jos din mașină. Și împreună șchiopătează către camera de urgențe.

Sala de așteptare este aproape goală. În colț, un bărbat între două vârste își ține o pungă cu gheață la cap. Apa picură de pe mâna lui pe podeaua acoperită cu linoleum. În cealaltă parte a încăperii, o femeie și un bărbat mai bătrâni se țin de mână și stau cu frunțile apropiate. Din când în când, femeia tușește în batista din hârtie mototolită în pumnul stâng.

O asistentă stă în spatele geamului de la ghișeul pentru internări. Scott șontâcăie spre ea. Băiatul îl urmează, ținându-se de poalele cămășii lui.

— Bună ziua! spune Scott.

Asistenta îl măsoară repede din privire. Pe ecusonul din piept scrie că o cheamă MELANIE. Scott face un efort de imaginație ca să-și dea seama cum trebuie să arate. Singura comparație care îi vine în cap este Coiotul Wile E. după ce i-a explodat o rachetă în față.

— Am avut un accident de avion, explică el.

Surprinzătoare aceste cuvinte rostite cu voce tare. Asistenta de la internări îl privește printre gene.

— Nu v-am înțeles.

— Un avion care a decolat din Martha’s Vineyard. Un avion particular. Ne-am prăbușit în ocean. Cred că avem hipotermie și umărul meu – nu pot să-mi mișc brațul stâng. Cred că mi s-a rupt clavicula.

Asistenta încă mai încearcă să înțeleagă.

— V-ați prăbușit în ocean.

— Da. Și am înotat – eu am înotat – cred că mai bine de cincisprezece kilometri. Poate chiar douăzeci și cinci. Am ajuns la țărm abia acum o oră. Ne-a găsit un pescar și ne-a adus până aici.

Amețește de prea mult vorbit. Are senzația că i se blochează plămânii.

— Uite care-i treaba, spune el. Crezi că poți chema pe cineva să ne ajute? Măcar pe băiat. Nu are decât patru ani.

Asistenta se uită la băiatul ud, care tremură foarte tare.

— Este fiul dumneavoastră?

— Dacă zic că *da,* ne aduci un doctor?

Asistenta pufnește pe nări.

— Nu e nevoie să vă enervați.

Scott strânge din dinți.

— Ba este foarte mare nevoie. Am avut un accident de avion. Cheamă-l odată pe blestematul ăla de doctor!

Cu oarecare ezitări, femeia se ridică de pe scaun.

Scott privește pe deasupra capului ei la televizorul atârnat din tavan. Sunetul este oprit, dar pe ecran se văd imagini cu bărcile de căutare și salvare din largul oceanului. Titlul din colț este AVION PARTICULAR PIERDUT ÎN LARG.

— Uite, îi arată Scott. Despre noi e vorba. Acum mă crezi?

Asistenta se întoarce și se uită la imaginile cu fragmentele epavei care se leagănă pe apă. Reacția ei este atât de fulgerătoare, încât ai crede că-i un vameș căruia Scott îi arată pe neașteptate pașaportul, după ce l-a pus pe jar, prefăcându-se că nu-l găsește.

Femeia apasă butonul interfonului.

— Cod Portocaliu, spune ea. Toți medicii disponibili sunt chemați de urgență la internări.

Cârceii din piciorul lui Scott sunt peste măsură de dureroși. Este deshidratat și are deficit de potasiu întocmai cum pățește un maratonist care nu s-a alimentat corespunzător înainte de cursă. I se înmoaie genunchii și se lasă încet pe podea, spunând:

— Unul cred că-i suficient.

Rămâne culcat pe linoleumul rece, privind în sus la băiat. Chipul micuțului este grav și foarte îngrijorat. Scott încearcă să-i surâdă ca să-l asigure că totul va fi bine. Dar până și buzele îi sunt epuizate. Cât ai bate din palme, se pomenesc înconjurați de cadre medicale. Se stârnește un haos de strigăte. Scott simte că este ridicat pe brațe și întins pe o targă. Scapă mânuța copilului din mâna sa.

— Nu! zbiară băiatul.

Urlă, plânge, se zbate. Un doctor vorbește cu el, încercând să-l facă să priceapă că vor avea grijă de el, că nu i se va mai întâmpla nimic rău. Dar nimic nu are efect. Scott se chinuie să se ridice în capul oaselor.

— Puștiule, îl strigă el de mai multe ori până când băiatul se uită în direcția lui. E în regulă. Aici sunt. Nu plec nicăieri.

Se dă jos de pe targă, pe picioare ca din cauciuc.

— Domnule, spune o infirmieră, trebuie să rămâneți culcat.

— Eu n-am nimic, le spune Scott medicilor. Aveți grijă de el.

Iar băiatului îi repetă:

— Aici sunt. Nu plec nicăieri.

Surprinzător de albaștri sunt ochii copilului la lumina zilei. După câteva clipe de gândire, face semn că este de acord. Ușurat, Scott se întoarce către doctor.

— Aș dori să vă grăbiți dacă se poate, spune el.

Doctorul dă din cap. Este tânăr și isteț. I se citește inteligența în privire.

— În regulă, dar am să vă aduc un scaun cu rotile.

Scott nu protestează. Se prăbușește în scaun imediat ce acesta este adus de o infirmieră.

— Sunteți tatăl lui? îl întreabă femeia, împingându-l spre sala de consultații.

— Nu, îi răspunde Scott. Acum ne-am cunoscut.

Medicul îi face un consult sumar băiatului: caută eventuale fracturi, îi bagă o lanternă micuță în ochi, îi spune *urmărește-mi degetul.*

— Trebuie să-i punem o perfuzie, îl anunță el pe Scott. Este foarte deshidratat.

— Hei, amice, i se adresează Scott băiatului, domnul doctor trebuie să te înțepe puțin în braț, bine? Ca să-ți dea niște lichide și... hm... niște vitamine.

— Nu vreau ace, spune băiatul, cu ochii îngroziți.

— Nici mie nu-mi plac acele, spune Scott, dar știi ceva? O să mă înțepe și pe mine, bine? O facem împreună. Ce zici de chestia asta?

Băiatul se gândește. I se pare un compromis corect. Dă din cap.

— O.K., bravo! spune Scott. Hai să... ține-mă de mână și o să... dar să nu te uiți, bine?

Și se întoarce spre doctor.

— Îmi puteți pune și mie o perfuzie acum?

Doctorul spune că poate și dă ordinele necesare. Asistentele pregătesc acele și atârnă pungile cu soluție de stativele metalice.

— Uită-te la mine, îi cere Scott atunci când vine momentul cu acele.

Ochii băiatului sunt ca două farfurioare albastre. Tresare când acul îi intră în venă. Privirea i se tulbură și începe să-i tremure buza de jos. Dar nu plânge.

— Tu ești eroul meu, îi spune Scott. Eroul meu suprem.

Simte și el cum îi intră lichidul în organism. Aproape imediat îi dispare senzația de leșin.

— Am să vă dau și câte un sedativ ușor, spune doctorul. Corpurile voastre au făcut muncă suplimentară ca să se mențină calde. Trebuie să le ajutăm să se destindă.

— Eu mă simt bine, spune Scott. Dați-i lui sedativul.

Medicul vede că nu are niciun rost să-l contrazică. Și introduce acul doar în perfuzorul băiatului.

— Ai să dormi puțin, îi explică Scott copilului. Eu am să rămân lângă tine. S-ar putea să ies câteva minute, dar am să mă întorc. Bine?

Băiatul dă din cap. Scott îl mângâie pe creștet. Își aduce aminte că la vârsta de nouă ani a căzut dintr-un copac și și-a rupt piciorul. A fost foarte curajos atunci și a început să plângă abia când tatăl lui a ajuns la spital. Este foarte posibil ca părinții acestui băiețel să fi murit. Și nimeni n-o să apară în pragul ușii ca să-i dea micuțului undă verde la lacrimi.

— Bravo, îi spune el, văzând cum băiatul clipește mai des din pleoapele grele. Te descurci de minune.

După ce copilul a adormit, Scott este dus într-o altă sală de consultații. Îl întind pe un pat metalic și îi taie cămașa. I se pare că în locul umărului are acum un motor blocat.

— Cum vă simțiți? îl întreabă doctorul.

Are în jur de treizeci și opt de ani și deja a făcut riduri de expresie în colțurile ochilor.

— Știți, spune Scott, parcă mi-am mai revenit puțin.

— Chiar ați înotat atât de mult pe întuneric?

Scott dă din cap.

— Vă mai amintiți ceva?

— Amănuntele îmi sunt cam neclare.

Doctorul îi verifică ochii.

— V-ați lovit la cap?

— Cred că da. În avion, înainte de prăbușire…

Lanterna medicală îl orbește o secundă. Doctorul scoate un plescăit satisfăcut.

— Reacția ochilor este bună. Nu cred că ați suferit vreo comoție.

Scott oftează.

— Nu cred că aș fi fost în stare să fac ce-am făcut – adică să înot toată noaptea – dacă aș fi avut o comoție.

Doctorul se gândește puțin.

— Probabil că aveți dreptate.

În vreme ce se încălzește și fluidele din organism îi sunt completate, lumea începe să recapete sens: noțiunea de țară și cetățean, conceptul de cotidian, internetul, televiziunea. Se gândește la cățelușa lui cu trei picioare, pe care a lăsat-o în grija

unei vecine. Uite cum era să se întâmple să nu mai primească niciodată vreo chiftea pe furiș. Ochii lui Scott se umplu de lacrimi. Și le șterge repede.

— Ce se spune la știri? întreabă el.

— Nu prea multe. Zic că avionul a decolat aseară, în jurul orei zece. S-a aflat vreo cincisprezece minute pe radarul turnului de control și apoi a dispărut pur și simplu. Fără vreun SOS, fără nimic. Au presupus că s-a defectat aparatul de radiorecepție și ați aterizat de urgență pe undeva. Dar mai târziu un vas pescăresc a descoperit o bucată dintr-o aripă.

O clipă Scott are sentimentul că se află din nou în ocean și calcă apa întunecată, înconjurat de flăcările acelea portocalii.

— Mai există... supraviețuitori?

Doctorul clatină din cap. Se concentrează asupra umărului lui Scott.

— Doare? întreabă el, ridicându-i încet brațul.

Durerea îl săgetează instantaneu. Scott urlă.

— Facem o radiografie și o tomografie, o anunță doctorul pe asistentă.

Se întoarce către Scott.

— Am cerut o tomografie și pentru băiat. Vreau să mă asigur că nu există niciun pericol de hemoragie internă.

Și îi pune mâna pe braț.

— I-ați salvat viața. Știți asta, nu-i așa?

Este a doua oară când Scott se vede nevoit să își înghită lacrimile. Și, vreme de câteva clipe foarte lungi, nu este în stare să mai vorbească.

— Am să anunț poliția, îi spune doctorul. Am să le spun că sunteți aici. Dacă aveți nevoie de ceva, de orice, cereți-i asistentei. Revin în câteva minute.

Scott îi este recunoscător.

— Mulțumesc.

Doctorul îl mai privește lung câteva momente, apoi scutură din cap.

— Măi, să fie! zâmbește el.

•

Următoarea oră este rezervată analizelor. Inundat cu fluide calde, corpul lui Scott își recapătă temperatura normală. I se administrează Vicodin pentru durere și plutește o vreme într-o stare de inconștiență crepusculară. Se confirmă faptul că umărul

îi este doar dislocat, nu fracturat. Procedura folosită pentru a-l pune la loc în articulație este rapidă, dar de o violență epică. Însă încetarea instantanee a durerii este atât de desăvârșită de parcă tot chinul i-ar fi fost șters retroactiv din corp.

La insistențele lui Scott, îl duc în rezerva băiatului. În mod normal, copiii sunt spitalizați într-o aripă separată a clădirii, dar în cazul lor se face o excepție datorită circumstanțelor. Când îl aduc pe Scott înăuntru, băiatul este treaz și mănâncă jeleu.

— E bun? vrea să știe Scott.

— E verde, se încruntă băiatul.

Patul lui Scott este lângă fereastră. Nu s-a simțit niciodată mai bine ca acum, culcat în așternutul ăsta aspru de spital. Vizavi sunt pomi și case. Pe stradă trec mașini cu parbrize scânteietoare. O femeie face jogging pe banda pentru biciclete. Într-o curte din apropiere, un bărbat cu o șapcă albastră își tunde gazonul.

Oricât de imposibil i s-ar părea, viața merge înainte.

— Ai dormit? îl întreabă el.

Băiatul ridică din umeri.

— A venit mami a mea?

Scott încearcă să afișeze o mină inexpresivă.

— Nu a venit, răspunde el. I-au sunat pe... mi se pare că ai o mătușă și un unchi în Westchester. Au pornit încoace.

Băiatul zâmbește.

— Ellie.

— Îți place de ea?

— Mă face să râd.

— Asta e bine, spune Scott.

Abia își mai poate ține ochii deschiși. Este mult mai mult decât epuizare gravitatea aceasta care-i trage oasele în jos.

— Am să mă culc și eu puțin, dacă nu te superi.

Scott nu are de unde să știe dacă băiatul se supără sau nu. Adoarme înainte de a-i auzi răspunsul.

•

Somnul îi este lipsit de vise și întunecat, aidoma catacombelor dintr-un castel străvechi. Când se trezește, vede că patul băiatului este gol și intră în panică. Vrea să se dea jos din pat, dar chiar atunci se deschide ușa de la toaletă și apare puștiul împingând stativul mobil de care-i este atârnată punga de perfuzie.

— Mi-a venit să fac pișu, îi explică el.

În rezervă intră o soră medicală ca să-i ia tensiunea lui Scott. I-a adus băiatului un animal de pluș – un ursuleț cafeniu cu o inimă roșie între lăbuțe. Copilul scoate o exclamație de bucurie și începe imediat să se joace cu el.

— Copiii… spune femeia, clătinând din cap.

Scott este de acord cu ea. Acum, că s-a odihnit puțin, vrea să afle mai multe amănunte despre accident. O întreabă dacă are voie să se dea jos din pat. Sora îi spune că are voie, dar îl roagă să nu se ducă prea departe.

— Mă întorc îndată, amice. Bine?

Băiatul dă din cap, cu ochii la ursuleț.

Scott își ia un halat subțire din bumbac peste cămașa de spital și își împinge stativul cu perfuzia pe coridor, spre sala de recreere a pacienților deplasabili. De fapt, aceasta este o încăpere micuță, lângă holul spitalului, mobilată cu scaune din lemn, pe care acum nu stă nimeni. Scott găsește un post de știri la televizor și dă sonorul mai tare.

— …avionul era un OSPRY, fabricat în Kansas. La bordul lui se afla David Bateman, președinte al ALC News, împreună cu familia. Se confirmă că ceilalți pasageri erau Ben Kipling și soția acestuia, Sarah. Kipling era asociat principal la gigantul financiar Wyatt, Hathoway. Se presupune că avionul s-a prăbușit în Oceanul Atlantic, lângă coasta New York-ului, cândva după ora zece azi-noapte.

Scott privește lung imaginile de pe ecran: valuri cenușii filmate din elicopter, șalupe ale Gărzii de Coastă și ambarcațiuni cu marinari de weekend, mânați acolo de o curiozitate morbidă. Chiar dacă știe că epava a fost dusă de apă la mai mult de o sută cincizeci de kilometri de locul prăbușirii, nu poate să nu se gândească la faptul că, nu cu mult timp în urmă, acolo se afla și el, ca o geamandură abandonată legănându-se în beznă.

— Tocmai ce am aflat pe surse, continuă crainicul, că este posibil ca Ben Kipling să fi fost implicat într-o anchetă a Biroului pentru Supravegherea Activelor Străine, din cadrul Departamentului Trezoreriei; și că se aștepta formularea unor acuzații la adresa lui. Nu este deocamdată clară natura acestei anchete. Vom reveni cu alte amănunte pe măsură ce le vom primi.

Pe ecran apare fotografia lui Ben Kipling – e o poză mai veche, de când era ceva mai tânăr și avea mai mult păr. Scott își amintește că l-au frapat sprâncenele lui. Și își dă seama că, în afară de el și de băiat, toți cei care s-au aflat la bordul acelui avion există acum doar la timpul trecut. La gândul ăsta i se face pielea de găină și o clipă îl cuprinde o senzație de leșin. Atunci se aude un ciocănit în ușă. Scott ridică ochii și vede un grup de bărbați în costume învârtindu-se prin hol.

— Domnule Burroughs, i se adresează individul care a bătut la ușă – un afro-american cam la cincizeci de ani, cu părul încărunțit. Numele meu este Gus Franklin și vin din partea Consiliului Național pentru Siguranța Transportului.

Din pur reflex protocolar, Scott dă să se ridice în picioare.

— Nu, vă rog, îl oprește Gus. Ați trecut prin prea multe.

Scott se așază la loc pe canapea și își acoperă mai bine picioarele cu poalele halatului din bumbac.

— Mă uitam la televizor... la ce s-a întâmplat, explică el. La acțiunile de salvare. Sau de recuperare? Nu știu cum să-i zic. Cred că încă mai sunt în stare de șoc.

— Absolut firesc, spune Gus, privind în jur, la încăperea mică.

Apoi se întoarce și se adresează însoțitorilor să-i:

— Cred că aici încap maximum patru persoane. Dacă intrați mai mulți o să ne-apuce claustrofobia.

Negociază repede între ei. În cele din urmă, cad de acord asupra numărului de cinci persoane în afară de Scott: Gus și încă două (un bărbat și o femeie) înăuntru; doi bărbați în pragul ușii. Gus se așază pe canapea lângă Scott. Femeia stă în stânga televizorului. Bărbatul cu barba elegant tunsă s-a așezat în dreapta ei. Negăsind un cuvânt mai bun, o să le spunem „tocilari”. Femeia are coadă de cal și poartă ochelari. Bărbatul etalează o tunsoare de opt dolari și un costum destul de ieftin, de la JCPenney. Cei doi bărbați din prag par mai serioși, sunt mai bine îmbrăcați și sunt tunși în stil militar.

— Cum spuneam, reia Gus prezentările, eu sunt de la NTSB[6]. Leslie e de la FAA[7], iar Frank vine de la compania producătoare a

6 National Transportation Safety Board - Consiliul Național pentru Siguranța Transportului (n. tr.).

7 Federal Aviation Administration - Administrația Federală a Aviației (n. tr.).

avionului, OSPRY. În pragul ușii se află domnii O'Brien, agent special FBI, și Barry Hex, de la OFAC[8].

— OFAC, repetă Scott. Tocmai spuneau ceva despre asta la televizor.

Hex nu spune nimic. Mestecă gumă cu un aer imperturbabil.

— Dacă vă simțiți în stare, domnule Burroughs, spune Gus, am dori să vă punem câteva întrebări despre zborul acesta, despre pasagerii din avion și despre împrejurările care au condus la prăbușirea lui.

— Presupunând că a fost o simplă prăbușire, spune O'Brien. Nu un act terorist.

Gus nu-l bagă în seamă.

— Uitați ce știu eu, îi spune el lui Scott. Până în momentul de față nu am găsit vreun alt supraviețuitor. Și nici nu am recuperat vreun cadavru. Singurele fragmente de epavă pe care le-am scos din apă pluteau cam la cincizeci de kilometri depărtare de Long Island. Oamenii noștri le analizează chiar acum.

Se apleacă puțin înainte, sprijinindu-și mâinile pe genunchi.

— Ați trecut printr-o încercare cumplită, așa că vă rog să mă anunțați când doriți să ne oprim.

Scott îi face semn că a înțeles. Și spune:

— A zis cineva că unchiul și mătușa băiatului trebuie să sosească aici din Westchester. Știm cumva când anume va fi asta?

Gus îi aruncă o privire lui O'Brien, care pleacă imediat din pragul ușii.

— Ne interesăm chiar acum, îi spune apoi lui Scott.

Scoate un dosar din servietă și continuă:

— Primul lucru pe care trebuie să-l fac este să aflu cu exactitate câți oameni s-au aflat la bord.

— Dar nu aveți… cum se cheamă? Documentele de zbor? îl întreabă Scott.

— Avioanele particulare sunt obligate să depună la dosar doar planurile de zbor. Însă listele lor cu numele pasagerilor sunt destul de vagi.

Aruncă o privire peste documentele din dosar.

— Numele dumneavoastră este Scott Burroughs?

— Da.

---

8 Office of Foreign Assets Control - Biroul pentru Supravegherea Activelor Străine (n. tr.).

— Vreți, vă rog, să-mi spuneți care este CNP-ul dumneavoastră?

Scott spune numărul. Gus și-l notează.

— Mulțumesc. Ne este de mare ajutor. Există șaisprezece persoane cu numele Scott Burroughs în zonă. Nu știam exact despre care dintre ei este vorba.

Îi zâmbește lui Scott, care încearcă să-i răspundă la fel.

— Din informațiile adunate până acum, continuă Gus, am aflat că echipajul era format din pilot, copilot și însoțitoarea de bord. Credeți că le veți recunoaște numele dacă vi le voi spune?

Scott clatină din cap. Gus notează ceva.

— Știm că avionul a fost închiriat de David Bateman și că el s-a aflat la bord, împreună cu familia – soția, Maggie, și cei doi copii, Rachel și JJ.

Scott își aduce aminte de zâmbetul pe care i l-a adresat Maggie atunci când s-a urcat la bord. Zâmbet cald de bun venit. O femeie pe care o cunoscuse în treacăt, cu care schimbase câteva vorbe la piață – *Ce mai faci*? *Ce mai fac copiii*? – cu care discutase ocazional despre munca lui. Îi vine iarăși să vomite când se gândește că femeia aceea zace acum pe fundul Atlanticului.

— Și, spune Gus, pe lângă dumneavoastră, credem că s-au mai aflat la bord și Ben Kipling împreună cu soția lui, Sarah.

— Da. I-am cunoscut pe amândoi când m-am urcat în avion.

— Vă rog să mi-l descrieți pe domnul Kipling, îi cere agentul Hex.

— Ce să vă spun… sub un metru șaizeci înălțime, păr cărunt. Și… da… cu sprâncene proeminente. Asta-mi amintesc bine. Iar soția lui vorbea foarte mult.

Hex se uită la O'Brien. Face un semn din cap.

— Și ca să mai lămurim un ultim aspect, spune Gus. De ce erați în avionul acela?

Scott îi privește pe rând. Toți sunt oameni ai legii care caută răspunsuri și încearcă să umple golurile. S-a prăbușit un avion. Defecțiune tehnică? Eroare umană? Cine este de vină? Cine poate fi tras la răspundere?

— Am fost… începe Scott.

Dar se întrerupe, se mai gândește puțin cum să explice și o ia de la început:

— Am făcut cunoștință cu Maggie, cu doamna Bateman, pe insulă, în urmă cu câteva săptămâni. La piața agricolă. Obișnuiam… mă duceam acolo în fiecare dimineață să-mi beau cafeaua și să mănânc o gogoașă poloneză. Venea și ea cu copiii. Dar câteodată mai venea și singură. Și într-o zi am intrat în vorbă.

— V-ați culcat cu ea? îl întreabă O’Brien.

Scott ezită puțin.

— Nu, răspunde el. Nu că ar fi relevant.

— Vom hotărî noi ce este relevant sau nu, spune O’Brien.

— Mi se pare firesc, zice Scott. Dar poate aveți amabilitatea să-mi explicați de ce eventualele relații sexuale ale pasagerilor ar fi relevante pentru… cum se cheamă ce faceți?… pentru investigația dumneavoastră.

Gus dă de trei ori din cap. Se abat de la subiect. Fiecare secundă astfel irosită îi îndepărtează și mai mult de adevăr.

— Să revenim la chestiune, spune el.

Scott se mai uită încă un moment cu dușmănie la O’Brien, apoi continuă.

— Duminică dimineață m-am întâlnit din întâmplare cu Maggie. I-am spus că trebuia să plec câteva zile la New York. Și ea m-a invitat să zbor cu avionul lor.

— Ce treabă aveați la New York?

— Eu sunt pictor. Am… Locuiesc în Vineyard și trebuia să ajung la New York ca să mă întâlnesc cu agentul meu și să discut cu câteva galerii de artă despre organizarea unei expoziții cu tablourile mele. Intenționam să iau feribotul până pe continent. Dar m-a invitat Maggie să merg cu ei și… mă rog… era vorba despre un avion particular. Toată povestea mi s-a părut foarte… aproape că n-am vrut să mă duc.

— Dar v-ați dus totuși.

Scott dă din cap.

— În ultima clipă mi-am aruncat niște lucruri într-o geantă. Am ajuns pe pistă chiar în momentul plecării. Tocmai închideau ușa.

— Norocul băiatului că ați ajuns, comentează Leslie de la FAA.

Scott cade pe gânduri. Noroc? Despre noroc este vorba atunci când supraviețuiești unei asemenea tragedii?

— Domnul Kipling vi s-a părut agitat? se bagă în vorbă Hex, evident iritat.

Ancheta lui nu are nicio treabă cu Scott.

Gus nu-i dă importanță.

— Să le luăm pe rând, spune el. Eu conduc... este ancheta mea.

Și se întoarce spre Scott.

— Evidențele aeroportului arată că avionul a decolat la zece și șase minute.

— Cam așa, spune Scott. Nu m-am uitat la ceas.

— Puteți descrie decolarea?

— A fost... lină. Ce să zic... a fost prima oară când zburam cu un avion particular.

Se uită la Frank, reprezentantul companiei OSPRY.

— Mi-a plăcut. Mai puțin accidentul.

Pe chipul lui Frank se citește suferința.

— Deci spuneți că nu vă amintiți nimic ieșit din comun? îl întreabă Gus. Niciun zgomot sau zgâlțâire mai neobișnuită?

Scott încearcă să-și aducă aminte. Totul se întâmplase atât de repede. Avionul începuse să ruleze pe pistă când el nici nu apucase să-și pună centura. Iar Sarah Kipling era ca o meliță stricată și-i tot punea întrebări despre tablourile lui și despre cum ajunsese să facă cunoștință cu Maggie. Și fetița își făcea de lucru cu iPhone-ul – asculta muzică sau juca ceva. Băiețelul dormea. Și Kipling... *chiar, ce făcea Kipling*?

— Nu, nu cred, răspunde el. Mi-aduc aminte că urechile mi s-au înfundat mai tare. Și că mi-au pocnit mai tare. Probabil că astea sunt senzațiile dintr-un avion cu reacție. Dar atunci când am simțit toate astea deja ne ridicam în aer. Majoritatea jaluzelelor erau trase și luminile erau aprinse. La televizor se transmitea un meci de baseball.

— Red Sox au jucat aseară, spune O’Brien.

— Dworkin, spune cu subînțeles Frank.

Cei doi agenți federali zâmbesc.

— Nu știu ce înseamnă asta, zice Scott, dar îmi aduc aminte și că se auzea muzică. Ceva cu inflexiuni de jazz. Sinatra?

— A fost un moment când s-a petrecut ceva neobișnuit? întreabă Gus.

— Păi, ne-am prăbușit în ocean, spune Scott. Asta a fost neobișnuit.

Gus dă iarăși din cap.

— Și cum anume s-a întâmplat asta?

— Păi... cum să spun... mi-e greu să-mi amintesc exact, îi răspunde Scott. Avionul s-a învârtit brusc, s-a înclinat... și eu...

— Nu vă grăbiți, îi spune Gus.

Scott încearcă să-și amintească. Decolarea, paharul cu vin oferit de însoțitoarea de bon. Fragmente de imagini îi trec prin minte cu iuțeala fulgerului. Starea de vertij. Cacofonia de zgomote. Scrâșnetul metalic. Rotirea debusolantă. Ca un negativ de film tăiat și montat la întâmplare. Creierul omenesc are menirea de a asambla într-o narațiune coerentă toate informațiile acestei lumi – imagini, sunete, mirosuri. Asta este amintirea: o poveste atent prelucrată despre trecutul nostru. Dar ce mai rămâne atunci când detaliile acestea se destramă? Grindină pe un acoperiș din tablă. Licurici zburând alandala. Ce se întâmplă atunci când viața ta nu mai poate fi transpusă într-o narațiune liniară?

— S-a auzit o bubuitură, spune el. Așa cred. Un fel de lovitură puternică.

— Ca o explozie? întreabă cu speranță în glas tipul de la OSPRY.

— Nu. Adică, nu cred. Mai degrabă ca un fel de ciocănit și atunci... adică în același moment... avionul a căzut.

Gus se gândește la o întrebare suplimentară pe care să i-o pună acum. Dar nu găsește niciuna și renunță.

Scott aude un strigăt în minte. Însă nu unul de spaimă. Ci o exclamație involuntară, un reflex vocal de răspuns la ceva neașteptat. Acesta este sunetul făcut de frică în primele momente, când însoțește realizarea bruscă și viscerală a faptului că nu mai ești în siguranță și că activitatea în care te-ai implicat este profund, profund riscantă. Corpul tău scoate sunetul acela și imediat te trec toate sudorile. Ți se contractă sfincterul. Mintea, care până atunci s-a mișcat cu pas normal, o ia la goană, alergând disperată ca să se salveze. Luptă sau fugi. Acesta este momentul când rațiunea dă greș, iar locul ei este luat de un instinct primar, animalic.

Și Scott își dă seama că el scosese strigătul acela. După care s-a întunecat totul. Se face alb la față. Gus se apleacă spre el.

— Vreți să ne oprim?

Scott expiră prelung.

— Nu. E în ordine.

Gus cere unui asistent să-i aducă lui Scott un suc de la automat. Cât timp îl așteaptă, enumeră informațiile pe care a reușit să le pună cap la cap până acum.

— În conformitate cu datele de pe radarul nostru, spune el, avionul s-a aflat în aer optsprezece minute. A ajuns până la altitudinea de șapte mii șase sute de metri și apoi a început să coboare foarte repede.

Scott simte cum i se prelinge transpirația pe spate. Imaginile îi apar din nou în fața ochilor. Amintirile.

— Obiectele... nu știu cum să spun... *zburau* nu este cel mai bun cuvânt, începe el. De jur-împrejur. Tot felul de lucruri care se aflau în avion. Mi-aduc aminte că mi-am văzut geanta. Parcă levita. S-a ridicat de jos și a plutit încet în aer ca prin magie. Și, când am întins mâna după ea, pur și simplu a... și-a luat zborul, a dispărut. Și noi ne învârteam și cred că atunci m-am lovit la cap.

— Știți cumva dacă avionul s-a rupt în aer? îl întreabă Leslie, de la FAA. Sau pilotul a fost în stare să-l redreseze până jos?

Scott încearcă să-și amintească. Dar nu mai vede nimic. Clatină din cap.

Gus se declară mulțumit pentru moment.

— În regulă, spune el. Haideți să punem punct aici.

— Stai puțin, se supără O'Brien. Eu mai am întrebări.

Gus se ridică în picioare.

— Mai târziu, spune el. Deocamdată domnul Burroughs trebuie să se odihnească.

Se ridică și ceilalți. Și Scott. Îi tremură picioarele.

Gus îi întinde mâna.

— încercați să dormiți puțin, îl sfătuiește el. Am văzut două care de reportaj când am ajuns noi. Este o știre importantă și dumneavoastră vă veți afla în centrul ei.

Nici în ruptul capului Scott nu-și poate da seama despre ce anume vorbește individul.

— Ce vreți să spuneți?

— Vom încerca să vă protejăm identitatea cât de mult putem, îi explică Gus. Numele dumneavoastră nu se găsește pe lista pasagerilor, iar asta ne este de folos. Dar presa va dori să afle cum anume a ajuns băiatul la țărm. Cine l-a salvat. Pentru că asta este știrea. Ați devenit un erou, domnule Burroughs. Încercați să vă împăcați cu gândul ăsta – cu implicațiile lui. În

plus, Bateman, tatăl băiatului, a fost un mare mahăr. Iar Kipling… o să vedeți și singur… cu el situația e foarte complicată.

Întinde din nou mâna. Scott i-o strânge.

— Am văzut multe la viața mea, spune Gus, dar așa ceva…

Clatină din cap.

— Sunteți un înotător al dracului de bun, domnule Burroughs.

Scott se simte amorțit, incapabil de orice reacție. Gus îi împinge pe ceilalți agenți afară din încăpere.

— Vom continua discuția altă dată, îi mai spune el lui Scott.

Scott se clatină pe picioare. Acum este singur în sala pustie. Brațul stâng îi atârnă într-o bandă de poliuretan petrecută pe după gât. Îi țiuie urechile din cauza liniștii ce-l înconjoară. Trage adânc aer în piept, îl suflă afară. Trăiește. Ieri pe vremea asta își lua prânzul pe veranda din spatele casei, salată de ouă și ceai cu gheață. Cățelușa cu trei picioare stătea culcată în iarba din curte și se lingea la cot. Mai avea de dat telefoane, mai trebuia să-și facă bagajul.

Acum nimic nu mai e la fel.

Își împinge stativul cu perfuzia până la fereastră și se uită afară. În parcare sunt șase care de reportaj, cu antenele parabolice instalate. Se adună și mulțimea de gură-cască. De câte ori a fost întrerupt mersul lumii de sunetele apocaliptice care anunțau câte o știre de ultimă oră? Scandaluri politice, asasinate în masă, filmări cu partidele de sex ale celebrităților. Pe ecrane apar capete vorbitoare care sfâșie cu danturi perfecte din trupul cald încă al victimelor. Acum i-a venit și lui rândul. Acum el este știrea, el este gândacul studiat la microscop. Scott se uită din spatele geamului securizat și are sentimentul că toți reporterii aceia sunt soldații unei armate inamice masate la porțile cetății lui. Iar el stă în turn și-i urmărește cum își asamblează mașinăriile de asalt și-și ascut săbiile.

Tot ce contează este ca băiatul să fie ferit de asta, își spune el.

O infirmieră ciocănește la ușa sălii de recreere. Scott se întoarce spre ea.

— Gata, îi spune femeia. Acum trebuie să vă odihniți.

Scott dă din cap. Își amintește acum de acel moment din noaptea trecută când s-a risipit ceața prima oară și a putut să zărească Steaua Nordului. Un punct luminos în depărtare, care i-

a indicat, fără putință de tăgadă, direcția în care trebuiau să se îndrepte.

Acum, studiindu-și chipul reflectat în geam, Scott se întreabă dacă își va mai simți vreodată mintea atât de limpede. Aruncă o ultimă privire la gloata tot mai numeroasă de afară, apoi se întoarce și pleacă spre rezerva lor.

5.

Lista persoanelor decedate

David Bateman, 56 ani
Margaret Bateman, 36 ani
Rachel Bateman, 9 ani
Gil Baruch, 48 ani
Ben Kipling, 52 ani
Sarah Kipling, 50 ani
James Melody, 50 ani
Emma Lightner, 25 ani
Charlie Busch, 30 ani

6.

DAVID BATEMAN

2 aprilie 1959 – 23 august 2015

Haosul cronic făcea ca lucrurile să fie mult mai interesante. Felul în care o informație putea să învie din cenușă și să capteze întreaga atenție pe parcursul unei zile, modificându-și viteza, devenind tot mai aberantă, devorând totul în calea ei. Gafe politice, focuri de armă în școli, crize naționale și de import. Cu alte cuvinte, programul de știri. La etajul nouă al clădirii unde se afla postul ALC, reporterii scotoceau lumea după incendii – atât reale, cât și metaforice – pariindu-și banii pe ele, așa cum pariază golanii la un joc de zaruri pe străzile dosnice.

Oricine capabil să ghicească durata cât mai exactă a unui scandal primea o strecurătoare cu centrifugă pentru salată, promitea David. Cunningham era de acord să-ți dea ceasul de la mână dacă erai în stare să anticipezi, cuvânt cu cuvânt, mesajul de scuze al unui politician înainte de rostirea lui. Napoleon oferea o partidă de sex cu soția lui oricărui reporter care ar fi reușit să-l facă pe purtătorul de cuvânt al Casei Albe să înjure în fața microfonului deschis. Au petrecut ore întregi încercând să stabilească regulile de bază pentru proba aceasta – care cuvinte ar putea fi considerate drept înjurătură? *Futu-i,* bineînțeles că da. La fel și *căcat* sau *pizdă.* Dar *naiba*? Sau o drăcuială ar fi fost suficientă?

— Drăcuiala îți asigură o masturbare, le-a spus Napoleon, stând cu picioarele încrucișate – stângul peste dreptul – pe birou.

Dar atunci când Cindy Bainbridge l-a făcut pe Ari Fleisher[9] să înjure în direct, Napoleon i-a spus că reușita ei nu se pune pentru că e fată.

Dacă aveai noroc, atunci ce începea ca un simplu foc de paie – de exemplu, numele vreunui guvernator descoperit pe lista de

---

9 Lawrence Ari Fleischer - purtător de cuvânt al Casei Albe în primul mandat al lui George W. Bush (n. tr.).

clienți a unei rețele de prostituate – se transforma cu repeziciune într-un infern dezlănțuit, făcând să explodeze internetul și sufocând piața media. David le amintea în mod frecvent că Afacerea Watergate începuse cu o simplă intrare prin efracție.

— În fond, ce a fost Watergate, obișnuia el să spună, dacă nu un oarecare scandal minor, provocat de niște amatori?

Ei erau ziariștii secolului douăzeci și unu, prizonieri ai programelor de știri non-stop. Trecutul i-a învățat să sape după scandal în dedesubturile fiecărei informații. Toată lumea este murdară. În afara mesajului, nimic nu este simplu.

ALC News, cu cincisprezece mii de angajați și o audiență de două milioane de telespectatori pe zi, a fost înființat în 2002 de un miliardar britanic, care a investit în crearea acestei televiziuni de știri o sută de milioane de dolari. David Bateman era arhitectul ei, părintele fondator. În tranșee i se spunea „Președintele”. Însă în realitate el era un general de talia lui George S. Patton, care nici nu s-a clintit atunci când focurile de mitralieră au împrăștiat țărâna de la picioarele sale.

La viața lui, David a lucrat de ambele părți ale scandalurilor politice. Mai întâi, în calitate de consultant politic, s-a străduit să fie cu un pas înaintea gafelor și erorilor comise de candidații lui; și după aceea, după ce s-a retras din politică, a contribuit la apariția unei noi televiziuni de știri pe piața media. De atunci au trecut treisprezece ani. Treisprezece ani de indignare, de capturi malițioase și defăimări, treisprezece ani de războaie interminabile. 4 745 de zile de semnal neîntrerupt; 113 880 de ore de sport, schimburi de opinii și buletine meteo; 6 832 800 de minute de spațiu de emisie de umplut cu vorbe, imagini și sunete și descurajant uneori prin volumul lui. Ore și ore de transmisie năzuind spre eternitate.

I-a salvat faptul că nu mai erau sclavii evenimentelor pe care le relatau. Nu mai erau limitați de acțiunea sau lipsa de acțiune a altora. Acesta a fost Marele Concept al lui David atunci când a pus bazele televiziunii. Lovitura lui de maestru. L-a descris, în cuvinte simple, la un prânz luat cu miliardarul în urmă cu toți acești ani.

— Toate celelalte televiziuni, a spus el, *reacționează* la știri. Aleargă după ele. Însă noi Vom Crea Știrile.

Și a explicat apoi ce anume a vrut să spună: spre deosebire de CNN sau MSNBC și NBC News, ALC urma să aibă propriul punct de vedere, propria-i agendă. Firește că vor fi abordate și catastrofele naturale, decesele celebrităților și scandalurile sexuale. Însă acestea vor constitui doar cireașa de pe tort. Tortul în sine va fi copt prin modelarea evenimentelor cotidiene în așa fel încât ele să corespundă cu mesajul televiziunii lor.

Așa cum bănuise David, miliardarului i-a plăcut la nebunie ideea de a controla știrile. În definitiv era milionar și milionarii ajung să fie milionari prin preluarea controlului. După cafea, au parafat învoiala printr-o strângere de mână.

— În cât timp ai să poți emite? l-a întrebat el pe David.

— Dă-mi șaptezeci și cinci de milioane și am să intru în emisie în optsprezece luni.

— Îți dau o sută. Fii gata în șase.

Și a fost. După doar șase luni de muncă frenetică, timp în care s-au construit redacțiile și platourile, au fost furați crainici de la alte posturi, a fost concepută sigla și s-a compus tema muzicală. Când l-a descoperit David, Bill Cunningham făcea comentarii sarcastice de la pupitrul unei emisiuni de știri de mâna a doua. Bill era un tip furios din fire, cu limba ascuțită. David a văzut dincolo de limitele și neajunsurile programului. Și și-a imaginat ce ar fi putut să devină omul ăla dacă i s-ar fi oferit o platformă corespunzătoare: o divinitate de pe Insula Paștelui, piatra de temelie a televiziunii lor. Ba la un moment dat lui David i-a trecut prin minte că ar putea fi întruchiparea brandului lor.

— În școlile de elită nu se împart creiere, i-a spus Cunningham lui David prima oară când s-au întâlnit la micul dejun. Toți ne-am născut cu creier în cap. Ce nu pot eu să suport este atitudinea lor elitistă cum că nimeni, niciunul dintre noi, nu-i suficient de deștept să conducă țara asta.

— Vezi că ai început să perorezi, i-a atras atenția David.

— Da’ tu unde ai studiat? l-a întrebat Cunningham, gata să-i sară la gât.

— La Academia Saint Mary de Peisagistică.

— Vorbesc serios. Eu am fost la Stony Brook. Facultate de stat. Și când am absolvit, niciunul dintre puțiflenderii ăia care au terminat Harvard sau Yale nu-mi dădea bună ziua. Cât despre mizdi? Nici vorbă. Șase ani am fost nevoit să mă regulez cu

pițipoance din Jersey până când am apărut pentru prima oară la televizor.

Se aflau pe Eighth Avenue, într-un stabiliment cubano-chinezesc, unde mâncau ouă și beau apă fiartă și vopsită maro pe post de cafea. Cunningham era un individ masiv și înalt, cu o înfățișare voit ostilă. Îi plăcea să dea buzna peste tine, să te provoace.

— Ce părere ai despre televiziunile de știri? l-a întrebat David.

— Niște căcaturi, a răspuns Cunningham cu gura plină. Se prefac că ar fi imparțiale, că nu sunt de partea nimănui, dar uită-te la ce relatează. Uită-te la eroii lor. Sunt ei cumva muncitorii ăia amărâți și bețivi? Nici vorbă. Familiștii evlavioși care lucrează schimburi duble doar ca să-și poată trimite copiii la facultate? Asta-i un banc prost. Fetele tipilor ăstora i-o sug individului de la Casa Albă. Doar că președintele ăla a studiat la Oxford cu bursă Rhodes[10], așa că li se pare în regulă. Televiziunile de știri se laudă că ar da dovadă de obiectivitate. Dar eu spun că sunt cum nu se poate mai părtinitoare.

Ospătarul a adus nota de plată: copia scrisă la o foaie veche și mototolită de indigo. David a păstrat-o, a înrămat-o și și-a pus-o pe peretele biroului. Un colț era mânjit de o pată de cafea. Toată lumea credea că Bill Cunningham era un fel de Maury Povich[11] mediocru, aflat la finalul carierei. Însă David a văzut adevărul. Cunningham era o vedetă, dar nu pentru că ar fi fost mai bun decât tine sau decât mine, ci pentru că *în el ne regăseam* și tu, și eu. Era glasul furios al bunului-simț, unicul om întreg la cap într-o lume în derivă. Odată ce Bill a fost adus la bord, restul lucrurilor s-au rezolvat parcă de la sine.

La urma urmei, Cunningham avea dreptate, iar David era conștient de asta. Oamenii de televiziune făceau toate eforturile să pară obiectivi când, de fapt, erau oricum, numai așa nu. CNN, ABC, CBS, toate astea vindeau știrile cum se vând legumele la supermarket – de toate pentru toți. Însă oamenii voiau ceva mai mult decât simple informații. Voiau să știe ce semnificație aveau ele. Voiau perspectivă. Aveau nevoie de ceva care să-i facă să reacționeze. Sunt de acord. Nu sunt de acord. Iar filosofia lui David spunea că, dacă un telespectator este în dezacord cu ce i

---

10 Bill Clinton (n. tr.).

11 Maury Povich – celebru crainic de știri din anii 1980 (n. tr.).

se oferă mai mult de jumătate de timp, atunci spectatorul acela schimbă canalul.

Ideea lui era să transforme știrile într-un club al oamenilor cu aceleași opinii. Publicul țintă avea să fie format în primul rând din cei care propovăduiseră ani întregi aceeași filosofie cu a lui. Și din oameni care căutaseră întreaga viață pe cineva care să spună cu glas tare ce gândeau și simțeau ei. Odată ce aveai aceste două grupuri de telespectatori, cei curioși și cei indeciși i-ar fi urmat puzderie.

Această reconfigurare aparent simplă a modelului de afacere a produs o schimbare totală și bruscă a industriei de media. Dar pentru David a fost doar o metodă de a se despovăra de stresul așteptării. Căci ce altceva este televiziunea de știri dacă nu o activitate a ipohondrilor? Bărbați și femei, stăpâniți de anxietate, care exagerează și investighează fiecare tic și fiecare acces de tuse, sperând că de data aceasta ar putea fi cel fatal. Așteptare și griji. Însă David nu avea niciun chef să aștepte și niciodată nu-și făcuse griji.

S-a născut și a crescut în Michigan, fiu al unui muncitor la o fabrică aparținând companiei General Motors. David Bateman Sr nu și-a luat nicio zi de concediu medical și nu a lipsit niciodată de la lucru. Odată, tatăl lui David a numărat mașinile care i-au trecut prin mâini în cei peste treizeci și patru de ani cât muncise la asamblarea suspensiilor din spate. Rezultatul la care a ajuns a fost 94 610. Pentru el acest număr era dovada unei vieți trăite cum se cuvine. Făceai o muncă și erai plătit pentru asta. David Sr nu avea decât liceul. Se purta respectuos cu absolut toți oamenii pe care îi întâlnea, inclusiv cu absolvenții de Harvard din conducere, care făceau turul fabricii la fiecare câteva luni, descălecând din vilele lor luxoase din Dearborn ca să se bată pe burtă cu omul de rând.

David a fost singur la părinți și primul din familia lui care să meargă la facultate. Însă, într-un gest de loialitate față de tatăl său, a refuzat invitația Universității Harvard (inclusiv bursa completă oferită de aceasta) ca să urmeze cursurile Universității din Michigan. Acolo și-a descoperit înclinația pentru politică. În anul acela locatarul Casei Albe era Ronald Reagan, ale cărui comportament prietenos și privire de oțel l-au inspirat pe tânărul student. În ultimul an de studii, David a candidat la funcția de președinte al seriei sale și a pierdut. Nu avea nici mutră și nici

carismă de om politic, însă avea idei, avea strategii. Anticipa mișcările, așa cum se văd panourile publicitare de la mare distanță pe o autostradă. Auzea mesajele în minte. Știa cum să câștige. Numai că nu o putea face pentru el. Acela a fost momentul când David Bateman a realizat că, dacă intenționa să-și facă o carieră în politică, atunci aceasta nu se va putea desfășura sub luminile rampei, ci în culise.

După douăzeci de ani și treizeci și opt de alegeri statale și naționale, David Bateman își câștigase deja o reputație de eminență cenușie a politicii contemporane. Și-a transformat dragostea pentru genul acesta de competiție într-o firmă extrem de profitabilă de consultanță, printre clienții căreia s-a numărat și o rețea de știri prin cablu care îl angajase pe David ca să-i îmbunătățească acoperirea mediatică a proceselor electorale.

Și într-o zi din luna martie a anului 2002, această combinație de elemente din CV-ul lui a condus la nașterea unei noi mișcări.

7.

David se trezi înainte de răsăritul soarelui. Acesta era un reflex obținut în cei douăzeci de ani petrecuți în turnee electorale. *Cine sforăie pierde,* spunea Marty. Foarte corect. Campaniile electorale nu sunt concursuri de miss. Campaniile electorale sunt un sport de anduranță, un sport urât și sângeros, practicat cu scopul obținerii cât mai multor voturi. Foarte rar asistăm la un knockout din prima rundă. De obicei câștigă cel care, învinețit și plin de sânge, reușește să rămână în picioare până în repriza a cincisprezecea. Lui David îi plăcea să spună că tocmai asta făcea diferența dintre învingători și învinși. Așa că s-a învățat să se lipsească de somn. Acum nu îi mai trebuiau decât patru ore pe noapte. La nevoie ar fi reușit să se descurce și cu douăzeci de minute de odihnă la fiecare opt ore.

Prin ferestrele uriașe din fața patului său se vedeau primele raze ale zorilor. Lungit pe spate, David se uita afară, în vreme ce în bucătăria de dedesubt cafeaua se făcea singură. Pe geam se vedeau turnurile tramvaiului suspendat din Roosevelt Island. Dormitorul lor – al lui și al lui Maggie – dădea spre East River. Geamurile, groase cât o ediție integrală din *Război și pace,* blocau zgomotele necontenite de pe autostrada FDR. Erau blindate, la fel ca toate celelalte ferestre ale apartamentului de la oraș. Montarea lor o plătise miliardarul după atentatele din unsprezece septembrie.

— Nu vreau să se apuce vreun șofer jihadist de taxi să tragă în tine cu un lansator de rachete și să mi te omoare, îi spusese el lui David.

Astăzi era vineri, 21 august. Maggie și copiii erau plecați de la începutul lunii la Vineyard. David intră în baia pardosită cu marmură. De jos veneau până la el zgomotele făcute de menajera care îi pregătea micul dejun. Ca în fiecare dimineață după duș, făcu o tură prin camerele copiilor și privi lung la paturile lor cu așternuturile perfect întinse. Decorul din camera lui Rachel era o combinație de aparatură electronică și obiecte care simbolizau dragostea ei nețărmurită pentru cai. Camera lui JJ era un altar închinat mașinuțelor de toate felurile. La fel ca toți

copiii, și aceștia aveau predilecție către haos, iar personalul strângea mereu după ei, cel mai adesea în timp real. Acum, privind la ordinea aceea sterilă rămasă în urma aspiratorului, David își dori să se apuce să mute lucrurile din locurile lor, să facă ceva dezordine acolo, astfel încât camera fiului său să semene cu o adevărată cameră de copil, nu cu un muzeu al copilăriei cuminți. Așa că lovi cu piciorul o ladă cu jucării, răsturnând-o.

Uite așa, își spuse el. *Parcă-i ceva mai bine.*

De acum încolo va avea grijă să-i atragă menajerei atenția să lase camerele copiilor exact așa cum le găsește atunci când ei sunt plecați din oraș. Dacă va fi nevoit, chiar va bloca accesul la ele, izolându-le cu benzi galbene, așa cum fac polițiștii cu locurile unde s-au petrecut crime. Va face orice doar ca să aibă sentimentul că apartamentul lui este mai viu.

O sună pe Maggie din bucătărie. Ceasul de pe mașina de gătit arăta 6: 14 a.m.

— Noi ne-am trezit deja de o oră, îi zise ea. Rachel citește. JJ a turnat detergent de vase în toaletă și așteaptă să vadă ce se întâmplă.

Apoi acoperi microfonul și vocea îi sună mai înăbușită atunci când a strigat:

— Scumpule, nu cred că-i o idee bună!

În New York, David mimă că-și duce o ceașcă la gură, iar menajera îi aduse imediat cafeaua. Maggie reveni la telefon. David o simțea după glas cât de epuizată era. Așa se întâmpla ori de câte ori rămânea prea mult timp singură cu copiii. În fiecare an încerca să o convingă să o ia cu ei pe insulă și pe Maria, bona lor. Însă Maggie refuza întotdeauna. Vacanța de vară era doar a lor, obișnuia ea să spună, era o perioadă ce trebuia petrecută doar în familie. Altminteri, Rachel și JJ vor ajunge să-i spună *Mămico* bonei, așa cum fac alți copii din lumea lor.

— E o ceață foarte groasă aici, îl informă soția lui.

— Ai primit ce ți-am trimis? o întrebă el.

— Da, răspunse ea pe un ton încântat. Unde le-ai găsit?

— Soții Kipling mi-au făcut rost. Sunt amici cu un tip care călătorește prin toată lumea în căutare de pomi fructiferi pe cale de dispariție. Soiuri de meri de la începutul secolului nouăsprezece. Peri nemaivăzuți din vremea când McKinley era

președinte. Ții minte salata aia de fructe pe care ne-au servit-o vara trecută?

— Da. A fost delicioasă. Știu că-i aiurea să întreb, dar au fost scumpe? Pentru că sunt atât de rare ar trebui să coste cam cât o mașină nouă.

— Mai degrabă cât un scuter.

Așa era Maggie: întreba mereu cât costă lucrurile, de parcă o parte din ea încă nu se putea obișnui cu ideea averii lor și cu implicațiile acesteia.

— Nici măcar nu știam că există prune daneze, spuse ea.

— Nici eu. Cine și-ar fi imaginat că lumea fructelor poate fi atât de exotică?

Maggie începu să râdă. Conversațiile decurgeau natural atunci când lucrurile mergeau bine între ei. Exista o cadență a compromisurilor atunci când trăiau doar în prezent, când renunțau la vechile ranchiune. Însă în alte dimineți când o suna, David își dădea imediat seama că Maggie îl visase în noaptea respectivă. I se întâmpla câteodată să-l mai viseze. Și adesea îi povestea visul, mușcând din cuvinte și incapabilă să-l privească în ochi. Pentru că în toate visele ei el era un monstru care își bătea joc de ea și apoi o părăsea. Iar conversațiile lor din acele dimineți erau reci și scurte.

— Avem de gând să plantăm astăzi puieții, spuse ea. Treaba asta o să ne ocupe toată ziua.

Au mai discutat vreo zece minute despre una și alta – care erau planurile lui pe ziua respectivă, la cât credea că va ajunge diseară. Și în tot acest timp mesajele curgeau pe telefonul lui – știri de ultimă oră, modificări de program, crize de gestionat. Sunetul produs de panica altor oameni redus la un zumzet electronic. De la celălalt capăt al firului se auzeau vocile copiilor. Lui David îi făcea multă plăcere fundalul acesta sonor, îi plăcea să asculte bucuria și zburdălnicia celor mici. Prin asta se deosebea generația lui de cea a tatălui său. David își dorea ca fiul și fiica lui să aibă parte de copilărie. De o copilărie adevărată. Trăgea el din greu pentru ca ei să se poată juca. Pentru tatăl lui David copilăria fusese un lux pe care fiul lui nu și-l putea permite. Din punctul lui de vedere, joaca era un drog care ducea la trândăvie și sărăcie. Viața, spunea tatăl lui, este ca o pasă în ultima secundă a meciului. Nu ai decât o singură

șansă și o vei rata cu siguranță dacă nu te antrenezi din greu în fiecare zi – cu sprinturi repetate și multe flotări.

Drept urmare, David fusese împovărat de la o vârstă fragedă cu numeroase corvezi. În fiecare zi la ora cinci trebuia să spele gălețile de gunoi. La șapte spăla rufele întregii familii. Regula stabilită în casa lor spunea că temele trebuiau făcute și treburile casnice terminate înainte de joaca cu mingea, plimbatul pe bicicletă sau alinierea soldățeilor de plumb.

Nu ajungi om adevărat din pură întâmplare, îi spunea tatăl lui. Iar David împărtășea această opinie, chit că într-o variantă mai moderată. În mintea lui David, pregătirea pentru viața de adult începea abia atunci când vârsta era alcătuită din două cifre. La zece ani, argumenta el, puteai să începi să te gândești la maturitate. Atunci trebuie să iei lecțiile blânde despre disciplină și responsabilitate care ți s-au servit în copilărie și să le transformi în reguli solide ale unei vieți sănătoase și productive. Până atunci însă, rămâi un copil și trebuie să te comporți în consecință.

— Tati, îi spuse Rachel, vrei să-mi aduci tenișii roșii? Sunt în dulapul meu.

Cu telefonul la ureche, David merse în camera fetiței și luă perechea de teniși ca nu cumva să uite mai târziu.

— Acum îi pun în geantă, răspunse el.

— Eu sunt la telefon, îl avertiză Maggie. Cred că la anul ar fi bine să stai cu noi toată luna.

— Și eu cred că ar fi bine, zise el.

Pentru că în fiecare an aveau aceeași discuție. Și în fiecare an el spunea același lucru. *Așa voi face.* De data asta a evitat să-și mai ia angajamentul.

— Doar că nu te lasă afurisitele astea de știri, înțelese ea mesajul. Din zi în zi sunt tot mai multe. Încă nu ți-ai învățat angajații ce trebuie să facă?

— Îți promit că la anul am să stau mai mult cu voi.

Pentru că era mai ușor să promită decât să facă slalom printre probabilitățile lumii reale, să-și expună toate circumstanțele atenuante și să încerce să se ridice la înălțimea așteptărilor ei.

Nu purta azi bătăliile de mâine, era mottoul lui.

— Mincinosule, șopti ea zâmbind.

— Te iubesc, răspunse el. Ne vedem diseară.

•

Mașina de oraș îl aștepta în fața clădirii. Doi agenți de pază de la firma de securitate cu care televiziunea lui avea contract urcaseră cu liftul să-l însoțească. Lucrau în schimburi și se odihneau pe rând într-unul dintre dormitoarele de oaspeți de la parter.

— ’Neața, băieți! îi salută David, trăgându-și sacoul pe umeri.

A ieșit încadrat de cei doi bărbați masivi, cu pistoale Sig Sauer ascunse sub haine. Ochii lor scanau strada căutând indicii ale vreunei potențiale amenințări. În fiecare zi David primea o mulțime de mesaje injurioase și agresive, scrisori isterice și furioase despre Dumnezeu știe ce, uneori chiar și colete cu fecale umane. Se liniștea spunându-și că acesta era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru că hotărâse de care parte să se poziționeze, prețul pe care trebuia să-l plătească pentru faptul că avea propriile-i opinii despre politică și război.

Să te fut și pe tine și pe Dumnezeul la care te închini! spuneau mesajele acelea.

Îi amenințau viața și familia, amenințări pe care se învățase să le ia în serios.

În mașină se gândi la Rachel, la cele trei zile cât fusese dispărută. Telefoane de răscumpărare, salonul plin ochi cu agenți FBI și bărbați de la firma de securitate, Maggie plângând în dormitorul din spate. Fusese un miracol că au recuperat-o și el știa că acest miracol nu avea să se mai repete. Așa că s-au obișnuit să trăiască sub supraveghere constantă și cu antemergători. Mai întâi siguranța, le spunea el copiilor. După aia distracția. După aia învățatul. Asta era o glumă a lor.

Mașina străbătea orașul prin puzderia de semafoare. Telefonul sughița la fiecare două secunde. Coreea de Nord testa din nou rachete de luptă în Marea Japoniei. Un polițist din Tallahassee, Florida, era în comă după ce conducătorul mașinii pe care o oprise a deschis focul asupra lui. Tocmai ce primiseră la redacție copii după fotografiile nud pe care o starletă de la Hollywood și le făcuse cu telefonul mobil și le trimisese apoi unui atacant din Liga Națională de Fotbal. Dacă nu erai atent te putea doborî valul acesta de evenimente care se năpustea peste tine. Însă David îi cunoștea esența și își înțelegea propriul rol. El era o mașină de sortat, care ambala știrile pe categorii și priorități și le expedia diferitelor departamente împreună cu sfaturi laconice. Scria un cuvânt, cel mult două, apoi apăsa tasta SEND.

Aiureli sau *Slăbuț* sau *Mai mult.* Până când mașina a oprit în fața clădirii ALC de pe Sixth Avenue, răspunsese deja la treizeci și trei de e-mailuri și la șaisprezece apeluri telefonice. Foarte puține, pentru o zi de vineri.

Un agent de pază îi deschise portiera. David coborî în tumultul străzii. Aerul de afară avea temperatura și consistența unui hamburger abia luat de pe grătar. David purta un costum gri-oțel, cămașă albă și cravată roșie. În unele dimineți îi plăcea să ocolească în ultima clipă intrarea în sediu, pornind spre locuri unde putea servi un al doilea mic dejun pe ziua respectivă. Genul ăsta de inițiative îi ținea în alertă pe băieții de la pază. Dar astăzi se grăbea să-și rezolve toate treburile ca să poată pleca la aeroport la ora trei.

Biroul lui David se afla la etajul cincizeci și șapte. Ieși grăbit din lift. Oamenii se dădeau la o parte din drumul lui. Se ascundeau în cubiculele lor. Se întorceau și fugeau din fața lui. Nu atât omul îi speria, cât funcția. Sau poate costumul. Chipurile din jurul lui erau tot mai tinere cu fiecare an, își spuse David. Producători de segmente de emisiuni. Directori executivi. Informaticieni tocilari, cu barbișoane și în mâini cu cafele bio, convinși că ei reprezintă viitorul. Toți cei care lucrau în domeniul acesta puneau bazele unei moșteniri pentru generațiile ce aveau să le urmeze. Unii erau ideologi, alții – oportuniști. Însă toți veniseră aici pentru că ALC era televiziunea de știri numărul unu în țară, iar David Bateman o adusese aici.

Secretara lui, Lydia Cox, se afla deja la biroul ei. Lucra cu David din 1995. În vârstă acum de cincizeci și nouă de ani, Lydia nu se căsătorise niciodată, dar nici nu-și luase vreo pisică. Slabă, cu părul scurt, originară din Brooklyn, avea o anumită impertinență elegantă de școală veche.

— În zece minute o să te sune Sellers, îi aminti ea înainte de orice altceva.

David nu încetini pasul. Se duse la birou, își scoase sacoul și îl atârnă pe spătarul scaunului pe care Lydia îi pusese programul zilei. Îl ridică să-l citească și se încruntă. Să-și înceapă ziua cu Sellers – șeful din ce în ce mai puțin popular al biroului din Los Angeles – era ca și cum și-ar fi început-o cu o colonoscopie.

— Tot n-a băgat nimeni cuțitul în el? se miră el.

— Nu, răspunse Lydia, care intrase după el în birou. Dar anul trecut i-ai cumpărat tu un loc de veci și i-ai trimis poza de Crăciun.

David zâmbi. Și-ar fi dorit să fie mai multe asemenea momente în viață.

— Amână-l pe luni, îi ceru el.

— A sunat deja de două ori. *Nu care cumva să-l încurajezi să-mi dea cu flit* a fost subtextul.

— Prea târziu.

Pe biroul lui David era o cană cu cafea. Arătă spre ea și o întrebă pe Lydia:

— Pentru mine?

— Nu, clătină femeia din cap. Pentru Papa de la Roma.

În pragul ușii apăru Bill Cunningham. Îmbrăcat în jeanși, tricou și veșnicele bretele roșii – semnul lui distinctiv.

— Hei, spuse el. Ai o secundă?

Lydia se întoarse să iasă din birou. Bill făcu un pas în lateral ca să o lase să treacă și atunci David o observă în spatele lui pe Krista Brewer, care părea indecisă și îngrijorată.

— Sigur, spuse David. Care-i treaba?

Intrară amândoi. Bill închise ușa în urma lor, lucru pe care nu-l făcea în mod normal. Cunningham era un cabotin exhibiționist, întregul lui număr se baza pe indignarea cu spume la gură manifestată împotriva întâlnirilor de taină ale mai marilor zilei. Cu alte cuvinte, nimic din ce făcea nu era privat. De două ori pe săptămână intra în biroul lui David și zbiera cât îl țineau puterile. Despre indiferent ce. Nu subiectul era important, ci demonstrația de forță. Prin urmare, ușa închisă era un motiv de îngrijorare.

— Bill, spuse David, îți dai seama că ai închis ușa?

Se uită la Krista, producătoarea executivă a emisiunii lui Bill. Părea cam pământie la față. Bill se prăbuși pe canapea. Avea anvergura unui pterodactil. Întotdeauna ședea cu genunchii mult crăcănați ca să vezi ce ouă mari are.

— În primul rând, începu el, nu-i așa de rău cât crezi tu.

— Nu, spuse Krista. E mai rău.

— Două zile de căcaturi, se enervă Bill. Poate o să se bage avocații. Poate.

David se ridică de la birou și se duse la fereastră. Învățase cu timpul că cea mai bună atitudine pe care o poți adopta cu un măscărici ca Bill era să nu te uiți la el.

— Ai cui avocați? întrebă el. Ai tăi sau ai mei?

— Ce dracu’, Bill! se enervă Krista pe omul de televiziune. Nu te purta ca și cum n-ai fi făcut decât să încalci vreo amărâtă de regulă. *Nu scuipați în biserică,* sau altceva în genul ăsta. E vorba de o lege. Poate chiar de mai multe.

David privea cu atenție la traficul de pe Fifth Avenue.

— La trei trebuie să plec la aeroport, spuse el. Crezi că o să ajungem la subiect până la ora aia sau vom continua discuția la telefon?

Se întoarse ca să se uite la ei. Krista își încrucișase sfidător brațele la piept. *Bill trebuie să-ți zică,* spunea poziția trupului ei. Mesagerului care aduce vești proaste i se taie capul, iar Krista nu voia să-și piardă slujba pentru o altă greșeală tâmpită de-a lui Cunningham. Bill își lățise buzele într-un zâmbet furios, ca de polițist care jură în boxa martorilor că avusese tot dreptul să tragă.

— Krista! o îndemnă David.

— A ascultat telefoanele oamenilor, spuse sec femeia.

Cuvintele rămaseră suspendate în aer, conturând momentul critic, pregătind criza.

— Telefoanele oamenilor... repetă David cu prudență, simțind pe limbă gustul amar lăsat de vorbele acelea.

Krista se uită la Bill și spuse:

— Bill cunoaște un individ.

— Namor, interveni Bill. Îl ții minte pe Namor. A fost pușcaș marin și după aia a lucrat la serviciul de informații al Pentagonului.

David clătină din cap. În ultimii ani Bill căpătase obiceiul să se înconjoare cu tot felul de țicniți.

— Ba îl ții minte, spuse Bill. Și, anul trecut pe vremea asta, stăteam noi așa la un pahar într-o noapte. Și discutam despre Moskewitz. Știi tu, congresmanul ăla căruia-i place să miroasă picioare de fetițe negre? Așa, și Namor râde și zice că ce mișto ar fi dacă am avea înregistrările conversațiilor lui telefonice. Ar fi aur pentru emisiune, corect? Un congresman evreu care-i zice unei puicuțe de culoare că vrea să-i miroasă tălpile? Păi, nu? Așa

că eu zic că da, ar fi super. Și am mai comandat niște cocktailuri și Namor zice: *Îți dai seama…*

Bill făcu o pauză ca să sporească efectul dramatic. Nu se putea abține. Se purta mereu ca și cum ar fi fost în fața camerelor.

— Zice… *Îți dai seama…* nu-i mare chestie. De fapt, zice, e o treabă a naibii de ușoară. Pentru că totul trece printr-un server. Toată lumea are e-mail, are telefoane mobile. Și parole vocale și nume de utilizator. Și toate tâmpeniile aste sunt accesibile. Pot fi sparte. Dacă știi ce număr are tipul pe care vrei să-l urmărești, poți să-i clonezi telefonul. Și de fiecare dată când îl sună cineva…

— Nu, șopti David, simțind cum un fior fierbinte i se urcă pe șira spinării.

— În fine, spuse Bill. Asta a fost o discuție prostească între doi tipi într-un bar la ora unu dimineața. Doi tipi care-și arătau mușchii. Da' la un moment dat mi-a zis să aleg un nume. Să-i spun ale cui convorbiri telefonice aș vrea eu să le ascult. Așa că zic: *Obama.* Și el zice: *Asta-i Casa Albă. Nu se poate. Alege pe altcineva. Mai mic.* Așa că zic: *Kellerman* – îl știi, e măgarul ăla de la CNN, reacționarul ăla liberal. Și el zice: *S-a făcut.*

David își dădu seama că stătea pe scaun, deși nu-și amintea când se așezase. Iar privirea Kristei părea a-i spune: *Și încă n-ai auzit nimic.*

— Bill! spuse David, ridicând mâinile și clătinând cu vehemență din cap. Oprește-te! Nu vreau să te mai ascult. Ar trebui să discuți cu un avocat.

— Așa i-am zis și eu, spuse Krista.

Cunningham flutură mâinile spre ei, de parcă ar fi alungat niște orfani pakistanezi dintr-un bazar din Islamabad.

— Eu n-am făcut nimic, continuă el să vorbească. Am ales un nume. Atâta tot. Și, în fond, cui îi pasă? Eram doar doi matoliți într-un bar, care puneau țara la cale. Așa că m-am dus acasă și am uitat imediat de toată povestea. După o săptămână, apare Namor la redacție. Cică vrea să-mi arate ceva. Așa că intrăm în biroul meu și el scoate un stick de memorie și mi-l bagă în computer. Pe el erau fișiere audio. Cu boul de Kellerman, te-ai prins? Kellerman stând de vorbă cu mă-sa, cu femeia de la curățătorie. Dar și cu producătorul lui, căruia îi cerea să taie

niște fragmente dintr-un reportaj ca să-l denatureze în sensul dorit de el.

David simți că-l ia cu amețeală.

— Așa ai… începu el.

— La dracu', da. Am găsit filmarea originală și am dat-o pe post. Ți-a plăcut și ție povestea.

David se ridicase din nou și își încleștase pumnii.

— Mi-a plăcut atunci când credeam că e vorba de jurnalism, spuse el. Nu de…

Bill izbucni în râs, clătinând din cap de parcă și el ar fi fost uluit de propria-i inventivitate.

— Tre' să-ți pun și ție înregistrările astea. N-ai mai auzit așa ceva.

David ieși din spatele biroului.

— Nu mai spune nimic.

— Unde te duci? îl întrebă Bill.

— Nicio vorbă să nu mai spuneți nimănui despre povestea asta, îi avertiză David pe amândoi și părăsi biroul.

Lydia era la locul ei.

— Sellers așteaptă pe linia doi, îl anunță ea.

David nu se opri, nu se întoarse. Trecu glonț printre rândurile de cubicule. Îl trecuseră toate transpirațiile. Acesta putea fi sfârșitul. O simțea cu toată ființa lui. Nici măcar nu mai avea nevoie să asculte restul poveștii.

— Mișcați-vă din drum! zbieră el la un grup de bărbați tunși periuță și îmbrăcați în cămăși cu mânecă scurtă.

Tipii s-au împrăștiat ca iepurii.

Cu o mie de gânduri în minte, David ajunse la lifturi, apăsă butonul și, fără să mai aștepte, deschise ușa de la scări cu o lovitură strașnică de picior și coborî la etajul de dedesubt. Se năpusti pe coridoare ca un ucigaș în serie înarmat cu o pușcă de asalt. Îl găsi pe Liebling în sala de ședințe, într-o întrunire cu alți șaisprezece avocați.

— Afară! spuse el scurt. Toată lumea!

Anonimii aceia în costume și cu diplome de drept se îmbulziră la ușă. Rămase doar Don Liebling, care urmărea scena cu o expresie uimită pe chip. Liebling era juristul lor, un bărbat la vreo cincizeci și cinci de ani, care făcea Pilates.

— Iisuse, Bateman, ce te-a apucat!? exclamă el.

David începu să se plimbe nervos prin încăpere și nu reuși să spună decât:

— Cunningham.

— La dracu'! înțelese Liebling. Ce mama mă-sii a mai făcut papagalul ăla?

— N-am stat să ascult decât o parte a poveștii, răspunse David. L-am oprit înainte să apuc să devin complice post-factum.

Liebling se încruntă.

— Spune-mi că nu e vorba despre vreo curvă moartă abandonată într-o cameră de hotel.

— Ce bine ar fi, oftă David. O curvă moartă ar fi floare la ureche în comparație cu nenorocirea asta.

Ridică ochii și observă un avion care trecea peste Empire State Building. Îl cuprinse o dorință copleșitoare de a se afla la bordul lui, de a se duce undeva, oriunde, numai să nu mai rămână aici. Se prăbuși într-un scaun din piele și-și trecu nervos mâna prin păr.

— Handicapatul ăla a înregistrat convorbirile telefonice ale lui Kellerman. Poate și ale altora. Am avut senzația că o să înceapă să-mi enumere victimele, la fel cum face un criminal în serie, așa că am plecat.

Liebling își netezi cravata.

— Când spui că *a înregistrat convorbirile telefonice...*

— Are un amic. Un fel de consultant al unui serviciu de spionaj care a spus că-i poate garanta accesul la telefonul sau e-mailul oricui.

— Iisuse!

David se lăsă pe speteaza scaunului și ridică ochii în tavan.

— Trebuie să stai de vorbă cu el.

Liebling dădu din cap.

— Are nevoie de avocatul lui, spuse el. Mi se pare că-i Franken. O să-l sun.

David începu să bată darabana în masă. Se simțea bătrân.

— Cum ar fi fost să asculte vreun senator sau congresman? se plânse el. Doamne, Dumnezeule! Și așa e destul de rău că s-a apucat să spioneze concurența.

Liebling căzu pe gânduri. David închise ochii și și-i imagină pe Rachel și JJ săpând gropi în curtea din spatele vilei și plantând acolo pomi fructiferi din Lumea Veche. Ar fi trebuit să-și ia liber

întreaga lună, ar fi trebuit să fie acum acolo cu ei, cu șlapii în picioare și un pahar cu Bloody Mary în mână, râzând de fiecare dată când fiul lui declamă *Cireșica are mere, Cireșel vine și cere.*

— Ne-ar putea distruge chestia asta? întrebă el, fără să deschidă ochii.

Liebling făcu un gest evaziv din cap.

— O să-l distrugă pe el. Asta-i cert.

— Dar nouă ne va face vreun rău?

— Fără îndoială. Imposibil să scăpăm neatinși. S-ar putea să fie audieri în comisiile Congresului. În cel mai fericit caz o să stai vreo doi ani cu FBI-ul pe cap. Și vor fi discuții despre retragerea licenței de emisie.

David se gândi la toate problemele acestea.

— Să demisionez?

— De ce? Doar n-ai știut nimic. Sau ai știut?

— Nu contează ce am știut sau nu. Așa ceva… Și chiar dacă n-am știut, trebuia să aflu și să-l opresc.

Clătină amărât din cap.

— Cretinul de Bill!

Dar nu era vina lui Bill, își spuse David. Ci a lui. Cunningham era darul pe care el îl făcuse întregii lumi – albul furios pe care oamenii îl invitau în sufrageriile lor ca să critice acerb realitatea înconjurătoare, ca să înfiereze un sistem care ne-a privat de toate drepturile noastre. Ca să înjure țările lumii a treia care ne iau slujbele și politicienii care ne măresc impozitele. Bill Cunningham, alias domnul „Spune-i pe Șleau”, alias „Justițiarul Profetic”, ne intra în case și ne împărtășea durerile. Ne spunea ce voiam să auzim, ne arăta că nu pierdem în viață din cauză că am fi niște ratați, ci pentru că își bagă cineva mâna în buzunarele noastre, în firmele noastre, în țara noastră și ia de acolo ceea ce ne aparține de drept.

Bill Cunningham era vocea postului ALC News. Însă Bill Cunningham înnebunise. Era Kurtz[12], delirând în junglă din cauza frigurilor galbene. Iar David ar fi trebuit să observe semnele din timp, ar fi trebuit să-l retragă de pe post. Însă audiențele erau prea bune și loviturile lui Bill își atingeau țintele. Ajunseseră televiziunea de știri numărul unu din țară, iar asta era totul. Era

---

12 Kurtz - personaj din nuvela *Inima întunericului,* scrisă de Joseph Conrad în 1899 (n. tr.).

Bill o divă masculină? Categoric da. Însă divele puteau fi stăpânite. Pe când nebunii…

— Trebuie să-l sun pe Roger, spuse el.

Adică pe miliardar. Adică pe șeful lui. *Șeful cel mare.*

— Și ce să-i spui? vru să știe Liebling.

— Că vine prăpădul. Curând. Și trebuie să se pregătească. Tu găsește-l pe Bill, închide-l într-un birou și bate-l cât poți tu de tare, dar ai grijă să nu-l învinețești. Cheamă-l și pe Franken. Scoateți adevărul de la nenorocit și după aia gândește-te cum să ne protejezi de consecințe.

— Intră pe post diseară?

David se gândi puțin.

— Nu. E bolnav. Are gripă.

— N-o să-i convină.

— Explică-i că alte variante ar fi ori pușcăria, ori îi spargem rotulele. Sună-l pe Hancock. Să anunțăm încă de acum că Bill e bolnav. Luni vom difuza un colaj din cele mai bune momente ale săptămânii. Nu vreau să-l mai văd vreodată pe post pe dementul ăsta.

— O să facă tămbălău.

— Știu, spuse David. Știu că o să facă.

8.

RĂNI

Noaptea, când i se întâmplă să viseze, Scott visează numai rechini, rechini lucioși și lacomi. Se trezește cu gâtul uscat. Spitalul este un ecosistem de bipuri și zumzete. Soarele acum răsare. Se uită la băiatul care încă mai doarme, în patul de alături. Televizorul aprins are volumul redus, dar zgomotul de bandă le-a bântuit somnul. Ecranul este împărțit în cinci; informațiile continuă să curgă. Căutarea supraviețuitorilor este în plină desfășurare. Se pare că marina a trimis acolo scafandri și submersibile de mare adâncime, care încearcă să găsească fragmentele epavei și să aducă la suprafață trupurile celor morți. Scott urmărește cum bărbații în costume negre din cauciuc pășesc în apă de pe puntea unei șalupe a Pazei de Coastă.

— Se zice că ar fi vorba despre un accident, spune Bill Cunningham din fereastra cea mai mare a ecranului.

Realizatorul TV este un bărbat înalt, cu părul răvășit pentru efect și cu degetele veșnic agățate de bretelele lui roșii.

— Dar noi știm că nu există accidente. Avioanele nu cad pur și simplu din cer, așa cum nici președintele nostru n-a uitat că, atunci când l-a numit judecător pe incompetentul ăla de Rodriguez, Congresul era în vacanță.

Ochii lui Cunningham sunt încețoșați, cravata strâmbă. E în direct de nouă ore. Acum aduce un elogiu, pare-se interminabil, șefului său decedat.

— Acel David Bateman pe care l-am cunoscut eu, spune Cunningham, șeful meu, prietenul meu… nu putea fi ucis de o eroare mecanică sau de pilotaj. El era un înger al răzbunării. Un erou al Americii. Iar eu sunt convins că avem de-a face aici cu un act de terorism, nici mai mult, nici mai puțin. Iar dacă acesta nu a fost pus la cale de străini, atunci, cu siguranță este opera anumitor elemente din media liberală[13]. Avioanele nu se

13 Unul dintre argumentele folosite de republicani pentru a justifica apariția subiectivității în presă (n. tr.).

prăbușesc de capul lor, oameni buni. Aici a fost un sabotaj. A fost o rachetă lansată de pe o șalupă rapidă. A fost un jihadist sinucigaș aflat la bord, poate chiar un membru al echipajului. Acesta a fost un asasinat, prieteni, comis de dușmanii libertății de exprimare. Sunt nouă morți, printre care și o fetiță de nouă ani. Nouă ani. O fetiță care deja a avut partea ei de tragedie în viață. O fetiță pe care am ținut-o în brațe atunci când s-a născut. O fetiță căreia i-am schimbat scutecele. Ar trebui chiar acum să ne pregătim avioanele de luptă. Echipele SEAL ar trebui să sară în ocean din avioane și să țâșnească din submarine. A murit un mare patriot, părintele libertății din lumea occidentală. Vă promit că îi vom da de cap acestei nenorociri.

Scott dă televizorul mai încet. Băiatul se mișcă, dar nu se trezește. Nu este orfan atunci când doarme. Atunci când doarme, părinții încă mai sunt vii, la fel și surioara lui. Și îl sărută pe obraji și îl gâdilă la subraț. Atunci când doarme, săptămâna nu a trecut încă și el aleargă pe plajă, ținând de clește un rac viu. Și bea suc de portocale cu paiul și mănâncă chipsuri. Și părul lui șaten este decolorat de la soare și năsucul i s-a umplut de pistrui. Iar când se va trezi, va fi un moment când toate visele încă vor fi reale, când dragostea din sufletul lui va mai putea ține realitatea la distanță. Dar momentul acesta va trece. Și băiatul îl va vedea pe Scott sau va intra o infirmieră în rezervă și el va redeveni orfan. De data aceasta pentru totdeauna.

Scott întoarce capul și se uită pe fereastră. Li s-a spus că astăzi vor fi externați amândoi, că vor fi expulzați din circuitul spitalicesc: gata cu tensiunea și temperatura măsurate la fiecare jumătate de oră, gata cu mesele aduse la pat. Aseară au sosit mătușa și unchiul băiatului, amândoi cu ochii roșii și chipuri posomorâte. Mătușa este sora mai mică a lui Maggie și se numește Eleanor. Acum doarme lângă patul băiatului, pe un scaun cu spătar tare. Eleanor are în jur de treizeci de ani, este drăguță, se ocupă cu masajul terapeutic și locuiește în Croton-on-Hudson, Westchester. Soțul ei, adică unchiul băiatului, pretinde că este scriitor și refuză contactul vizual. Este genul de gogoman care crede că-i trendy să-ți lași barbă pe perioada verii. Și nu i-a făcut o impresie prea bună lui Scott.

Au trecut treizeci și două de ore de la accident – cât o viață, cât o bătaie de inimă. Scott nu a făcut baie și pielea încă îi este sărată de la apa oceanului. Brațul stâng îi atârnă de gât în

banda de poliuretan. Nu are nici actele de identitate și nici pantaloni. Cu toate astea, încă mai intenționează să ajungă mai spre după-amiază în oraș, așa cum stabilise. Are întâlniri de la care nu vrea să lipsească. Are de cultivat relații benefice pentru cariera sa. Magnus, prietenul lui, s-a oferit să-l ia din Montauk. Acum, întins în pat, Scott își spune că-i va face bine să vadă un chip prietenos. Nu că ar fi prea apropiați, el și cu Magnus. Nu sunt ca frații, ci mai degrabă ca niște amici de pahar. Însă Magnus este în permanență de un calm imperturbabil și un optimism fără limite, motiv pentru care pe el l-a sunat Scott cu o seară în urmă. I se părea esențial să stea de vorbă cu cineva care nu se isterizează. Care nu face din țânțar armăsar. Aceasta a fost intenția lui. Așa s-a și întâmplat. După ce i-a spus lui Magnus (care nu avea televizor) ce se întâmplase, omul a exclamat doar: *ce nașpa*! apoi i-a propus să meargă la o bere a doua zi.

Scott se întoarce și vede că băiatul s-a trezit și se uită la el fără să clipească.

— Hei, amice! șoptește Scott, ca să nu trezească mătușa. Ai dormit bine?

Băiatul dă din cap.

— Vrei să-ți găsesc niște desene animate?

Alt semn din cap. Scott ia telecomanda și caută canale cu desene.

— Vrei *Sponge Bob*? îl întreabă el pe băiat.

Și iar cel mic dă din cap. De ieri după-amiază nu a mai scos niciun cuvânt. În primele câteva ore după ce ajunseseră pe uscat reușise să scoată câteva vorbe de la el: cum se simte, dacă are nevoie de ceva. Dar mai târziu copilul a încetat să vorbească. Iar acum e mut.

Scott observă pe masă o cutie cu mănuși pudrate cu talc, folosite de personalul medical pentru consult. În fața privirilor nedumerite ale băiatului, scoate una și exclamă tot în șoaptă:

— O-ho-ho!

Apoi mimează iminența unui strănut colosal. Face *hapciu* în surdină și își agață mănușa de nara stângă. Băiatul zâmbește.

Mătușa se trezește, se întinde. Este o femeie frumoasă, cu breton des și drept. Scott o urmărește cum se scutură de urmele somnului și se dezmeticește, realizând unde se află și ce anume s-a întâmplat. O clipă, are sentimentul că femeia nu va face față

situației, dar o vede că își revine și reușește să-i zâmbească băiatului.

— Bună! îi spune ea, dându-i la o parte părul din ochi.

Se uită apoi la televizor și la Scott.

— Bună dimineața! o salută el.

Acum își aranjează și ea părul și se uită în jos să vadă dacă nu cumva ținuta îi este indecentă.

— Scuze, murmură femeia. Am adormit.

Nu e nevoie de niciun răspuns, așa că Scott dă amabil din cap. Eleanor se uită în jur.

— L-ai văzut pe... Doug? Soțul meu?

— Mi se pare că s-a dus să ia niște cafea, spune Scott.

— Bine, pare ea ușurată. Asta-i foarte bine.

— Sunteți căsătoriți de mult? o întreabă Scott.

— Nu. De doar... hm... șaptezeci și una de zile.

— Dar cine stă să numere, nu? zâmbește Scott.

Eleanor se face roșie la față.

— E un om tare bun, spune ea. Probabil că acum se simte puțin prea copleșit de evenimente.

Scott aruncă o privire băiatului și vede că cel mic a renunțat la televizor și îi studiază pe amândoi cu multă atenție. Când se gândește la ce au pătimit ei, îi este foarte greu să înțeleagă cum ar putea *Doug* să fie copleșit.

— Tatăl băiatului are familie? întreabă el. Cumnatul tău?

— David? Nu. Adică, părinții i-au murit și el este... vreau să spun „a fost" singurul lor copil.

— Și părinții tăi?

— Mama încă mai trăiește. Locuiește în Portland. Cred că ajunge astăzi aici.

Scott dă din cap.

— Și voi doi locuiți în Woodstock?

— În Croton, îl corectează ea. La patruzeci de minute de oraș.

Scott încearcă să-și imagineze căsuța dintr-o vâlcea împădurită. Fotolii confortabile pe verandă. Băiatul s-ar putea simți bine acolo. Însă, pe de altă parte, singurătatea aceea ar putea reprezenta un dezastru; ca să nu mai vorbim despre unchiul său cel nou, scriitorul acela încruntat și alcoolic – la fel ca Jack Nicholson în hotelul înzăpezit din munți[14].

14 Referire la filmul *Shining*, ecranizare a romanului lui Stephen King (n. tr.).

— A mai fost acolo? întreabă el, făcând un semn din cap spre copil.

Femeia se îmbufnează.

— Îmi cer scuze, spune ea, dar nu înțeleg de ce-mi pui toate întrebările astea.

— Ce să zic... cred că sunt curios să aflu ce se va întâmpla pe viitor cu băiețelul. Se poate spune că am investit în el.

Eleanor dă obosită din cap. Pare speriată, dar nu din cauza lui Scott, ci pentru că nu își poate imagina cum va arăta viața ei de acum înainte.

— O s-o ducem de minune, spune ea, ciufulind părul băiatului. Corect?

Cel mic nu-i răspunde și continuă să-l privească țintă pe Scott. Bărbatul deslușește o cerere în ochii celui mic, o rugăminte fierbinte. Clipește nedumerit, apoi întoarce capul ca să se uite pe fereastră. În rezervă intră Doug cu cafeaua. Și-a încheiat strâmb jacheta peste cămașa în carouri roșii și negre. Eleanor pare ușurată când îl vede.

— Pentru mine? îl întreabă ea, arătând spre paharul din plastic.

În primul moment Doug dă impresia că nu înțelege, apoi îi pică fisa.

— A, sigur că da, spune el și îi întinde cafeaua.

Din felul în care femeia ține paharul, Scott își dă seama că este aproape gol. Și vede cum i se lungește fața. Doug se apropie de patul băiatului și rămâne în picioare lângă soția lui. Scott simte damful de alcool emanat de hainele lui.

— Cum se mai simte pacientul nostru? încearcă Doug să glumească.

— Bine, spune Eleanor. A și dormit puțin.

Cu ochii la spinarea lui Doug, Scott se întreabă câți bani va moșteni puștiul de pe urma părinților săi. Cinci milioane? Cincizeci? Tatăl lui a condus un imperiu media și călătorea cu avioane particulare. Trebuie să fi avut o mulțime de bani și de proprietăți. Doug își trage nasul și își saltă pantalonii cu ambele mâini. Dintr-un buzunar scoate o mașinuță de jucărie. Încă mai are eticheta cu prețul.

— Na, poftim, piticule, spune el. Ți-am luat chestia asta.

Mulți rechini sunt în ocean, își spune Scott, uitându-se la băiețelul care ia mașina din mâna unchiului.

Apare domnul doctor Glabman, cu ochelarii cocoțați pe creștet. Din buzunarul halatului alb îi iese capătul unei banane coapte.

— Gata de plecare? îi întreabă el.

Se îmbracă amândoi. Scott primește o uniformă de chirurg din partea spitalului. Încearcă să se îmbrace cu o singură mână și se strâmbă de durere atunci când infirmiera îi bagă brațul stâng pe mâneca tunicii. Iese din baie și îl găsește pe băiat gata îmbrăcat și așezat în scaunul cu rotile.

— Vreau să vă dau numele unui psihiatru pentru copii, îi spune doctorul lui Eleanor, având grijă să nu-l audă cel mic. Este specialist în cazuri de stres posttraumatic.

— Știți, noi nu locuim în oraș, intervine Doug.

Dar Eleanor îl amuțește cu o singură privire.

— Desigur, îi spune ea doctorului, luând cartea de vizită întinsă de acesta. Am să-l sun după-amiază.

Scott traversează rezerva și se așază în genunchi în fața băiatului.

— Să fii cuminte! îi spune el.

Băiatul scutură din cap. Are ochii plini de lacrimi.

— O să ne mai vedem, încearcă Scott să-l liniștească. Am să-i dau mătușii tale numărul meu de telefon. Ca să mă suni. Bine?

Băiatul nu vrea să se uite la el.

Scott atinge ușor brațul micuț al băiatului, neștiind ce ar mai trebui să facă sau să spună în continuare. Nu are copii, nici nepoți și nici fini. Nici nu-i convins că el și copiii vorbesc aceeași limbă. Mai rămâne în genunchi încă o clipă, apoi se ridică și-i întinde lui Eleanor o bucățică de hârtie pe care și-a notat numărul de telefon.

— Sunați-mă oricând vreți, îi spune el. Nu că aș ști cum să vă ajut. Dar dacă el vrea să stea de vorbă cu mine, sau tu…

Doug ia numărul de telefon de la soția lui. Împăturește bucățica de hârtie și o vâră în buzunarul de la spatele pantalonilor.

— Bună idee, spune el.

Scott se mai uită puțin la Eleanor, apoi la băiat și, în cele din urmă, la Doug. Are impresia că este un moment important, unul dintre momentele acelea critice din viață când ar trebui să spui sau să faci ceva, dar habar n-ai ce anume. Și abia mai târziu te dumirești. Mai târziu ți se va părea totul limpede și vei ști ce ar fi

trebuit să spui, dar acum ai doar o stare de disconfort și de ușoară greață și îți ții fălcile încleștate.

— În regulă, spune el în cele din urmă și se îndreaptă spre ușă. Cel mai bun lucru pe care l-ar putea face acum este să plece. Să-l lase pe băiat cu familia care i-a mai rămas. Dar nici nu apucă să iasă pe hol, că două mâini micuțe îl apucă de picior. Este băiatul, care s-a agățat de el.

Holul este plin de oameni: pacienți și aparținători, doctori și asistente. Scott pune mâna pe capul băiatului, apoi se apleacă și îl ridică în brațe. Puștiul îl ia de gât și îl strânge atât de tare că îi taie respirația. Scott clipește des, încercând să-și rețină lacrimile.

— Să nu uiți, îi spune el băiatului, că tu ești eroul meu.

Îl lasă să-l îmbrățișeze cât de mult vrea, apoi îl duce la scaunul cu rotile. Știe că Eleanor și Doug se uită țintă la ei, dar el nu-și dezlipește ochii de chipul băiatului.

— Să nu te dai niciodată bătut, îi spune el.

Și se întoarce și pleacă.

•

În tinerețe, atunci când era complet absorbit de vreun tablou, Scott avea sentimentul că se află sub apă. Aceeași presiune în urechi, aceeași liniște absolută. Culorile erau mai clare. Lumina fremăta. Prima expoziție de grup a avut-o la douăzeci și șase de ani, prima expoziție personală la treizeci. Fiecare bănuț câștigat era cheltuit pe pânze și vopsele. Pe parcurs a renunțat la înot. Pentru că erau multe galerii pe care voia să pună stăpânire și multe femei cu care voia să se culce. Iar el era un crai înalt, cu ochi verzi și surâs molipsitor. Ceea ce însemna că niciodată nu ducea lipsă de dudui care să-i pregătească micul dejun sau să-i ofere un adăpost măcar pentru câteva nopți. La vremea respectivă, aceste avantaje compensau cumva faptul că lucrările sale erau doar bune, nu nemaipomenite. Privindu-le, îți dădeai seama că artistul are potențial, are o manieră unică de exprimare. Însă lipsea ceva. Și au trecut anii. Și n-au mai avut loc marile expoziții personale și nici muzeele nu s-au bulucit să-i achiziționeze picturile. Nici vorbă de invitații la bienalele de artă din Germania, de premii oferite pentru originalitate de diferite fundații ilustre, de solicitări să picteze și să predea pictura în străinătate. A împlinit treizeci de ani, apoi treizeci și cinci. Într-o noapte, după ce participase la al treilea vernisaj din săptămâna

aceea (expoziția cu pricina fiind dedicată unui artist cu cinci ani mai tânăr decât el) și băuse câteva cocktailuri, Scott a înțeles că niciodată nu va atinge faima la care visase, niciodată nu va fi copilul teribil al picturii contemporane și va trebui să se mulțumească cu statutul de oarecare. Euforia viitorului artistic devenise acum ambiguă și înspăimântătoare. Era doar un artist lipsit de importanță. Și niciodată nu va fi mai mult. Petrecerile încă erau grozave. Femeile încă erau frumoase. Dar Scott se simțea urât. Atunci când nestatornicia tinereții a fost înlocuită de egocentrismul vârstei mijlocii, viața lui a luat-o rapid pe pantă în jos. A început să bea ca să uite. A început să se izoleze în atelier și să privească ore în șir pânza goală, așteptând inspirația.

Care nu venea.

S-a trezit într-o bună zi și și-a dat seama că are patruzeci de ani. Și și-a văzut talia umflată și chipul veștejit de cei douăzeci de ani de chefuri și desfrâu. La un moment dat avusese o logodnică, apoi logodnica l-a părăsit. La un moment dat se lăsase de băut, apoi se apucase din nou. La un moment dat fusese tânăr și nu cunoscuse limite. Și apoi viața lui de artist ajunsese la o concluzie inevitabilă. Despre el se putea spune că ajunsese la un pas de faimă, dar că nu reușise să o cunoască nici măcar o secundă. Scott știa deja cum va arăta necrologul lui. Un libertin talentat și fermecător, care nu și-a îndeplinit menirea și care de mult a depășit granița care separă distracția și misterul de mitocănie și tristețe. Pe cine vrea să păcălească? Nu va avea parte de niciun necrolog. Pentru că era un nimeni. Și nu va fi regretat după moarte.

Și, într-o bună dimineață, după o săptămână de chefuri în vila din Hamptons a unui pictor mult mai realizat, Scott s-a trezit culcat pe burtă pe podeaua livingului. Avea deja patruzeci și șase de ani. De-abia ce se luminase de ziuă. S-a ridicat cu greu în picioare și s-a împleticit până în curte. Îi bubuia capul și în gură simțea gust de cauciuc ars. Și-a mijit ochii ca să și-i ferească de lumina orbitoare și neașteptată a soarelui. Ba chiar și-a făcut și mâna pavăză în fața lor. Și atunci l-a izbit în plex realitatea neputinței lui, adevărul eșecurilor sale. Ochii i s-au mai obișnuit cu lumina, și-a lăsat jos mâna și s-a pomenit pe marginea piscinei din curtea celebrului pictor.

Care celebru pictor, împreună cu iubita lui, l-a găsit acolo o oră mai târziu. Scott era în pielea goală și făcea ture de bazin, cu pieptul în flăcări și mușchii urlând de durere. I-au strigat să iasă și să bea un pahar cu ei. Dar el le-a făcut semn să-l lase în pace. Când intrase în apă l-a copleșit sentimentul că ar avea din nou optsprezece ani și că tocmai ce a câștigat medalia de aur la campionatul național. Ba nu. Avea șaisprezece ani și executa o întoarcere perfectă sub apă. Ba nu. Avea doisprezece și se trezea înainte de răsăritul soarelui ca să se antreneze în undele albastre.

A înotat înapoi prin timp, până când avea iarăși șase ani și se uita cum trage Jack LaLanne o barcă de patru sute cincizeci de kilograme prin Golful San Francisco. Și i-a revenit sentimentul de atunci – certitudinea aceea profundă, așa cum sunt toate certitudinile copilăriei:

Orice este posibil.

Totul este realizabil.

Trebuie doar să-ți dorești din tot sufletul.

S-a dovedit că Scott nu era bătrân. Nu era terminat. Pur și simplu se dăduse bătut.

Treizeci de minute mai târziu a ieșit din piscină și, fără să se șteargă de apă, s-a îmbrăcat și s-a întors în oraș. În următoarele șase luni a înotat câte cinci kilometri pe zi. A renunțat la băutură și tutun. Și-a eliminat din alimentație carnea roșie și dulciurile. A cumpărat o mulțime de pânze pe care le-a înșirat în toate colțurile casei. Era un boxer care se antrenează pentru meciul vieții. Un violoncelist care repetă pentru un concert. Corpul lui era instrumentul la care cânta, era chitara deteriorată și crăpată a lui Johnny Cash, dar pe care el avea de gând să o transforme într-un Stradivarius.

Supraviețuise unui dezastru, iar dezastrul acela fusese viața lui. Și asta a pictat. În vara respectivă a închiriat o căsuță pe insula Martha’s Vineyard și s-a stabilit acolo. Și iarăși nu conta decât munca, numai că acum înțelesese că munca aceasta era esența ființei lui. *Nu ai cum să te separi de lucrurile pe care le faci,* își spunea el. *Dacă ești o hazna, unde altundeva ai putea lucra dacă nu printre fecale*?

Și-a luat un câine și îi gătea spaghete cu chiftele. Fiecare zi se desfășura la fel. O baie în ocean. O cafea și un pateu la piața agricolă. Apoi ore în șir, petrecute în atelier – tușe și culori. La

sfârșit, când a văzut ce pictase, emoția l-a lăsat fără cuvinte. Făcuse un salt uriaș înainte și asta îl speria într-un mod straniu. Pictura a devenit taina lui, un cufăr cu nestemate îngropat în solul pietros.

Doar de curând ieșise din ascunzătoare. Mai întâi a luat parte la câteva petreceri pe insulă, apoi s-a întâlnit cu un reprezentant al galeriei Soho, care voia să includă o lucrare nouă de-ale lui în retrospectiva anilor nouăzeci. Tabloul s-a bucurat de aprecieri din partea vizitatorilor. Și a fost cumpărat de un colecționar celebru. Telefonul lui Scott a început să sune. I-au vizitat atelierul câțiva dintre cei mai importanți agenți artistici. Visul a devenit realitate. Scopul lui de o viață era pe cale să se înfăptuiască. Nu trebuia decât să-și asume riscurile.

Așa că s-a urcat în avion.

9.

În fața spitalului sunt parcate peste zece care de reportaj. Reporterii au camerele pornite. Așteaptă. Vreo șase polițiști în uniforme au instalat baricade și supraveghează bunul mers al lucrurilor. Scott se ascunde în spatele unui ficus din hol și studiază întreaga scenă. Aici îl găsește Magnus.

— Iisuse, omule! spune el. Doar n-ai de gând să te dai în stambă?

Se bat pe umeri, bucuroși că se văd. Magnus este pictor cu jumătate de normă și donjuan cu normă întreagă. Vorbește cu un ușor accent irlandez.

— Mulțumesc că ai venit, îi spune Scott.

— Cu multă plăcere, frate.

Magnus îl măsoară din cap și până în picioare.

— Arăți ca un cur.

— Așa mă și simt, îi mărturisește Scott.

Magnus îi arată geanta cu care a venit.

— Ți-am adus chiloți, o redingotă elegantă și o pereche de pantalonași. Vrei să te schimbi?

Scott se uită peste umărul lui Magnus. Afară, mulțimea sporește. Toți oamenii ăia au venit să-l vadă, să audă câteva cuvinte rostite de cel care a înotat în Atlantic opt ore pe timp de noapte, cu un băiat de patru ani în spinare. Închide ochii și își imaginează ce se va întâmpla atunci când se va schimba de cămașa de spital și va ieși pe ușa aceea. Reflectoarele care-l vor orbi, întrebările care-l vor zăpăci, mutra lui pe ecranele televizoarelor. Circul mediatic, setea de sânge proaspăt a reporterilor.

Nu există accidente, își amintește el cuvintele bărbatului de la televizor.

La stânga lui se face un coridor lung, în capătul căruia este o ușă pe care scrie VESTIAR.

— Am o idee mai bună, spune Scott. Dar ar însemna ca tu să încalci legea.

Magnus zâmbește.

— Una singură?

Zece minute mai târziu, Scott și Magnus ies din spital pe o ușă laterală. Sunt amândoi îmbrăcați în bluze și pantaloni de chirurg, cu halate albe deasupra, prefăcându-se că sunt doar doi doctori care pleacă acasă la capătul unei ture lungi și grele. Scott ține la ureche telefonul lui Magnus. Vorbește cu tonul. Stratagema ține. Ajung la mașina lui Magnus, un Saab care a avut și zile mai bune și cu acoperișul textil decolorat de soare. Odată urcat în mașină, Scott își trece din nou banda de poliuretan peste umărul stâng.

— Îți zic de acum, ca să n-avem discuții mai târziu, îl avertizează Magnus. Diseară la bar tot așa ne îmbrăcăm. Gagicile sunt moarte după doctori.

Scott își ascunde chipul în spatele telefonului și atunci când trec cu mașina pe lângă mulțimea de ziariști. Se gândește la băiatul micuț și gârbovit în scaunul cu rotile: orfan de acum înainte. Este convins că mătușa îl iubește, așa cum este convins că averea moștenită îl va feri de neajunsurile vieții. Însă este suficient? Oare băiețelul se va dezvolta ca un copil normal sau va rămâne pentru totdeauna traumatizat de tragedia aceasta?

Ar fi trebuit să-i cer mătușii numărul de telefon, regretă Scott. Dar imediat se întreabă ce ar fi făcut cu el. Nu are niciun drept să se bage în viața lor. Și, presupunând că ar face-o, ce anume are el de oferit? Băiatul are doar patru ani, iar Scott este un bărbat necăsătorit, care se apropie rapid de cincizeci de ani, un afemeiat notoriu și un fost alcoolic, un artist tulburat, care nu a fost capabil să aibă nici măcar o singură relație de durată. Nici vorbă să fie vreun model de comportament. Nici vorbă să fie vreun erou.

Merg pe autostrada Long Island către oraș. Scott coboară geamul ca să simtă vântul pe obraji. Așa cum stă acum, cu ochii pe jumătate închiși în fața razelor de soare, ar fi în stare să creadă că evenimentele din ultimele treizeci și șase de ore nu au fost nimic altceva decât un vis urât. Că nu a existat niciun avion particular, niciun accident, nicio luptă epocală cu apele Atlanticului, niciun spital. Și-ar putea șterge toate amintirile astea cu o combinație corectă de cocktailuri și victorii profesionale. Dar chiar și atunci când îi trec gândurile astea prin minte, Scott știe că sunt niște minciuni. Trauma suferită face parte acum din ADN-ul lui. El este un soldat după o bătălie

epopeică, una pe care o va retrăi inevitabil și peste cincizeci de ani de acum înainte, când va fi pe patul de moarte.

Magnus locuiește în Long Island, într-o fabrică de pantofi dezafectată și transformată în ateliere. Înainte de accident, Scott intenționase să stea la el câteva zile și să facă naveta la oraș. Însă acum, Magnus trece pe altă bandă și îi spune că a intervenit o schimbare.

— Am primit instrucțiuni ferme să te duc în West Village. Ai avansat, amice.

— Instrucțiuni ferme de la cine? vrea să știe Scott.

— Un prieten nou, spune Magnus. Asta-i tot ce pot să-ți zic acum.

— Trage pe dreapta, îi cere Scott pe un ton aspru.

Magnus ridică de două ori din sprâncene și zâmbește.

Scott pune mâna pe mânerul portierei.

— Stai liniștit, omule! exclamă Magnus, deviind ușor de la drum. Bag de seamă că n-ai chef de mistere.

— Spune-mi unde mergem.

— La Leslie.

— Cine-i Leslie?

— Aoleu, nu-mi zice că te-ai lovit la cap! Leslie Mueller? Galeria Mueller?

Scott nu pricepe.

— De ce să mergem la Galeria Mueller?

— Nu la galerie mergem, fraiere. Acasă la ea. Tipa-i miliardară, pricepi? Taică-su a fost moșul ăla care a inventat chestia aia prin anii nouăzeci. În fine, după ce m-ai sunat, cred că mi-am cam dat drumul la gură și am povestit că o să vin să te iau și că după aia o să ne facem de cap, o să ne dăm la gagici – pentru că tu ești un erou pe bune – și cred că a auzit, că m-a sunat imediat. Și mi-a zis că a văzut la știri ce ai făcut. Și că ușa ei îți este deschisă. Și că are un apartament de oaspeți la etajul al doilea.

— Nu!

— Nu fi prost, amigo! Despre Leslie Mueller vorbim noi aici. Despre diferența dintre a vinde un tablou cu trei mii de dolari și a-l vinde cu trei sute de mii. Sau trei milioane.

— Nu!

— Perfect. Înțeleg ce spui. Dar gândește-te puțin și la cariera *mea.* E Leslie Mueller, ce Dumnezeu! Ultima expoziție pe care

am avut-o a fost la un târg de pește din Cleveland. Măcar hai să mergem la cină cu ea. Las-o să se frece nițel de Nodurosu tău, vinde-i câteva lucrări. Și pune o vorbă bună pentru fârtatele tău. După aia ne scuzăm și ne cărăm de-acolo.

Scott se uită pe geam. Un bărbat și o femeie se ceartă în mașina care merge paralel cu a lor. Au douăzeci și ceva de ani și sunt îmbrăcați de birou. La volan este bărbatul, dar nu se uită la drum. Are capul întors spre dreapta și dă furios dintr-o mână. Cu chipul îngălbenit de silă, femeia gesticulează în direcția lui cu un tub deschis de ruj. Scott îi privește și parcă își amintește ceva. Se află în avion, cu centura pusă. În față, în ușa deschisă a carlingii, tânăra însoțitoare de bord – cum o chema? – se ceartă cu unul dintre piloți. Stă cu spatele la Scott, dar peste umărul ei se vede bine chipul pilotului. Urât și întunecat. O apucă pe tânără de braț. Femeia se smulge din strânsoarea lui.

Scott își amintește cum ținea catarama centurii în mână. Picioarele îi erau înfipte în podea și își încordase mușchii de parcă ar fi fost pe punctul să se ridice de pe scaun. De ce? Să îi sară femeii în ajutor?

Toată amintirea asta nu-i decât o străfulgerare. Acum o retrăiește, acum a dispărut. Este ca o secvență dintr-un film, dar are amprenta realității. Se întâmplase cu adevărat? A avut loc vreun conflict?

Pe banda de alături, șoferul furios întoarce capul și scuipă pe geam. Doar că geamul este ridicat. Și o șuviță albă de salivă se prelinge pe el. Magnus accelerează și perechea nervoasă rămâne în urmă.

Scott observă o benzinărie.

— Poți să oprești acolo? îl întreabă el pe Magnus. Vreau să-mi iau gumă de mestecat.

Magnus scotocește în torpedou.

— Tre’ să am niște Juicy Fruit pe undeva.

— Vreau cu mentă, spune Scott. Oprește.

Fără să semnalizeze, Magnus face la dreapta și oprește în fața benzinăriei.

— Mă întorc imediat, zice Scott.

— Ia-mi și mie o cola.

Scott își dă seama că e îmbrăcat în uniformă de doctor.

— Împrumută-mi douăzeci de dolari, spune el.

Magnus reflectează la cererea asta.

— Bine, dar trebuie să-mi promiți că vom merge la Leslie Mueller. Pot să jur că are scotch care a fost îmbuteliat încă dinainte de scufundarea amărâtului ăluia de *Titanic.*

Scott îl privește în ochi.

— Promit.

Magnus scoate o bancnotă mototolită din buzunar.

— Ia-mi și niște chipsuri, adaugă el.

Scott trântește portiera. E încălțat cu șlapi de unică folosință.

— Mă întorc imediat, repetă el și intră în prăvălia benzinăriei.

O femeie solidă stă în spatele tejghelei.

— Unde-i ușa din spate? o întreabă Scott.

Femeia îi arată.

Scott străbate un coridor scurt, unde sunt toaletele. Deschide ușa de incendiu și iese în lumina orbitoare a soarelui. La câțiva metri de el este un gard de sârmă, după care începe un cartier de locuințe. Scott bagă bancnota în buzunarul pantalonilor. Încearcă să treacă peste gard folosindu-se de singura mână funcțională. Îl împiedică însă bandajul, așa că și-l scoate. După câteva clipe se află de partea cealaltă. Traversează un teren viran. Șlapii îl plesnesc peste călcâie. Este sfârșit de august și văzduhul este îmbâcsit și fierbinte. Și-l imaginează pe Magnus în spatele volanului. Probabil că a deschis radioul și a găsit un post cu muzică veche. Iar în acest moment cântă împreună cu Queen, arcuindu-și gâtul la notele înalte.

Cartierul este tipic pentru partea de jos a clasei mijlocii, cu mașini puse pe butuci în fața caselor și piscine de suprafață cu apă murdară în curțile din spate. Iar el este un bărbat în uniformă de medic și șlapi, care merge prin arșița amiezii. Lumea își poate imagina că a scăpat de la balamuc.

După treizeci de minute dă peste un birt unde se vinde pui prăjit. Intră în spațiul strâmt: doar o tejghea și o plită și două scaune.

— Există vreun telefon aici? îl întreabă el pe vânzătorul dominican.

— Tre’ să comanzi ceva, îi răspunde individul.

Și Scott comandă o porție de copane și un suc de ghimbir. Vânzătorul îi indică telefonul de pe peretele bucătăriei. Scott scoate din buzunar o carte de vizită și formează numărul. Îi răspunde aproape imediat un bărbat.

— NTSB.

— Cu Gus Franklin, vă rog, cere Scott.

— La telefon.

— Sunt Scott Burroughs. Tipul din spital.

— Da, domnule Burroughs. Ce mai faceți?

— Bine fac. Uitați care-i chestia. Aș vrea… aș vrea să ajut la căutări. La operațiunea de salvare. La ce o fi nevoie.

În celălalt capăt al firului se așterne tăcerea.

— Am aflat că v-ați externat, spune Gus în cele din urmă. Și că v-ați descurcat cumva să ieșiți din clădire fără să fiți văzut de presă.

— M-am deghizat în doctor, spune Scott, și am ieșit pe ușa din spate.

Gus râde.

— Bună idee! Ascultați-mă puțin. Am scafandri care caută fuzelajul, dar operațiunea asta avansează foarte încet, iar acesta este un caz extrem de important. Așa că vă întreb: ne mai puteți spune și altceva, ați reușit să vă mai amintiți ceva despre accident, despre ce s-a întâmplat înainte de prăbușirea avionului?

— Am început să-mi aduc aminte niște fragmente, îi mărturisește Scott. Subliniez: fragmente, dar lăsați-mă să vă ajut la căutări. Poate când mă voi afla acolo voi reuși să-mi amintesc mai multe.

Gus face o altă pauză. Probabil că se gândește la propunerea lui.

— Unde sunteți acum?

— Mai bine vă întreb eu altceva, spune Scott. Vă plac copanele de pui?

10.

TABLOUL NUMĂRUL 1

Lumina este primul lucru care îți reține privirea. Sau, mai degrabă, două raze de lumină care converg într-un singur punct și formează un 8 strălucitor în mijlocul pânzei. Este mare tabloul acesta, doi metri jumătate pe unu jumătate. Albul de dinainte a fost preschimbat într-un fumuriu scânteietor. Sau poate asta-i senzația pe care ți-o lasă dezastrul pe care îl observi în primul moment: două dreptunghiuri întunecate care taie cadrul. Structura lor metalică lucește în lumina lunii. Se văd flăcări la margine, ca și cum povestea nu s-ar isprăvi odată cu tabloul. Se zvonește că oamenii care au trecut prin fața lui au încercat să-l privească din toate unghiurile posibile, încercând să capete mai multe informații, cercetând cu mare atenție chiar și rama din lemn, în speranța că vor obține măcar un gram de dramă în plus.

Luminile care aprind centrul imaginii sunt farurile unui tren personal, al cărui vagon de frână s-a oprit aproape perpendicular pe șinele contorsionate. Primul vagon de pasageri s-a desprins de acesta și acum formează trunchiul literei T, pentru că inerția îl făcuse să se ciocnească de locomotivă în punctul mort, transformându-i forma de cutie de pâine într-un contur oarecum asemănător cu litera V.

Așa cum se întâmplă îndeobște în situații în care lumina este foarte puternică, strălucirea farurilor pune în umbră mare parte din restul tabloului. Dar dacă privitorul este mai atent și mai răbdător, atunci ar putea descoperi un singur pasager – o tânără femeie, îmbrăcată într-o fustă neagră și o bluză albă, ruptă acum. Părul răvășit i-a căzut peste chipul pătat de sânge. Rătăcește desculță printre resturile trenului. Dacă te uiți mai bine și încerci să privești dincolo de iluzia luminii, ai să vezi că ochii ei sunt larg deschiși și iscoditori. Tânăra aceasta este o victimă a catastrofei, o supraviețuitoare a impactului, dislocată din poziția de repaus și aruncată într-o parabolă de chinuri insuportabile atunci când lumea ei calmă – care până atunci se

legăna încet spre destinație: taca-taca, taca-taca – s-a transformat într-un talmeș-balmeș de fiare.

Oare ce caută femeia aceasta? Doar o cale de scăpare? Un drum clar și rațional spre siguranță? Sau a pierdut ceva? Pe cineva? Oare în momentul acela, când mersul legănat și blând al trenului a devenit ricoșeul unei ghiulele de tun, și-a pierdut ea statutul de soție și mamă, soră sau iubită, fiică sau amantă și a devenit o sărmană refugiată? Transformând împlinitul și fericitul pronume *noi* într-un *eu* șocat și îndoliat?

Astfel, chiar dacă auzi chemarea celorlalte tablouri, nu ai încotro și rămâi pe loc ca să o ajuți să-și caute familia.

11.

NORI DE FURTUNĂ

Vesta de salvare este atât de strâmtă că Scott abia dacă mai poate să respire, însă ridică mâna și trage mai tare de curele. Este un gest inconștient. Pe care îl face la fiecare câteva secunde de când s-au urcat în elicopter. Gus Franklin stă vizavi de el, cercetându-l atent cu privirea. Lângă el se află subofițerul Berkman, îmbrăcat într-un combinezon portocaliu și pe cap cu o cască neagră și lucioasă. Toți trei se află la bordul unui Dolphin MH-65C, aparținând Pazei de Coastă, care gonește pe deasupra valurilor înspumate ale Oceanului Atlantic. Scott abia întrezărește în depărtare dealurile de pe insula Martha’s Vineyard. Însă nu într-acolo se îndreaptă ei. Nu încă. Hapciulica, nostima lui cățelușă cu trei picioare, mai are de așteptat. Scott se gândește la ea: o corcitură albă cu o pată neagră pe un ochi. Înnebunită după baliga de cal, cunoscătoare a firelor lungi de iarbă, Hapciulica a rămas fără piciorul drept din spate anul trecut, în urma unui cancer. După care s-a refăcut în doar două zile și a început iarăși să urce singură treptele. De dimineață, după ce a vorbit cu Gus, Scott și-a sunat vecina să se intereseze de micuță. Cățelușa era bine, i-a spus vecina. Stătea întinsă pe terasă la soare și gâfâia. Scott i-a mulțumit încă o dată femeii pentru că are grijă de câinele lui. Și i-a mai spus că se va întoarce acasă peste vreo două zile.

— Nu te grăbi, i-a zis vecina. Ai trecut printr-o mare tragedie. Vreau să te felicit. Ai făcut un lucru minunat cu băiatul acela. Bravo.

Se gândește la cățelușa fără un picior. *Dacă ea și-a revenit, eu de ce nu aș putea s-o fac*?

Elicopterul se zguduie prin aerul îmbâcsit, fiecare pierdere de altitudine zgâlțâindu-l așa cum scutură un copil borcanul în care a rămas o ultimă alună pe care nu poate să o scoată. În cazul acesta, Scott este aluna. Se ține strâns cu mâna dreaptă de marginea scaunului. Brațul stâng încă îl are atârnat în bandaj. Drumul durează douăzeci de minute. Scott privește pe geam, la

întinderea nesfârșită a oceanului și nu-i vine să creadă că a înotat atât de mult.

A stat o oră la birtul cu fripturi de pui și s-a îndopat cu apă, până la apariția lui Gus. Acesta a venit într-un Sedan alb – *mașina firmei,* i-a explicat el lui Scott – și i-a adus ceva de îmbrăcat.

— Sper că am nimerit măsura, a spus el, întinzându-i hainele.

— Sunt convins că sunt bune. Mulțam, a spus Scott și a intrat la toaletă ca să se schimbe.

Pantaloni cazoni și o bluză de trening. Pantalonii erau prea mari în talie și bluza de trening prea strâmtă la umeri – ca să nu mai spunem că umărul dislocat a transformat într-o adevărată aventură acțiunea de schimbare a hainelor. Dar bine măcar că se simțea din nou ca o persoană normală. S-a spălat pe mâini și a îndesat uniforma de spital în coșul de gunoi.

Acum sunt în elicopter și Gus îi arată ceva în partea dreaptă. Scott se uită în direcția indicată și vede sclipirea albă a unei ambarcațiuni – este șalupa *Willow* a Pazei de Coastă, ancorată în largul oceanului.

— Ați mai zburat vreodată cu elicopterul? strigă Gus la el.

Scott scutură din cap. Este pictor. Cine ar lua un pictor cu elicopterul? Pe de altă parte însă, la fel gândea și despre avioanele particulare și uite ce s-a întâmplat.

Se uită în jos și vede că șalupa nu este singură. Alte șase vase sunt răspândite în jurul ei. Se presupune că avionul s-ar fi prăbușit într-o zonă extrem de adâncă a oceanului. Locul ăla are o denumire științifică, dar el nu o reține. Gus îi mai spune că s-ar putea ca localizarea epavei scufundate să dureze săptămâni bune.

— Este o operațiune comună de căutare și salvare, spune Gus. Participă ambarcațiuni de la marină, Paza de Coastă și NOAA.

— Adică?

— Administrația Națională a Oceanelor și Atmosferei[15], zâmbește Gus. Adică o gașcă de tocilari cu ecosonde și sonare. Aviația militară ne-a împrumutat și ea două avioane HC-130, știți dumneavoastră, alea care seamănă cu Hercules, doar că sunt folosite în scopuri de căutare și salvare. Și mai avem și treizeci de scafandri de la marină și douăzeci de la Poliția

15 National Oceanic and Atmospheric Administration - NOAA (n. tr.).

Massachusetts, pregătiți să intre în apă dacă și când vom găsi epava.

Scott cade pe gânduri. Parcă ceva nu-i tocmai în regulă.

— Așa se procedează de fiecare dată când se prăbușește un avion de mici dimensiuni?

— Nu, răspunde Gus. Categoric este vorba despre niște VIP-uri. Așa se întâmplă când se primește un telefon de la președintele Statelor Unite.

Elicopterul virează la dreapta și se învârte în jurul șalupei. Doar centura de siguranță îl împiedică pe Scott să cadă în apă prin ușa deschisă.

— Ziceați că atunci când ați ajuns la suprafață ați văzut bucăți din epavă, zbiară Gus.

— Ce?

— Bucăți din epavă.

Scott dă din cap.

— Erau flăcări pe apă.

— De la carburant, spune Gus. Înseamnă că s-au fisurat rezervoarele. Mare noroc că nu ați ars.

Scott își amintește momentele acelea:

— Am văzut ceva. Nu știu exact ce. Poate o bucată de aripă? Poate altceva. Era întuneric.

Gus dă din cap. Înțelege. Elicopterul are un spasm brusc și pierde puțin din altitudine. Scott își simte stomacul în gât.

— Ieri-dimineață, o ambarcațiune de pescuit a găsit bucăți din aripă lângă Philbin Beach, îi spune Gus. Și o tavă de la bucătărie, o tetieră și scaunul de toaletă. Este limpede că nu mai căutăm un avion întreg. Se pare că s-a dezmembrat la un moment dat. În următoarele zile s-ar mai putea să găsim și alte resturi aruncate de valuri pe țărm. Depinde de curenți. Însă întrebarea este: avionul s-a dezintegrat la impact sau în aer?

— Îmi pare rău. Îmi doresc să vă dau mai multe informații. Dar v-am spus că m-am lovit la cap.

Scott se uită la ocean, apă și numai apă cât vede cu ochii. Și pentru prima oară își spune: *Poate că a fost bine că era întuneric.* Pentru că, dacă ar fi văzut întinderea aceea nesfârșită din jurul lui, dacă ar fi fost conștient de acel pustiu colosal, poate că nu ar fi reușit să ajungă la țărm.

Vizavi de el, Gus mănâncă migdale dintr-o pungă cu închidere etanșă. Acolo unde omul obișnuit vede și apreciază frumusețea

valurilor, inginerul Gus observă doar forța gravitațională plus curenții oceanului plus viteza vântului. Pentru omul obișnuit, poezia este un unicorn zărit cu coada ochiului – o întrezărire neașteptată a intangibilului. Pentru inginer, poetică este doar ingeniozitatea soluțiilor practice. Funcția prevalează asupra formei. Nu-i vorba despre optimism sau pesimism, despre paharul pe jumătate plin sau pe jumătate gol.

Pentru un inginer, paharul este pur și simplu prea mare.

Așa vedea lumea Gus Franklin în tinerețe. Născut în Stuveysant Village, fiu al unui gunoier și al unei casnice, Gus – unicul negru din clasa lui de matematici avansate – a absolvit *summa cum laude* de la Universitatea Fordham. Pentru el, frumusețea nu se găsea în natură, ci în apeductele romane și în microcipuri. Orice problemă de pe fața pământului o puteai rezolva prin reparații sau înlocuirea unei piese. Sau – în cazul în care defectul era mai perfid – nu aveai altceva de făcut decât să demontezi sistemul și să o iei de la capăt.

A adoptat exact aceeași atitudine și în privința căsniciei sale, după ce soția lui l-a scuipat în față și a părăsit căminul lor ca o furtună într-o noapte ploioasă din anul 1999. *Chiar ești incapabil să simți ceva*? îi strigase ea cu câteva momente mai devreme. Gus s-a încruntat și a reflectat la întrebarea aceasta – pentru că i se părea evident că are sentimente. Doar că nu erau sentimentele pe care le dorea ea.

Așa că a ridicat din umeri. Iar ea l-a scuipat și a plecat de acasă.

Ar fi prea puțin dacă am spune că soția lui era o persoană stăpânită de emoții. Gus nu cunoscuse pe nimeni altcineva înzestrat cu atât de puțin simț practic cum era Belinda – odată femeia îi mărturisise că numele latinești ale florilor *le răpesc acestora tot misterul.* Și, în noaptea aceea ploioasă (cu saliva ei prelingându-i-se pe obraz), și-a dat seama că sentimentalismul Belindei era un defect al căsniciei lor, care nu putea fi reparat. Erau incompatibili – un bolț pătrat într-o gaură rotundă. Prin urmare, viața lui avea nevoie de o reproiectare sistemică. În speță, de un divorț.

De-a lungul anului cât fuseseră amândoi captivi și stingheri în această căsătorie, Gus încercase să găsească soluții raționale la probleme iraționale. Ei i se părea că el muncea prea mult – dar adevărul era că muncea mai puțin decât majoritatea colegilor

lui, așa că expresia *prea mult* i se părea deplasată. Ea voia copii imediat, dar el era de părere că ar trebui să aștepte până când cariera lui o va apuca pe un făgaș sigur, adică îi va crește leafa, prin urmare, și indemnizația și își vor putea permite un apartament mai mare – unul cu o cameră pentru copii.

Așa că, într-o sâmbătă, Gus i-a arătat argumentele lui într-o prezentare PowerPoint – completată cu grafice și tabele – care se încheia cu o ecuație ce dovedea că cel mai bun moment în care ei ar trebui să conceapă un copil (firește, presupunând că ar fi fost îndeplinite toate condițiile – avansarea lui pe scară ierarhică, creșterea salariului etc.) era cândva în septembrie 2002, adică peste trei ani. Belinda i-a zis că e un robot fără sentimente. Atunci el i-a explicat că roboții, prin definiție, nu puteau să aibă sentimente (cel puțin în stadiul actual al dezvoltării științifice) și că el nu era absolut deloc un robot. Avea sentimente. Numai că sentimentele lui nu-l controlau așa cum o controlau pe ea.

Divorțul s-a dovedit mai simplu decât fusese căsnicia, mai ales pentru că Belinda a angajat un avocat motivat în principal de dorința de a câștiga bani – adică un individ cu un scop clar și practic. Și astfel Gus Franklin a revenit la condiția de om singur, care – exact cum arătase el în prezentarea PowerPoint – a avansat cu repeziciune, mai întâi urcând treptele ierarhiei de la Boeing și apoi acceptând funcția de anchetator principal la NTSC, unde lucrează deja de unsprezece ani.

Cu toate acestea, Gus și-a dat seama că mintea lui de inginer a evoluat de-a lungul timpului. Concepția lui mărginită despre lume – ca fiind o mașinărie bine pusă la punct – s-a dezvoltat și s-a maturizat. Pare că parte a acestei schimbări a avut de-a face cu noua lui slujbă de anchetator al catastrofelor în care erau implicate mijloace de transport călători. Acestea l-au adus în mod regulat față în față cu moartea și cu caracterul stringent al suferinței omenești. După cum îi spusese și fostei sale soții, nu era robot. Putea să simtă dragoste. Putea să înțeleagă durerea provocată de o pierdere. Însă în tinerețe acești factori i se păruseră controlabili, ca și cum durerea nu ar fi fost decât o simplă neputință a intelectului de a gestiona subsistemele organismului.

În 2003 tatăl său a fost diagnosticat cu leucemie și a murit în 2009. Iar mama lui a decedat un an mai târziu în urma unui

anevrism. Vidul creat de morțile lor s-a dovedit mai presus de puterea de înțelegere a unui inginer. Își imaginase că este o mașinărie, dar uite că mașinăria s-a stricat și Gus s-a pomenit copleșit de o experiență pe care până atunci doar o observase din afară, în calitatea lui de anchetator NTSB, însă nu o înțelesese niciodată cu adevărat. Durerea. Moartea nu era o vanitate a intelectului. Ci o gaură neagră a existenței, o enigmă a ființei, deopotrivă problemă și soluție; iar durerea provocată nu putea fi oprită sau șuntată așa cum șuntezi un releu defect. Nu puteai decât să o înduri.

Prin urmare acum, la cincizeci și unu de ani, Gus Franklin lasă în urmă inteligența necomplicată și se apropie de ceva ce poate fi descris drept înțelepciune – definită, în cazul acesta, atât prin capacitatea de a înțelege părțile faptice și practice ale unui eveniment, cât și prin recunoașterea impactului pe care îl are asupra oamenilor. Un accident de avion nu este doar suma obținută adunând cronologia + elementele mecanice + factorii umani. Ci este o tragedie incomensurabilă, una care ne demonstrează, în ultimă instanță, faptul că omul deține doar un control limitat asupra universului și care ne face să simțim puterea umilitoare a morții colective.

Așa că atunci când a sunat telefonul în noaptea aceea de la sfârșitul lui august, Gus a făcut ce-i stătea în fire să facă: a luat poziția de drepți și și-a pus latura inginerească la treabă. Dar a avut grijă să se gândească și la victime – la membrii echipajului și la civilii aflați la bord, printre aceștia aflându-se și doi copii cu toată viața înaintea lor – și să reflecteze la suferința celor rămași în urmă.

Dar, înainte de toate, faptele. Un avion particular – *tip*? *model*? *anul de fabricație*? *istoricul funcționării*? – dispăruse de pe radare – *aeroport de decolare*? *aeroport de destinație*? *ultima transmisiune radio*? *date radar*? *condiții meteo*? Se luase legătura cu celelalte aparate de zbor din zonă – *au observat ceva*? – și cu celelalte aeroporturi – *nu cumva cursa a fost deviată sau a contactat alt turn de control*? Dar nimeni nu văzuse avionul și nu mai auzise nimic din secunda în care turnul de control al traficului aerian din Teterboro pierduse legătura cu el.

S-au dat o mulțime de telefoane, s-a convocat o echipă operativă. Ziua, telefoanele ar fi sunat în mașini și în birouri.

Dar, pentru că era miez de noapte, au sunat în dormitoarele oamenilor, trezindu-i din somn.

Până când a ajuns la mașină, fusese deja alcătuită lista pasagerilor. Au fost făcute calcule – *cantitatea asta de carburant* x *viteza maximă = raza probabilă de căutare.* La ordinul lui au fost contactate Paza de Coastă și marina, au fost mobilizate elicoptere și fregate. Astfel, până când Gus a ajuns la Teterboro, începuse deja operațiunea de căutare în apele oceanului, chit că toată lumea încă mai spera să fi fost vorba doar despre o defecțiune a sistemului de radiorecepție și că avionul ar fi aterizat în condiții de siguranță undeva în afara rutei, dar știind totodată că șansele ca aceasta să fi fost realitatea erau foarte mici.

Aveau să mai treacă douăzeci și două de ore până la descoperirea primei bucăți din epava avionului.

12.

În pofida coborârii dramatice, elicopterul aterizează ușor, ca un deget care încearcă apa. Se dau toți jos pe sub elicele încă în mișcare. Scott vede în fața lor zeci de marinari și tehnicieni la posturile lor.

— La câtă vreme după ce am dispărut de pe radar… începe el, dar nu apucă să termine pentru că Gus îi și răspunde.

— Nu am să vă mint. Turnul de control de la Teterboro a dat-o în bară. Timp de șase minute nu a observat nimeni că avionul a dispărut de pe radar. Șase minute înseamnă o veșnicie pentru un avion. Pentru că deschide o arie de căutare extrem de mare în toate direcțiile. Căci nu știm dacă avionul s-a prăbușit imediat sau a coborât sub radar și a zburat în continuare. Deasupra apei, sub radar înseamnă o altitudine de maximum trei sute treizeci și cinci de metri. Așa că este foarte posibil ca un avion să coboare sub radar și să-și continue zborul la altitudinea aceasta. Mai apare și întrebarea: *dar dacă avionul și-a schimbat direcția de zbor*? Unde să-l căutăm? Controlorul de trafic aerian își dă seama că avionul a dispărut și primul lucru pe care îl face este să încerce să ia legătura cu el prin radio. Asta înseamnă nouăzeci de secunde. Apoi face apel la celelalte avioane din zonă – poate îl observă în câmpul lor vizual. Pentru că se gândește că avionul are doar o problemă la antenă sau i s-a defectat radioul. Dar nu l-a văzut nimeni. Așa că dă telefon la Paza de Coastă și le spune: *De opt minute mi-a dispărut un avion de pe radar. Ultima locație a fost asta și se îndrepta în direcția cutare cu viteza cutare.* Iar Paza de Coastă trimite acolo o navă și un elicopter.

— Pe dumneavoastră când v-au anunțat?

— Avionul în care erați a căzut în ocean duminică, la aproximativ zece și optsprezece minute p.m. La unsprezece și jumătate eram deja pe drum spre Teterboro împreună cu echipa operativă.

Un avion HC-130 urlă pe deasupra lor. Instinctiv, Scott se apleacă și-și acoperă capul cu mâinile. Avionul este o fiară mătăhăloasă cu patru elice.

— Caută semnalele transponderului, spune Gus, referindu-se la misiunea avionului. În esență, noi acum folosim toate ambarcațiunile, elicopterele și avioanele ca să efectuăm o căutare vizuală pe o arie din ce în ce mai mare. În plus, coborâm sonarele pe fundul oceanului ca să găsim epava. Vrem să recuperăm cât mai multe bucăți, dar mai cu seamă ne interesează cutia neagră a avionului. Pentru că, împreună cu înregistrarea discuțiilor din carlingă, ea ne va spune ce s-a petrecut la bord secundă cu secundă.

Scott se uită la avionul care se înclină, virează și pornește într-o nouă căutare.

— N-a existat nicio transmisiune radio? întreabă el. Niciun apel de ajutor? Nimic?

Gus își scoate carnețelul din buzunar.

— Ultimul lucru pe care i-a spus pilotul a fost: *GullWing, o mie opt sute șaizeci și opt de metri, recepție,* la câteva minute după decolare.

Șalupa se ridică pe creasta unui val. Scott se apucă de balustradă ca să nu-și piardă echilibrul. Vede în zare ambarcațiunea de la NOAA.

— Cum ziceam, am aterizat la Teterboro la unsprezece patruzeci și șase, continuă Gus, și mi-am descărcat informațiile de la turnul de control. Așa am aflat că era vorba despre un avion particular, fără plan de zbor și cu un număr necunoscut de pasageri la bord, care dispăruse de deasupra oceanului de o oră și douăzeci de minute.

— N-au depus planul de zbor?

— Avioanele particulare nu sunt obligate să o facă pe teritoriul Statelor Unite. Și, da, era o listă de pasageri, însă pe aceasta erau trecuți doar membrii familiei. Ceea ce ar fi însemnat că la bord ar fi trebuit să se afle echipajul plus încă patru persoane. Numai că după aia aeroportul din Martha's Vineyard mi-a spus că ei cred că la bord se aflau cel puțin șapte persoane, în afara membrilor echipajului. Așa că a trebuit să aflu cine erau persoanele respective și dacă au avut cumva vreo legătură cu cele întâmplate – lucruri despre care nu știam absolut nimic la momentul respectiv. Poate că ați schimbat cursul și ați zburat spre Jamaica? Sau ați aterizat pe un alt aeroport în New York sau Massachusetts?

— La momentul respectiv înotam cu băiatul în spate.

— Sigur că da. Numai că noi nu aveam de unde să știm. Și atunci erau deja trei elicoptere ale Pazei de Coastă în aer și poate încă unul de la marină, deoarece cu cinci minute înainte să intru în turnul de control am primit un telefon de la șeful meu pe care îl sunase șeful lui, care îi spusese că David Bateman este o celebritate (chestie cu care sunt la curent) și că președintele deja începuse să monitorizeze situația (ceea ce înseamnă că în niciun caz nu trebuie s-o zbârcim) și că mă așteaptă o echipă de la FBI, probabil împreună cu un șef mare din Departamentul de Securitate Națională.

— Când ați aflat despre Kipling?

— Zburam de la Teterboro la Martha’s Vineyard când m-a sunat cineva de la Biroul pentru Supravegherea Activelor Străine și îmi zice că i-au interceptat telefonul lui Ben Kipling și că au senzația că s-ar afla la bordul avionului dispărut. Adică, pe lângă FBI și Securitatea Națională, îmi mai vin pe cap și doi agenți de la Trezorerie, și asta înseamnă că voi avea nevoie de un elicopter mai mare.

— De ce îmi spuneți mie toate astea? nu înțelege Scott.

— Pentru că m-ați întrebat.

— Și de asta m-ați adus aici? Pentru că v-am întrebat care-i situația cu operațiunea de căutare?

Gus pune în balanță adevărul adevărat și adevărul strategic.

— Mi-ați spus că v-ar ajuta să vă amintiți dacă ați ajunge la fața locului, spune el.

Scott scutură cu putere din cap.

— Nu. Știu că nu ar trebui să fiu aici. Nu așa lucrați dumneavoastră.

Gus se gândește puțin, apoi spune:

— Știți câți oameni supraviețuiesc accidentelor de avion? Niciunul. Poate aflându-vă aici vă veți aminti ceva. Sau poate că eu m-am săturat să merg la înmormântări. Poate că am vrut să știți că apreciez ce ați făcut pentru băiat.

— Nu spuneți asta.

— De ce? Doar i-ați salvat viața.

— Eu… înotam. El a strigat după ajutor. Oricine altcineva ar fi făcut la fel.

— Ar fi putut să încerce.

Scott își mușcă buzele, privind la întinderea nesfârșită de apă.

— Adică am devenit un fel de erou doar pentru că am fost în echipa de înot la liceu?

— Nici vorbă. Sunteți erou pentru că v-ați purtat ca un erou. Și v-am adus aici pentru că asta înseamnă foarte mult pentru mine. Pentru noi toți.

Scott încearcă să-și aducă aminte când a mâncat ultima oară.

— Ce a vrut să spună?

— Cine?

— La spital. Tipul de la FBI a zis că aseară a jucat Boston. Și celălalt, de la OSPRY, a spus ceva despre un jucător de baseball.

— Așa este. Dworkin. Joacă la primire pentru Red Sox.

— Și?

— Și duminică seară a bătut recordul pentru cea mai lungă perioadă la bătaie într-un singur meci din istoria baseballului.

— Așa, și?

Gus zâmbește.

— A făcut chestia asta în vreme ce voi erați în aer. A lovit douăzeci și două de mingi în doar optsprezece minute, începând cu momentul în care ați decolat și terminând la câteva secunde după ce v-ați prăbușit.

— Glumiți.

— Deloc. Au fost cele mai multe pase lovite de un singur jucător într-un singur meci din istoria baseballului și toată povestea s-a întâmplat exact pe durata zborului dumneavoastră.

Scott se uită din nou la ocean. La orizont se adună nori grei și cenușii. Își amintește că la televizor se difuza un meci în care parcă se întâmpla ceva ieșit din comun – sau cel puțin ceilalți doi bărbați de la bord păreau a fi peste măsură de surescitați din cauza asta. *Ia uită-te și tu, scumpo*! și *Îți vine să crezi ce face tipul ăsta*? Dar Scott nu le-a avut niciodată cu sportul și abia dacă a aruncat o privire spre ecran. Însă acum, auzind povestea – și înțelegând coincidența simte cum i se zburlește părul de pe ceafă. Două evenimente importante petrecute simultan. Se poate spune că ar trebui să aibă o oarecare legătură. O oarecare cauzalitate. Coincidența aceasta este una dintre acelea care *par* a avea o anumită semnificație. Dar nici vorbă de așa ceva. Sau el nu crede că astfel ar sta lucrurile. Ce legătură, ce semnificație să existe între cele două evenimente? Un jucător de baseball din Boston care prinde incredibil de multe pase, în același timp în care un avion de dimensiuni mici încearcă să răzbească prin

ceața de la țărm. Câte milioane de alte activități încep și se termină în același timp? Câte alte „evenimente” se întrepătrund pe axa temporală, creând o conexiune simbolică?

— Din primele date pe care le avem despre pilot și copilot, putem spune că par în regulă, spune Gus. Melody zbura de douăzeci și trei de ani și lucra de unsprezece la GullWing. Nu are pete negre la dosar, nu există consemnări ale vreunor acțiuni reprobabile, nu există reclamații împotriva lui. Deși se poate spune că a avut o copilărie destul de interesantă: a fost crescut doar de mama lui, care făcea parte dintr-o sectă milenaristă[16].

— La fel ca secta lui Jim Jones[17]? vrea să înțeleagă Scott.

— Nu se cunosc amănunte, răspunde Gus. Facem niște săpături, dar probabil că nu-i decât un amănunt neimportant.

— Și celălalt? Copilotul?

— Aici lucrurile sunt nițel mai complicate, spune Gus. Ce vă spun eu acum nu este public, deși sunt convins că presa va afla cumva. Charles Busch era nepotul lui Logan Birch. Senatorul. A crescut în Texas. S-a înrolat în Garda Națională. Se pare că era un fel de playboy. Câteva mustrări, majoritatea pentru aspect – a venit nebărbierit la serviciu. Probabil petrecuse prea mult cu o noapte înainte. Dar nimic altceva care să sugereze un posibil comportament periculos. Suntem în discuții cu compania aeriană ca să aflăm mai multe despre el.

James Melody și Charles Busch. Scott abia dacă îl văzuse pe copilot și își amintește foarte vag de Melody. Încearcă să rețină amănuntele aflate. Acești bărbați au murit. Fiecare avusese o viață, o poveste.

Oceanul a început să se agite. Șalupa Pazei de Coastă se leagănă puternic.

— Se pare că o să vină furtuna, observă Scott.

Gus se apucă bine de balustradă și se uită spre orizont.

— Dacă nu-i un uragan de categoria a patra, spune Gus, nu vom abandona căutările.

•

Scott bea o ceașcă cu ceai înăuntru, în vreme ce Gus supraveghează activitățile de pe punte. În cambuză este instalat

---

16 Milenarism - doctrină care interpretează literal pasajele din Apocalipsă despre judecata finală și instaurarea Împărăției lui Dumnezeu (n. tr.).

17 James Warren Jones (1931-1978) – conducătorul sectei „Templul Popoarelor”, care și-a îndemnat adepții la sinuciderea în masă (n. tr.).

un televizor, la care se văd imagini cu șalupa pe care se află ei, transmise de elicopterul unui post de știri. Operațiunea de căutare în direct. Scott are sentimentul că se află într-una din încăperile cu multe oglinzi de la bâlci, în care imaginea i se reflectă la infinit. Doi marinari aflați în pauză beau cafea și se uită la ei la televizor.

Imaginea echipelor de căutare este înlocuită de prim-planul unui crainic – Bill Cunningham și bretelele lui roșii.

— …urmărim în direct desfășurarea operațiunilor de căutare. Nu ratați ediția noastră specială de la ora patru p.m., *Oare sunt sigure cerurile noastre*? Și știți ceva? Mi-am ținut gura prea mult timp – dar toată povestea asta mie mi se pare destul de dubioasă. Pentru că, dacă este adevărat că avionul s-a prăbușit, atunci unde sunt *cadavrele*? Dacă David Bateman și familia lui sunt cu adevărat *morți,* atunci de ce nu am văzut… și acum aflăm, iar ALC a difuzat știrea la câteva ore după eveniment, că Ben Kipling, renumitul finanțist, despre care se aude că ar fi fost la bord… era pe punctul de a fi pus sub acuzație de Departamentul Trezoreriei pentru că ar fi făcut afaceri cu dușmanul. Ați auzit bine, se spune că ar fi investit fonduri ilicite obținute de la țări precum Iranul și Coreea de Nord. Dacă dezastrul la care suntem acum martori a fost provocat de un stat ostil care a încercat astfel să-și acopere urmele? Să-l reducă la tăcere, o dată pentru totdeauna, pe trădătorul Kipling? Așa că suntem obligați să întrebăm: de ce guvernul nostru nu a prezentat acest așa-zis accident drept ceea ce este în realitate – un atac terorist?

Scott întoarce spatele televizorului și soarbe din paharul cu ceai. Încearcă să nu mai fie atent la tirada omului din televizor.

— Și încă ceva, la fel de important: cine este acest bărbat? Scott Burroughs.

Ia stai așa, ce zici acolo? Scott se întoarce repede cu fața la ecranul pe care acum este o fotografie a lui, făcută cam în urmă cu zece ani – portretul artistului de pe afișul expoziției pe care o avusese la Chicago.

— Da, știu, o să mi se spună că l-a salvat pe băiețelul de patru ani. Dar cine este și ce căuta la bordul avionului?

Acum pe ecran este casa lui din Vineyard. Cum se poate așa ceva? Scott își vede cățelușa cu trei picioare, lătrând fără sunet la o fereastră.

— Wikipedia spune că ar fi un fel de pictor, dar lipsesc cu desăvârșire informațiile de natură personală. Am contactat galeria din Chicago unde se presupune că domnul Burroughs a avut ultima expoziție personală, în anul 2010, dar patronii ne-au spus că nu l-au cunoscut personal. Așa că ne întrebăm cum se face că un pictor obscur, care nu a mai expus de cinci ani niciun tablou, a ajuns la bordul unui avion de lux alături de doi dintre cei mai bogați oameni din New York?

Scott se uită la casa lui de pe ecranul televizorului. O construcție modestă, cu un singur etaj, cu acoperișul din șindrilă, pe care o închiriase de la un pescar grec pentru nouă sute de dolari pe lună. I-ar cam trebui o zugrăveală completă, așa că se așteaptă să audă inevitabila glumă – vezi, Doamne, casă de pictor cu vopseaua scorojită – dar Cunningham nu spune nimic despre asta.

— Așadar acum, în direct la acest post de știri, jurnalistul întreabă dacă îl cunoaște cineva pe pictorul misterios. Și dacă da, vă rugăm să sunați la redacție. Convingeți-mă că domnul Burroughs există cu adevărat și că nu este un agent sub acoperire activat de ISIS anume pentru această împrejurare.

Scott soarbe din ceai, conștient de privirile celor doi marinari ațintite asupra lui. Simte o prezență în spate.

— Mi se pare că nici vorbă să vă mai puteți întoarce acasă, spune Gus.

Scott se răsucește spre el.

— Cam așa s-ar părea, murmură el.

Este cuprins de o senzație cu totul străină – ca și cum ar fi devenit două persoane: el, cel vechi, și acest nou Burroughs, această nouă identitate pe care i-o atribuie un chip faimos de la televizor, împroșcând cuvinte pline cu vitriol. Dacă se va duce acasă, va renunța la viața de până acum și va ajunge pe ecranul ăla. Va deveni proprietate publică.

Gus se mai uită câteva clipe la televizor, apoi se duce și îl închide.

— Aveți unde să vă adăpostiți câteva zile fără să afle nimeni?

Nu are. Își abandonase singurul prieten în parcarea unei benzinării. Are niște veri pe undeva și mai are și o fostă logodnică, însă trebuie să-și închipuie că toți aceștia au fost deja descoperiți prin intermediul bârfitorului Google. Are nevoie de

cineva fără vreo legătură directă cu el, care nu poate fi descoperit de niciun detectiv sau algoritm.

Și atunci, absolut din senin, sinapsele i se electrocutează și aude două cuvinte rostite cu accent irlandez. Numele unei femei blonde, cu o avere de un miliard de dolari.

— Mda, cred că știu la cine să apelez, spune el.

13.

ORFANI

Eleanor își aduce aminte de copilărie. Nu exista *al tău* sau *al meu.* Absolut tot ce aveau ea și Maggie era la comun, peria de păr, rochițele cu dungi și buline, păpușile din cârpă, Raggedy Ann și Andy, cumpărate la mâna a doua. Se cățărau în chiuveta casei lor de la țară, se așezau cu fața la oglindă și își pieptănau una celeilalte părul – în vreme ce în camera de zi cânta muzica: Pete Seeger și Ario Guthrie sau The Chieftains[18], iar tatăl lor trebăluia prin bucătărie. Maggie și Eleanor Greenway, opt și șase ani, sau doisprezece și zece, împărțeau CD-urile și picau în limbă după aceiași băieți. Eleanor era cea mică, blondă și plină de energie. Maggie inventase un dans: se învârtea cu o panglică lungă până amețea. Eleanor se uita la ea și râdea cu lacrimi.

Niciodată nu a existat vreun moment în care Eleanor să gândească viața la persoana întâi *singular.* Fiecare propoziție din capul ei începea numai și numai cu *noi.* Apoi Maggie a plecat la facultate și Eleanor a fost nevoită să învețe ce însemnă *eu*. Își amintește cum s-a învârtit în camera ei pustie în primul weekend de trei zile, așteptând în zadar să audă râsetele surorii ei. Și cum sentimentul acela, necunoscut până atunci, sentimentul singurătății, parcă îi rodea oasele. Așa că luni, când s-a dus la școală, s-a aruncat de pe stânca băieților, încercând pentru prima oară să înțeleagă cum ar fi să facă pereche cu altcineva. Până vineri era deja iubita lui Paul Aspen. Trei săptămâni mai târziu, când relația aceasta a luat sfârșit, a trecut la Damon Wright.

Ideea fixă care o călăuzea prin viața ei de după Maggie era că nu trebuie să mai fie niciodată singură.

Mulți bărbați i-au străbătut următorii zece ani: amoruri de o zi, pasiuni nebunești, surogate. Eleanor își fenta fără încetare principalul cusur, încuind ușa și trăgând obloanele, privind stăruitor înainte, chiar dacă bătăile se auzeau tot mai tare.

---

18 Pete Seeger și Ario Guthrie - cântăreți americani de muzică folk; The Chieftains - grup de folk irlandez (n. tr.).

L-a cunoscut pe Doug în Williamsburg, cu trei ani în urmă. Tocmai ce împlinise treizeci și unu de ani, avea o slujbă temporară în Manhattan și făcea yoga în fiecare seară. Locuia împreună cu două colege de apartament într-un bloc de trei etaje și fără lift din Carroll Gardens. Javier, cea mai recentă dragoste a vieții ei, îi dăduse papucii cu o săptămână în urmă – după ce ea descoperise urme de ruj pe boxerii lui – și în majoritatea zilelor se simțea ca o pungă de hârtie îmbibată de ploaie. Colegele de apartament i-au spus că ar fi bine să încerce să nu se mai implice într-o altă relație o vreme. Din locuința ei luxoasă din centru, Maggie i-a spus același lucru, însă de fiecare dată când își propunea să rămână singură, Eleanor avea același sentiment vechi care îi rodea din nou oasele.

Și-a petrecut weekendul cu Maggie și David. Ea își aduce aminte că a avut grijă de cei mici, însă în realitate nu a făcut altceva decât să zacă pe canapea, cu ochii zgâiți pe fereastră și încercând să-și stăpânească lacrimile. Două seri după aceea, a ieșit cu niște colegi de la serviciu la un restaurant la modă, unde se servea meniu fix. Acolo l-a remarcat pe Doug. Barbă deasă și salopetă. I-au plăcut ochii lui, felul cum se încrețeau la colțuri atunci când zâmbea. Doug a venit la bar după o altă halbă cu bere și ea a intrat în vorbă cu el. Doug i-a mărturisit că este scriitor, dar că se ocupă de organizarea unor dineuri mai neobișnuite ca să evite scrisul. Apartamentul lui era plin cu mașinării complicate pentru pregătirea mâncărurilor, aparate vechi de făcut paste și un automat de cappuccino cu o capacitate de o sută treizeci de litri, pe care îl reconstruise șurub cu șurub. Anul trecut începuse să-și facă singur cârnați, cu mațe cumpărate de la un măcelar din Gowanus. Șmecheria era să controlezi umiditatea ca să nu apară toxina care produce botulismul. A invitat-o să guste din ei. Ea a spus că i se pare riscant.

I-a mai spus că lucrează la marele roman american sau, poate, doar la un prespapier uriaș, construit în întregime din hârtie. Au băut bere Pabst și și-au ignorat prietenii. După o oră Eleanor a plecat acasă la el și a aflat că dormea în așternuturi din flanel chiar și pe timp de vară. Locuința și-o amenajase în stil de tăietor de lemne corcit cu savant nebun. Tocmai se ocupa de recondiționarea unui scaun vechi de dentist, pe brațul căruia instalase un televizor. În pielea goală semăna cu un urs și

mirosea a bere și rumeguș. Ea se simțea pierdută sub el și avea senzația că Doug făcea dragoste cu umbra ei.

El i-a spus că are probleme de intimitate și că bea prea mult. Ea a răspuns: *Ce chestie*! *Și eu.* Și au râs amândoi. Însă adevărul era că ea nu bea chiar atât de mult ca el, iar marele prespapier american îl chema la cele mai ciudate ore și-i provoca crize de autocompătimire și furie. Ea se trezea scăldată în transpirație sub cearșaful din flanel și îl vedea cum își distruge biroul (o ușă veche proptită pe două capre de tăiat lemne).

Însă era un dulce pe timpul zilei și avea o mulțime de prieteni care îl vizitau indiferent de oră. Iar asta însemna că Eleanor nu avea ocazia să fie singură. Doug aprecia asemenea diversiuni și abandona orice altă activitate ca să pornească într-o aventură culinară – pe Orchard Street, în căutarea unei unelte de scos sâmburii de la cireșe; sau cu metroul până în Queens, ca să cumpere carne de capră de la niște haitieni. Era o prezență într-atât de copleșitoare, că Eleanor nu se simțea deloc singură. Nici măcar atunci când el întârzia noaptea în oraș. După doar o lună s-a mutat cu el și, dacă simțea că o încearcă singurătatea, își punea una dintre cămășile lui și mânca ce mai rămăsese de la prânz, așezată pe podeaua bucătăriei.

Și-a luat autorizația de maseuză și a început să lucreze într-un salon exclusivist din Tribeca. Clientela ei era formată din vedete de cinema și bancheri. Persoane amabile, care îi lăsau bacșișuri generoase. Între timp, Doug făcea tot felul de munci ciudate – lucrări de tâmplărie și altele de același gen. Avea un prieten care se ocupa cu redecorarea restaurantelor și care era de acord să-l plătească pentru a-i face rost de plite vintage, pe care să le recondiționeze. Eleanor avea impresia că sunt fericiți și că făceau lucruri normale pentru cuplurile tinere în epoca modernă.

I-a făcut cunoștință cu David, Maggie și cei doi copii, dar și-a dat seama că Doug nu s-a simțit bine în prezența unui bărbat realizat și bogat cum era cumnatul ei. Au luat cina în sufrageria locuinței lor din oraș (din cauza copiilor era mai ușor așa decât să iasă la restaurant), la o masă pentru douăsprezece persoane, și l-a văzut pe Doug bând singur o sticlă cu vin franțuzesc și examinând cu invidie și dispreț bucătăria dotată cu aparatură de firmă, extrem de costisitoare (mașină de gătit cu opt ochiuri de la Wolf, frigider tot de acolo, cu spațiu special pentru sticlele de

vin). „Poți să cumperi sculele, dar nu și talentul de a le folosi”. În metrou, pe drumul spre casă, Doug s-a dezlănțuit împotriva soțului surorii ei (numindu-l „libidinos republican”, cu care „Maggie stătea doar din interes”) și s-a comportat în general de parcă David le-ar fi scos ochii cu condiția lor mai umilă. Eleanor nu înțelegea nimic. Maggie era fericită. David era un bărbat drăguț și grijuliu. Copiii erau niște îngerași. Și nu, nu era de acord cu opțiunile politice ale cumnatului ei, dar nu era un om rău.

Însă Doug avea față de bogăție aceeași reacție exagerată, complet lipsită de originalitate, care îi definea pe majoritatea purtătorilor de barbă din generația lui. O huleau, chiar dacă, în taină, jinduiau la ea. Așa că s-a lansat într-o diatribă care a durat tot drumul cu metroul până în Manhattan, transbordarea din Union Square și restul drumului până în dormitorul lor de pe Wyeth Avenue. Că David vindea ură albilor cu arme de foc. Că acum lumea era un loc mai mizerabil decât oricând înainte, tocmai din cauză că David făcea trafic de extremism prin reality-show-urile lui odioase.

Eleanor i-a spus că nu mai vrea să continue discuția și s-a dus să doarmă pe canapea.

În mai s-au mutat în nordul statului. Împreună cu câțiva prieteni, Doug s-a apucat de renovarea unui restaurant din Croton-on-Hudson, Westchester – în realitate, doar niște pereți goi și atât. Ideea era să reconstruiască localul de la zero. Numai că banii erau puțini și unul dintre amici s-a retras din afacere în ultima clipă. Celălalt a mai trecut pe acolo vreo șase luni, apoi a lăsat gravidă o elevă de la liceul din localitate și a fugit înapoi la oraș. Acum restaurantul este pe jumătate construit – de fapt, în locul cu pricina se află doar bucătăria și câteva cutii cu plăci de faianță care putrezeau în bălți.

În majoritatea zilelor Doug se duce acolo cu o furgonetă veche. Dar se duce doar ca să bea. Și-a instalat computerul într-un colț ca să lucreze la prespapierul lui dacă îl lovește inspirația, ceea ce nu se prea întâmplă. Contractul de închiriere va expira la sfârșitul anului și dacă până atunci Doug nu va reuși să construiască un restaurant funcțional (lucru ce pare imposibil în clipa de față), vor pierde și locul și toți banii investiți.

La un moment dat Eleanor a sugerat (nimic mai mult) că David le-ar putea împrumuta zece mii ca să termine lucrările.

Doug a scuipat o flegmă groasă la picioarele ei și a început să urle, spunându-i că ar fi trebuit să se mărite și ea cu un cur bogat, așa cum a făcut cretina aia de soră-sa. Apoi a plecat trântind ușa și nu s-a mai întors acasă în noaptea aia. Întinsă în patul gol, Eleanor a simțit din nou cum singurătatea începe să-i roadă oasele.

O perioadă a părut că mariajul lor nu va fi decât o altă plantă de apartament incapabilă să înflorească, sufocată de lipsa banilor și de moartea viselor.

Și atunci s-a întâmplat că au murit David și Maggie și minunata și micuța Rachel, iar ei s-au pomenit în posesia unei averi atât de mari că nu ar fi fost în stare să o cheltuiască niciodată.

Trei zile după accident, se află amândoi într-o sală de ședințe, la ultimul etaj al clădirii de la numărul 432 de pe Park Avenue. Împotriva voinței sale, Doug a fost nevoit să-și pună o cravată și să se pieptene, dar barba încă îi este zburlită, iar Eleanor presupune că nu a făcut duș de vreo două zile. Ea poartă o rochie neagră și balerini și stă crispată pe scaun, strângându-și poșeta în mâini. Are impresia că o mănâncă dinții din cauza acestui birou impresionant dintr-un zgârie-nori, a echipei de avocați așezați de cealaltă parte a mesei – a semnificației acestei întrevederi. Deschiderea unui testament, citirea clauzelor dintr-un document menit a fi făcut public doar în caz de deces, toate acestea dovedesc, fără putință de tăgadă, că a murit o persoană dragă sufletului tău.

Mama lui Eleanor a venit la ei, în nordul statului, ca să aibă grijă de băiat. Când să plece, Eleanor a simțit o strângere de inimă. Atunci când l-a îmbrățișat de rămas-bun, micuțul i s-a părut trist și absent; dar mama ei a asigurat-o că se vor înțelege de minune. Doar era nepotul ei, nu? Așa că Eleanor s-a forțat să se urce în mașină fără să privească înapoi.

Pe drum, Doug a tot întrebat-o câți bani vor primi, iar ea i-a explicat că ei nu vor primi nimic. Nu erau banii lor, ci ai lui JJ. Și i-a mai spus că va exista un cont în bancă din care ea, în calitate de tutore al băiatului, va avea voie să cheltuiască diverse sume pentru creșterea lui, dar nu și pentru uzul lor personal. Și Doug a zis: *Da, sigur că da* și a dat din cap ca și cum ar fi vrut să spună: *Normal că știam asta.* Însă ea și-a dat seama din atitudinea lui la volan și din faptul că a fumat un pachet de țigări în doar

nouăzeci de minute că el se simțea ca și cum ar fi câștigat premiul cel mare la loterie și se aștepta să i se înmâneze un cec supradimensionat.

Privește acum pe fereastră și își aduce aminte de clipa când a dat cu ochii de JJ la spital, apoi de momentul acela, din urmă cu trei zile, când a sunat telefonul, ea a răspuns și așa a aflat că avionul în care se afla sora ei dispăruse de pe radare. Își amintește cum a stat zgribulită sub pături și cu receptorul în mână multă vreme după ce convorbirea luase sfârșit, în timp ce Doug dormea dus alături de ea, întins pe spate și sforăind spre tavan. Așa a rămas, cu ochii holbați în beznă, până când a sunat din nou telefonul (deja se luminase de ziuă atunci) și o voce de bărbat a anunțat-o că nepotul ei este în viață.

Doar el? a întrebat ea.

Deocamdată. Dar căutările continuă.

Atunci l-a trezit pe Doug și l-a anunțat că trebuie să ajungă la un spital din Long Island.

Acum? a întrebat-o el.

Ea s-a urcat la volan și a pornit mașina încă înainte ca Doug, neîncheiat la pantaloni și cu jacheta trasă doar pe o mână, să apuce să închidă portiera. I-a spus că avionul s-a prăbușit în ocean. Și că unul dintre pasageri a înotat mulți kilometri până la țărm, ducându-l cu el pe băiat. Voia ca Doug să o liniștească, să-i spună că, dacă ei doi au supraviețuit, înseamnă că și ceilalți sunt în viață. Însă nu a avut parte de vorbele astea. Soțul ei nu a întrebat-o decât dacă poate opri undeva să bea o cafea.

Tot restul drumului este în ceață. Își amintește că a coborât din mașină într-o zonă de serviciu de lângă spital, își amintește cum a căutat panicată camera lui JJ. Dar oare l-a strâns în brațe pe cel mic sau i-a mulțumit eroului din patul celălalt? Bărbatul acela nu este decât o voce, o formă neclară în lumina puternică a soarelui. Nivelul adrenalinei din sânge era extrem de ridicat, la fel și stupoarea ei în fața anvergurii evenimentelor. Încerca să realizeze că nimerise în mijlocul unei acțiuni care depășea cu mult ce cunoscuse în viața ei banală de până atunci – elicoptere care se roteau pe deasupra valurilor înspumate, ambarcațiuni ale marinei militare trimise la fața locului umpleau ecranele a trei milioane de televizoare. Spectacolul se desfășura la scară națională, iar viața ei devenise un bun public, o enigmă ce avea

să fie descifrată, dezbătută, analizată și reanalizată de amatori și profesioniști deopotrivă.

Acum, în sala de ședințe, Eleanor strânge tare pumnii, încercând să scape de amorțeala ciudată din mâini și schițează un zâmbet stins. Din partea cealaltă a mesei, Larry Page îi surâde și el încurajator. În dreapta și stânga lui se află câte doi alți avocați, împărțiți după gen.

— Vom avea mai târziu timp pentru discutarea detaliilor, îi spune el. V-am chemat azi aici doar ca să vă explic ce anume și-au dorit David și Maggie pentru copiii lor în caz de… în eventualitatea decesului lor.

— Desigur, spune Eleanor.

— Care-i suma? întreabă Doug.

Eleanor îi dă un picior pe sub masă. Domnul Page se încruntă. Se așteaptă la o oarecare decență, la o oarecare naturalețe studiată, atunci când se discută despre averi însemnate.

— Mă rog, reia el, așa cum v-am spus, soții Bateman au constituit un depozit pentru ambii copii, fiecare beneficiind de câte o jumătate din totalul averii. Având însă în vedere faptul că fiica lor…

— Rachel, spune Eleanor.

— Da, Rachel. Având în vedere faptul că Rachel nu a supraviețuit accidentului, depozitul îi revine în întregime lui JJ. În el sunt incluse toate proprietățile lor – casa din Manhattan, casa din Martha’s Vineyard și *pied-à-terre*-ul[19] din Londra.

— Stai puțin, îl întrerupe Doug. Ce-ai spus?

Domnul Page nu-l ia în seamă și continuă:

— Totodată, în testamentele lor se stipulează că o sumă mare de bani și acțiuni vor fi distribuite mai multor organizații caritabile. Cam treizeci la sută din totalul averii. Restul se află în contul lui JJ și îi va fi pus la dispoziție treptat, în următorii patruzeci de ani.

— Patruzeci de ani… se încruntă Doug.

— Noi nu avem nevoie de prea mult, spune Eleanor. Sunt banii lui.

Acum este rândul lui Doug să o lovească pe sub masă.

— Nu se pune problema nevoilor dumneavoastră, îi explică avocatul. Trebuie să îndeplinim ultimele dorințe ale soților Bateman. Da, sigur, încă mai așteptăm declararea oficială a

---

19 O a doua locuință, folosită ocazional (n. tr.).

decesului, dar, având în vedere situația, aș dori să deblochez niște fonduri până atunci.

Una dintre femeile din stânga îi întinde un dosar subțire. Domnul Page îl deschide. Înăuntru se află o singură foaie de hârtie.

— La cursul actual al pieței, spune el, averea lui JJ este de o sută trei milioane de dolari.

Doug icnește înăbușit. Obrajii lui Eleanor se aprind. Îi este rușine de lăcomia manifestată atât de evident de soțul ei. Știe că, dacă și-ar întoarce capul, i-ar vedea zâmbetul tâmp lăbărțat pe buze.

— Grosul averii – șaizeci la sută – îi va reveni în ziua când va împlini patruzeci de ani. Cincisprezece procente vor fi scadente când va face treizeci de ani, alte cincisprezece atunci când va împlini douăzeci și unu. Iar cele zece procente rămase au fost puse deoparte pentru acoperirea costurilor presupuse de îngrijirea lui din momentul acesta și până la majorat.

Îl simte pe Doug calculând în minte.

— Ieri, la închiderea bursei, asta a însemnat zece milioane trei sute de mii.

Eleanor se uită la păsările care zboară în cercuri dincolo de fereastră. Își amintește cum a ieșit din spital cu JJ în brațe, își amintește cât de greu i se părea – mult mai greu decât știa ea – și își mai amintește că nu aveau scaun pentru copii în mașină, așa că Doug a îngrămădit mai multe pături pe bancheta din spate și s-au dus direct la magazin să cumpere unul. Au oprit în parcarea hipermarketului Target, dar nu au coborât imediat. Eleanor s-a uitat la Doug.

Ce e? a întrebat-o el indiferent.

Du-te tu și spune-le că avem nevoie de un scaun de copil pentru mașină, i-a cerut ea. *Unul cu fața înainte. Nu uita să le zici că are patru ani.*

El s-a gândit să se împotrivească – *Să mă duc eu*? *Într-un Target*? *Mama mă-sii de treabă, știi bine că nu pot să sufăr magazinele astea* – dar, spre meritul lui, nu a făcut-o. A împins portiera cu umărul și s-a dus în magazin. Eleanor s-a întors și s-a uitat la JJ.

Te simți bine? l-a întrebat ea.

Băiatul a dat din cap, apoi a vomitat pe spătarul scaunului ei.

Acum vorbește bărbatul din dreapta lui Page.

— Doamnă Dunleavy, numele meu este Fred Cutter. Firma mea se ocupă cu administrarea finanțelor regretatului dumneavoastră cumnat.

Prin urmare, nu ești avocat, își spune Eleanor.

— Am schițat un plan financiar pentru acoperirea cheltuielilor lunare și de educație și aș fi bucuros să vi-l prezint oricând veți dori.

Eleanor se încumetă să arunce o privire la Doug. Culmea, soțul ei zâmbește. Dă din cap spre ea.

— Și eu sunt… începe Eleanor, eu sunt… executorul testamentar? Eu?

— Da, răspunde Page, dacă sunteți de acord. Dacă vi se pare că nu puteți duce la îndeplinire responsabilitățile încredințate, vă informez că domnul și doamna Bateman au numit încă un tutore.

Simte crisparea lui Doug la gândul că ar putea da toți banii ăia pe mâna unui outsider.

— Nu, spune ea. Este nepotul meu și vreau să am grijă de el. Doresc doar să lămuresc niște aspecte. Eu sunt cea nominalizată în testament, nu…

Îi fug ochii spre soțul ei. Page îi surprinde privirea.

— Da, spune el. Dumneavoastră sunteți trecută drept tutore și executor testamentar.

— În regulă, spune ea după o clipă.

— Am să vă rog ca în următoarele săptămâni să ne întâlnim ca să mai semnați niște acte – și când spun *să ne întâlnim* înseamnă că putem veni și noi la dumneavoastră. Unele acte vor trebui legalizate la notariat. Doriți să vă dăm astăzi cheile tuturor proprietăților?

Eleanor închide ochii și se gândește la apartamentul surorii ei, devenit acum un muzeu plin cu tot felul de lucruri de care Maggie nu va mai avea nevoie vreodată – haine, mobilă, frigiderul încărcat cu mâncare, camerele copiilor, pline cu cărți și jucării. Îi vine să plângă.

— Nu, murmură ea. Nu cred că…

Dar se întrerupe ca să se liniștească puțin.

— Înțeleg, spune Page. Vi le vom trimite acasă.

— Credeți că ați putea ruga pe cineva să strângă lucrurile lui JJ? Jucăriile. Cărțile. Hăinuțele. Probabil că… nu știu… poate că îl vor ajuta.

Femeia din stânga lui Page își notează cererea ei.

— Dacă veți hotărî să vindeți vreuna dintre proprietăți, sau chiar pe toate, intervine Cutter, să știți că noi vă putem ajuta. Ultima dată când am verificat, toate cele trei locuințe valorau în jur de treizeci de milioane, la cursul pieței.

— Și banii ăștia intră în cont, se bagă Doug în vorbă, sau…

— Banii aceștia se vor adăuga fondurilor curente puse la dispoziția dumneavoastră.

— Adică zece milioane se vor face patruzeci de milioane.

— Doug, îl oprește Eleanor, pe un ton mult mai tăios decât intenționase.

Avocații se prefac că nu au auzit.

— Ce te-a apucat? nu înțelege soțul ei. Voiam doar să lămuresc situația.

Eleanor dă din cap. Își desface pumnii și întinde degetele pe sub masă.

— În regulă, spune ea. Aș dori să merg acasă acum. Nu vreau să-l las prea mult singur pe JJ. Nu doarme prea bine.

Se ridică. Bărbații și femeile din cealaltă parte a mesei se ridică și ei în același timp. Numai Doug a rămas pe scaun, pierdut în fanteziile lui.

— Doug! îl strigă ea.

— Ce? A, da, sigur, spune el, sculându-se și întinzându-și brațele și spatele aidoma unei pisici care a lenevit mult timp la soare.

— Sunteți cu mașina? o întreabă Cutter.

Eleanor dă din cap.

— Nu știu ce fel de mașină aveți, dar soții Bateman au deținut mai multe, printre care și un SUV de familie. Toate mașinile sunt și ele la dispoziția dumneavoastră sau pot fi vândute. Dumneavoastră hotărâți.

— Nu vreau… spune Eleanor. Îmi cer scuze, dar nu pot lua niciun fel de hotărâre în momentul ăsta. Trebuie să… trebuie să mă gândesc, să înțeleg ce se întâmplă, să…

— Firește. Nu vă mai întreb nimic.

Cutter pune o mână pe umărul ei. Este un bărbat slab, cu un chip prietenos.

— Aș dori doar să știți că David și Maggie au fost mai mult decât niște simpli clienți pentru mine. Fiicele noastre aveau aceeași vârstă și…

Se oprește pentru că i s-au umplut ochii de lacrimi. Și face doar un semn din cap. Eleanor îi strânge mâna, recunoscătoare că are un om adevărat lângă ea în momentele acestea. În spatele ei, Doug își drege glasul.

— Mai spune-mi o dată despre ce mașini este vorba?

•

Pe drumul de întoarcere, Eleanor nu scoate niciun cuvânt. Doug fumează o jumătate de pachet de țigări și face calcule cu degetele pe volan.

— Zic să ținem locuința de la oraș, da? spune el. E bine să avem așa ceva. Dar mai departe nu știu. Adică, o să ne ducem vreodată la Vineyard? După tot ce s-a întâmplat?

Ea nu-i răspunde, ci își sprijină capul de tetieră și se uită la coroanele copacilor.

— Și casa aia de la Londra, continuă el. Nu zic nu, ar putea fi o chestie super. Dar de câte ori o să ne ducem noi… mai bine o vindem și, dacă ni se va face chef să călătorim, o să stăm foarte bine într-un hotel.

Își freacă barba, așa cum ar face un calic dintr-o povestire pentru copii care s-a pomenit bogat peste noapte.

— Sunt banii lui JJ, spune ea.

— Sigur că da, se repede Doug să fie de acord, dar, ce naiba, puștiul n-are decât patru ani, așa că…

— Nu contează ce ne-am dori noi.

— Da, bine, iubito, știu, numai că ăsta mic s-a obișnuit cu un anumit nivel de… și acum noi suntem tutorii lui.

— Eu sunt tutorele lui.

— Da, sigur, din punct de vedere legal. Dar noi suntem o familie.

— De când?

Doug face gura pungă și Eleanor îl simte cum își reprimă impulsul de a-i riposta.

— Adică, bine, da, ai dreptate, știu că n-am prea fost… dar e un șoc pentru mine, știi? Toată povestea… știu că și pentru tine. Adică, pentru tine mai mult decât pentru mine, dar… ce să zic… vreau să știi că am terminat cu toate tâmpeniile alea.

Și pune mâna pe brațul ei.

— Sunt alături de tine.

Eleanor îi simte privirea și zâmbetul în glas, dar nu se uită la el. Are senzația că niciodată nu s-a mai simțit atât de singură cum se simte în momentul acesta.

Numai că nu este cu adevărat singură.

Acum are un fiu.

Nu va mai fi niciodată singură.

14.

TABLOUL NUMĂRUL 2

Dacă până acum nu v-ați uitat decât la lucrarea centrală, v-ați fi putut convinge că totul este în regulă. Că fata în chestiune – cam de optsprezece ani, cu o șuviță de păr blond căzută peste ochi – a ieșit la o plimbare prin lanul de porumb într-o zi mohorâtă. Tânăra aceasta, de-abia ieșită dintr-un labirint strâmt de vegetație înaltă, stă cu fața la noi. Și, cu toate că cerul de deasupra lanului de porumb s-a colorat într-un cenușiu amenințător, femeia și primul rând de porumb din spatele ei sunt luminate de un soare nervos, febril și portocaliu, într-atât de strălucitor că ea a închis ochii pe jumătate în spatele șuvițelor de păr și și-a ridicat o mână, ca și cum ar vrea să distingă ceva în depărtare.

Calitatea acelei lumini te atrage, te face să te întrebi – *Ce combinație de culori a fost folosită, în ce ordine au fost ele aplicate și cu ce fel de tehnică, de s-a putut crea această văpaie a furtunii*?

În stânga tinerei, pe o pânză de aceleași dimensiuni, separată de tabloul central de doar doi centimetri de perete alb, se vede o fermă așezată pe o întindere mare de iarbă ce coboară în pantă spre câmp. Iar femeia din prim-plan pare mai înaltă decât casă, atât de puternică este iluzia perspectivei. Casa este din draniță roșie, are două caturi și acoperișul povârnit. Obloanele sunt trase. Dacă te uiți printre gene, ai să poți vedea pe o latură a casei o bucată din chepengul din lemn al pivniței. Este puțin ridicat și dezvăluie o gaură neagră. Iar din gaura aceea iese brațul în mânecă albă și lungă al unui om. Mâna micuță a apucat sfoara chepengului și este surprinsă în toiul mișcării. Dar nu-ți poți da seama dacă îl deschide sau îl închide.

Îți îndrepți din nou privirea la fată. Fata nu se uită spre casă. Cu tot părul căzut peste obraji i se pot vedea ochii și, cu toate că stă cu fața înainte, pupilele i s-au mișcat spre dreapta, atrăgând și ochiul privitorului peste întinderea de vegetație și

peste alți doi centimetri din peretele alb al galeriei, către a treia și ultima pânză.

Atunci vezi și tu ce a observat tânăra.

Tornada.

Furia diavolului, forța aceea neagră de o maiestate turbionară. Tarantula aceea întunecată cu o mulțime de colți veninoși. Monstrul biblic. Răzbunarea lui Dumnezeu. Învolburându-se și întunecându-se și mai tare, îți spune, aidoma unui copil bosumflat, că îi este foame și îți arată cu ce se hrănește: case și copaci, ridicați într-o vijelie de pământ și pietriș. Din oricare colț al sălii ai privi-o ai impresia că se repede la tine și atunci faci speriat un pas înapoi. Până și pânza este mototolită și destrămată. Colțul din dreapta sus este îndoit, crăpat și răsucit ca de la vântul puternic. Ca și cum pictura s-ar distruge singură.

Acum te uiți iarăși la fata cu ochii speriați și mâna ridicată ca să-și acopere privirea în fața acestei grozăvii. Și apoi, simțind că ți s-a făcut deja pielea de găină, te uiți dincolo de ea, te uiți la casă, dar mai ales te uiți la chepengul acela, la mâna aceea micuță care strânge funia cea roasă. Și de data aceasta înțelegi totul...

Mâna aceea închide chepengul și ne lasă pe dinafară.

Să ne descurcăm singuri.

15.

LAYLA

Un dicton mai vechi spune că *Oricum nu ai nevoie de lucrurile ce nu pot fi cumpărate cu bani.* Chestie care este o tâmpenie, pentru că în realitate nu există nimic ce nu ar putea fi cumpărat cu bani. Chiar nu există. Dragostea, fericirea, liniștea sufletească. Toate astea au un preț. Adevărul este că sunt suficienți bani pe pământ ca să ne facă pe toți să ne simțim împliniți, cu condiția să învățăm ce știe orice țânc care abia a făcut primii pași: să împărțim cu ceilalți. Însă banii, asemenea gravitației, reprezintă o forță de atracție, care va crea în cele din urmă acea gaură neagră pe care noi o cunoaștem sub denumirea de *avere.* Și nu este doar vina oamenilor. Întrebați orice bancnotă și vă va spune că preferă compania suratelor de o sută, nu a celor de un dolar. Mai bine o hârtie de zece în contul unui miliardar decât una murdară de unu în buzunarul rupt al unui drogat.

La douăzeci și nouă de ani, Leslie Mueller este singura moștenitoare a unui imperiu tehnologic. Fiică a unui miliardar (tatăl) și a unui top-model (mama), ea face parte dintr-o rasă superioară apărută în urma unor transformări genetice și care numără din ce în ce mai mulți membri. Îi întâlnești pretutindeni în ultimul timp pe acești copii bogați ai capitaliștilor de geniu și îi vezi cum își folosesc doar o fărâmă din moștenirile lor ca să înființeze noi companii și să patroneze artele. La optsprezece, nouăsprezece, douăzeci de ani, ei achiziționează proprietăți impresionante în New York, Hollywood, Londra. Se erijează în urmași ai familiei Medici și sunt devotați dezvoltării culturale. Sunt mult mai mult decât snobii și colecționarii. Mereu pe drumuri, împărțindu-se între Davos[20], Coachella[21] și Sundance[22]

---

20 Davos - localitate din Elveţia, gazdă anuală a Forumului Economic Mondial (n. tr.).

21 Coachella – localitate din California, unde se desfășoară anual un festival de muzică și artă (n. tr.).

22 Sundance - localitate din statul Utah, unde se desfășoară festivalul anual de film american (n. tr.).

și participând la tot soiul de reuniuni boeme, ei gâdilă orgoliul artiștilor, muzicienilor și creatorilor de film de astăzi și le oferă siguranța seducătoare a banului și prestigiul companiei lor.

Frumoși și bogați, tinerii aceștia nu acceptă să fie refuzați.

Leslie – „Layla”, pentru prieteni – era una dintre primii tineri din această nouă clasă. Originară din Sevilla, Spania, mama ei a fost unul dintre manechinele lui Galliano. Tatăl ei a inventat un dispozitiv care acum se găsește în toate computerele și smartphone-urile de pe planetă. El se află pe locul nouă în topul celor mai bogați oameni ai lumii și, chiar dacă nu a investit decât o treime din moștenire, Layla Mueller se clasează pe locul trei sute nouăzeci și nouă. Tânăra are atât de mulți bani că, prin comparație, toți ceilalți bogătași pe care i-a cunoscut Scott (David Bateman, Ben Kipling) par doar niște proletari tembeli. O avere atât de mare ca a Laylei este ferită de fluctuațiile pieței de capital. O asemenea sumă nu poate fi pierdută. Cu atât mai mult cu cât banii se înmulțesc singuri – cu cincisprezece procente în fiecare an, milioane în fiecare lună.

Atât de mulți bani face Layla prin simplul fapt că este bogată, că a ajuns pe locul șapte sute în clasamentul dividendelor anuale. Gândiți-vă la asta. Încercați să vă imaginați ce înseamnă o avere atât de mare, deși evident că nu veți reuși. Nu în totalitate. Pentru că nu ai cum să înțelegi o avere de acest nivel dacă nu o stăpânești. Drumul Laylei prin viață este unul lin, fără fricțiuni de niciun fel. Poate cumpăra absolut orice i se năzare. Mă rog, poate doar cu excepția Corporației Microsoft și a Germaniei. Însă în rest…

— O, Dumnezeule! exclamă ea când dă cu ochii de Scott în biroul vilei sale din Greenwich Village. Mă gândesc numai la tine. M-am uitat toată ziua la știri. Nu mi-am putut dezlipi ochii de televizor.

Layla, Scott și Magnus se află în casa cu patru etaje, din piatră roșie, de pe Bank Street, la două străzi de râu. Pe Magnus l-a sunat Scott din port. În vreme ce forma numărul, și-a imaginat că încă mai stă în mașină lângă benzinărie. Dar Magnus i-a zis că e într-o cafenea și că se dă la o duduie drăguță și că se poate întâlni cu el în patruzeci de minute. Când Scott l-a anunțat unde vrea să meargă, Magnus a spus că va ajunge mult mai repede. Nu i-a reproșat că îl lăsase baltă mai devreme.

— Uită-te la mine, îi zice el lui Scott după ce menajera le-a dat drumul în casă și s-au așezat pe o canapea din living. Tremur tot.

Scott se uită la piciorul lui Magnus care se bâțâie în sus și în jos. Amândoi știu că întrevederea care va urma le-ar putea schimba cariera în mod decisiv. Aidoma lui Scott, Magnus se zbate de zece ani la granița recunoașterii artistice. Și-a amenajat atelierul într-un fost depozit de vopsele din Queens și deține șase cămăși pline de pete. În fiecare noapte cutreieră străzile din Chelsea și din Lower East Side și se uită la vitrine. În fiecare după-amiază înroșește firul telefonului, încercând să obțină invitații la vernisaje și la alte evenimente de profil. Este un irlandez șarmant, cu zâmbetul strâmb, dar cu un aer disperat în privire. Scott recunoaște cu ușurință privirea aceasta pentru că până acum câteva luni o vedea ori de câte ori se uita în oglindă. Și în ochii lui se citea aceeași dorință fierbinte de a fi acceptat.

Este ca și cum ai locui lângă o brutărie, fără să mănânci vreodată pâine. Străbați zilnic străzile cu aroma ei în nări, stomacul îți protestează sonor, dar, indiferent pe unde mergi, indiferent pe câte străzi cotești, niciodată nu reușești să intri în brutăria cu pricina.

Piața artistică, la fel ca piața de valori, se întemeiază pe felul în care este percepută o anumită valoare, de oricare fel ar fi aceasta. Un tablou valorează exact cât ar vrea să plătească cineva pentru el, iar prețul acesta este influențat de modul în care este percepută importanța artistului respectiv. Ca să ajungi un pictor celebru, ale cărui tablouri se vând pe prețuri foarte mari, trebuie să fi fost deja pictor de top cu tablouri vândute bine sau cineva să fi bătut toba prin cercurile elitiste despre cât de bun ești. Iar una dintre persoanele care validează tot mai mulți artiști în prezent este Layla Mueller.

Și uite-o că intră în încăpere: blondă, cu ochi căprui, desculță, în jeanși negri și bluză din mătase creponată. Într-o mană are o țigară electronică.

— Iată-vă, spune ea veselă.

Magnus sare în picioare.

— Eu sunt Magnus. Prietenul lui Kitty.

Layla dă din cap, dar nu dă atenție mâinii lui întinse. După câteva clipe, Magnus se resemnează și lasă mâna jos. Layla se așază pe canapea lângă Scott.

— Pot să-ți zic o chestie ciudată? îl întreabă ea pe Scott. În mai am zburat până la Cannes cu unul dintre piloții voștri. Cel mai în vârstă. Sunt aproape sigură.

— James Melody, spune Scott, care a memorat numele morților.

Ea se strâmbă – *ai, nu mă-nnebuni, pe bune*? – după care dă din cap și îl atinge timidă pe umăr.

— Te doare?

— Ce?

— Brațul.

Scott îl mișcă în bandajul cel nou, vrând să-i demonstreze că nu-i mare lucru.

— Mă simt bine, răspunde el.

— Și băiețelul ăla. Doamne, Dumnezeule! Atât de mic și atât de curajos. Și după aia… poți să crezi?… tocmai ce au difuzat un reportaj despre răpirea fetiței, care… înțelegi?

Scott nu înțelege nimic.

— Răpire? repetă el.

— Nu știai? se miră ea sincer. Da, surioara puștiului, când era mai mică. Se pare că le-a intrat cineva în casă și a răpit-o. A ținut-o cam o săptămână. Gândește-te numai cum e să scapi cu bine din așa ceva și după aia să mori într-un mod atât de oribil… Nici în romane nu există povești din astea.

Scott o aprobă. Se simte brusc obosit până în măduva oaselor. Este greu, dacă nu imposibil, de suportat retrăirea unei tragedii.

— Vreau să dau o petrecere în cinstea ta, îl anunță femeia. Eroul lumii artistice.

— Nu este nevoie, spune Scott. Mulțumesc.

— Haide, nu fi așa! Toată lumea numai despre tine vorbește. Și nu doar despre cum l-ai salvat pe copil. Am văzut niște clișee cu noile tale lucrări – seria cu dezastrul – și mi se par excelente.

Pe neașteptate, Magnus bate tare din palme. Amândoi se întorc să se uite la el.

— Scuze, spune irlandezul, dar așa ți-am zis și eu. Păi, nu ți-am zis? geni-a-le!

Layla trage din țigara electronică. *Așa arată viitorul,* comentează Scott în gând. *Acum fumăm tehnologie.*

— Ai putea… începe ea, dacă nu te deranjează… ce s-a întâmplat?

— Cu avionul? S-a prăbușit.

Tânăra dă din cap. Ochii îi sunt gravi.

— Ai apucat să vorbești despre asta? Cu un psihoterapeut sau cu…

Scott cade pe gânduri. Un psihoterapeut.

— Pentru că, uite, tipul meu este extraordinar, continuă Layla. Are cabinetul în Tribeca. Doctorul Vanderslice. Olandez.

Scott își imaginează cabinetul unui bărbat cu barbă și vede cutii cu batiste de hârtie pe toate măsuțele.

— N-a venit taxiul, așa că am luat autobuzul, spune el.

Layla pare nedumerită, apoi înțelege că Scott a început să-i povestească și se apleacă mai mult spre el.

Îi spune că-și amintește de geanta din pânză verde și decolorată de lângă ușă, își amintește cum s-a plimbat nerăbdător prin casă, așteptând să vadă pe geam (cam alburiu și vechi) farurile mașinii, își amintește cum se uita din minut în minut la ceas. În geantă își pusese și haine, normal că își pusese, dar mai ales clișee după lucrările sale. După lucrările sale recente. Speranța. Viitorul său. Care va începe a doua zi. Când trebuia să se întâlnească cu Michelle la biroul ei, unde aveau să revizuiască împreună lista galeriilor la care le vor trimite. Intenționa să stea trei zile în oraș. Michelle i-a spus că trebuia să meargă la o petrecere.

Însă, înainte de toate astea, trebuia să vină taxiul. Înainte de toate astea trebuia să ajungă cumva la aeroport și să se urce în avionul acela particular – oare de ce acceptase? Toată presiunea călătoriei alături de niște străini – niște străini foarte bogați. Perspectiva obligației de a face conversație, de a-și discuta arta sau, dimpotrivă, perspectiva faptului că va fi ignorat, că va fi tratat ca și cum ar fi fost un nimeni. Ceea ce chiar era.

Pentru că era un bărbat de patruzeci și șapte de ani care nu reușise în viață. Fără carieră, fără să se fi căsătorit vreodată, fără prieteni apropiați sau iubite. La naiba, nici măcar de un câine cu trei picioare nu era în stare să aibă grijă. Din cauza asta muncise el pe brânci în ultimele săptămâni, din cauza asta își fotografiase lucrările, de cauza asta își alcătuise el un portofoliu? Ca să încerce să șteargă toate eșecurile din trecut?

Numai că taxiul nu a venit și el și-a înhățat geanta și a dat fuga în stația de autobuz. Inima îi bătea cu putere și aerul îmbâcsit de august îl făcea să transpire abundent. A ajuns exact când a venit și autobuzul – cu șirul lung de geamuri care străluceau alb-albăstrui în întuneric. Își amintește cum s-a urcat gâfâind și cum i-a zâmbit șoferului. S-a așezat în spate și s-a uitat cum se giugiuleau adolescenții, indiferenți la privirile dezaprobatoare și istovite ale menajerelor în drum spre locuințele lor de la periferie. Pulsul i s-a mai domolit, dar tot avea impresia că-i aleargă sângele prin vene. A venit clipa cea mare. A doua lui șansă. Avea fotografiile lucrărilor. Lucrările erau bune. Era convins de asta. Dar el cum se simte? Dacă nu va putea face față unui reviriment? Dacă i se va oferi o a doua șansă și el o va da în bară? Oare chiar putea să plece din locul unde se afla? Napoleon, pe insula Elba, înfrânt, lingându-și rănile. Chiar voia asta? Din adâncul sufletului, chiar voia asta? Viața era plăcută aici. Era simplă. Se trezea dimineața și se plimba pe plajă. Îi dădea cățelușei din mâncarea lui și o scărpina după urechile pleoștite. Picta. Picta pur și simplu, fără vreun alt scop mai măreț.

Pe de altă parte, dacă o va apuca pe drumul acesta, va putea să ajungă cineva. Va deveni celebru.

Dar nu era deja cineva? Cățelușa lui așa credea. Se uita la el de parcă nu existase niciodată vreun om mai bun pe fața pământului. Mergeau împreună la piață și se uitau după femeile în colanți de yoga. Îi plăcea viața lui. Pe cuvânt că-i plăcea. Și atunci, de ce încerca din răsputeri să și-o schimbe?

— A trebuit să o iau la fugă, îi spune acum Laylei, atunci când am coborât din autobuz. Se pregăteau să închidă ușa avionului, pricepi? Dar, știi, o parte din mine chiar voia să se întâmple asta. Voia să nu mai găsesc avionul pe pistă. Pentru că, în cazul ăsta, aș fi fost obligat să mă scol în zori și să iau feribotul ca toți oamenii normali.

Nu ridică privirea, dar simte ochii celorlalți ațintiți asupra lui.

— Însă ușa era deschisă. Ajunsesem la timp.

Layla dă încet din cap și pune mâna pe brațul lui.

— Uluitor, murmură ea, deși nu este prea clar ce vrea să spună.

Este uluitor că Scott aproape a pierdut zborul fatal? Sau că nu l-a pierdut?

Scott se uită sfios la Layla, ca o pasăre micuță care a cântat și acum așteaptă să-și primească semințele.

— Uite cum stă treaba, spune Scott. E foarte frumos din partea ta că ai vrut să mă vezi, că vrei să-mi organizezi o petrecere, dar nu mă simt în stare de așa ceva acum. Am doar nevoie de un loc unde să mă odihnesc și să mă gândesc.

Femeia surâde. Nimeni altcineva nu i-a oferit vreodată atât de mult. Nimeni altcineva nu i-a făcut vreodată o mărturisire atât de detaliată. Acum face și ea parte din poveste. Acum a devenit confidenta lui.

— Normal că ai să stai aici, spune ea. Am un apartament de oaspeți la etajul al doilea. Cu intrare separată.

— Mulțumesc, răspunde el. E foarte... și nu vreau să fiu nesimțit, dar mi se pare că trebuie să întreb: ție ce-ți pică la afacerea asta?

Layla trage din țigara electronică și scoate fumul pe gură.

— Dragule, nu-i cazul să faci din țânțar armăsar. Mă impresionează lucrările tale și am suficient spațiu. Iar tu trebuie să stai undeva. De ce vrei să complici lucrurile?

Scott dă din cap. Nu se simte stingherit, nu are chef de discuții în contradictoriu. Pur și simplu vrea să cunoască motivul generozității ei.

— Nu vreau să complic nimic. Mă gândesc doar că vrei să afli vreun secret, vreo poveste pe care s-o spui la petrecerile unde te duci. Și te întreb ca să nu existe nicio neînțelegere.

Ea pare surprinsă. Nu este obișnuită să i se vorbească așa. Apoi începe să râdă.

— Îmi place să descopăr tot felul de oameni, explică ea. Și mai e și chestia cu... cu blestematul ăsta de program non-stop de știri. Canibalul ăsta. Așteaptă doar... acum spun că sunt de partea ta, dar imediat vor schimba macazul. Mama a trecut printr-o poveste asemănătoare atunci când a părăsit-o tata. Toate tabloidele nu vorbeau decât despre asta. La fel a pățit și sora mea când a avut problema aia cu Vicodinul. La fel și eu, anul trecut, când s-a sinucis Tony... și am intrat în gura lor doar pentru că i-am expus lucrările... și au născocit o poveste cum că am fi fost împreună și că eu eram pentru el ca un fel de drog.

Îl privește drept în ochi. Au uitat cu totul de Magnus, care stă alături, pe canapea, așteptând ca soarele să răsară și pe strada lui.

— În regulă, spune Scott după câteva clipe. Mulțumesc. Am nevoie doar de… s-au adunat în jurul casei mele, cu toate camerele alea de filmat și… și nu știu ce altceva aș putea să spun decât că *am înotat.*

Zbârnâie telefonul Laylei. Ea se uită la ecran, apoi se uită la Scott. Are o expresie care îl face să se crispeze pe dinăuntru.

— Ce e? o întreabă el.

Femeia întoarce telefonul și-i arată pagina de Twitter. El se apleacă să vadă mai bine rândul de dreptunghiuri colorate (chipuri minuscule, simboluri, emoticoane, căsuțe cu poze). Nu înțelege absolut nimic.

— Nu știu exact la ce anume mă uit, se scuză el.

— Au găsit cadavrele.

16.

BEN KIPLING

10 februarie 1963 – 23 august 2015

SARAH KIPLING

1 martie 1965 – 23 august 2015

— Oamenii folosesc cuvântul *ban* de parcă ar fi un obiect. Un substantiv comun. Iar asta… asta denotă ignoranța lor.

Ben Kipling stătea în fața unui pisoar înalt din porțelan, în toaleta cu lambriuri de lemn a restaurantului Soprezzi. Vorbea cu Greg Hoover, care se legăna alături de el, urinând pe paravanul care îi ascundea instrumentul. Stropi de lichid gălbui se prelingeau pe mocasinii lui de șase sute de dolari.

— Banul este gaura neagră a universului, continuă Ben.

— Ce fel de gaură?

— Neagră… este o înlesnire, da? Un lubrifiant.

— Acum vorbești pe limba…

— Dar asta nu e…

Kipling își scutură instrumentul și se încheie la pantaloni. Se îndreptă spre chiuvetă, își puse mâna sub dozatorul de săpun și așteptă ca laserul să-i simtă căldura trupului și să-i toarne spuma în palmă. Și așteptă. Și tot așteptă.

— Nu-i decât o fricțiune, nu? spuse el mai departe. Viața asta a noastră. Chestiile pe care le facem și care ni se fac. Fiecare zi trăită…

Își roti insistent mana sub senzorul dozatorului. Nimic.

— …slujba, nevasta, traficul, facturile, indiferent…

Își ridică mana. Și-o cobori. Căuta orificiul magic. Nimic.

— …da’ haide odată…

Kipling se lăsă păgubaș și se duse la cealaltă chiuvetă, în vreme ce Hoover se împletici spre a treia.

— Am vorbit cu Lance zilele trecute, începu Hoover.

— Stai puțin. Nu sunt… Uite, despre fricțiuni vorbeam. Despre chin.

De data aceasta spuma îi curse ușor în palma așezată sub senzor. Ușurat, Kipling se destinse și își frecă mâinile cu săpun.

— Toată presiunea la care este supus omul încă de când se scoală dimineața, spuse el. Banul este antidotul. El *reduce* fricțiunea.

Își mișcă mâna sub robinet, așteptând (din nou) ca prostul să-și facă senzorul treaba și să trimită semnalul la comutatorul care dă drumul la apă. Nimic.

— Și cu cât ai mai mulți bani… lua-te-ar dracu' să te ia… cu atât…

Scos din sărite, capitulează în fața senzorului și își scutură săpunul de pe mâini – să șteargă altcineva pe jos după el. Apoi se îndreptă spre dozatorul cu prosoape din hârtie, observă că și acesta funcționa tot pe bază de senzor și nici măcar nu mai încercă să-l activeze, preferând să se șteargă de pantalonii de la costumul de o mie o sută de dolari.

— …ai mai mulți bani, pricepi unde bat… Banul îți alină chinul. Gândește-te la nenorociții ăia din mahalalele Mumbaiului care se târăsc prin gunoaie și bălegar și gândește-te la Bill Gates, de exemplu, care se află practic în vârful lumii. Și în ultimă instanță ajungi să ai atâția bani că nu mai trebuie să faci niciun efort. Ca un astronaut care plutește liber într-o gaură neagră din spațiu.

Cu mâinile curate și, în sfârșit, uscate, se întoarse și văzu că Hoover nu avusese absolut nicio problemă cu senzorii: săpun, apă, prosoape de hârtie. Ba chiar luase mai multe prosoape decât avea nevoie și acum își ștergea mâinile cu mișcări energice.

— Da. Bine. Cum zici tu, comentă el. Dar zilele trecute m-am întâlnit cu Lance și vreau să-ți spun că a folosit o mulțime de vorbe care nu mi-au convenit.

— Adică ce vorbe? *Pensie alimentară*?

— Ha-ha. Nu. De exemplu, *FBI.*

Kipling avu senzația neplăcută că i se încrețește sfincterul.

— Asta nu-i tocmai o vorbă, spuse el.

— Cum?

— E o… nu contează… de ce naiba vorbește Lance despre FBI?

— I-au ajuns la ureche niște chestii, începu Hoover. *Ce fel de chestii*? l-am întrebat eu. Da’ n-a vrut să-mi spună mai multe la telefon, așa că a trebuit să ne întâlnim într-un parc. La două după-amiaza, futu-i mama mă-sii, ca niște amărâți de șomeri.

Neliniștit dintr-odată, Kipling se apucă să se uite pe sub ușile cabinelor de toaletă ca să se asigure că acolo nu-și mai face nevoile pe mutește vreun alt tip în costum de firmă.

— Și… ți-a zis de ce ar trebui să fim…

— Nu, dar nici nu a fost nevoie. Știi ce… pentru că din care alt motiv să fi… mai ales atunci când… mai ales dacă te gândești în ce rahat ar putea să intre…

— Bine. Bine. Nu te…

Kipling se întrerupse brusc pentru că nu-și mai putea aminti dacă verificase pe sub ușa ultimei cabine. Așa că se aplecă, se uită, se îndreptă de mijloc.

— Hai să amânăm discuția asta, zise el. Evident că vreau să aud tot ce ți-a spus, dar… trebuie să ne terminăm treaba cu tipii ăia. Nu-i bine să-i lăsăm să aștepte atât.

— Normal. Dar dacă ei sunt…

— Dacă sunt ce? întrebă Kipling, în capul căruia paharele de scotch băute funcționau la fel ca legăturile telefonice interurbane de la sfârșitul anilor patruzeci.

Hoover își încheie propoziția ajutându-se de sprâncene.

— Ăștia? se miră Kipling. Ce-ți veni? Doar sunt trimiși de Gillie.

— Asta n-are nicio importanță… la naiba’, Ben! Ăștia ajung la oricine.

— *Ajung la…*? Haide, măi, că doar nu filmăm pentru *The Parallax View*[23]…

Hoover mototolea prosopul ud de hârtie ca pe o bilă de cocă. Îl strângea și îl frământa.

— Este o problemă, Ben. Asta-i tot ce spun… o problemă a dracu’ de…

— Știu.

— Trebuie să… nu poți doar să…

— N-am s-o fac. Nu te mai miorlăi atâta!

Kipling se duse la ușă și o deschise. În spatele lui, Hoover aruncă mingea din hârtie udă în coșul de gunoi. Fix la țintă.

— Nu mi-am pierdut talentul, își zise el.

•

23 Thriller politic din 1974, în regia lui Alan J. Pakula (n. tr.).

Kipling se apropie de masă și observă că Tabitha își făcea treaba. Îi gresa pe clienți cu alcool – doi elvețieni de la o bancă de investiții recomandați de Bill Gilliam, asociat principal al firmei de avocați care se ocupă de toate afacerile lor – și le spunea povești total inadecvate despre bărbații cu care făcuse sex oral în facultate. Era miercuri, ora două jumătate după-amiaza. Veniseră la restaurant la douăsprezece și de atunci băuseră numai scotch de foarte bună calitate și mâncaseră antricoate de cincizeci de dolari porția. Acesta era genul de restaurant unde se duceau oamenii de afaceri ca să se vaite că apa este mult prea caldă în piscinele lor. Cei cinci convivi valorau împreună aproape un miliard de dolari. Net. Singur Kipling avea pe hârtie trei sute de milioane, dintre care o mare parte era rulată la bursă, dar mai deținea și proprietăți și conturi off-shore. Bani pentru zile negre. Fonduri ce nu puteau fi depistate de guvernul american.

La vârsta de cincizeci și doi de ani, Ben reușise să ajungă în categoria bărbaților care spun cu nonșalanță *Hai să ieșim cu iahtul în weekendul ăsta.* Bucătăria lui ar fi putut înlocui cu ușurință Le Cirque din Las Vegas în cazul unei pene de curent. Avea o mașină de gătit Viking, cu opt ochiuri, grătar și plită. În fiecare dimineață, Ben găsea o tavă cu șase chifle calde cu ceapă, cafea, suc proaspăt de portocale și patru ziare (*Financial Times, Wall Street Journal, Post* și *Daily News*). Frigiderul soților Kipling semăna cu o piață agroalimentară (Sarah insista să mănânce doar produse organice). Mai era acolo și un alt frigider, acesta special pentru vinuri, unde se aflau în permanență la rece cincisprezece sticle cu șampanie, în eventualitatea vreunui Revelion spontan. Dressingul lui Ben era ca o sală de prezentare de la Prada. Și nu am greși dacă am presupune că într-o zi el descoperise lampa lui Aladin, o frecase și din ea ieșise duhul. Iar acum, oriunde s-ar fi aflat în acest apartament uriaș, Ben nu trebuia decât să spună cu voce tare: *Îmi trebuie șosete* și, în dimineața următoare, apăreau de nicăieri zece perechi cu articolul solicitat. În cazul acesta duhul era majordomul de patruzeci și șapte de ani, pe nume Mikhail, care absolvise cursurile de turism la Cornell și lucra pentru soții Kipling de când aceștia se mutaseră în vila cu zece dormitoare din Connecticut.

La televizorul de deasupra barului se difuzau cele mai bune faze din meciul de baseball din seara precedentă, iar crainicii

insistau asupra șanselor pe care le-ar avea Dworkin să doboare recordul sezonului. *De nestăvilit* era caracterizarea cea mai frecventă, și asta auzi Kipling atunci când ajunse la locul său.

Va mai rămâne patruzeci de minute și apoi se va înapoia la birou, unde va trage un pui de somn pe canapea ca să-și revină puțin după cât băuse și mâncase. Apoi, la ora șase, șoferul îl va duce acasă, în Greenwich, unde îl va aștepta Sarah cu cina – probabil niște mâncare comandată de la Allesandro’s – ba nu, stai puțin, *futu-i*!, diseară trebuie să ia masa cu părinții logodnicului lui Jenny. O chestie organizată ca să-i cunoască. Mai spune o dată, unde se întâmpla asta? Undeva în oraș? Precis numele restaurantului e trecut în agenda lui, cel mai probabil notat cu pixul roșu, la fel ca o programare pentru o clismă cu bariu, amânată de două ori.

Acum parcă-i are înaintea ochilor: domnul și doamna Comstock. El, un dentist corpolent; ea, o cucoană cu prea mult ruj, originară din Long Island – *Ați venit pe la gara Grand Central sau prin Brooklyn*? Și Jenny va sta acolo, lângă Don sau Ron sau cum îl chema pe individul ăla cu care-i căşunase să se logodească. Și îl va ține de mână și va turui povești despre cum ea și părinții ei „își petreceau mereu verile pe insula Martha’s Vineyard”, fără să-și dea seama cât de snob și nesuferit sună vorbele astea. Nu că Ben ar fi avut de gând să facă ceva conversație. În dimineața asta se pomenise discutând impozitul pe avere cu instructorul său personal de fitness. Și îi spusese: *Uite… Jerry… așteaptă până când o să ai o sută de milioane în diverse active pe care guvernul va dori să ți le impoziteze de două ori și atunci să-mi spui dacă mai gândești la fel.*

Simțindu-se brusc obosit, Kipling se așeză și din reflex luă șervetul în mână, deși terminase de mâncat. Și-l puse pe genunchi și-i făcu semn ospătarului. *Mai adu-mi un pahar,* îi ceru el din privire.

— Tocmai ce-i povesteam lui Jorgen, îl anunță Tabitha, despre întrevederea aia din Berlin. Mai ții minte cum s-a enervat individul ăla, cu mustață ca a lui John Waters[24], și-a scos cravata și a vrut să-l stranguleze pe Greg cu ea?

— Pentru cincizeci de milioane, eu l-aș fi lăsat să mă stranguleze, spuse Kipling, numai că s-a dovedit că amărâtul era falit.

24 John Samuel Waters - regizor, scenarist și actor american (n. tr.).

Elvețienii surâseră cu îngăduință. Nu-i interesau absolut deloc bârfele. Și nici decolteul exagerat al Tabithei nu producea efectul obișnuit. *Poate or fi pederaști,* își spuse Kipling. Total lipsit de judecată morală, nu era decât un computer care înregistra datele evidente.

Dus pe gânduri, își mușcă partea interioară a obrazului. Cuvintele pe care i le spusese Hoover la toaletă îi ricoșau acum prin minte ca niște gloanțe care rataseră ținta și săltau pe trotuar.

Chiar așa, ce știa el despre tipii ăștia? Veniseră recomandați de o persoană de încredere, dar, pe bune, în cine mai poți să ai încredere în zilele noastre? Să fie cumva agenți FBI? Sau OFAC? Accentul lor străin era bunicel, dar nu extraordinar.

Din senin, lui Kipling îi veni să lase pe masă banii pentru consumația lor și să plece de acolo. Se stăpâni însă, pentru că, dacă se înșela, ar fi însemnat să întoarcă spatele unei averi. Iar Ben Kipling nu era omul care să renunțe la – *cum a zis elvețianul*? – posibil un miliard de dolari în valută forte. Futu-i! își spuse Ben. Dacă nu te retragi, atunci trebuie să pornești la atac. Și se apucă să-și laude proiectul, fără însă a intra în detalii. Nu avea de gând să rostească cuvinte care ar putea fi folosite împotriva lui la un eventual proces.

— Gata cu vorba, spuse el. Știm foarte bine motivul pentru care ne-am întâlnit aici. La fel făceau și oamenii cavernelor în era dinozaurilor: ne-am evaluat și am încercat să vedem dacă putem avea încredere unii în alții. La urma urmei, ce-i o strângere de mână dacă nu o modalitate acceptabilă din punct de vedere social prin care te poți asigura că tipul celălalt nu are vreun cuțit ascuns la spate?

Acum se opri să le zâmbească. Elvețienii îl priveau cu seriozitate și atenție. Venise momentul care îi interesa cel mai mult – presupunând că erau cine pretindeau că ar fi fost. Afacerea. Ospătarul îi aduse scotch-ul. Din obișnuință, Kipling îl mută mai spre centrul mesei. Avea obiceiul să vorbească cu mâinile și răsturnase multe pahare în mijlocul câte unui monolog aprins.

— Aveți o problemă, spuse el. Vreți să vă investiți valuta pe piața liberă, dar guvernul nostru nu vă permite. De ce? Pentru că, la un moment dat, banii aceștia au trecut printr-o regiune înscrisă pe o anumită listă a instituțiilor din Washington. De

parcă banii ar putea să aibă vreun punct de vedere. Însă și voi, și noi știm că banii sunt doar bani, nimic altceva. Dolarul folosit astăzi de un negru din Harlem ca să-și cumpere o doză de droguri este același dolar pe care îl va folosi mâine o casnică din suburbii ca să-și cumpere o pungă cu macaroane. Sau pe care îl va folosi Unchiul Sam joi ca să cumpere armament de la McDonnell Douglas.

În ziua aceea Ben urmărise la televizor fazele zilei – o înlănțuire de *home-run-uri*[25], prinderi uluitoare și situații spectaculoase între baze. Era mai mult decât un interes trecător. Ben era o enciclopedie de personalități, mai mult sau mai puțin cunoscute, din istoria baseballului. Sportul acesta era pasiunea vieții lui și (întâmplător) așa a ajuns să învețe valoarea dolarului. Micuțul Bennie Kipling, de zece ani, fusese singurul copil din cartier care să dețină întreaga colecție de cartonașe de baseball din pachetele cu gumă de mestecat. Pe vremea aia visa să ajungă mijlocaș central la echipa Mets și în fiecare an încerca să intre în Liga Mică, dar era prea puțin dezvoltat pentru vârsta lui și prea lent între baze și nu reușea să trimită mingea în afara terenului. Așa că se resemnase să colecționeze cartonașe și studia cu atenție piața, exploatând la maximum mentalitatea de amatori a colegilor lui (care se concentrau doar asupra jucătorilor preferați), dând de urma cartonașelor rare și speculând eșecul sau succesul fiecărui baseballist. În fiecare dimineață, micuțul Bennie obișnuia să citească necrologurile din ziare, căutând indicii care să-i sugereze că răposații cu pricina fuseseră fani ai acestui sport, iar apoi le suna pe văduve (sau pe urmași) și le spunea că le cunoscuse soții (sau tații) din circuitul comerțului cu cartonașe și că domnul Cutărică îi fusese mentor. Niciodată nu cerea direct să cumpere colecția răposatului. Ci doar își punea în valoare vocea plângăcioasă de băiețel și își exprima regretele la aflarea tragicei vești. Șmecheria funcționa de fiecare dată. De multe ori s-a urcat apoi în metrou și s-a dus în oraș ca să intre în posesia câte unei cutii cu amintiri din baseball.

— Ne-am adresat dumneavoastră, domnule Kipling, spuse Jorgen, arianul brunet cu costum din țesătură de bumbac, pentru că am auzit numai lucruri bune. Evident că este un subiect sensibil, dar suntem toți de acord că sunteți o persoană

---

25 Înconjurarea în fugă a terenului de baseball (n. tr.).

corectă și de încredere. Și suntem convinși că nu se vor ivi complicații. Cheltuieli adiționale. Clienții pe care îi reprezentăm noi nu sunt… cum să vă spun eu?… nu sunt niște oameni cărora să le convină complicațiile sau tentativele de fraudă.

— Încă o dată, despre cine e vorba? vru să afle Hoover, căruia începuse să-i transpire fruntea. Doar o sugestie, dacă se poate. Doar ca să nu existe niciun dubiu.

Elvețienii nu-i răspunseră. Și ei se temeau de o eventuală capcană.

— Noi nu ne călcăm cuvântul, spuse Kipling. Nu contează cine este de partea cealaltă. Însă nu vă putem dezvălui felul în care acționăm. Este avantajul dreptului nostru de proprietate, corect? Însă vă voi spune că s-au deschis conturile. Conturi care nu pot fi asociate cu voi. După aceea, banii pe care îi veți investi în firma mea primesc un pedigree nou și vor primi același tratament ca orice alți bani. Intră murdari și ies curați. Simplu.

— Și cum…?

— Facem asta? Păi, dacă picăm acum de acord, în principiu, să mergem mai departe, atunci niște colegi de-ai mei vor veni la Geneva ca să vă ajute să instalați sistemele necesare, folosind un soft brevetat la firma noastră. Operatorul meu va rămâne pe site ca să vă monitorizeze investițiile și să dirijeze parolele zilnice și schimbările de adresă IP. Nu are nevoie de un birou dichisit. De fapt, cu cât atrage mai puțin atenția, cu atât e mai bine pentru toată lumea. Puneți-l în toaleta bărbaților în pivniță, lângă boiler.

Elvețienii începură să reflecteze la cuvintele lui. În acest timp, Kipling făcu semn unui ospătar și-i înmână cardul său Amex.

— Pirații își îngropau comorile în nisip, continuă el, și după aia plecau iar pe mare. Și eu cred că rămâneau lefteri chiar din momentul ăla. Pentru că banii ținuți într-o ladă…

Observă pe fereastră un grup de bărbați în costume negre. Se apropiau de intrarea în restaurant. Într-o fracțiune de secundă, Ben avu în fața ochilor scena ce avea să urmeze: cu armele scoase și legitimațiile la vedere, vor năvăli în salonul elegant, prinzându-i în flagrant, așa cum prinzi un tigru în capcană. Ben se imagină trântit pe burtă și încătușat. Costumul lui de vară va fi iremediabil deteriorat, spatele sacoului va fi acoperit cu urme de tălpi murdare. Însă bărbații trecură mai departe. Momentul a

fost depășit. Kipling răsuflă prelung și își termină scotch-ul dintr-o singură înghițitură.

— …banii pe care nu-i poți folosi nu au nicio valoare.

Îi măsură iarăși din priviri pe acei bărbați din Geneva – nici mai înalți și nici mai scunzi decât zecile de alți bărbați cărora le făcuse aceeași ofertă. Ei erau peștii pe care voia să-i prindă în cârlig, erau femeile pe care voia să le seducă. Indiferent dacă era supravegheat de FBI sau nu, Ben Kipling atrăgea banii ca un magnet. Oamenii bogați se uitau la el și vedeau un seif cu două uși. Își vizualizau banii intrând pe una dintre ele și ieșind multiplicați pe cealaltă. Fără excepție.

Kipling își împinse scaunul înapoi și se încheie la sacou.

— Îmi sunteți simpatici, le spuse el elvețienilor. Am încredere în voi și să știți că nu spun asta oricui. Instinctul îmi spune că ar trebui să încheiem afacerea, dar voi trebuie să vă decideți.

Se ridică în picioare.

— Tabitha și Greg vor rămâne ca să stabiliți amănuntele. Mi-a părut bine să vă cunosc.

Elvețienii se ridicară și ei și-i strânseră mâna. Ben Kipling ieși din restaurant. Mașina îl aștepta în față, portiera din spate era deschisă, cu șoferul în poziție de drepți. Kipling se urcă fără să încetinească pasul.

Gaura neagră a universului.

•

În cealaltă parte a orașului, un taxi galben oprea în fața Muzeului Whitney. Taximetristul se născuse în Katmandu și ajunsese ilegal în Michigan din Saskatchewan[26] după ce plătise unui traficant șase sute de dolari pentru acte de identitate false. Acum locuia într-un apartament împreună cu alte paisprezece persoane și trimitea cea mai mare parte a câștigurilor lui familiei de departe, în speranța că într-o bună zi soția și băieții lui i se vor alătura pe acest tărâm al făgăduinței.

Pe de altă parte, femeia în negru, care îi spusese să păstreze restul de la bancnota de douăzeci de dolari, locuia în Greenwich, Connecticut, și deținea nouăsprezece televizoare la care nu se uita. Odată ca niciodată ea fusese fiica unui doctor din Brookline, Massachusetts. Învățase să călărească încă din copilărie și primise o operație estetică la nas drept cadou atunci când împlinise șaisprezece ani.

---

26 Saskatchewan - provincie din Canada (n. tr.).

Toată lumea vine de undeva. Toți avem câte o poveste, viețile noastre se desfășoară de-a lungul unor cărări strâmbe, ciocnindu-se unele de celelalte în moduri neașteptate.

Sarah Kipling împlinise cincizeci de ani în martie – serbați printr-o petrecere-surpriză în Insulele Cayman. Ben o luase de acasă cu limuzina ca să o ducă la Tavern on the Green[27] (așa credea ea). În loc de Manhattan, a dus-o la Aeroportul Teterboro și, cinci ore mai târziu, Sarah bea punci cu rom și își ținea picioarele în nisip. Acum, tocmai ce coborâse dintr-un taxi în fața Muzeului Whitney. Avea întâlnire cu fiica ei, Jenny (douăzeci și șase de ani), împreună cu care urma să viziteze bienala, pentru ca apoi să le facă un instructaj rapid părinților logodnicului ei înainte de cină. Nu atât în folosul ei, pentru că Sarah putea sta de vorbă cu oricine, cât pentru binele lui Ben. Soțul ei nu se prea descurca cu discuțiile nelegate de bani. Sau poate nu era vorba despre discuții. Poate că el nu știa cum să vorbească cu oamenii care *nu aveau bani.* Nu că ar fi fost nesociabil. Pur și simplu uitase cum e să ai de plătit ipoteca la casă și ratele la mașină. Cum e să încerci *să te descurci,* cum e să te duci la magazin și să te uiți de două ori la prețul unui produs înainte de a-l cumpăra. Iar asta îl făcea să pară nepoliticos și distant.

Sarah detesta sentimentul care o cuprindea în astfel de momente – atunci când vedea cum soțul ei se făcea de râs (ridicolul răsfrângându-se și asupra ei). Nu știa ce alt cuvânt să folosească pentru asemenea situații. Fiindu-i soție, era irevocabil legată de el – opiniile lui erau și ale ei. Iar asta era o notă proastă pentru ea, dar nu din cauză că nu abdica de la ele, ci pentru că, alegându-l pe Ben, rămânând alături de el atâta timp, se dovedea (în ochii celorlalți) o slabă cunoscătoare a firii omenești. Deși născută și crescută într-o familie bogată, Sarah știa că nu trebuie în niciun caz să *vorbești despre bani.* Aceasta este diferența dintre banii noi și cei vechi. Copiii din familiile bogate de mai multe generații veneau la facultate nepieptănați și cu pulovere mâncate de molii. Îi întâlneai la cantină și îi vedeai fie că împrumută de la alții bani pentru masa de prânz, fie că mănâncă din farfuriile prietenilor. Se dădeau săraci, afișând o atitudine care spunea că erau *mai presus de bani* – ca și cum averea le conferea și dreptul de a nu se mai gândi vreodată la ei. Și astfel treceau ei prin lumea reală, la fel cum

27 Restaurant elitist din Central Park, Manhattan (n. tr.).

copiii minune merg cu capetele în nori printre chinurile cotidiene ale existenței omenești, uitând să-și pună șosetele și încheiați strâmb la cămașă.

Din cauza asta i se părea atât de *necuviincioasă* fixația soțului ei pentru bani și, ca urmare, își asumase misiunea de a-l cizela, de a-l învăța cum să fie bogat fără să devină mitocan.

Jenny o va pune la curent cu situația viitorilor cuscri, iar Sarah îi va trimite lui Ben un mesaj. *Cu soțul poți să discuți politică (îi votează pe republicani) sau sport (e fan Jets). Soția a fost în Italia anul trecut cu clubul ei de lectură (turism? conferințe?). Au un fiu cu sindromul Down internat într-o clinică, așa că în niciun caz să nu faci bancuri cu retardați*!

Sarah încercase să-i dezvolte lui Ben interesul față de semenii lui, să-l facă să fie mai deschis la experiențe noi – ba chiar făcuseră și două săptămâni de terapie în sensul acesta, până când Ben a pus piciorul în prag și a anunțat-o că mai bine își taie ambele urechi decât „s-o mai asculte un singur minut pe femeia aia” – dar în final Sarah a ajuns să procedeze ca majoritatea soțiilor și a renunțat să-l mai schimbe. Așa că acum ea era cea care trebuia să depună eforturi suplimentare pentru a se asigura de buna desfășurare a obligațiilor lor sociale.

Jenny o aștepta în fața intrării principale a muzeului. Își pusese pantaloni evazați și un tricou, iar pe cap purta una dintre beretele alea caraghioase care erau la mare modă printre tinere.

— Mama! o strigă ea, observând că Sarah nu o vedea.

— Scuză-mă, draga mea, dar am ochii obosiți. Tatăl tău îmi tot zice să mă duc la oculist, dar cine are timp de așa ceva?

Se îmbrățișară scurt și apoi intrară în clădire.

— Am ajuns mai devreme, așa că am luat eu biletele, spuse Jenny.

Sarah încercă să-i îndese în mână o bancnotă de o sută.

— Mami, nu fi absurdă. E plăcerea mea.

— Ăștia sunt bani de taxi, insistă mama ei, vârându-i hârtia sub nas, așa cum ți se vâră pe stradă pliantele vreunui magazin de saltele nou deschis.

Dar Jenny se întoarse ca să dea biletele ghidului, așa că Sarah se văzu obligată să pună banii înapoi în portofel.

— Am auzit că lucrările cele mai bune sunt la etaj, spuse tânăra. Așa că zic să începem de acolo.

— Cum vrei tu, scumpo.

Au luat liftul și au urcat la etaj în tăcere. În spatele lor, o familie de străini vorbea într-o spaniolă însuflețită: femeia își certa soțul. Sarah studiase spaniola la liceu, dar nu mai continuase. Recunoscu, însă, cuvintele care însemnau „motocicletă” și „bonă” și înțelese din schimbul de cuvinte că era vorba despre o aventură extraconjugală. Cei doi copii micuți ai cuplului se jucau pe tablete alături de părinți. Chipurile le erau luminate de albastrul straniu al ecranelor.

— Shane e foarte speriat de chestia de diseară, spuse Jenny când ieșiră din lift. E dulce foc.

— Eu am vomitat înainte să fac cunoștință cu părinții tatălui tău, îi mărturisi Sarah.

— Pe bune?

— Foarte pe bune, deși cred că s-ar fi putut să mă fi deranjat la stomac de la supa de scoici de la prânz.

— Vai, mami, surâse Jenny, ce glumeață ești!

Jenny le spunea mereu prietenilor că mama ei era „nițeluș cam țăcănită”. Sarah știa asta, sau poate că doar o simțea cumva. Și, da, știa că este… cum se spune?… puțin cam distrată, însă doar puțin, și uneori făcea tot felul de conexiuni năstrușnice în minte. În fond, oare Robin Williams nu era la fel? Sau altul dintre… pricepeți voi… dintre personalitățile mai originale ale lumii noastre?

Acum ți s-a năzărit că ai fi Robin Williams, i-ar spune Ben.

— N-are niciun motiv să fie speriat, spuse Sarah. Nu-l vom mușca.

— E chestia de poziție socială, îi explică Jenny. Din nou. Diferențele de clasă. Oamenii bogați și cei… nu că părinții lui Shane ar fi săraci, dar…

— Este o simplă cină la restaurantul Bali, nu o luptă de clasă. În plus, noi nu suntem chiar *atât* de bogați.

— Când ai zburat tu ultima dată cu o cursă de linie?

— Iarna trecută când am fost la Aspen.

Fiica ei scoase un sunet de parcă ar fi vrut să-i spună: *Tu te auzi ce zici*?

— Nu suntem miliardari, draga mea. Și nu uita că acesta este Manhattanul. La unele din petrecerile la care ne ducem *mă simt* ca o servitoare.

— Aveți un iaht.

— Dar nu-i un… e o simplă barcă cu pânze. Și i-am zis lui taică-tău să nu o cumpere. *Asta am devenit acum,* i-am spus eu, *proprietari de bărci*? Dar îl știi cum e atunci când îi intră ceva în cap.

— Mă rog. Chestia e că e speriat, așa că te rog mult să… nu știu cum să zic… să abordați subiecte mai lejere.

— Draga mea, dar te afli în fața femeii care a fermecat un prinț suedez. Și, mamă-mamă, ce botos mai era individul!

Cu aceste cuvinte, au intrat în galeria principală. Pereții erau acoperiți cu pânze supradimensionate. Gânduri și idei reduse la linii și culori. Sarah încercă să se desprindă de viața ei cotidiană, să-și amuțească grijile, să uite de lista de îndatoriri permanente presupuse de poziția ei în societate. Dar îi era greu. Cu cât ești mai avut, cu atât îți faci mai multe griji. Asta era concluzia ei.

La nașterea lui Jenny, locuiau într-un apartament de două camere din Upper West Side. Ben câștiga doar optzeci de mii de dolari pe an lucrând ca asistent de agent de bursă. Însă era un bărbat atrăgător și înzestrat cu simțul umorului, care știa cum să-i binedispună pe clienți. De asemenea știa și cum să profite de orice ocazie, drept care, doi ani mai târziu, a avansat la poziția de broker și salariul i s-a mărit de patru ori. S-au mutat într-un condominium în Upper East Side, în apropiere de Fifth Avenue și au început să-și facă cumpărăturile la Citarella.

Înainte de sarcină, Sarah lucrase în publicitate și, când Jenny s-a dus la grădiniță, a cochetat cu ideea de a se întoarce la serviciu. Dar nu suporta gândul că fetița îi va fi crescută de o bonă. Și, cu toate că avea senzația că renunță la o parte din suflet, a rămas acasă și făcea mâncare și schimba scutece și își aștepta soțul să vină de la birou.

E drept că și mama ei o încurajase să renunțe la serviciu și să devină, așa cum spunea chiar doamna mai vârstnică, *o întreținută.* Doar că Sarah nu știa ce să facă cu atâta timp neorganizat, poate pentru că și mintea ei era neorganizată. Așa că a devenit o doamnă cu liste, o doamnă cu o mulțime de agende, o doamnă care lipea bilețele pe partea interioară a ușii de la intrare. Era genul de persoană care avea nevoie constantă să i se amintească, genul de persoană care uita un număr de telefon la o secundă după ce îl auzise. În momentul în care fiica ei, de doar trei ani, a început să-i aducă aminte de diverse lucruri, Sarah înțelesese că situația devenise destul de gravă și

s-a dus să consulte un neurolog. Acesta i-a spus că nu avea nimic la creier, i-a sugerat să ia Ritalin și a presupus că ar putea să aibă ADHD. Însă Sarah detesta pastilele pentru că avea impresia că o vor transforma în altcineva, așa că a revenit la listele ei, la agendele ei și la bilețelele lipite pe ușă.

În serile când Ben trebuia să lucreze până târziu – din ce în ce mai dese aceste seri – Sarah nu putea să nu se gândească la mama ei. Cum spăla ea vasele după cină și în același timp supraveghind activitățile de după masa de seară și făcând pachetele cu sandviciuri pentru a doua zi. Oare asta însemna să fii mamă? Cineva îi spusese odată că mamele există doar ca să diminueze singurătatea existențială a omului. Dacă era adevărat, atunci cea mai mare responsabilitate a mamei era să ofere companie pruncului ei. Adică te căznești să aduci un copil în lumea asta haotică și divizată și apoi trebuie să-ți petreci următorii zece ani alături de el, cât timp cel mic încearcă să înțeleagă cum e să fii un om.

Tații, în schimb, aveau sarcina de a-și căli copiii, tații erau cei care le spuneau: *Lasă că o să-ți treacă,* în vreme ce mamele se repezeau să-i ia în brațe dacă se loveau. Mamele ofereau recompense, tații ofereau pedepse.

Și așa s-a pomenit Sarah singură în apartamentul ei de pe East 63rd Street, făcând pachețelul pentru grădiniță; și citind din cărți de povești cu poze în timpul băilor calde făcute împreună cu fetița ei. În nopțile când era singură, o lua pe Jenny în pat cu ea și continua să-i citească sau sporovăiau ca fetele, până când adormeau ținându-se în brațe. De multe ori așa le găsea Ben atunci când ajungea acasă mirosind a băutură, cu cravata șuie, cu echilibrul precar și limba înnodată.

— Șșe mai fac fetili meli? răcnea el voios.

Fetele lui, ca și cum Sarah tot fiică i-ar fi fost. Dar rostea aceste cuvinte cu dragoste și chipul i se lumina, de parcă ar fi fost recompensa ce-l aștepta la sfârșitul unei zile lungi de muncă: ochii fetiței și soției lui iubite privindu-l somnoros din patul conjugal.

— Mie ăsta îmi place, spuse Jenny, femeie trecută acum de douăzeci de ani, care va avea proprii ei copii peste alți cinci ani.

Contrar așteptărilor, nu se înstrăinaseră în perioada tulbure a adolescenței, pentru că Jenny nu se dăduse niciodată în vânt după atitudinile dramatice. În cel mai rău caz se putea spune că

nu își mai *respecta* mama ca pe vremuri – iar acesta este blestemul femeii moderne. Stai acasă și-ți crești copiii, care copii cresc și se duc la serviciu și au viețile lor și li se face milă de tine, de mama lor care a renunțat la tot ca să îi crească.

Jenny vorbea acum despre părinții lui Shane – pasiunea tatălui era să recondiționeze mașini vechi. Mamei îi plăcea să facă activități caritabile pentru biserica de care aparținea. Sarah încercă să se concentreze și să detecteze semnalele de pericol, să identifice detaliile pe care Ben trebuia să le cunoască, numai că mintea îi plecase pe pustii. Îi trecu prin cap că ar putea cumpăra oricare dintre tablourile aflate în galerie. Majoritatea erau lucrări ale unor artiști tineri, deci cât puteau să coste? Câteva sute de mii? Un milion?

Apartamentul cu două camere din Upper West Side se aflase la etajul al doilea. Condominiumul de pe East 63th era la al optulea. Acum mai dețineau și un penthouse în Tribeca, într-un bloc de cincizeci și trei de etaje. Și, cu toate că vila din Connecticut nu avea decât un singur etaj, se vedea din cosmos. „Fermierii” de la piața agricolă de sâmbăta făceau parte din rasa nouă de hipsteri care militau pentru revenirea la fructele și legumele atent selecționate și redescopereau arta împletirii coșurilor din nuiele. Chestiunile care o îngrijorau acum pe Sarah erau cu totul facultative – *Nu au mai rămas locuri la clasa business, barca ia apă* etc. Pe când problemele reale – au venit să ne închidă gazele, copilul a fost atacat cu cuțitul la școală, mașina a fost ridicată pentru neplata ratelor – făceau acum parte din trecut.

Și acum, când Jenny se făcuse mare și averea lor le depășea de sute de ori nevoile, Sarah ajunsese să se întrebe ce rost aveau toate astea? Da, și părinții ei avuseseră bani, dar nu atât de mulți. Doar cât să le permită să se înscrie în cel mai drăguț club, să cumpere o vilă cu șase dormitoare și să conducă mașini de ultimul tip. Și să își trăiască liniștiți bătrânețea, știind că au în bancă un cont de câteva milioane. Dar ce se întâmpla acum – sutele de milioane spălate, ascunse în Insulele Cayman – depășea cu mult hotarele vechilor concepții despre bani, ba le depășea chiar și pe acelea ale concepțiilor considerate noi până de curând. Averea timpurilor contemporane era cu totul și cu totul altceva.

Iar astăzi, în orele neorganizate ale vieții sale, Sarah se întrebă dacă nu cumva trăia doar ca să cheltuiască.

Cumpăr, deci exist.

•

Doi bărbați îl așteptau pe Ben la birou. Răsfoiau niște reviste în anticameră, în vreme ce Darlene scria agitată la computer. Din felul în care erau îmbrăcați – costume de gata – Ben și-a dat seama că erau funcționari guvernamentali. Instinctul îl îndemnă să se răsucească pe călcâie și să plece de acolo, dar nu o făcu. Adevărul era că, la sfatul avocatului său, avea o valiză gata pregătită într-un depozit închiriat și câteva milioane imposibil de depistat într-un cont off-shore.

— Domnule Kipling, spuse Darlene puțin cam prea tare, sărind de pe scaun. Domnii aceștia au venit la dumneavoastră.

Bărbații lăsară revistele din mâini și se ridicară și ei în picioare. Unul era înalt și cu maxilarul pătrățos. Celălalt avea o aluniță închisă la culoare sub ochiul stâng.

— Domnule Kipling, spuse Falcă-Pătrată, numele meu este Jordan Bewes și vin din partea Departamentului Trezoreriei. El este colegul meu, agentul Hex.

— Ben Kipling.

Ben le strânse reticent mâinile.

— Despre ce este vorba? îi întrebă el, încercând să imprime un ton cât mai nonșalant vocii sale.

— Vă vom spune, domnule, îi răspunse Hex, dar am prefera să o facem în biroul dumneavoastră.

— Firește. Nicio problemă. Urmați-mă.

Se întoarse ca să-i conducă în birou și atunci surprinse privirea lui Darlene.

— Cheamă-l pe Barney Culpepper.

Intrară în biroul spațios, cu ferestre pe două laturi. Se aflau la etajul optzeci și șase al clădirii, dar geamurile securizate îi protejau de elementele naturii, creând o izolare ermetică și dându-le senzația că se află într-un dirijabil care plutea pe deasupra norilor.

— Doriți ceva de băut? se arătă el bun amfitrion. Poate niște apă minerală Pellegrino?

— Nu, mulțumim, spuse Bewes.

Kipling se așeză în colțul dinspre fereastră al canapelei. Hotărâse deja că se va comporta ca un om care nu are nimic de

ascuns. Pe bufet se afla un bol cu fistic. Luă unul, îl sparse și mâncă miezul.

— Luați loc, vă rog.

Bărbații întoarseră două scaune cu fața la canapea și se așezară.

— Domnule Kipling, spuse Bewes, suntem de la Biroul pentru Supravegherea Activelor Străine. Cunoaște-ți obiectul de activitate al instituției noastre?

— Am auzit ceva, dar, ca să fiu sincer, nu sunt ținut aici pentru know-how-ul meu logistic, ci pentru gândirea mea creativă.

— Suntem o diviziune a Trezoreriei.

— Asta știu.

— Sarcina noastră este să ne asigurăm că firmele americane de afaceri și investiții nu colaborează cu statele puse pe lista neagră de guvernul nostru. Și acum ne-a atras atenția compania dumneavoastră.

— Prin *lista neagră* vă referiți la…

— Sancțiunile economice, spuse Bewes. Ne referim la state precum Iranul și Coreea de Nord. Țări care finanțează terorismul.

— Banii lor sunt pătați cu sânge, accentuă Hex, și nu îi vrem aici.

Ben zâmbi, dezvăluindu-și dantura impecabil îmbrăcată.

— De acord, ce fac statele astea este un lucru foarte rău. Fără discuție. Dar banii? Domnii mei, banul nu este decât un instrument. Nici rău și nici bun.

— În regulă, domnule. Am să încerc să vă explic cum stau lucrurile. Bănuiesc că ați auzit de legi?

— Care anume?

— Nu, vă întreb dacă știți că avem *legi* în țara asta.

— Domnule Bewes, renunțați la aerele de superioritate.

— Încerc doar să găsesc un limbaj comun, se apără Bewes. Problema este că firma dumneavoastră este suspectată de spălare de bani pentru… la dracu', pentru toată lumea… și am venit să vă informăm că ați fost pus sub supraveghere.

În momentul acesta se deschise ușa și în birou intră Barney Culpepper. Într-un costum din pânză indiană, cu dungi albastre și albe, Barney era prototipul avocatului corporatist – agresiv, de viță nobilă, fiu al fostului ambasador american în China. Tatăl lui era amic cu trei președinți. Chiar dacă era august, Barney sugea

acum o acadea alb cu roșu de la pomul de Crăciun. La vederea lui, Kipling simți un val de ușurare – ca un copil chemat în biroul directorului pentru cine știe ce trăsnaie și care se liniștește atunci când își vede tatăl.

— Domnilor, făcu Ben prezentările, el este domnul Culpepper, consilierul juridic al companiei noastre.

— Discuția noastră nu este una oficială, interveni Hex. Nu e nevoie să vă chemați avocații.

Culpepper nu se deranjă să dea mâna cu agenții. Rămase în picioare, cu spatele sprijinit de bufet.

— Întrebați-mă de acadea, spuse el.

— Poftim? nu înțelese Hex.

— Acadeaua asta. Întrebați-mă despre ea.

Schimbul de priviri dintre Hex și Bewes era cum nu se poate mai limpede: *Nu vreau. Întreabă-l tu.*

În cele din urmă, Bewes ridică din umeri.

— Care-i chestia cu…

Culpepper scoase acadeaua din gură și le-o arătă.

— Când mi-a spus secretara că au venit doi agenți de la Trezorerie, m-am gândit că a venit Crăciunul.

— Foarte amuzant, domnule…

— Pentru că știu că vechiul meu partener de racquetball, Leroy Able – cred că ați auzit de el, da?

— Ministrul de finanțe.

— Corect. Cum ziceam, știu foarte bine că vechiul meu partener de racquetball nu ar trimite agenți aici fără să mă anunțe în prealabil. Și, din moment ce nu am primit niciun telefon…

— Aceasta, îl întrerupse Hex, este mai mult o vizită de curtoazie.

— Ca atunci când se mută o familie nouă în casa vecină și vă duceți să-i urați bun venit și să-i oferiți fursecuri?

Și Culpepper se uită nedumerit la Kipling.

— Au adus fursecuri? Și le-ați mâncat fără mine…

— N-au adus niciun fursec, spuse Ben.

Bewes zâmbi.

— Vă e poftă?

— Nu, negă Culpepper, numai că atunci când prietenul dumneavoastră a spus *vizită de curtoazie,* mi-am închipuit…

Bewes și Hex făcură un alt schimb de priviri și se ridicară de pe scaune.

— Nimeni nu este mai presus de lege, declamă ritos Bewes.

— Da cine vorbea despre lege? se miră Culpepper. Credeam că vorbim despre desert.

Bewes se încheie la sacou. Pe buze i se întinsese zâmbetul cuiva care are un as în mânecă.

— Se strâng probe. De luni, de ani chiar. Cu aprobare de la cel mai înalt nivel. Vreți să discutăm despre dovezi? Ce-ar fi dacă v-aș spune că veți avea nevoie de două remorci de tractor ca să le duceți pe toate la tribunal?

— Dați-ne în judecată, le spuse Culpepper. Veniți cu mandat. Atunci ne vom conforma.

— Toate la timpul lor, zise Hex.

— Cu condiția să nu ajungeți să parcați mașini în Queens după ce voi da eu un telefon, completă Culpepper, mestecându-și acadeaua.

— Hei! se enervă Bewes. Eu sunt din Bronx și acolo bătaia e pe bune. Aveți grijă să știți în ce vă băgați.

— Ce drăguț! exclamă Culpepper. Credeți că mărimea puței contează. Măi, băiete, eu când fut pe vreunul îmi folosesc tot brațul.

Și-l ridică, iar degetul din mijloc era înălțat în semn de salut.

Bewes izbucni în râs.

— Știți zilele alea când vii în silă la serviciu? spuse el. Ei bine, de data asta eu cred că mă voi distra pe cinste.

— Așa zic toți înainte să le intre până la cot, îl contrazise Culpepper.

•

Ben a fost cu gândurile duse în seara aceea la cină. Revedea în minte discuția cu Culpepper.

— N-a fost nicio chestie, i-a spus avocatul, aruncându-și acadeaua în coșul de gunoi după plecarea agenților. Ăștia sunt ca niște polițai de la circulație care scriu amenzi false la sfârșitul lunii. Să dea senzația că au muncit mai mult.

— Au zis că adună probe de luni bune, i-a răspuns Ben. De ani.

— Uite ce a pățit HSBC[28]. Și o palmă peste mână era mai dureroasă decât pedeapsa primită. Și știi de ce? Pentru că dacă

28 HSBC - Hongkong and Shanghai Banking Corporation (n. tr.).

i-ar fi pedepsit așa cum scrie la lege, ar fi trebuit să le revoce licența bancară. Și toată lumea știe că așa ceva nu este cu putință. Sunt prea mari ca să ajungă la pușcărie.

— Adică pentru tine o amendă de un miliard de dolari e mai puțin dureroasă decât o palmă peste mână?

— Erau banii din fondul pentru urgențe. Profitul câtorva luni, nimic dramatic. Și tu știi asta mai bine decât oricine.

Dar Ben nu era prea convins. Ceva din atitudinea agenților îl pusese pe gânduri. Prea obraznici fuseseră cei doi, ca și cum ar fi știut că aveau cărți mai bune decât ale lui.

— Trebuie să strângem rândurile, a spus el.

— Am făcut-o deja. Cunoști bine nivelul politicii noastre de confidențialitate. Știi câte documente trebuie să semnezi doar ca să lucrezi la recepția firmei noastre? Nici la Fort Knox[29] n-au securitate mai mare.

— Nu vreau să mă duc la pușcărie.

— Iisuse, parcă ești speriat de bombe! Ce nu pricepi? Nu merge nimeni la nicio pușcărie. Mai ții minte scandalul cu LIBOR[30]? O conspirație de trilioane, trilioane, auzi? Cu *T*! Și atunci un reporter l-a întrebat pe adjunctul procurorului general: *De ce nu aplicați o pedeapsă mai aspră, având în vedere că banca aceasta a mai încălcat legea și în trecut*? Și atunci adjunctul procurorului general a răspuns: *Nu știu exact ce înseamnă „pedeapsă mai aspră”.*

— Mi-au intrat în birou, a insistat Ben.

— Au venit cu liftul. Au fost doar doi tipi. Dacă ar fi avut vreo probă, ar fi fost sute de tipi și ar fi plecat cu mult mai mult în mâini decât pușele lor blegi.

Și totuși acum, stând în separeul din colț alături de Sarah și Jenny și familia logodnicului ei, Ben se întreba dacă doar cu pușele blegi în mâini plecaseră cei doi din biroul lui. Acum își dorea să fi înregistrat întâlnirea ca să-și vadă chipul, să vadă cât de mult lăsase să se citească pe el. În mod obișnuit era un as al disimulării, dar atunci nu se simțise deloc în formă. Să-l fi dat de gol crisparea din jurul gurii? Tulburarea ochilor?

— Ben? îl strigă Sarah, scuturându-i brațul.

---

29 Fort Knox, Kentucky – locul unde este păstrat aurul Statelor Unite ale Americii (n. tr.).

30 LIBOR (London Interbank Offered Rate) - rata dobânzii practicată pe piața londoneză (n. tr.).

Din expresia de pe chipul soției sale, înțelese că i se pusese o întrebare.

— Poftim? spuse el. O, scuze, n-am înțeles. E mult zgomot aici.

Deși restaurantul era extrem de tăcut. Doar câțiva bătrânei șopteau deasupra farfuriilor cu supă.

— Ziceam că noi credem că proprietățile imobiliare reprezintă cea mai bună investiție, repetă Burt sau Carl sau cum îl chema pe tatăl lui Shane. Și după aia ți-am cerut părerea.

— Depinde de proprietate, răspunse Ben, ridicându-se de pe banchetă. Însă, după Uraganul Sandy, sfatul meu este să alegeți etajele superioare dacă aveți de gând să cumpărați un apartament în Manhattan.

Se scuză, evitând privirea dezaprobatoare a lui Sarah și ieși din local. Avea nevoie de aer.

Pe trotuar, ceru o țigară unui navetist întârziat și se apucă să o fumeze sub copertina restaurantului. Începuse o ploaie slabă, care făcea macadamul negru să lucească în lumina farurilor de la mașini.

— Mai ai una? îl întrebă un bărbat cu helancă, apărut de undeva din spatele lui Ben.

Kipling se întoarse și îl măsură din cap și până în picioare. Individul părea înstărit, aveam cam la patruzeci și ceva de ani, dar se vedea că nasul îl avusese spart cel puțin o dată.

— Îmi pare rău, dar și eu am cerut-o pe asta.

Bărbatul cu helancă ridică din umeri și rămase să privească ploaia. La un moment dat spuse:

— O domnișoară din restaurant încearcă să-ți atragă atenția.

Ben se uită înăuntru. Jenny îi făcea semne. *Întoarce-te la masă.*

O ignoră.

— Fiică-mea, spuse el. E seara când fac cunoștință cu viitorii cuscri.

— Felicitări! zise necunoscutul.

Kipling trase din țigară.

— Cu băieții îți faci griji și te întrebi dacă o să ajungă vreodată pe picioarele lor, spuse bărbatul. Dacă își vor găsi drumul în viață. Pe vremea mea te dădeau afară din casă din clipa în care împlineai vârsta la care poți vota. Uneori chiar mai devreme. Ca

să te înveți cu greul. Numai așa puteau scoate un om adevărat din tine.

— Din cauza asta ai nasul spart? vru să știe Kipling.

Necunoscutul zâmbi.

— Știi că în prima zi de închisoare ți se cere să-i tăbăcești curul celui mai solid deținut? Ce să zic, ca mai toate lucrurile din viață, și ăsta are urmări.

— Adică... ai fost la închisoare? întrebă Kipling, cu emoția turistului ajuns pe tărâmuri stranii.

— Nu aici. În Kiev.

— Iisuse!

— Și după aia în Shanghai. Dar acolo a fost floare la ureche în comparație cu prima dată.

— Ai avut ghinion sau...

Bărbatul zâmbi iarăși.

— Mă întrebi dacă am avut vreun accident? Nu, omule. Lumea e un loc nesigur. Dar nu ție trebuie să-ți explic asta, nu-i așa?

— Ce să-mi explici? se bâlbâi Kipling, scuturat de un fior premonitoriu.

— Zic că nu trebuie să-ți explic tocmai ție cât de periculoasă e lumea. Cauză și efect. Locul nepotrivit, momentul nepotrivit. Habar n-ai de câte ori s-a întâmplat în toată istoria omenirii ca un om bun să facă un lucru rău fără să se gândească la consecințe.

— N-am știut... hm, nu ți-am reținut numele.

— Contul de Twitter nu vrei să ți-l dau? Poate vrei să stăm de vorbă pe Instagram?

Kipling își aruncă țigara pe trotuar. Chiar atunci o mașină neagră opri în fața restaurantului și rămase acolo, cu motorul pornit.

— Mi-a făcut plăcere, mai spuse Ben.

— Stai așa. N-am terminat încă.

Kipling încercă să intre înapoi în restaurant, dar necunoscutul i se puse în drum. Nu-l bloca, ci doar stătea în fața lui.

— Soția mea... începu Ben.

— Soția face bine, zise bărbatul. Probabil că acum se gândește ce anume să comande la desert. Poate o felie de tort din bezea. Așa că mai răsuflă și tu puțin – sau vino la o plimbare cu mașina. Alegerea îți aparține.

Inima lui Kipling alerga cu doi kilometri pe minut. Uitase de existența acestui sentiment. Oare așa arăta moartea?

— Uite, începu el. Nu știu ce crezi…

— Ai avut o vizită azi. Señorii Moartea-Chefului. Sunt dinadins lipsit de delicatețe. Și zic că am senzația că te-au cam speriat.

— Ce-i asta? Mă amenințí sau…

— Nu te ambala. N-ai nicio problemă. Poate doar cu ei. Dar cu noi nu. Nu încă.

Kipling nici nu îndrăznea să se gândească cine erau acei *noi.* Situația era limpede. Deși avusese mereu de-a face doar cu executanți și intermediari (sau evazioniști, în cel mai bun caz), Kipling își câștigase renumele prin exploatarea unor surse de profit *subutilizate* până atunci. Surse de profit care – așa cum nu făcuseră decât să sublinieze agenții de la Trezorerie – erau de natură extralegală. Adică, pe înțelesul tuturor, spăla bani pentru țări care finanțau terorismul, ca Iranul și Yemenul; și pentru țări care își asasinau propriii cetățeni, așa cum erau Sudanul și Serbia. Și făcea asta din biroul lui luxos dintr-un zgârie-nori situat în centrul metropolei. Pentru că, atunci când mânuiești *miliarde* de dolari, trebuie s-o faci la vedere, prin crearea unor companii-paravan și deghizând de atât de multe ori originea transferurilor bancare că până la urmă banii ajung atât de curați de parcă exact atunci ar fi ieșit din imprimerie.

— Dar nu s-a întâmplat nimic, îi spuse Ben necunoscutului cu helancă. Erau doi agenți tineri pe care i-a apucat să facă exces de zel. Avem situația sub control la nivelul superior al ierarhiei. La nivelul unde se iau deciziile.

— Ba nu, îl contrazise bărbatul. Și acolo aveți probleme. S-au produs niște schimbări la vârf. Au primit ordine noi. Nu zic că ar trebui să intri în *panică,* dar…

— Uite care-i treaba, se enervă Ben. Suntem buni în afacerea asta. Suntem cei mai buni. Și de aceea șefii tăi…

Îl amuți căutătura aspră a necunoscutului.

— Nu vorbim despre ei.

Ben simți un fior, ca o străfulgerare electrică, trecându-i pe șira spinării până la sfincter.

— Nu spun decât că puteți să aveți încredere în noi, reuși el să îngaime. În *mine.* Asta am susținut întotdeauna. Nimeni n-o să ajungă la închisoare pentru… din cauza asta. Așa zice Barney Culpepper.

Privirea pe care i-o aruncă individul părea a spune: *Poate te cred sau poate nu.* Ori poate că încerca să-i transmită altceva: *Nu depinde de tine.*

— Păzește banii, spuse el. Nimic altceva nu contează. Și nu uita cui aparțin. Poate că i-ai spălat atât de bine că nu li se mai poate reface traseul până la noi, dar asta nu înseamnă că sunt ai tăi de acum înainte.

Ben nu avu nevoie decât de o secundă ca să priceapă substratul cuvintelor lui. Oamenii ăia își închipuiau că el fură.

— Nu. Bineînțeles că nu.

— Pari îngrijorat. Nu-i cazul. Totul este în regulă. Vrei să te îmbrățișez? Tot ce-ți spun este că nu trebuie să pierzi din vedere chestiunile cele mai importante. Pielea ta e în plan secund. Contează doar banii și nimic altceva. Dacă trebuie să te duci la închisoare, ai să te duci. Și dacă simți nevoia să te spânzuri… ce să zic… poate că nici asta nu ar fi o idee proastă.

Scoase un pachet de țigări și își aprinse una.

— Până atunci, continuă el, comandă-ți o tartă cu fructe. N-ai să regreți.

Și necunoscutul cu helancă se urcă în mașina neagră care îl aștepta lângă bordură. Kipling se uită cum demarează și dispare în trafic.

17.

VINERI AU PLECAT LA VINEYARD. Sarah organiza acolo o licitație în scopuri caritabile. Salvați Rândunicile de Mare sau ceva de genul ăsta. În timpul traversării cu feribotul, s-a tot gândit la fiascoul cinei cu potențialii cuscri. Ben și-a cerut scuze. *O problemă la birou*, i-a spus el. Însă auzise justificarea asta de prea multe ori.

— Atunci pensionează-te, i-a zis ea. Dacă te stresează atât de mult. Avem mai mulți bani decât vom putea să cheltuim vreodată. Și chiar dacă n-am avea, am putea să vindem apartamentul sau barca. Sinceră să fiu, nici nu-mi pasă.

El s-a supărat când a auzit că banii pe care îi făcea, pe care continua să îi facă, nu aveau nicio importanță pentru ea. Așa cum nu contau pentru soția lui nici creativitatea de care dădea el dovadă, experiența acumulată, pasiunea pe care o simțea pentru fiecare afacere, pentru fiecare nouă provocare. Toate acestea nu erau pentru ea decât o povară.

— Nu-i vorba de bani, i-a zis el. Am responsabilități.

Sarah nu s-a obosit să continue discuția, nu s-a obosit să-l întrebe: *Dar cum rămâne cu responsabilitățile tale față de mine*? *Față de Jenny*? Ajunsese la concluzia că se măritase cu un perpetuum mobile, cu o mașinărie care trebuie să se învârtească încontinuu, altminteri nu se va mai învârti deloc. Ben era egal cu muncă. Munca era egală cu Ben. Ca o ecuație matematică. Sarah avusese nevoie de cincisprezece ani și trei psihoterapeuți ca să accepte realitatea – pentru că ea credea că acceptarea este cheia spre fericire. Însă câteodată tot o mai durea.

— Nu-ți cer prea mult, îi spuse ea, însă cina cu soții Comstock era importantă.

— Știu, sună răspunsul lui, și îmi pare rău. Uite, o să-l invit pe el la clubul meu, la o partidă de golf. După ce o să termin eu să-l flatez, o să fie președintele fanilor noștri.

— Soția este importantă. Nu soțul. Și te anunț că mi s-a părut destul de sceptică în privința noastră. Are impresia că suntem

genul ăla de persoane care încearcă să-și cumpere drumul spre rai.

— Așa ți-a spus ea?

— Nu, dar mi-am dat eu seama.

— Dă-o-n mă-sa!

Sarah scrâșni din dinți. Asta era felul lui de a fi: nu-i păsa niciodată de părerile celor din jur. Și, cu toate că-l invidia uneori pentru nepăsarea de care dădea dovadă, știa că atitudinea lui nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

— Ba n-o dau nicăieri. E important. Trebuie să fim mai buni.

— În ce sens?

— Oameni mai buni.

Replica sarcastică i se stinse pe buze atunci când observă expresia soției sale. Nu glumea. Chiar îi intrase în cap că ei ar fi niște oameni răi doar pentru că erau bogați. Iar asta contrazicea toate convingerile lui. Uită-te la Bill Gates! Tipul dăduse jumătate din avere pe cauze caritabile. Miliarde de dolari. Oare prin asta nu era un om mai bun decât… cine? Decât un oarecare preot de provincie? Și dacă efectul produs de acțiunile tale reprezintă principalul criteriu al clasificării, atunci nu ar fi logic să spunem că Bill Gates e un om mai bun decât Gandhi? Și, în cazul acesta, oare nu se poate spune că Ben și Sarah Kipling, care au donat milioane anual, sunt oameni mai buni decât soții Comstock, care au donat (cel mult) cincizeci de mii?

•

Sarah se trezi devreme duminică. Își pierdu vremea prin bucătărie, punând lucrurile la locurile lor, gândindu-se la ce ar avea nevoie, apoi încălță o pereche de pantofi comozi, își luă coșul din răchită și traversă insula până la piața agricolă. Atmosfera de afară era înăbușitoare: masa de aer marin tocmai se disipa și lumea părea cumva lichidă din cauza soarelui reflectat în moleculele de apă din atmosferă. Trecu pe lângă cutiile poștale așezate șui la capătul aleii și porni la drum pe acostamentul șoselei. Îi plăcea nespus să-și audă zgomotul pașilor pe nisipul de pe marginea macadamului. Sunetul ritmic al tălpilor moi. New York-ul era atât de zgomotos din cauza traficului și a metroului subteran, încât nu puteai deloc să te auzi cum te deplasezi prin timp și spațiu. Nici măcar respirația nu ți-o puteai auzi. Se întâmpla să intri în panică și să crezi că te-au asurzit sunetele ca de ciocan pneumatic ale străzii și

șuieratul exploziv al autobuzelor; și atunci simțeai nevoia să te ciupești tare ca să te convingi că nu ai murit încă.

Dar niciodată nu se simțise Sarah mai vie decât aici, printre curcubeiele din aerul cald al zilei. Auzea până și șoaptele moi ale părului care-i mângâia gulerul jachetei subțiri de vară.

Piața era deja aglomerată. Văzduhul era plin de mirosul de fermentat al mărfurilor stricate din coșurile ascunse vederii – roșii strivite și fructe împachetate din rațiuni estetice, deși ei i se părea că tocmai fructele pătate și lipicioase erau cele mai dulci. Negustorii se așezau diferit în fiecare săptămână. Uneori aparatul de floricele de porumb era într-un capăt, alteori în altul. Florăresele preferau să stea în mijloc, brutarul alegea capătul de lângă apă. Ben și Sarah veneau aici de cincisprezece ani. La început cu chirie și apoi, când din bogați s-au făcut și mai bogați, și-au cumpărat o proprietate cu vedere la ocean.

Sarah cunoștea numele tuturor fermierilor. Le văzuse copiii crescând de la stadiul de bebeluș până la cel de adolescent. Acum se învârtea prin piață, printre localnici și vilegiaturiști de weekend, fără să cumpere ceva, ci doar ca să simtă că aparține acelui loc. Urmau să se întoarcă cu un feribot de după-amiază. Așa că ar fi fost fără sens să cumpere altceva decât o singură piersică, dar îi era imposibil să *nu* treacă prin piață duminica dimineața. Se simțea fără rost în weekendurile ploioase când piața era contramandată.

La oraș ar fi rătăcit pe străzi ca un șoarece printr-un labirint, fără să știe exact ce anume caută.

Se opri în fața unei tarabe pe care erau expuse frunze de năsturel. Cearta ei cu Ben de după cina aceea de pomină – atitudinea lui rece, plecarea în toiul mesei – fusese scurtă, dar aprigă. Îl anunțase în termeni deloc echivoci că nu mai avea de gând să-i suporte egoismul. Lumea nu fusese creată doar ca să-i satisfacă toanele lui Ben Kipling. Iar dacă asta era ce voia el – să se înconjoare de oameni pe care să-i poată lăsa baltă oricând i se năzare –, ei bine, atunci poate că ar trebui să-și caute o altă soție.

Ben fusese neașteptat de împăciuitor. O luase de mână și-i spusese că avea dreptate, că lui îi părea rău și că își va da toată silința pentru ca situația să nu se repete. Iar scuzele lui au luat-o pe nepregătite. Atât de obișnuită era să i se întoarcă spatele în mijlocul discuției, că parcă nici nu-i venea să creadă că acum

Ben o privea în ochi. I-a mărturisit că era conștient că nu știuse să o aprecieze cum se cuvine, așa cum nu știuse să aprecieze nimic altceva din viața lui. Și-a pus cenușă în cap și a recunoscut că fusese arogant. *Hybris*[31] a fost cuvântul pe care l-a folosit. Dar i-a mai spus și că din momentul acela avea să se schimbe totul. Lui Sarah i s-a părut că soțul ei părea puțin cam înfricoșat. Și a considerat teama aceea drept un semn că amenințarea ei își atinsese ținta, că el chiar credea că intenționa să-l părăsească și nu știa ce se va face fără ea. De-abia mai târziu își va da seama că fusese speriat dinainte de cearta lor – speriat ca nu cumva tot ce avea (tot ce îl definea pe el) să nu fi ajuns deja aproape de eclipsă.

Așadar astăzi, după ce asistase la manifestarea de căință a soțului ei, după ce se culcase cu el în patul conjugal, îi ținuse capul între sâni și îi simțise mâinile pe coapsele ei, Sarah simțea că începe un capitol nou în viață. Se simțea renăscută. Vorbiseră până târziu în noapte și conveniseră să-și ia o lună de vacanță și să plece în Europa. Se vor plimba ținându-se de mână pe străzile din Umbria, ca și cum ar fi încă foarte tineri și îndrăgostiți și căsătoriți de curând. La un moment dat, după miezul nopții, Ben deschisese cutia lui de mahon și fumaseră amândoi niște iarbă. Sarah nu se mai atinsese de marijuana de dinainte să o nască pe Jenny. Euforici, au chicotit ca niște copii și s-au așezat pe jos în bucătărie și au mâncat căpșuni direct din sertarul frigiderului.

Merse mai departe, pe lângă coșurile cu castraveți și salată verde. Negustorul de fructe de pădure își aranjase mărfurile pe categorii – coșuri verzi cu afine, mure și zmeură roșie cum este guma de mestecat. Desfăcu foile aspre de pe un știulete de porumb de vară. Degetele i se mișcau flămânde, nerăbdătoare să simtă mai iute mătasea galbenă de dedesubt. Aici, pe insula Martha's Vineyard, în piața agricolă, chiar în acest loc și în acest moment al vieții ei, lumea modernă dispăruse și luase cu ea și freamătul tainic și mut al luptelor noastre de clasă. Aici nu existau bogați sau săraci, nu existau privilegii. Aici nu era decât hrana scoasă din pământul argilos, nu erau decât fructele culese de pe ramuri robuste, nu era decât miere furată din stup.

31 *Hybris* (lb. gr.) - orgoliu nemăsurat al individului, supraapreciere în confruntarea cu destinul (sursă a tragicului în teatrul antic) (n. tr.).

Suntem cu toții egali în fața naturii, își spuse ea – idee care, în sine, era născută tot dintr-o viață îmbelșugată.

Își ridică privirea și o zări nu prea departe pe Maggie Bateman. Scena se desfășură astfel: Un cuplu tânăr cu un copil în cărucior trecu prin câmpul ei vizual și, în urma lor, observă profilul lui Maggie, care stătea de vorbă cu cineva; și apoi, când tinerii cu copil dispărură din fața ei, îl văzu și pe interlocutorul ei. Un bărbat chipeș, cam la patruzeci și ceva de ani, îmbrăcat în jeanși și tricou, ambele pătate cu vopsea. Peste tricou avea un cardigan vechi, albastru. Părul bărbatului era destul de lung și pieptănat neglijent spre spate. Dar îi tot venea în ochi și necunoscutul își ridică mâna și îl netezi la loc, cu același aer distrat cu care un cal alungă muștele cu coada.

Prima reacție a lui Sarah a fost una de identificare. O *cunoștea* pe femeia aceea (Maggie). Apoi se gândi la tot contextul (asta e Maggie Bateman, soția lui David, cu care are doi copii). Al treilea gând a fost că bărbatul cu care discuta ea stătea puțin cam prea aproape, cam prea aplecat spre ea, cam prea surâzător. Și imediat își dădu seama că expresia de pe chipul lui Maggie era similară. Deci se putea spune că cei doi *nu* erau doar niște cunoștințe întâmplătoare. Atunci Maggie se întoarse și o observă. Își puse mâna pavăză la ochi, aidoma unui marinar care cercetează orizontul.

— Ei! Bună! exclamă ea.

Și Sarah se văzu nevoită să-și reconsidere prima supoziție din cauza sincerității acestui salut, din cauza faptului că Maggie nu se purta ca o femeie surprinsă flirtând cu un bărbat, altul decât soțul ei.

— Mi-am închipuit că trebuie să fii pe aici, spuse Maggie.

Și imediat:

— A, scuze. El e Scott.

Bărbatul ridică mâna în semn de salut.

— Bună, îi zise Sarah.

Apoi către Maggie:

— Mda, doar mă cunoști. Indiferent de vreme și dacă piața-i deschisă, ai să mă găsești aici, cotrobăind pe tarabe.

— Te întorci astăzi?

— Da, cred că vom lua feribotul de trei.

— Ba nu. Nu-i nevoie… avem avionul aici. Veniți cu noi.

— Pe bune?

— Normal. Pentru asta există… tocmai ce-i spuneam și lui Scott. Și el trebuie să ajungă diseară în oraș.
— Mă gândeam să merg pe jos, zise Scott.
Sarah se încruntă.
— Suntem pe o insulă.
Maggie zâmbi.
— Sarah, e o glumă.
Sarah simți cum i se înfierbântă obrajii.
— Firește.
Și scoase un hohot chinuit de râs.
— Aiurită mai sunt câteodată.
— Atunci așa rămâne, spuse Maggie. Trebuie să vii. Adică să veniți amândoi. Și Ben. O să vedeți ce bine o să ne simțim. O să bem ceva și… nu știu… o să discutăm despre pictură.
Și doar pentru Sarah:
— Scott e pictor.
— Ratat, o lămuri el.
— Ba deloc. Asta-i o… nu mi-ai zis adineauri că săptămâna viitoare ai programate niște întâlniri cu patronii unor galerii?
— Întâlniri sortite din start eșecului.
— Ce anume pictezi? îl întrebă Sarah.
— Catastrofe, îi răspunse el.
Observând privirea nedumerită a lui Sarah, Maggie se grăbi să-i explice:
— Scott pictează scene ale unor dezastre despre care a auzit la știri – trenuri deraiate, clădiri prăbușite, taifunuri – absolut geniale, crede-mă!
— Mă rog, spuse Scott, adevărul este că sunt cam morbide.
— Aș dori să le văd și eu cândva, spuse politicos Sarah, cu toate că și ei subiectele i se păreau morbide.
— Vezi? spuse Maggie.
— Zice așa doar din politețe, râse Scott, dându-și seama de adevăr. Dar mulțumesc frumos pentru intenție. Duc o viață destul de simplă aici.
Era evident că ar fi spus mai multe dacă Sarah și-ar fi manifestat vreo curiozitate în privința lui, însă ea schimbă subiectul.
— La ce oră vreți să plecați? o întrebă ea pe Maggie.

— Am să-ți trimit un mesaj, dar cred că în jur de opt. Vom ateriza pe Teterboro și de acolo putem să ajungem cu mașina în oraș. De obicei suntem în pat pe la zece jumătate.

— Uau! exclamă Sarah. Nemaipomenit. Numai gândul la ambuteiajele de duminică după-amiaza... *câh!...* mă rog, vreau să spun că asta-i situația, dar invitația ta este... Ben o să fie în culmea fericirii.

— Bravo, spuse Maggie. Mă bucur. În fond la asta folosește, nu? Avionul...

— Eu n-am de unde să știu, zise Scott.

— Nu fi antipatic, spuse Maggie, întorcându-se spre el. Și tu vii cu noi.

Zâmbea larg și îl tachina, iar Sarah își dădu seama că așa era Maggie – o fată de gașcă, o fire sociabilă. Și nici Scott nu avea aerul că între ei doi ar fi fost altceva decât o amiciție înfiripată la piață.

— Am să mă mai gândesc, spuse el. Mulțumesc.

Le zâmbi celor două femei și porni mai departe. Preț de o clipă, cei trei dăduseră impresia că o vor lua fiecare pe drumul lui, dar Maggie nu se grăbi să plece, iar Sarah se simți obligată să-i țină companie. Așa că începură să hoinărească printre tarabe.

— De unde îl cunoști? întrebă Sarah.

— Pe Scott? De pe-aici. Sau de la... e mai tot timpul la cafeneaua lui Gabe, știi... ca să bea cafea... și eu duceam adesea copiii acolo, ca să-i mai scot din casă. Lui Rachel îi plăceau brioșele lui Gabe. Și am intrat în vorbă pur și simplu.

— E căsătorit?

— Nu, răspunse Maggie. Dar mi se pare că a fost logodit mai demult. Mă rog, și într-o zi am fost cu copiii la el și i-am văzut lucrările. Cu adevărat remarcabile. Tot încerc să-l conving pe David să cumpere una, dar îmi zice că el oricum lucrează în domeniul dezastrelor și nu are nevoie să fie înconjurat și acasă tot de așa ceva. Și, sinceră să fiu, sunt destul de sugestive.

— Nu mă îndoiesc.

— Mda.

Au mai rămas câteva secunde pe loc, neștiind ce să-și mai spună, ca două pietre în șuvoiul mulțimii care se mișca fără oprire în jurul lor.

— La voi e totul bine?

— Da, bine. La voi?

Sarah se gândi la felul cum o sărutase Ben de dimineață și surâse.

— Excelent!

— Super! O să mai povestim în avion, bine?

— Grozav! Mulțumesc din nou.

— Bine. Pe diseară.

Maggie sărută aerul de lângă urechile celeilalte femei și plecă. Sarah o urmări cu privirea, apoi plecă și ea să caute căpșuni.

•

În tot acest timp, Ben stătea pe terasă – lemn recondiționat și spaliere cu iederă – de unde privea valurile oceanului. Pe blatul din bucătărie erau o duzină de chifle cu somon afumat, roșii bio, capere și o cremă de brânză preparată doar pe insula aceasta. Ședea pe un fotoliu din răchită, cu un cappuccino și numărul de duminică al ziarului *The Times* pe masă și cu briza oceanului răcorindu-i chipul. Tot weekendul schimbase mesaje cu Culpepper, folosind o aplicație denumită Redact, care ascundea textul imediat ce îl citeai, iar apoi îl ștergea complet din memoria telefonului.

În larg, ambarcațiuni cu pânze înaintau încet pe crestele valurilor. Culpepper i-a transmis codificat că făcuse niște săpături cu scopul de a afla mai multe despre situația lor. A folosit emoticoane în locul anumitor cuvinte cheie, presupunând că astfel mesajele nu vor putea fi folosite drept probe în cazul în care guvernul ar fi reușit cumva să spargă aplicația respectivă.

Se pare că îi aprovizionează cineva :-(cu rahat.

Ben își șterse zeama de roșie de pe bărbie și înghiți ultimul dumicat din prima jumătate de chiflă. Un turnător? Asta voia să spună Culpepper? Ben își aduse aminte de necunoscutul cu helancă și nasul spart într-o pușcărie din Ucraina, din fața restaurantului Bali. Oare întâlnirea aceea avusese loc cu adevărat?

Sarah ieși pe terasă cu jumătate de grep în mână. Ben de-abia se sculase și ea dăduse deja o tură pe la piață.

— Feribotul pleacă la trei jumate, îi spuse el. Asta înseamnă că trebuie să ajungem acolo la trei fără un sfert.

Sarah îi întinse un șervet și se așeză și ea.

— M-am întâlnit cu Maggie la piață.

— Bateman?

— Da. Era cu un pictor. Adică nu erau *împreună,* ci doar stăteau de vorbă.

— Îhî, mormăi el, pregătindu-se să-și astupe urechile la restul poveștii.

— Mi-a zis că au loc și pentru noi în avion. Pleacă tot diseară.

Informația îi captă atenția.

— Ea ne-a invitat?

— Poate tu vrei să mergem cu feribotul. Dar știi bine cum e traficul duminică seara.

— Nu, nu, este foarte… și ai acceptat?

— Am zis că o să te întreb și că tu o să fii de acord.

Ben se lăsă pe spătarul fotoliului. Trebuia să-i scrie secretarei să le trimită o mașină la Aeroportul Teterboro. Tocmai își scotea telefonul când îi veni o altă idee.

David. Putea să discute cu David. Nu în amănunt, firește, ci doar să menționeze că are niște probleme… să stea de vorbă cu el așa, ca de la un mogul la altul. Îi putea recomanda David o strategie anume? Oare ar fi bine să angajeze preventiv o persoană pricepută la gestionarea crizelor? Să înceapă să caute un țap ispășitor? Și David avea relații strânse cu executivul. Dacă era adevărat că se schimbaseră ordinele Departamentului de Justiție, atunci David i-ar putea informa în prealabil asupra acestora.

Puse înapoi pe masă chifla mâncată doar pe jumătate, își șterse palmele de pantaloni și se ridică.

— Mă duc să mă plimb pe plajă. Vreau să-mi pun gândurile în ordine.

— Dacă mă aștepți un minut, vin și eu cu tine.

Vru să-i repete că avea nevoie de liniște ca să se gândească, dar se opri. După ce o dăduse în bară cu părinții logodnicului lui Jenny, trebuia să lase de la el și să se poarte frumos. Așa că se mulțumi doar să dea din cap și intră în casă să se încalțe.

•

Mașina i-a luat de acasă la nouă p.m. A fost scurt drumul până la aeroport, prin crepusculul aproape stins care acoperise insula. Gălbenușul portocaliu al soarelui se scufunda încet în norii ca niște bezele uriașe de pe linia orizontului. Pe bancheta din spate a mașinii, bucurându-se de răcoarea aerului condiționat, Ben recapitulă în gând ce anume îi va spune lui David, cum să deschidă subiectul – adică nu trebuia să înceapă cu: *Ne*

confruntăm cu o situație de criză, ci cu: *Ai auzit vreo veste de la Casa Albă care ar putea afecta piața de capital*? Ba nu, că așa ar suna prea conspirativ. Poate că ar fi mai simplu să spună: *Am auzit zvonuri că s-ar pregăti niște reglementări noi. Tu ce știi despre chestia asta*? *E adevărat sau nu*?

Începuse să transpire abundent, în pofida temperaturii de doar douăzeci de grade din interiorul mașinii. Alături de el, Sarah admira amurgul, cu umbra unui surâs pe buze. Ben o strânse ușor de mână și ea se uită la el. Surâsul i se transformă într-un zâmbet larg – *acesta era bărbatul ei.* Ben îi zâmbi și el. În clipa aceea ar fi ucis pentru un pahar cu gin tonic.

Tocmai ce ieșea din mașină când primi un telefon de la Culpepper. Era ora nouă și un sfert, iar seara era caldă și înmiresmată, cu toată ceața groasă care zăbovea pe marginile pistei.

— E sigur, îl anunță Culpepper pe Ben care își lua geanta de voiaj de la șofer.

— Ce?

— Punerea noastră sub acuzare. Așa mi-a șoptit o păsărică.

— Cum? Când?

— Mâine dimineață. O să vină o droaie de agenți federali cu mandate de percheziție. M-am certat ca la ușa cortului cu Leroy, dar mi-a zis că trebuie să fie de partea președintelui în chestiunea asta. Cică *Este necesar să transmitem un mesaj escrocilor de pe Wall Street* sau altă tâmpenie în același sens. Acum sunt la sediu, împreună cu o sută de oameni care să mă ajute să facem ordine.

— Ordine?

— Ce face Cookie Monster[32] cu prăjiturelele?

Pe Ben îl apucaseră frisoanele și tremura tot. Centrul gândirii sale creative era acum închis cu multe lacăte.

— Iisuse, Barney, nu mă mai lua pe ocolite!

— Nu pot să-ți spun la telefon. Este suficient să afli că ce i-a făcut Stalin Uniunii Sovietice se întâmplă acum cu datele noastre. Însă tu nu știi nimic. Pentru tine, asta nu-i decât o seară obișnuită de duminică.

— Și eu ce să…

---

32 Cookie Monster - personaj din seria Muppets, cunoscut pentru pofta lui teribilă pentru dulciuri (n. tr.).

— Nimic. Du-te acasă. Ia un Xanax. Dormi. Și de dimineață ai grijă să te îmbraci cu un costum confortabil și să-ți ungi încheieturile mâinilor. Te vor aresta la birou. Și pe Hoover, și pe Tabitha, și pe restul. Avocații noștri sunt pregătiți să vă scoată pe cauțiune, dar jegurile alea vă vor ține maximum de timp permis de lege.

— În închisoare?

— Nu. La magazinul „Best Buy”. Dar nu trebuie să-ți faci probleme. Știu un tip care-i expert în despăduchere.

Și închise. Ben rămase în mijlocul pistei, nepăsător la vântul cald, dar puternic și la privirea îngrijorată a lui Sarah. Totul i se părea diferit acum. Și ceața insidioasă. Și umbrele de sub avion. Ba chiar se aștepta să vadă trupe de șoc coborând pe funii dintr-un elicopter apărut pe cer de nicăieri.

Asta este, își spuse el. Inevitabilul. O *să fiu arestat, pus sub acuzare.*

— Dumnezeule, Ben! Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

În spatele lor, o echipă formată din doi bărbați tocmai termina de alimentat avionul cu carburant.

— Nu, spuse el, încercând să se adune. Nu, doar… n-am nimic. Niște vești proaste de la bursă. Atâta tot. Asia.

Cei doi bărbați scoaseră furtunul și îl îndepărtară de fuzelaj. Purtau haine de lucru portocalii și șepci din aceeași culoare. Chipurile le erau acoperite de umbrele înserării. Unul dintre ei se retrase câțiva pași de lângă conductă și scoase un pachet de țigări, își aprinse una, iar licărul portocaliu îi lumină efemer trăsăturile. Ben se uită pe furiș la el. *Să fie…*? își zise el, dar fața bărbatului reintră în umbră. Era atât de puternic acum instinctul care-i spunea luptă-sau-fugi că parcă simțea cum toate spaimele avute vreodată în viață îl încercuiau prin ceața tot mai densă. Inima îi bubuia în piept și, cu toată căldura de august, începuse să dârdâie.

După câteva momente realiză că Sarah îi spunea ceva.

— Ce? exclamă el.

— Te-am întrebat dacă e cazul să-mi fac griji.

— Nu, îi spuse. Nu. Doar că… știi cum e. De-abia aștept să plecăm în vacanță. Italia, Croația. Cred că o să fie… nu știu… poate că ar trebui să plecăm chiar în seara asta.

Sarah îl luă de braț.

— Ești nebun, îi spuse, strângându-l drăgăstos lângă ea.

Ben dădu din cap. Primul bărbat terminase de strâns furtunul și acum se urca la volanul camionului. Celălalt își aruncă pe jos țigara și o strivi sub talpă, apoi se îndreptă și el spre camion.

— N-aș vrea să zbor cu ăsta, spuse el.

Nu doar atât. Era ceva în felul în care o spusese. O intonație *aluzivă.* Ben se întoarse iute spre el.

— Ce-ai spus?

Dar bărbatul închisese ușa cabinei. Și camionul demară. Să fi fost o amenințare? Un avertisment? Sau îl apucase paranoia? Ben se uită lung după camionul care se întorcea în hangar. Ceața îl învălui repede și din el nu mai rămaseră vizibile decât luminile roșii ale stopurilor.

— Iubitule? îl chemă Sarah.

Ben expiră sonor, încercând să scape de senzația neplăcută care îl cuprinsese.

— Da.

Prea mari ca să ajungă la pușcărie. Asta spusese Barney. Nu era decât o stratagemă. Guvernul încerca să dea un exemplu, dar dacă se intra în fondul problemei – secretele pe care le cunoștea, implicațiile pentru piețele financiare – trebuia să admită că Barney avea dreptate. Că toată povestea se va aranja discret în schimbul câtorva milioane de dolari. Adevărul era că se pregătise pentru momentul acesta, își luase toate precauțiile. Ar fi fost un tâmpit colosal să nu o fi făcut. Iar despre Ben Kipling se puteau spune multe, însă nu și că ar fi fost tâmpit. Se protejase financiar, punându-și la loc sigur niște rezerve – nu tot ce deținea el, firește, ci doar câteva milioane. Avusese grijă să-și angajeze un avocat. Da, aceasta era cea mai rea situație posibilă, însă pentru această eventualitate avusese prudența să-și construiască o fortăreață.

Lasă-i să vină, își spuse el, capitulând în fața destinului. Apoi, respirând din nou normal, o strânse pe Sarah de mână și o conduse la avion.

18.

CUNNINGHAM

Nu era un secret pentru nimeni faptul că Bill Cunningham avea probleme cu respectarea autorității. Din anumite puncte de vedere, această atitudine era brandul lui: veșnicul răzvrătit care scoate flăcări pe nări. Și l-a transpus într-un contract de zece milioane de dolari pe an cu ALC. Însă la fel cum, pe măsură ce omul îmbătrânește, parcă nasul și urechile îi devin exagerat de pronunțate, tot așa se întâmplă și cu trăsăturile psihologice care îl definesc. Dacă trăim suficient de mult, cu toții ne transformăm în caricaturi ale celor care am fost în tinerețe. Și astfel, în anii din urmă, odată cu creșterea puterii sale, lui Bill i s-a dezvoltat și atitudinea care spunea *să te fut și pe tine, și calul pe care-l călărești.* Până acum a fost ca un împărat roman, cu apucături de vampir, care în adâncul sufletului crede că s-ar trage din zei.

În fond, chiar acesta este motivul pentru care și-a păstrat emisiunea, după toată aiureala aia de văicăreli ale șefilor legate de presupusa lui „ascultare a telefoanelor”. Deși, dacă ar fi sincer (dar sinceritatea nu îl caracterizează), ar trebui să admită că moartea lui David a contribuit esențial la menținerea lui pe post. Tragedia a creat un vid de putere într-un moment de criză, iar Bill a fost în stare să valorifice situația, asumându-și rolul de „conducător” – în realitate recurgând doar la metode de intimidare morală.

— Zici că ai să… spune el… vreau să văd dacă am înțeles bine, ai să mă pui pe liber într-un moment de război total.

— Nu începe cu chestiile astea, Bill, îi zise Don Liebling.

— Ba nu. Vreau să… trebuie să se consemneze ce-mi spui… pentru că, atunci când o să vă cer daune de un miliard de dolari, să pot să te citez corect în boxa martorilor, în vreme ce mă masturbez de bucurie.

Don se holbează la el.

— Dumnezeule mare! David e mort. Nevastă-sa e moartă. Fetița…

Se întrerupe o clipă, copleșit de imensitatea tragediei.

— Fetița lui la fel. Și tu te apuci… nici nu pot să spun cu voce tare.

— Exact, spune Bill. Tu nu. Însă eu pot. Asta-i meseria mea. Spun lucrurile cu voce tare. Pun întrebări pe care nimeni altcineva nu vrea să le pună – și ăsta-i motivul pentru care milioane de oameni urmăresc postul nostru. Și oamenii ăștia o să mute pe CNN dacă, atunci când vor deschide televizorul și vor dori să vadă comentariile și reportajele despre moartea propriului nostru șef, vor da cu ochii de un amator cu mutră de cretin și meșă strâmbă, care își citește părerile de pe un prompter. David și nevastă-sa și fata lor – pe care am ținut-o în brațele astea ale mele la afurisitul ăla de botez – zac toți undeva pe fundul Atlanticului, alături de Ben Kipling – despre care am auzit că era pe punctul de a fi pus sub acuzare – și toată lumea vorbește despre un *accident,* de parcă nimeni de pe pământul ăsta nu ar fi avut vreun motiv să le dorească moartea. Și atunci, spune-mi tu de ce omul ăsta mergea într-o limuzină blindată și geamurile de la biroul lui nu s-ar fi spart nici dacă ai fi tras în ele cu o blestemată de bazooka?

Don aruncă o privire la Franken, avocatul lui Bill, știind deja că în lupta dintre bunul-simț și marketingul de geniu, cel din urmă va câștiga întotdeauna. Franken zâmbește ușor.

Ți-am tras-o!

Și uite așa s-a întâmplat că Bill Cunningham s-a întors la post luni de dimineață, la trei ore după aflarea știrii despre prăbușirea avionului.

În fața camerelor, cu părul zburlit, doar în cămașă și cu cravata strâmbă, părea, din toate punctele de vedere, un om doborât de suferință. Însă, atunci când începu să vorbească, vocea îi era puternică și sigură.

— Vreau să fiu bine înțeles, spuse el. Compania aceasta – planeta aceasta – a pierdut un mare om. Un prieten și un conducător. Și nu m-aș afla acum în fața dumneavoastră dacă…

Se întrerupse, lăsând impresia că încearcă să-și stăpânească emoțiile.

— …încă aș mai prezenta buletinul meteo în Oklahoma, dacă David Bateman nu mi-ar fi văzut potențialul în vreme ce nimeni altcineva nu o făcuse. Împreună am clădit această televiziune. I-am fost cavaler de onoare atunci când s-a însurat cu Maggie. Sunt – *am fost* – nașul fetiței lui, Rachel. Și din cauza asta simt

că este *responsabilitatea* mea să mă asigur că *uciderea* lui va fi soluționată și că asasinul sau asasinii vor fi deferiți justiției.

Se aplecă și privi fix în obiectiv.

— Și da, am spus *ucidere.* Ce altceva ar putea fi? Doi dintre cei mai puternici bărbați dintr-un oraș plin cu oameni puternici se află la bordul unui avion care se topește pur și simplu în noapte deasupra Atlanticului, avion ieșit din revizie doar cu o zi în urmă, avion condus de piloți de elită, care nu au raportat turnului de control niciun fel de defecțiuni mecanice, dar care cumva au dispărut de pe radar la optsprezece minute după decolare. Uitați-vă bine la mine când vă spun asta: nu există nimeni pe fața pământului care să mă poată convinge că nu este vorba despre o crimă.

Ratingul din dimineața aceea a fost cel mai mare din istoria postului și nu s-a oprit acolo, ci a continuat să crească. Pe parcursul derulării evenimentelor, găsirea primei bucăți din epavă, primele cadavre aduse de apă la țărm – Emma Lightner descoperită marți de un bărbat care-și plimba câinele pe țărmul insulei Fishers; Sarah Kipling prinsă în plasa unor pescari de homari miercuri dimineață – Bill părea să-și depășească toate limitele, aidoma unui aruncător de baseball în a doua repriză dintr-un meci cu scorul mult prea strâns, care este și ultimul din campionat.

În ziua aceea Bill s-a folosit de descoperirea cadavrelor pentru a-și duce pe noi culmi teoria conspirației. Unde era Ben Kipling? Dar Dave Bateman? Cine avea de profitat de faptul că două dintre cadavrele încă dispărute erau ale bărbaților luați în vizor de niște forțe rămase deocamdată necunoscute? Dacă, așa cum se comunicase, Ben Kipling stătea în avion alături de soția lui, atunci de ce cadavrul acesteia a fost găsit și al lui nu?

Și unde se afla acest individ pe nume Scott Burroughs? De ce se încăpățâna și acum să se ascundă de opinia publică? Să fi avut vreun rol în această tragedie?

— Este evident că știe mai multe decât spune, conchise Bill în fața telespectatorilor de acasă.

Surse din rândul anchetei divulgaseră informații postului ALC încă de la bun început. Și astfel televiziunea aceasta a fost prima care să prezinte amplasarea călătorilor la bordul avioanelor. Tot ALC a difuzat, în regim de Breaking News, informația despre iminenta punere sub acuzare a lui Kipling.

Bill a fost cel care le-a spus telespectatorilor să-i că băiatul, JJ, dormea atunci când părinții lui ajunseseră la aeroport și că tatăl lui îl dusese în brațe la avion. Legătura lui de natură personală cu povestea aceasta, orele lungi petrecute la pupitrul de știri în cadrul emisiunilor maraton, atitudinea lui emoțională – pauzele dese făcute pentru a se reculege –, toate acestea au atras telespectatorii, care nu au mai schimbat canalul. Oare va face o cădere nervoasă? Ce ne va spune în continuare? Ore în șir Bill a jucat rolul unui martir – Jimmy Stewart în picioare în mijlocul Senatului, luptând pentru adevăr și refuzând să capituleze[33].

Dar, pe măsură ce treceau zilele, chiar și scurgerile de informații din cadrul anchetei au început să sune fals. Chiar să nu existe niciun indiciu despre locul unde se găsește epava avionului? Și, din moment ce și celelalte posturi aflaseră detalii despre cazul lui Kipling – *Times* publicase duminică un articol de șase mii de cuvinte, în care prezentase în detaliu metodele prin care compania lui spălase miliarde provenite din Coreea de Nord, Iran și Libia – Bill și-a pierdut treptat interesul pentru descoperirea aspectelor murdare ale afacerii. Așa a ajuns în situația de a-și prezenta doar propriile-i opinii, de a relua informații mai vechi – refăcând nervos și frustrat cronologia, zbierând la hărți.

Și atunci i-a venit o idee.

•

Bill se întâlnește cu Namor într-o speluncă de pe Orchard Street – fără firmă, clientelă dubioasă, băutură așijderea. A ales locul acesta rău famat pentru că-și imaginează că nu l-ar recunoaște niciunul dintre membrii elitei liberale și cu dispreț față de igiena personală care frecventau localul. Toți numai bărboși absolvenți de Sarah Lawrence[34], cu berea lor, produsă după metode tradiționale, care cred că orice persoană conservatoare și cu studii superioare este prieten cu babacul.

Pentru întâlnirea aceasta Bill și-a înlocuit celebrele-i bretele cu un tricou și o geacă din piele. Acum arată ca un fost președinte

---

33 Aluzie la filmul „Domnul Smith merge la Washington", realizat în 1939 de regizorul Frank Capra, cu James Stewart în rolul principal, film care are ca temă corupția politică din Statele Unite (n. tr.).

34 Sarah Lawrence College - facultate mică, de arte liberale, situată în Bronxville (n. tr.).

când încerca să se dea popular – Bill Clinton la un concert al trupei U2.

Barul – Balta! – este întunecat și dotat cu acvarii cu pești colorați, care îi dau aerul unui film SF de la începutul anilor nouăzeci.

Comandă un Budweiser (fără ironie), găsește o masă liberă în spatele unui acvariu cu apă de mare, se așază și stă cu ochii la ușă, în așteptarea tipului cu care trebuie să se întâlnească. Din spatele acelui acvariu mare are iluzia că se află sub apă și, văzută prin sticlă, încăperea seamănă cu o sală a oglinzilor dintr-un parc de distracții – așa cum ar arăta un bar de hipsteri după ce oceanul s-a ridicat și a acoperit pământul.

Nu-i decât ora nouă seara, iar localul este pe jumătate plin cu grupuri de prieteni și tineri aflați la prima întâlnire. Bill soarbe din regina berilor și aruncă o privire de profesionist la scena minusculă unde o fătucă își desfășoară programul artistic – blondă, țâțe decente, nițeluș cam dolofană. Numărul este ceva asiatic, cu un belciug atârnat de nas – *filipinez?* Își aduce aminte de ultima fată pe care a regulat-o – o stagiară de douăzeci și doi de ani de la Universitatea George Washington. A trântit-o pe birou și și-a gemut orgasmul în părul ei castaniu după șase minute absolut glorioase de opinteli, presărate cu *vezi să nu intre cineva*!

Apare și omul lui: trenci, o țigară neaprinsă îndesată după ureche. Privește în jur cu un aer indiferent, dă cu ochii de capul lui Bill, caraghios de mare văzut prin acvariu, și se apropie.

— Presupun că ai ales bomba asta ca să nu fii recunoscut, spune el, strecurându-se în separeu.

— Publicul nostru este format în mare parte din bărbați albi, de cincizeci și cinci de ani, care au nevoie de câte două linguri pline cu fibre ca să iasă afară cât de cât decent în fiecare dimineață. Cred că suntem în siguranță aici.

— Cu excepția faptului că ai avut proasta inspirație să vii cu mașina de serviciu. Adineauri am văzut-o cum te așteaptă afară. Atrage atenția.

— Căcat! exclamă Bill.

Își scoate imediat telefonul și-i spune șoferului să se *învârtă prin zonă.*

Bill l-a cunoscut pe Namor cu ocazia unei deplasări în Germania în timpul primului mandat al lui Bush al Doilea. I-l

prezentase președintele unui ONG local, adăugând că *îi va putea fi util.* Și imediat puștiul începuse să-i furnizeze informații extrem de valoroase. Așa că Bill a început să-l cultive: îl invita la masă, îi cumpăra bilete la teatru, chestii de astea; plus că avea grijă să fie disponibil ori de câte ori Namor avea chef de vorbă, ceea ce se întâmpla de obicei după ora unu și jumătate noaptea.

Își pune telefonul înapoi în buzunar și-l întreabă:

— Ce-ai aflat?

Namor se uită în jur încercând să-și dea seama dacă-i poate auzi cineva.

— Cu civilii n-am avut nicio problemă, spune el. Avem deja date despre tatăl însoțitoarei de zbor, despre mama pilotului și despre mătușa și unchiul băiatului lui Bateman.

— Eleanor și… cum îl cheamă?… Doug.

— Corect.

— Trebuie că i-a luat cu amețeală atunci când au aflat că au câștigat la loteria orfanilor, comentează Bill. Puștiul moștenește în jur de trei sute de milioane.

— Și-a pierdut părinții și sora, remarcă Namor.

— Uită-te la mine cum îi plâng de milă. *Aș vrea* și eu să fiu așa un orfan. Maică-mea folosea înălbitor pe post de mijloc contraceptiv.

— Mă rog. Am instalat dispozitive de ascultare la toate cele trei telefoane: mobilul ei, mobilul lui și fixul de acasă. Și putem să citim înaintea lor mesajele electronice pe care le primesc.

— Unde se duc toate informațiile astea?

— Ți-am făcut un cont fictiv. Când plecăm de aici am să-ți trimit un mesaj codificat cu adresa. Am intrat și în mesageria vocală a femeii, ca să ai ce asculta noaptea, când îți călărești perna.

— Crede-mă, omule, că am parte de atâta fofo – că, atunci când ajung noaptea acasă, singurul loc în care doresc să mi-o vâr e un pahar cu gheață.

— Să-mi aduci aminte să nu pun gura pe băutură când am să vin în vizită.

Bill își termină berea și face semn barmanului să-i mai trimită încă una.

— Și ce-ai aflat despre Zeul Neptun? întreabă el. Înotătorul ăla de cursă lungă?

Namor ia o gură de bere și apoi răspunde:

— Nimic?

— Cum adică *nimic?* Suntem în două mii cinșpe.

— Ce să zic? E un primitiv. N-are mobil, n-are e-mail, își plătește toate facturile prin poștă.

— Acum ai să-mi spui că e troțkist.

— Nimeni nu mai este troțkist în zilele astea. Nici măcar Troțki.

— Poate unde e mort de mai bine de cincizeci de ani.

O chelneriță îi aduce berea lui Bill. Namor îi face semn că mai vrea și el una.

— Măcar, continuă Bill, spune-mi unde-i acum fala asta a țării noastre – pe care planetă s-a ascuns.

Namor cade pe gânduri.

— De ce ai făcut o fixație pentru tipul ăsta? întreabă el.

— Ce vrei să zici?

— Zic că toată lumea îl consideră erou.

Bill se strâmbă de parcă i-ar veni să vomite la auzul cuvântului.

— Asta-i ca și cum ai spune că țara asta este măreață din cauza tuturor tâmpeniilor care se petrec în ea.

— Mda, dar…

— Cel mai sigur e vorba de un alcoolic ratat, care se bate pe burtă cu oameni cu adevărat realizați, o nulitate parazită.

— Nu pricep ce vrei…

— Este un impostor, asta spun. Un neică nimeni care a dat din mâini ca să ajungă și el în lumina reflectoarelor, făcând pe cavalerul providențial. În vreme ce eroii adevărați, oamenii de seamă ai țării ăsteia zac pe fundul căcatului ăla de ocean. Dacă pe unul ca ăsta îl numim noi „erou” în anul două mii cinșpe, atunci, amice, află de la mine că suntem fututi.

Namor se scobește în dinți. Lui, personal, i se rupe și de înotător, și de morții din ocean, numai că situația în care se află este destul de delicată, sunt o mulțime de legi pe care ar trebui să le încalce, așa că trebuie să fie sigur.

— L-a salvat pe puști, spune el.

— Ei și? Există și câini dresați să poarte butoiașe cu rom și să sape după turiștii îngropați de avalanșe, dar n-ai să mă vezi că-mi învăț copii să facă aport.

Namor se gândește la comparația aceasta. Apoi:

— În fine, ideea e că nu s-a dus acasă.

Bill își bulbucă ochii la el. Namor îi zâmbește fără să-și dezvelească dinții.

— Mi-am întins antenele. Poate o să dau de el.

— Dar deocamdată nu știi nimic. Asta-mi spui.

— Da. Deocamdată.

Lipsit brusc de interes pentru berea proaspătă, Bill începe să bâțâie din picior.

— Despre ce Dumnezeu vorbim noi aici? Despre un pervers alcoolic? Un agent sub acoperire al guvernului? Amantul vreuneia dintre cucoanele de la bord?

— Sau poate nu-i decât un tip obișnuit care a avut ghinionul să se urce în avionul ăla și a ajuns să-l salveze pe copil.

Bill se strâmbă iarăși.

— Asta-i aiureala cu eroul. Toată lumea nu vorbește decât despre tâmpenia asta. E pasiunea cretinilor pentru poveștile senzaționale. Doar n-ai de gând să-mi spui că păcăliciul ăsta a avut loc în avion doar pentru că ar fi un tip cumsecade. Acum trei săptămâni nici măcar eu n-am putut să zbor cu avionul ăla. Am fost nevoit să mă înghesui în feribot.

— Iar despre tine nimeni nu ar putea spune cu mâna pe inimă că ești un tip cumsecade.

— Du-te-n mă-ta! Eu sunt un american celebru. Cum de nu sunt mai important decât… decât cine? Decât un individ drăguț?

Chelnerița îi aduce lui Namor cea de-a doua bere. Bărbatul soarbe din ea.

— Uite care-i chestia, spune el. Nimeni nu poate rămâne ascuns toată viața. Mai devreme sau mai târziu, tipul ăsta o să se ducă la prăvălia din colț ca să-și cumpere un covrig și atunci cineva o să-i facă o poză cu telefonul. Sau o să sune pe cineva care are deja telefonul ascultat.

— S-ar putea să-l sune pe Franklin, de la NTSB.

— Ți-am mai zis. E complicată situația cu individul ăla.

— Să te fut! Ai zis că dacă sună pe cineva. Mi-ai zis să aleg un nume din cartea de telefoane.

— Uite ce e, aș putea să-i ascult telefonul personal, dar nu pe ăla prin satelit.

— Și e-mailul?

— Poate și e-mailul. Cu timpul. Însă trebuie să fim prudenți. De când cu Patriot Act, se monitorizează absolut tot.

— Tu singur ai zis că Patriot Act e varză. Fii bărbat, ce dracu'!

Namor oftează. A pus deja ochii pe o blondă, care trimite mesaje unui bărbat, în vreme ce prietenul ei e la zdup. De cum îi va afla numele, va putea să descarce selfie-uri nud în mai puțin de cinșpe minute.

— Din câte îmi aduc eu aminte, tu ai zis că trebuie să ne liniștim un timp, spune el. Nu asta mi-ai zis la telefon? Distrugeți toate probele. Așteptați semnalul meu.

Bill face un gest nepăsător din mână.

— Asta s-a întâmplat înainte ca ISIS să-mi omoare prietenul.

— ISIS sau altcineva.

Bill se ridică de pe scaun și se încheie la geacă.

— Uite ce e, spune el. Ecuația este foarte simplă. Secrete plus tehnologie egal zero secrete. Avem nevoie de un creier, de cineva cu acces la toate informațiile – guvernamentale, personale, meteo, criminaliste, pizda mă-sii, absolut toate – pe care tipul ăsta, cu creierul dezvoltat, să le folosească pentru a zugrăvi tabloul real, pentru a descoperi cine minte și cine spune adevărul.

— Și tipul ăsta ești tu.

— Răspuns corect, prietene, spune Bill, ieșind din bar și îndreptându-se către mașina de serviciu.

19.

SALA OGLINZILOR

În seara asta Scott e singur și se uită la televizor unde sunt prezentate imagini cu el. Este mai puțin un act de narcisism, cât un simptom al vertijului. Fața lui este pe ecran, ca într-o oglindă; fotografiile lui din copilărie – *de unde au făcut rost de ele*? – au fost dezgropate și puse în dezbatere publică (printre reclame de scutece pentru adulți și furgonete); acolo se spune povestea vieții lui, țesută doar din zvonuri, ca un „telefon fără fir” jucat de copii tembeli. Poveste care seamănă vag cu a lui, dar care n-are nicio legătură. Numele spitalului în care s-a născut este greșit; la fel și numele școlii primare; se spune că ar fi studiat pictura în Cleveland, în loc de Chicago. Toate datele astea eronate i-au dat senzația că vede umbra altcuiva urmărindu-l pe stradă. Și așa îi este destul de greu zilele astea fără să mai pună la socoteală și alter ego-ul lui de la televizor. Acest sine la persoana a treia a devenit acum subiect de bârfe și speculații. *Ce căuta în avionul ăla*? Săptămâna trecută era un om obișnuit, unul dintre numeroșii anonimi ai lumii. Astăzi este personaj de roman polițist. *Ultimul om care a văzut victimele în viață* sau *Salvatorul copilului.* Interpretează zilnic rolul acesta, scenă cu scenă – așezat pe canapele și scaune cu spetezele tari, răspunzând întrebărilor puse de agenții FBI ȘI NTSB, recapitulând iar și iar toate detaliile – ce-și mai amintește și ce nu. Și apoi vede titlurile mari din ziare, aude voci fără trup ieșind din aparatul de radio.

Erou. În ochii opiniei publice el este un erou. Însă nu se poate descurca deocamdată cu ideea asta. Nu acum, când are sentimentul că nu-și mai aparține. Ce aude și citește nu are nicio legătură cu ce este el cu adevărat – un nefericit cu ambiții modeste, care abia se mai ține pe linia de plutire, un fost alcoolic, care obișnuia să-și bea și mințile și care trăiește de pe o zi pe alta. Așa că își coboară privirea în pământ, evitând camerele de luat vederi.

Din când în când, este recunoscut în metrou sau atunci când merge pe stradă. Pentru oamenii aceștia el înseamnă mai mult decât o celebritate. *Hei, tu ești ăla care l-ai salvat pe băiat. Am auzit că te-ai bătut cu un rechin, frate. Pe bune*? Nu manifestă în fața lui respectul plebei în fața unui cap încoronat, ci îl tratează ca pe un băiat din vecini care a avut noroc. Pentru că, în fond, nu a făcut altceva decât să înoate. Este unul de-al lor, un om obișnuit care a făcut o faptă bună. Așa că, atunci când îl recunosc, oamenii se apropie de el zâmbind. Vor să-i strângă mâna, să-i facă o poză. A supraviețuit unui accident de avion și a salvat un copil. Vor să se molipsească și ei de la norocul lui și îl ating, așa cum atingi o monedă norocoasă sau un picior de iepuraș. Realizând imposibilul, el a dovedit că imposibilul este posibil. Și cine nu ar vrea să capete o fărâmă din bafta lui?

Scott surâde și încearcă să fie prietenos. Discuțiile cu oamenii de pe stradă sunt diferite de cele pe care va fi nevoit să le aibă cu presa. Aici este vorba despre un contact uman. Și, cu toată stângăcia și timiditatea lui, nu este niciodată nepoliticos. Înțelege că oamenii aceia își doresc ca el să fie deosebit. Este important pentru ei, pentru că avem nevoie de lucruri deosebite în viețile noastre. Vrem să credem că magia încă mai există. Așa că Scott strânge mâini și acceptă îmbrățișările femeilor. Îi roagă pe toți să nu îl fotografieze și cei mai mulți îi respectă cererea.

— Să rămână doar între noi, le spune el. Așa întâlnirea noastră are o semnificație mai mare.

Oamenilor le place ideea ca, într-o epocă a monopolului presei asupra existențelor noastre, ei să se poată bucura de această experiență unică. Însă nu toți gândesc astfel. Unii sunt tupeiști și îi fac poze ca și cum ăsta ar fi dreptul lor. Și alții se supără atunci când el refuză să facă o fotografie împreună cu ei. Lângă parcul din Washington Square, o femeie în vârstă îl face măgar, iar el dă din cap și îi spune că are dreptate. El este un măgar și speră ca ea să aibă o zi minunată.

— Du-te-n mă-ta! îi zice ea.

Odată ce semenii tăi decretează că ești erou, îți pierzi dreptul la intimitate. Devii un obiect, despuiat de o parte din trăsăturile tale omenești, de parcă ai fi câștigat la o loterie cosmică și apoi te-ai trezit că te-ai transformat într-o mică divinitate. *Sfântul Protector al Norocului.* Nu mai contează ce ți-ai dorit tu. Acum

important este doar rolul pe care îl joci în viețile altora. Ești ca un fluture rar privit în lumina soarelui.

După trei zile renunță să mai iasă din casă.

Locuiește în apartamentul de oaspeți de la etajul al doilea din vila Laylei. Este complet alb – pereți albi, podea albă, tavan alb, mobilă albă – și îi dă senzația că a murit și a ajuns într-un fel de anticameră a raiului. În fiecare dimineață se trezește într-un pat străin. Cafeaua este o marcă pe care nu o cunoaște. Își scoate prosoapele groase și pufoase de baie din sertare care se închid singure. În living este un bar plin cu scotch-uri scoțiene și băuturi incolore rusești. Din lemn de cireș, confecționat cândva pe la jumătatea secolului douăzeci, dulapul acela are un sistem complicat de deschidere. În prima noapte petrecută aici, Scott s-a uitat la el mult timp, așa cum un om cu o anumită stare de spirit s-ar uita la o vitrină cu arme. Atât de multe modalități de a-ți lua viața. După aceea a acoperit barul cu o pătură, a pus un scaun în fața lui și nu s-a mai uitat în direcția aia.

Soția lui Kipling și superba însoțitoare de zbor zac cu fața în sus pe o placă din oțel de la morgă. *Sarah,* așa o chema; iar topmodelul cu fustă scurtă era *Emma Lightner.* De câteva ori pe zi repetă numele, ca într-o meditație Zen. *David Bateman, Maggie Bateman, Rachel Bateman…*

Și-a imaginat că reușise să se împace cu toată povestea, cu întreaga ei semnificație. Dar l-a tulburat vestea descoperirii cadavrelor. Au murit. Toți. Știe că au murit. Și el a fost acolo, în ocean. S-a scufundat în apă sub valul acela colosal. S-ar putea să nu mai existe supraviețuitori. Însă știrile și imaginile – *primele cadavre recuperate în urma prăbușirii avionului lui Bateman* – au dat mai mare consistență tragediei, producându-i un șoc posttraumatic.

Mama încă mai este undeva acolo, în apele oceanului. La fel și tatăl și sora. Tot acolo sunt și piloții, Charlie Busch și James Melody. Și Kipling, trădătorul. Și garda de corp a soților Bateman, îngropat în adâncuri, legănându-se în întunericul etern.

Știe că ar trebui să se ducă acasă, să se întoarcă pe insulă, dar nu poate. Dintr-un motiv necunoscut nu se simte în stare să revină la viața pe care a trăit-o pe vremuri *(pe vremuri* însemnând în urmă cu doar câteva zile, de parcă timpul liniar ar mai însemna ceva pentru un om care a supraviețuit unei

asemenea catastrofe. În cazul lui nu există decât „înainte” și „după”.), nu se simte în stare să se apropie de portița de pe tăcuta alee acoperită cu nisip, să pășească peste vechile lui espadrile lăsate neglijent în fața ușii, una în spatele celeilalte – vârful pantofului din pânză neagră sprijinindu-se de călcâiul celui din față, exact așa cum îi descălțase. Nu se simte în stare să se întoarcă la laptele deja stricat din frigider și la ochii triști ai cățelușei lui. Aceea este casa *lui.* Bărbatul de la televizor îi poartă cămășile și privește îmbufnat din fotografii vechi – *am dinții chiar așa de strâmbi*? Nu se simte în stare să treacă prin furcile caudine ale camerelor de filmat, prin tirul interminabil de întrebări. Una e să stea de vorbă cu oamenii din metrou, dar să se adreseze maselor de telespectatori… știe că nu ar izbuti să facă așa ceva. Orice propoziție devine o sentință atunci când este rostită în fața mulțimii. Observațiile întâmplătoare intră în arhivele publice și pot fi repetate la nesfârșit, rafistolate și interpretate în varii moduri. Oricare ar fi motivul, nu se simte în stare să revină de unde a plecat, să se retragă în locul unde a trăit „înainte”. Așa că stă pe canapeaua de împrumut a prezentului și privește cu ochi pierduți pe fereastră la crengile copacilor și casele din piatră de pe Bank Street.

Oare unde-i băiatul acum? Undeva la țară, la o fermă? Își ia micul dejun la masa plină de codițe de căpșuni și pete uscate de lapte cu cereale? În fiecare noapte, înainte de culcare, Scott se gândește că îl va visa pe băiat în oceanul imens și întunecat. Se gândește că îi va auzi țipetele – venite de nicăieri și de peste tot – în timp ce el se va învârti prin valuri, căutându-l, dar nereușind să-l găsească. Însă visul acesta nu vine. Doar se prăbușește în neantul somnului. Acum, în timp ce soarbe din cafeaua rece, îi trece prin minte că poate acestea sunt visele băiatului. Proiecții ale anxietății sale, ca sunetele de înaltă frecvență ale unui fluier pentru câini, sunete pe care doar Scott le poate auzi.

Legătura aceasta dintre ei este reală sau implicită, rezultat al sentimentului de vină, o idee fixă cu care s-a procopsit așa cum te alegi cu un virus? Oare faptul de a fi salvat acest copil, de a-l fi purtat în spate în cele opt ore epuizante cât a înotat în apele oceanului, de a-l fi dus în brațe la spital – oare toate astea nu i-au creat noi conexiuni neuronale? De ce nu i se pare suficient că i-a salvat viața? Este acasă acum copilul acesta, căruia lumea îi spune JJ, dar care pentru Scott va rămâne întotdeauna *băiatul.*

Acum este în siguranță și în grija unei noi familii, în grija mătușii și a soțului ei cam… haide să fim cinstiți… cam *ipocrit.* La nici cinci ani a devenit multimilionar peste noapte. Scott i-a salvat viața, i-a oferit un viitor, șansa de a fi fericit. Nu-i suficient?

Sună la informații și cere numărul de telefon al mătușii din Westchester. Este nouă seara. Nu a ieșit din casă de două zile. Centralista îi face legătura și, ascultând țârâitul prelung al telefonului, se întreabă ce naiba are în cap.

Îi răspunde la al șaselea tril. Eleanor. Parcă îi și vede obrajii rumeni și ochii triști.

— Alo?

Vocea ei este prudentă, de parcă doar vești proaste se pot primi după lăsarea întunericului.

— Bună, Scott la telefon.

Însă ea a început deja să vorbească.

— Am dat o declarație. Vă rugăm, respectați-ne intimitatea.

— Nu, nu. Sunt Scott. Pictorul. Ne-am cunoscut la spital.

În partea cealaltă a firului se așterne tăcerea, ca și cum femeia încearcă să facă trecerea de la apelul pe care a crezut că l-a primit la ceea ce este de fapt – un dialog omenesc cu salvatorul nepotului ei. Vocea i se îndulcește.

— Îmi pare rău. Nu… pur și simplu nu vor să ne lase în pace. Și-i doar un copil mic, știi? Iar mama și tatăl lui sunt…

— Știu. De ce crezi că mă ascund?

— Mi-aș dori să ne putem ascunde și noi, spune ea. Adică, e și așa foarte greu să trecem prin toată povestea asta, fără…

— Sunt convins. Cum este…

Pauză. Scott are sentimentul că îi poate auzi gândurile – câtă încredere să aibă în el? Cât de mult să-i spună?

— JJ? Este… cum să zic… nu prea vorbește. Noi l-am dus la un psihiatru… adică, eu l-am dus… și doctorul mi-a zis doar – *ai răbdare.* Așa că nu-l presez.

— Asta e… nici nu-mi pot imagina cum este…

— Dar să știi că nu plânge. Nu pentru că… vreau să spun că nu are decât patru ani, cât de multe poate să înțeleagă? Dar mi-am închipuit că măcar o să plângă.

Scott se gândește. Ce e de spus la așa ceva?

— Probabil că procesează. Un eveniment atât de… traumatizant. Cred că e o reacție normală atunci când copiii trec prin așa ceva, nu? Învață cum este cu adevărat lumea. Probabil

că la asta se gândește el acum. Avionul se prăbușește și mor oameni și tu te pomenești în largul oceanului. Poate că își dă seama că viața nu este chiar așa cum și-o imaginase…

— Știu, spune ea.

O vreme nu mai vorbește niciunul. Tăcerea aceasta nu este nici apăsătoare, nici jenată. Este sunetul gândurilor lor.

— Nici Doug nu vorbește prea mult. Doar despre bani are mereu ceva de zis. Mai zilele trecute l-am surprins când descărca un program de contabilitate pe computer. Dar… emoțional? Cred că-i înspăimântat de întreaga situație.

— Nu i-a trecut?

— Ce să zic… nu prea este în largul lui în preajma străinilor. Și el a avut o copilărie nefericită.

— Când? Acum douăzeci și cinci de ani?

Aproape că îi simte zâmbetul.

— Nu fi rău.

Lui Scott îi place vocea ei, îi place ritmul în care vorbește Eleanor. Sugerează un anumit grad de intimitate, ca și cum ei doi s-ar cunoaște de foarte, foarte mult timp.

— Nu că eu aș fi îndreptățit să-mi dau cu părerea, îi spune el. Având în vedere trecutul meu cu femeile.

— Uite că n-am de gând să mușc din momeala asta, răspunde ea.

Îi mai povestește puțin despre rutina lor zilnică. Se trezește odată cu băiatul, în vreme ce Doug doarme în continuare – se pare că se culcă târziu. Lui JJ îi place să mănânce pâine prăjită la micul dejun și e în stare să dea gata dintr-o suflare o lădiță întreagă cu afine. Până la vremea somnului de după prânz, stau împreună și colorează, desenează, fac figurine din plastilină. După aceea, băiatul caută gândăcei prin curte – se pare că îi place mult această activitate. În zilele când se colectează gunoiul, stau amândoi pe verandă și fac cu mâna la camionagii.

— În esență, se comportă ca un copil absolut normal, spune ea.

— Crezi că înțelege ce s-a întâmplat?

O pauză lungă, apoi ea îl întreabă:

— Tu înțelegi?

•

Funeraliile se țin miercuri. Prima este Sarah Kipling, care va fi înmormântată în Cimitirul Mount Zion din Queens, situat în

apropierea unor coșuri industriale, ca și cum acolo ar fi fost o fabrică de produs alți oameni în locul celor îngropați. Un cordon de polițiști blochează carele de reportaj lângă capătul dinspre sud al zidului. Ziua este mohorâtă, aerul este fierbinte și umed. S-au anunțat furtuni pentru după-amiază și deja se poate simți electricitatea din atmosferă. Șirul de automobile negre se întinde până la autostrada spre Brooklyn – rude, prieteni, oameni politici. Aceasta este prima din seria de ceremonii funerare care ar trebui să urmeze în cazul în care vor fi descoperite toate cadavrele.

Elicopterele se rotesc pe deasupra. Scott sosește cu un taxi galben. S-a îmbrăcat cu un costum negru găsit în șifonierul din apartamentul de oaspeți al Laylei. Este cu un număr mai mare și mânecile sunt prea lungi. În schimb, în sertarul de la comodă a găsit o cămașă prea mică, prea strâmtă la guler. S-a bărbierit prost și s-a tăiat în două locuri. Vederea propriului sânge în oglinda de la baie și durerea pătrunzătoare l-au făcut să tresară, readucându-l la realitate.

Însă, dacă ar fi să mărturisească cinstit, ar trebui să spună că și în somn mai simte încă gustul sărat al apei pe cerul gurii.

De ce el trăiește, iar ceilalți au murit?

Scott îi cere taximetristului să nu oprească motorul și coboară în mulțime. O clipă se gândește că poate va fi și băiatul aici – a uitat să întrebe – dar apoi își revine: *Cine ar aduce un copil mic la înmormântarea unei persoane străine*?

Adevărul este că nici el nu știe de ce a venit. Doar nu-i rudă și nici prieten nu este.

Scott simte toți ochii ațintiți asupra lui. În jurul gropii sunt mai mult de douăzeci de persoane în negru. Vede cum îl măsoară din cap până în picioare. El este aidoma fulgerului care lovește de două ori în același loc. O anomalie. Din respect își coboară ochii în pământ.

Observă vreo zece bărbați în costume aflați la distanță protocolară de invitați. Unul este Gus Franklin. Recunoaște încă doi: agentul O'Brien de la FBI și celălalt este... agentul Cutărescu de la... de la Trezorerie? Îl văd și ei și îl salută cu semne discrete din cap.

În timpul cât vorbește rabinul, Scott urmărește norii negri care acoperă orizontul. Aceasta este planeta numită Pământ, din centrul Căii Lactee. Și se rotește, se rotește fără întrerupere. Tot

ce există în univers pare să se miște în cerc. Obiectele celeste se învârtesc pe orbită. Forțe fizice care umilesc orice efort al omului ori al animalului. Chiar și în termeni planetari, tot mici suntem – un om în ocean: un grăunte pe valuri. Ne încăpățânăm să credem că rațiunea noastră ne face mai mari decât suntem în realitate, capacitatea noastră de a înțelege infinitul corpurilor cerești ne face superiori. Însă adevărul este că această percepere a proporțiilor nu face decât să ne micșoreze pe noi și mai mult.

Se stârnește vântul. Scott încearcă să nu se gândească la celelalte trupuri nedescoperite încă – comandantul Melody, Ben Kipling, Maggie Bateman și fiica ei, Rachel. Și-i imaginează pe fundul oceanului, cuvinte dintr-o scrisoare pierdută în adâncul întunecat, legănându-se încet pe acordurile unei muzici neauzite decât de ei, în vreme ce crabii le mănâncă nasurile și degetele.

Înmormântarea se termină și un bărbat se apropie de Scott. Are alură de militar și chipul plăcut, cu pielea întinsă, ca și cum ar fi petrecut mulți ani sub soarele fierbinte al Arizonei.

— Scott? Numele meu este Michael Lightner. Fiica mea era…

— Știu, șoptește Scott. Mi-o aduc aminte.

Stau împreună printre pietrele funerare. Mai departe se vede cupola unui mausoleu, pe care se află statuia unui bărbat, surprins în timp ce pășește și sprijinindu-se în toiag, ca și cum ar dori să ne transmită că nici acum călătoria nu este încheiată. În spatele lui se întinde orașul, sclipind în lumina stinsă a acestui amurg mohorât. Dacă nu te uiți cu mare atenție, poți avea senzația că toate clădirile nu sunt decât un alt fel de pietre funerare, edificii impozante ridicate întru aducere aminte și regret.

— Am citit undeva că ești pictor, spune Michael.

Scoate un pachet de țigări din buzunarul de la cămașă și își alege una.

— Pictez, răspunde Scott. Dacă asta mă face pictor înseamnă că a avut dreptate cel care a scris articolul.

— Eu conduc avioane, continuă Michael. Și am crezut că asta mă face să fiu pilot.

Trage din țigară.

— Vreau să-ți mulțumesc pentru ce ai făcut.

— Pentru că trăiesc? nu înțelege Scott.

— Nu. Pentru băiat. Odată am aterizat forțat în Strâmtoarea Bering și am avut o plută pneumatică și am... am avut și provizii.

— Îl mai ții minte pe Jack LaLanne? îl întreabă Scott brusc. Când eram mic am fost la San Francisco și l-am văzut cum traversează înot canalul, trăgând o barcă după el. Mi s-a părut că-l văd pe Superman. Așa că m-am înscris în echipa de înot a școlii.

Michael cade pe gânduri. Ți-ar plăcea să fii ca el – echilibrat, sigur de sine, dar și practic cumva, ca și cum ar lua lucrurile în serios, dar nu prea mult.

— Au dat la televizor toate lansările de rachete, spune el. Neil Armstrong, John Glenn. Stăteam pe covorul din living și mă uitam și aproape că simțeam fierbințeala flăcărilor.

— Tu ai făcut-o vreodată?

— Nu. Am zburat mult timp pe avioane de vânătoare. După aia am pregătit piloții tineri. Nu m-am putut hotărî să zbor pe avioane comerciale.

— Ți-au spus ceva? îl întreabă Scott. Despre ce s-a întâmplat?

Michael se descheie la haină.

— Din punct de vedere mecanic totul părea în regulă. Pilotul nu a raportat nicio problemă la zborul de dimineață peste Atlantic. Iar cei de la mentenanță i-au făcut o revizie completă doar cu o săptămână în urmă. M-am uitat peste dosarul lui Melody, pilotul vostru. E imaculat, deși nu putem exclude o eroare de pilotaj. Nu s-au găsit încă înregistrările din carlingă, dar mi-au permis să mă uit peste rapoartele din turnul de control și acolo scrie că nu s-au recepționat SOS-uri și nici alte semnale de alertă.

— Era ceață.

Michael se încruntă.

— Asta-i o chestiune vizuală. Pot apărea turbulențe din cauza variațiilor de temperatură, dar în cazul unui asemenea avion, care se bazează doar pe instrumentele de zbor, ceața nu ar fi trebuit să pună probleme.

Scott se uită la un elicopter care apare dinspre nord și zboară de-a lungul râului. Însă este prea departe și nu i se aud elicele.

— Povestește-mi despre ea, îl roagă el.

— Despre Emma? Este... era... Știi, faci copii și îți zici *Eu te-am făcut, așa că suntem la fel,* dar nu-i adevărat. Tot ce se

întâmplă este că locuiești o vreme cu ei și poate reușești să-i ajuți să înțeleagă cum merg lucrurile.

Își aruncă țigara pe pământul umed și o strivește.

— Ai putea… începe el, ai putea să-mi spui ceva despre zbor, despre ea?

Cum au fost ultimele ei clipe, asta vrea să spună.

Scott se gândește la ce i-ar putea zice – că i-a adus un pahar cu apă? Că începuse meciul și că cei doi milionari discutau și că una dintre nevestele lor vorbea despre cumpărături?

— Și-a făcut treaba, spune el. Zborul a durat… cât?… optsprezece minute? Și am ajuns la avion chiar înainte să închidă ușa.

— Înțeleg, spune tatăl, lăsându-și capul în jos pentru a-și ascunde dezamăgirea.

Dacă ar afla ceva nou despre ea, o ultimă imagine, un ultim gest, așa ar putea s-o păstreze vie în minte.

— Era foarte drăguță, adaugă Scott.

Rămân încă o clipă împreună. Nu mai au ce să-și spună. Michael dă din cap și-i întinde mâna. Scott i-o strânge, în încercarea de a găsi cuvintele care l-ar putea ajuta pe bărbatul acesta să facă mai bine față durerii. Dar Michael, sesizând tulburarea lui, se întoarce și se îndepărtează.

Pe drumul înapoi la taxi, pe Scott îl abordează agenții. O'Brien este în frunte, iar Gus Franklin vine în urmă – cu mâna pe umărul lui, ca și cum ar vrea să-i spună: *Lasă-l în pace pe amărâtul ăsta.*

— Domnule Burroughs.

Scott se oprește cu mâna pe portiera mașinii.

— Nu vrem să vă deranjăm astăzi, spune Gus.

— Nu se cheamă *deranj,* îl contrazice O'Brien. Se cheamă că ne facem *meseria.*

Scott ridică din umeri. Știe că nu are cum să scape de ei.

— Intrați în taxi, le spune el. Nu vreau să vorbim în fața camerelor.

Taxiul este un automobil cu șapte locuri. Scott deschide ușa, se urcă și se așază pe bancheta din spate. Agenții se uită unul la altul, apoi se urcă și ei. Gus în față, iar O'Brien și Hex pe strapontinele din mijloc.

— Mulțumesc, spune Scott. Am reușit să mă descurc până acum fără să fiu filmat de camerele din elicoptere.

— Mda, am observat, mormăie O’Brien. Se vede treaba că nu vă prea dați în vânt după presă.

— După orice fel de presă, accentuează Hex.

— Cum merg căutările? îl întreabă Scott pe Gus.

Gus se întoarce spre taximetristul senegalez.

— Ne poți lăsa singuri un minut?

— E mașina mea.

Gus își scoate portofelul, îi dă individului douăzeci de dolari, vede că tipul nu se lasă convins și-i mai dă încă douăzeci. Senegalezul ia banii și coboară.

— Uraganul Margaret se deplasează spre nord dinspre Insulele Cayman, îi spune Gus. Am fost nevoiți să întrerupem căutările pentru moment.

Scott închide ochii. Maggie, Margaret.

— Mda, îi citește Gus gândurile. E ca o glumă proastă, dar să știți că fenomenele astea sunt botezate la începutul sezonului.

— Mi se pare că sunteți cam tulburat, observă O’Brien.

Scott se uită chiorâș la agent.

— O femeie a murit într-un accident de avion și acum vine un uragan care îi poartă numele, spune el. Nu știu cum ar trebui să par.

— Ce relație ați avut cu doamna Bateman? îl întreabă Hex.

— Voi toți aveți un stil de a vorbi cu dublu înțeles.

— Nu mai spuneți! face O’Brien pe miratul. Probabil asta ni se trage din convingerea adânc înrădăcinată că toată lumea minte.

— Dacă aș gândi și eu așa, aș renunța complet să mai stau de vorbă, spune Scott.

— De ce? În cazul ăsta ar fi și mai distractiv, zice O’Brien.

— Au murit oameni, se răstește Gus la el. Nu ne jucăm aici.

— Cu tot respectul, nu se lasă mai prejos O’Brien, *tu* te concentrezi pe cauzele accidentului. Noi ne axăm pe factorul uman.

— Dacă nu cumva, intervine Hex, sunt unul și același lucru.

Scott se sprijină de spătarul banchetei și închide ochii. Este epuizat și, oricum, agenții par a-l fi exclus din conversația lor. I-a mai trecut durerea din umăr, dar începe să-l încerce o migrenă, ecou al presiunii atmosferice ridicate de afară.

— Cred că a adormit, spune Hex, studiindu-l.

— Știi cine e în stare să doarmă în secția de poliție? îl întreabă O’Brien.

— Vinovatul, răspunde Hex.

— Ar trebui să vă faceți un post de radio, băieți, le spune Gus. Să prezentați știrile sportive. Și buletinul meteo de la ora opt.

O'Brien îl bate ușor pe umăr pe Scott.

— Ne gândim să facem rost de mandat ca să ne uităm la tablourile dumneavoastră.

Scott deschide ochii.

— Ei, ce fel de mandat ar fi ăla ca să vă uitați la niște lucrări de artă?

— O bucată de hârtie, semnată de un judecător, care ne permite să-ți confiscăm aiurelile, explică O'Brien, renunțând la pronumele de politețe.

— Mai bine treceți pe la mine joi seară, zice Scott. O să servesc grisine și vin în pahare din plastic. Ați fost vreodată la un vernisaj?

— Eu am fost la căcatu' ăla de Luvru, se enervează O'Brien.

— Se află cumva lângă Luvrul cel adevărat?

— Este ancheta mea, spune Gus. Nimeni nu confiscă nimic fără să vorbească mai întâi cu mine.

Scott se uită pe geam. Au plecat toți participanții la înmormântare. Mormântul este doar o groapă în pământ, care se umple cu apă, în vreme ce doi bărbați în salopete stau sub coroana unui ulm și fumează țigări Camel Light.

— După mintea dumneavoastră, ce fel de valoare practică ar putea avea tablourile mele? întreabă el.

Și nu glumește, chiar vrea să știe. Pentru că este un om care și-a petrecut (irosit?) douăzeci și cinci de ani întinzând culori pe pânze, ignorat de lume, luptându-se cu morile de vânt. Un om care s-a resemnat în fața zădărniciei și irelevanței eforturilor sale.

— Nu contează ce valoare au, spune O'Brien. Ci despre ce sunt.

— Sunt picturi despre dezastre, zice Hex. Știu asta de la agentul tău. Tablouri despre accidente de mașini și deraieri de trenuri.

— Care, continuă O'Brien, lăsând la o parte inepția cum că asemenea teme ar putea avea ceva de-a face cu arta, ne interesează la nivel strict procedural. Adică poate te-ai plictisit să cauți catastrofe pe care să le pictezi și te-ai hotărât să provoci una.

Scott îi privește cu interes. Ce minți fascinante au oamenii ăștia, capabili să creeze conspirații și trădări din nimic. Se uită la Gus, care se ciupește rușinat de vârful nasului.

— Cum ar fi o chestie ca asta? întreabă Scott. La modul concret? Aveți un pictor lefter, cu un câine cu trei picioare. Un om care-și trăiește viața alergând după himere pe care nici el nu le poate descrie. Un om a cărui poveste nu are verbe. Atunci cum se poate întâmpla ca un asemenea om să se... nici măcar nu știu care-i cuvântul potrivit... să se schimbe peste noapte?

— Se întâmplă mereu, îi explică O'Brien. Oameni mărunți stau închiși în încăperi mici și-și fac planuri mărețe. Încep să se gândească la tot felul de lucruri, se duc la expoziții de arme, caută îngrășăminte chimice online ca să facă bombe.

— Eu nu intru pe internet.

— Atunci la afurisita aia de bibliotecă publică. Ideea este că vor *să fie băgați în seamă.* Ideea este că vor să se răzbune.

— Pe cine? Pentru ce?

— Pe oricine. Pe toată lumea. Pe mamele lor, pe Dumnezeu. Pe puștiul care le-a tras-o în cur la ora de sport.

— Chiar la oră? se miră Scott. În fața tuturor?

— Acum tu glumești, dar eu sunt serios.

— Deloc. Mi se pare foarte interesant cum îți funcționează mintea, atâta tot. Așa cum am mai spus, viața mea de până acum însemna plimbări pe plajă și drumuri la cafenea, unde stăteam cu orele și priveam fix în fundul ceștii. Mă gândeam la imagini, la culori, la tehnici de pictură. Toată povestea asta este nouă pentru mine. Parcă m-aș uita la un serial polițist la televizor.

— De ce pictați ce pictați? îl întreabă încet Gus.

— Păi, începe Scott, nici eu nu prea știu. Obișnuiam să fac peisaje și apoi am început să pun tot felul de lucruri în ele. Presupun că încerc să înțeleg lumea. Vreau să spun că atunci când ești tânăr te aștepți să ai o viață bună. Că îți poți alege cum să trăiești. Dacă îți alegi un drum – și chiar dacă nu ți-l alegi... câți oameni cunoaște-ți care au ajuns la vârf dintr-un accident? Te apuci de ceva, de o activitate. Eu m-am apucat de băut.

— Mă adoarme povestea asta, îi atrage atenția O'Brien.

Dar Scott continuă pentru că l-a întrebat Gus și, dacă l-a întrebat, înseamnă că vrea să înțeleagă.

— Oamenii se scoală de dimineață și își spun că începe o zi ca oricare alta. Își fac planuri. Se deplasează în direcția aleasă. Numai că se întâmplă să nu fie o zi ca oricare alta. Este ziua în care deraiază trenul în care se află sau lovește o tornadă sau li se scufundă feribotul.

— Sau se prăbușește avionul.

— Da. Pentru mine așa ceva este deopotrivă eveniment real și metaforă. Sau, mai bine spus, *a fost* până acum zece zile. Pe vremea când zugrăvirea pe pânză a unui accident de avion era doar o modalitate inteligentă de a ascunde faptul că mi-am distrus viața.

— Deci chiar ai pictat un accident de avion, spune Hex.

— Trebuie neapărat să vedem tabloul ăsta, spune și O'Brien.

Pe geam Scott vede cum cei doi bărbați își aruncă chiștoacele în noroi și iau lopețile în mână. Se gândește la Sarah Kipling, pe care a cunoscut-o într-o zi însorită de august: o strângere firavă de mână, un zâmbet de complezență. De ce este ea în pământ și nu el? Se gândește la Maggie și la fetița ei de nouă ani. Amândouă se află undeva pe fundul oceanului și el este aici. Respiră, este viu și poartă o conversație despre artă – conversație care este, în realitate, despre moarte.

— Mergeți la mine acasă când vreți, le spune. Tablourile sunt acolo. Nu trebuie decât să aprindeți luminile.

•

Îi cere taximetristului să îl lase la Gara Penn, imaginându-și că, dintre toți reporterii prezenți la înmormântare, cineva precis l-a urmărit. Și nu s-a înșelat. Când intră în clădire, observă un SUV verde care oprește lângă bordură. Din mașină iese grăbit un bărbat în geacă de blugi. Scott se îndreaptă repede către metrou. Coboară scările până la linia numărul 3, care duce spre centru. Apoi face cale-ntoarsă și își croiește drum până pe peronul garniturii care merge la periferie. Și atunci îl vede pe urmăritorul lui în geacă de blugi ajungând la metroul către centru. Îl observă pe Scott în fața metroului și își ridică aparatul de fotografiat atârnat de gât, încercând să-i facă o poză. Scott se întoarce chiar lângă garnitura care îi ascunde chipul. Aude șuieratul și semnalul sonor al ușilor deschise și intră în vagon cu spatele. Se așază, acoperindu-și fața cu mâna. Când se închid ușile și pornește metroul, se uită printre degete și zărește geaca de blugi în capătul peronului de vizavi. Aparatul de fotografiat

este tot ridicat deasupra capului. Probabil că ziaristul îi imploră pe zeii presei să-i dea șansa unică de a surprinde chipul „eroului” ascuns.

Scott merge trei stații, apoi coboară și ia autobuzul spre centru. Acum se află într-o lume nouă, într-un oraș al conflictelor și al neîncrederii. Nu-i loc de teoretizări, nu-i loc de reflecții asupra naturii lucrurilor. Îndeletnicirea asta a murit și ea în apele turbulente ale Atlanticului. A fi artist înseamnă să trăiești în același timp și în lume, și în afara ei. Acolo unde inginerul vede formă și funcție, artistul descoperă tâlcuri. Pentru inginer, un prăjitor de pâine este un sistem de componente mecanice și electrice care prăjesc pâinea. Pentru artist, un prăjitor de pâine poate fi orice altceva. Un aparat care îți aduce confort, una dintre multele cutii mecanice dintr-o casă care creează efectul unui cămin. Antropomorfizat, el devine un om care mănâncă întruna. Îi deschizi gura și îi pui feliile de pâine înăuntru. Dar, vai, sărmanul Domn Prăjitor! Indiferent cât i-ai da să mănânce, nu se satură niciodată.

•

Fără să-și dezbrace costumul de împrumut și cu cravata strâmbă la gât, Scott mănâncă cereale în seara aceea. I se pare un gest lipsit de respect să-și scoată hainele. Moartea, devenită starea permanentă a celui din mormânt, ar trebui să fie mai mult decât o activitate efemeră pentru persoanele participante la ceremonie. Așa că stă la masă și mănâncă cereale îmbrăcat în negru, ca un cioclu care își ia micul dejun.

Se află în fața chiuvetei și își spală bolul și lingura când aude ușa de la intrare. Nu are nevoie să se întoarcă. Știe că este Layla, după sunetul tocurilor și mireasma de parfum.

— Ești îmbrăcat cuviincios? întreabă ea, intrând în bucătărie.

Scott pune vasul la scurs în rastel.

— Încerc să-mi dau seama de ce ai nevoie de tacâmuri pentru treizeci de persoane, spune el. Cowboy-ii străbăteau țara având la ei doar o farfurie, o furculiță și o lingură.

— Și tu zici că ești un cowboy?

El intră în living și se așază pe canapea. Ea ridică pătura de pe bar și își toarnă un pahar.

— Vrei să ții băutura la căldură sau…?

— Sunt alcoolic, îi răspunde el. Așa cred.

Layla soarbe din pahar.

— Așa crezi.

— E cea mai logică ipoteză, având în vedere faptul că dacă încep să beau nu mai pot să mă opresc.

— Tata e cel mai bogat alcoolic de pe planetă. În *Forbes* a apărut un articol în care scria că bea cam în valoare de trei sute de mii pe an. Și numai băuturi fine.

— Asta ar fi un epitaf bun.

Layla zâmbește, se așază și își aruncă pantofii din picioare. Apoi își îndoaie piciorul drept sub cel stâng.

— Ăla de pe tine e costumul lui Serge.

Scott duce mâna la cravată.

— Scuze.

— Nu-i nevoie, îi răspunde ea. Foarte bine ai făcut. A plecat în România. Parcă. În căutarea următoarei partide colosale de sex.

Scott se uită la ea cum își bea scotch-ul. Ploaia de afară se lovește de ferestre.

— Odată eram în deșertul Arizona și am mâncat o piersică, spune el. Mi s-a părut mai bună decât toate partidele de sex din viața mea.

— Ai grijă, îl avertizează ea. S-ar putea să mă gândesc că mă provoci.

După plecarea Laylei, Scott duce paharul ei în bucătărie. În el a mai rămas un deget din licoarea arămie și, înainte să-l verse în chiuvetă, îl ține în dreptul bărbiei și-i adulmecă aroma aspră, familiară. *Viețile pe care le trăim,* își spune el, *sunt pline cu închisori.* Clătește paharul și îl pune la uscat cu gura în jos.

Apoi intră în dormitor și se întinde pe pat, tot fără să-și scoată costumul. Încearcă să-și imagineze cum e să fii mort, însă nu poate. Așa că stinge lumina. Ploaia bate în geamuri. Se uită în tavan, urmărind umbrele dârelor de apă mișcându-se în sens invers, stropii de ploaie alunecând de jos în sus. Ramurile copacilor seamănă cu petele de cerneală din testele psihologice pe care ți se cere să le descifrezi. Albul apartamentului este o pânză goală, un spațiu care-și așteaptă locatarul să decidă cum vrea să trăiască.

Ce va mai picta de acum încolo? se întreabă el.

20.

INDICII

Exista un răspuns. Doar că nu îl aveau încă. Așa le-a spus Gus șefilor când au început să-l preseze. Trecuseră zece zile de la accident. Într-un hangar al unei baze navale din Long Island erau adunate toate resturile descoperite în ocean. O bucată de doi metri dintr-o aripă, o tavă, o parte dintr-o tetieră din piele. Tot acolo aveau să fie aduse și celelalte cadavre – presupunând că vor fi găsite lângă epavă și nu aruncate la țărm, așa cum se întâmplase cu Emma Lightner; și nici agățate în plasa vreunui pescar de homari, cum fusese cazul lui Sarah Kipling. Acestea fuseseră trimise la morgile din localitățile respective și au fost recuperate după câteva zile prin mandat federal. Jurisdicția este una dintre multele bătăi de cap cărora trebuie să le faci față atunci când anchetezi prăbușirea unui avion în apele de coastă.

În fiecare zi scafandrii își puneau costumele din cauciuc, piloții își alimentau elicopterele și căpitanii ambarcațiunilor își împărțeau zona de căutare. Apele adânci sunt întunecate. Curenții se schimbă în permanență. Ce nu plutește se scufundă. În fine, cu cât trecea mai mult timp, cu atât era mai puțin cert că vor mai găsi ce căutau. Atunci când nu mai putea să suporte tensiunea așteptării, Gus chema un elicopter care să-l ducă pe nava de comandă. Acolo stătea pe punte și ajuta la coordonarea căutărilor și se uita cum se rotesc pescărușii pe deasupra valurilor. Însă nu prea avea mare lucru de făcut. Era inginer, specialist în construcția avioanelor, care ar fi putut descoperi erorile oricărui sistem. Condiția era să aibă un sistem pe care să-l analizeze – din punctul de vedere al propulsiei, al hidraulicii, al aerodinamicii. Însă deocamdată nu găsise decât o parte dintr-o aripă.

Totuși, chiar și un fragment foarte mic de epavă are povestea lui. Analizând bucata aceea au aflat că avionul a lovit suprafața apei într-un unghi de nouăzeci de grade – plonjând exact ca o pasăre. Evident că acesta nu era un unghi normal de coborâre pentru un avion care ar trebui să zboare planat. Ceea ce sugera

o eroare de pilotaj, posibil chiar un gest intenționat – deși Gus a avut grijă să amintească tuturor că era foarte posibil ca aparatul de zbor să fi coborât într-un unghi mai firesc și să se fi lovit frontal de un val înalt, producând astfel efectul de prăbușire cu botul în jos. Cu alte cuvinte, *încă nu suntem siguri de nimic.*

Câteva zile mai târziu a fost observată o bucată din coadă în apele insulei Block. Cu această ocazie au putut să examineze o parte din sistemul hidraulic, care părea necompromis. În următoarea zi au fost descoperite două bagaje pe o plajă din Montauk – unul intact, celălalt doar o carcasă spartă și goală. Și tot așa, zi după zi, ca și cum ar fi căutat acul în carul cu fân. Vestea bună era că epava părea să se fi dezmembrat în apă, ieșind la suprafață pe bucăți. Numai că de patru zile nu au mai găsit nimic. Acum Gus este serios îngrijorat că nu vor mai da niciodată de fuzelaj și nici de ceilalți pasageri și membri ai echipajului.

În fiecare zi este supus presiunilor venite din partea superiorilor săi din Washington. Iar aceștia, la rândul lor, trebuie să facă față pretențiilor tot mai mari venite din partea procurorului general și a unui anume miliardar furios, care le cer să afle răspunsuri, să-i găsească pe cei dispăruți și să rezolve odată problema.

Există un răspuns. Doar că nu îl avem încă.

Joi, Gus stă la masa de ședințe, alături de douăzeci și cinci de birocrați, trecând în revistă evidențele, recapitulând lucrurile pe care le știu deja. Este clădirea federală de pe Broadway, mediu familiar pentru agentul O’Brien, de la FBI, agentul Hex, de la OFAC, și pentru alți șase agenți din subordinea lor. Pentru O’Brien accidentul acesta face parte dintr-o poveste mai întinsă – una despre amenințări teroriste și despre teroriști independenți care vizează interesele americane. Pentru Hex prăbușirea avionului este doar ultimul capitol al unui roman de război despre economia Statelor Unite și despre milionarii și miliardarii care investesc sume uriașe pentru încălcarea regulilor statului de drept. Gus este singurul care consideră accidentul un eveniment singular.

Acești *oameni din avionul* ***acela****.*

Lângă el, directorul executiv al firmei private de securitate care se ocupa cu asigurarea pazei pentru familia Bateman descrie modalitatea în care ei evaluează nivelurile de

amenințare. Cei șase oameni pe care i-a adus cu el îi întind diverse documente în timp ce vorbește.

— ...în contact permanent cu agenții de la Apărarea Națională, spune el acum. Prin urmare, dacă ar fi existat o amenințare, am fi luat cunoștință de ea în câteva minute.

Gus stă la masa de ședințe și își privește chipul reflectat în fereastră. Se imaginează scanând valurile de pe puntea unei șalupe a Pazei de Coastă. Sau analizând datele sonarului de pe coverta unei fregate.

— Eu însumi am supravegheat verificarea completă a tuturor informațiilor și activităților, continuă directorul, cu șase luni înainte de accident și pot afirma cu toată convingerea că nu ne-a scăpat nimic. Dacă îi viza cineva pe soții Bateman, a făcut-o cu cea mai mare discreție.

Gus îi mulțumește și îi dă cuvântul agentului Hex, care începe să recapituleze probele pe care le avea guvernul împotriva lui Ben Kipling și a firmei de investiții a acestuia. Mandatele, spune el, au fost aduse la cunoștința persoanelor puse sub acuzare a doua zi după producerea accidentului, exact așa cum fusese stabilit. Însă decesul lui Kipling le-a oferit partenerilor lui posibilitatea de a se spăla pe mâini de orice răspundere. Fără excepție, toți au declarat că orice afacere încheiată cu vreun stat terorist (dacă așa ceva exista) a fost ideea unui mort, legitimată apoi în registrele lor sub o altă formă. Cu alte cuvinte, au fost și ei trași pe sfoară. *Și eu sunt o victimă în cazul acesta,* au declarat ei.

Au fost blocate optsprezece dintre conturile firmei. În valoare totală de 6,1 miliarde de dolari. Anchetatorii au făcut legătura între bani și cinci țări: Libia, Iran, Coreea de Nord, Sudan și Siria. Din înregistrările convorbirilor telefonice ale lui Ben Kipling au aflat că Barney Culpepper l-a sunat cu cincizeci și unu de minute înainte de decolarea avionului. Culpepper a refuzat să spună despre ce au discutat, dar este evident că îl înștiințase pe Kipling despre iminenta punere sub acuzare.

Din punctul de vedere al agentului Hex și al superiorilor săi de la OFAC, accidentul a fost pus la cale de o națiune ostilă intereselor americane, cu scopul de a-i închide gura lui Kipling și de a împiedica buna desfășurare a anchetei. În acest context, apare întrebarea referitoare la momentul în care soții Kipling au fost invitați să călătorească împreună cu familia Bateman.

Directorul firmei de securitate verifică dosarul. Acolo există un comunicat al gărzii de corp, transmis în dimineața respectivă, la ora unsprezece și optsprezece minute, unde se relatează o discuție cu subiectul (David Bateman, nume de cod Condorul), în care Condorul a declarat că Ben și Sarah Kipling vor călători împreună cu ei.

— Scott, spune Gus neatent.

— Poftim? nu înțelege Hex.

— Pictorul, îi explică Gus. Parcă el ne-a spus că Maggie i-a invitat pe Sarah și pe soțul ei în dimineața aceea, când s-au întâlnit la piață. El deja primise invitația să zboare cu ei – trebuie să-mi verific notițele, dar mi se pare că asta s-a întâmplat puțin mai devreme, în aceeași dimineață de duminică, când s-a întâlnit întâmplător cu Maggie și copiii.

Gus se gândește la ultima discuție avută cu Scott – cea din taxiul oprit în fața cimitirului. Sperase să poată afla, minut cu minut, tot ce-și amintea pictorul despre seara aceea – îmbarcarea, decolarea avionului și tot ce s-a întâmplat în cele optsprezece minute cât a durat zborul. Însă conversația fusese deturnată de ceilalți doi agenți care umblau după cai verzi pe pereți.

În absența faptelor, își zice el, *ne inventăm singuri povești.*

Evident că asta fac presa și rețelele de socializare – CNN, Twitter, *Huffington Post*[35] – în ciclul lor neîntrerupt de speculații. Majoritatea posturilor respectabile nu se îndepărtează de la subiect, iar comentariile lor sunt bine documentate. Însă ceilalți (Bill Cunningham de la ALC fiind cel mai spurcat la gură) inventează povești, transformând întreaga tărășenie într-o telenovelă uriașă despre un pictor desfrânat și protectorii săi milionari.

Gus se gândește la băiatul care locuiește acum cu mătușa și unchiul lui pe valea râului Hudson. Acum două zile s-a dus să-i vadă. A fost primit în bucătărie și servit cu ceai de plante. Nu există niciodată un moment potrivit în care să interoghezi un copil mic, nu există nicio tehnică în acest sens. Amintirile, confuze chiar și în cazul adulților, sunt haotice (în cel mai bun caz) în mintea copiilor, mai cu seamă după un asemenea episod traumatizant.

---

35 Huffington Post - publicație Online de știri și blog de opinii (n. tr.).

Nu prea vorbește, i-a spus Eleanor când i-a adus ceaiul. *De când l-am adus acasă nu a vorbit prea mult. Doctorul zice că-i normal. Sau nu e normal, dar nici anormal nu e.*

Puștiul stătea pe jos și se juca cu un excavator din plastic. Gus l-a lăsat un timp să se obișnuiască cu prezența lui. După aceea s-a așezat și el pe podea.

JJ, i-a spus, *pe mine mă cheamă Gus. Ne-am cunoscut mai demult. La spital.*

Băiatul a ridicat ochii la el, îl privește printre gene, apoi s-a întors la jucăria lui.

Aș vrea să vorbim despre avionul ăla în care ai fost cu mami și tati.

Și cu Sori, a adăugat copilul.

Așa este. Și cu surioara ta.

Aici Gus a făcut o pauză, sperând că puștiul va mai spune ceva. Dar nu a fost cazul.

Îți mai aduci aminte de avionul ăla? l-a întrebat el în cele din urmă. *Știu că... Scott mi-a zis că dormeai atunci când a decolat.*

La auzul numelui lui Scott copilul a ridicat privirea, dar nu a spus nimic. Gus i-a făcut un semn încurajator din cap și a continuat:

Dar dacă... dacă îți aduci aminte că te-ai fi trezit înainte de...

Băiatul s-a uitat la Eleanor, care se așezase și ea pe podea, în spatele lui.

Poți să-i spui, scumpule. Orice îți aduci aminte.

Puștiul s-a gândit puțin, apoi a început să lovească într-un scaun cu excavatorul de jucărie.

Haaah!

JJ! l-a strigat Eleanor, încercând să-l calmeze.

Dar băiatul nu a băgat-o în seamă. S-a ridicat de jos și a început să alerge prin încăpere, lovind pereții și dulapurile cu excavatorul.

Gus a dat obosit din cap și s-a ridicat greoi în picioare, simțind cum îi trosnesc genunchii.

Nu-i nimic, a spus el. O *să-și aducă aminte dacă a văzut ceva. E mai bine să nu insistăm.*

În sala de ședințe se poartă acum o discuție logistică despre tehnicile pe care le-ar fi putut folosi gruparea de asasini (din Libia, Coreea de Nord etc.) ca să doboare avionul. Scenariul cel mai probabil este că ar fi fost plantată o bombă la bord, fie pe

aeroportul din Teterboro, fie chiar pe aeroportul de pe Martha’s Vineyard. Sunt scoase planurile avionului și se apucă toți să indice posibilele ascunzători. Exteriorul aparatului de zbor este scos din discuție datorită examinării vizuale amănunțite pe care o efectuase pilotul înainte de decolare.

Gus a stat de vorbă cu echipa de la sol care a alimentat aparatul pe pistă – indivizi din clasa muncitoare, cu accent de Massachusetts și care beau bere verde de ziua Sfântului Patrick și mănâncă hotdogi pe Patru Iulie. Nu există niciun indiciu cu privire la apariția vreunui terț care să se fi urcat la bord ca să-și instaleze dispozitivul explozibil.

O’Brien lansează (din nou) ideea că ar trebui să-l cerceteze mai bine pe Charlie Busch, inclus în echipaj în ultima clipă. Există zvonuri, neconfirmate, că ar fi avut o relație sentimentală cu însoțitoarea de zbor, Emma Lightner. Dar nu au nicio dovadă solidă în acest sens. Gus îi amintește că a fost făcută o verificare foarte atentă a trecutului lui Busch. Se născuse în Texas, se făcuse remarcat prin calitățile sale atletice, era nepotul unui senator și avea oarecare apucături de playboy – asta scria în dosarul lui. Nu era nimic în viața acestui om care să sugereze că ar fi provocat intenționat accidentul, indiferent ce spuneau antecedentele lui de amorez. Nici vorbă să corespundă profilului de terorist.

Cu o zi în urmă, Gus fusese chemat la Washington pentru o întrevedere cu senatorul Birch, unchiul lui Busch. Birch era un veteran al Senatului, cu nu mai puțin de șase mandate la activ. Avea păr des și alb și umeri lați de fost fundaș în echipa de fotbal a facultății. Într-un colț al biroului, șeful său de cabinet scria mesaje pe telefon, gata să intervină dacă discuția ar fi deviat prea mult de la subiect.

— Deci… care-i rezultatul? îl întrebă Birch.

— Este prea devreme să ne pronunțăm, domnule, răspunse Gus. Trebuie să găsim avionul, să analizăm sistemele, să recuperăm trupurile.

Birch își frecă gânditor bărbia.

— Ce porcărie! Bateman *și* Kipling. Biata de soră-mea!

— Așa este, domnule.

— Uite, continuă Birch. A fost un copil bun. Charlie. Puțintel cam zănatec în trecut, dar după aia i-a venit mintea la cap. Și s-

a hotărât să facă ceva cu viața lui. Ce părere au oamenii lui Jim Cooper de la Guliwing?

— Dosarul lui este bun. Nu formidabil, dar bun. Știm că a fost la Londra în seara de dinaintea accidentului și că a socializat cu câțiva dintre angajații GullWing. Emma Lightner era și ea acolo. Însă, din câte se pare, nu s-a întâmplat nimic deosebit. S-au dus la un bar. Emma a plecat mai devreme. Am mai aflat și că în seara aceea nepotul dumneavoastră a făcut schimb de curse cu Peter Gaston. El nu trebuia să se afle la bordul Zborului 613.

Birch clătină din cap.

— Ghinion.

Gus făcu un semn care voia să însemne: *Poate că a fost ghinion. Sau poate că nu.*

— În ziua următoare nepotul dumneavoastră a luat un charter înapoi la New York. Nu cunoaștem încă motivul. Gaston pretinde că ideea cu schimbul a fost a lui Charlie. Spunea că își dorea să se întoarcă la New York. Se pare că avea o fire mai impulsivă.

— Era tânăr.

Gus se gândi cum să răspundă.

— Posibil să fi avut și niște probleme de intimitate cu femeile.

Birch se strâmbă. Adică: *Nu-i adevărat.*

— Și ce o să faceți? Era un băiat frumos. Toată viața lui s-a descurcat apelând la zâmbetul lui fermecător. Dacă era copilul meu, aș fi dat milităria jos din pod și l-aș fi învățat ce înseamnă disciplina. Dar maică-sa a crezut că soarele răsare și apune din fundul lui. Am făcut și eu ce am putut, am dat niște telefoane, l-am înscris la cursurile de piloți, l-am ajutat să-și facă un rost.

Gus dădu din cap. Nu-l interesa atât de mult să afle ce fel de persoană era copilotul, cât să înțeleagă starea lui fizică și mintală în ziua tragicului eveniment. Avioanele nu se prăbușesc pentru că piloții lor au crescut fără tați alături. Biografia îți oferă doar contextul, însă nu îți spune ce vrei să afli. Adică, ce anume s-a întâmplat în cele optsprezece minute trecute din momentul în care roțile s-au ridicat de pe sol și cel în care s-a prăbușit în ocean? A fost cumva vorba despre o defecțiune tehnică?

Din punctul lui de vedere, tot restul poveștii era ceva cu care să-și ocupe timpul în așteptarea indiciului de care aveau nevoie.

Birch făcu un semn șefului de cabinet. Venise vremea să pună punct discuției. Se ridică și-i întinse mâna lui Gus.

— Vreau să mă informați dacă toată istoria asta ar aduce vreo atingere reputației lui Charlie. Nu vă cer să faceți nimic ilegal, doar să mă preveniți. Doresc s-o protejez pe sora mea cât de mult îmi stă în putere.

Se ridică și Gus și strânse mâna senatorului.

— Bineînțeles, domnule. Mulțumesc că m-ați primit.

Acum, în sala de conferințe de la etajul superior al clădirii turn, Gus își privește chipul reflectat în fereastră, fără să mai audă discuțiile oamenilor în costume din preajma lui. Și ei încearcă să-și ocupe timpul cu ceva. În momentul acesta ancheta seamănă cu un roman polițist cu paginile smulse. Trebuie să găsească avionul. Până atunci, totul se rezumă la presupuneri.

Hex îl lovește peste mână. Își dă seama că O'Brien vorbește cu el.

— Poftim?

— Am spus că am obținut mandatul, spune O'Brien.

— Pentru ce? nu pricepe Gus.

— Pentru tablouri. Le-am ridicat din atelierul lui Burroughs cam acum o oră.

Gus se freacă la ochi. A citit dosarul lui O'Brien și a aflat că tatăl agentului FBI a fost director de internat. Andover sau Blair Academy, nu mai ține minte care. Nu-i de mirare că fiul a devenit o mașinărie a cărui principală funcție este să aplice legea și pedeapsa – și este limpede că așa își vede O'Brien menirea în viață.

— Omul ăsta a salvat un copil, spune el.

— S-a aflat la locul potrivit și la momentul potrivit și vreau să știu de ce.

Gus încearcă să-și țină nervii în frâu.

— Fac munca asta de douăzeci de ani, spune el. Și niciodată n-am mai auzit pe cineva să spună că supraviețuitorul unui accident de avion s-a aflat la locul potrivit și la momentul potrivit.

O'Brien ridică din umeri.

— Ți-am dat șansa să vii tu cu ideea asta. Acum mă ocup eu.

— Adu-le la hangar, îi spune Gus.

Și continuă repede, nedându-i lui O'Brien timp să protesteze.

— Și ai dreptate. Ar fi bine să ne uităm la ele. Eu aș fi abordat altfel situația, dar acum e prea târziu. Așa că îți cer să le aduci

la hangar. Și după aia îți faci bagajele pentru că nu mai am nevoie de tine în echipa operativă.

— Cum?

— Te-am luat pentru că mi-a spus Colby că ești cel mai bun om al lui, dar nu am de gând să continuăm *astfel.* Este ancheta mea și eu hotărăsc cum tratăm supraviețuitorii *și* suspecții. Și cu asta basta. Ai confiscat operele de artă ale unui om care într-o bună zi ar putea să primească o medalie de onoare de la președinte. Ai hotărât de capul tău că ne ascunde ceva sau poate pur și simplu nu ești capabil să accepți că viața este plină de coincidențe și că nu tot ce *pare* a avea vreo semnificație o și *are* cu adevărat. Dar adevărul este că nu tu conduci operațiunea asta. Așa că ia-ți catrafusele pentru că te trimit înapoi la FBI.

Cu fălcile încleștate, O'Brien se holbează la el. Apoi se ridică încet în picioare.

— Mai vedem noi, spune și iese din încăpere.

21.

TABLOUL NUMĂRUL 3

Ești sub apă. Mai jos de tine nu este decât întuneric. Deasupra se vede lumina, un cenușiu care tinde treptat spre alb. Ți se pare că bezna este o țesătură cu cruci negre, care-ți acoperă câmpul vizual. Nu sunt prea clare la început aceste crestături de negreală, ca și cum acolo ar fi fost desenat ceva și apoi tăiat. Dar pe măsură ce ochii ți se obișnuiesc cu tabloul, îți dai seama că sunt pretutindeni – nu simplă tehnică de pictură, ci conținutul însuși.

În colțul din dreapta jos deslușești ceva lucios, un obiect negru care a prins o sclipire din lumina de la suprafață. Se disting literele *USS*[36], ultimul S scufundându-se sub marginea ramei. Și atunci ochii îți sunt atrași de altceva, tot din partea de jos a tabloului – vârful unui obiect triunghiular.

Și în clipa aceasta realizezi că acele cruci sunt de fapt cadavre.

36 În lb. engl., United States Ship (n. tr.).

22.

NOTA INTERNĂ

O sursă care a dorit să-și păstreze anonimatul ne-a transmis un document care demonstrează tensiunile existente în cadrul anchetei asupra prăbușirii avionului lui Bateman și pune întrebări cu privire la rolul jucat în tragedie de un pasager misterios.

(7 sept. 2015, 8:16 p.m.)

Bill Cunningham (Realizator TV): Bună seara, America! Sunt Bill Cunningham. Întrerupem programul nostru obișnuit cu o știre de ultimă oră. ALC a intrat în posesia unei note interne întocmite doar cu câteva ore în urmă de agentul special FBI Walter O'Brien și destinată anchetatorului principal din partea Consiliului Național pentru Siguranța Transporturilor, Gus Franklin. Documentul acesta face referire la ipotezele despre cauzele care au dus la producerea accidentului și pune întrebări despre prezența la bordul avionului a așa-zisului erou al tragediei, Scott Burroughs.

(ÎNREGISTRARE VIDEO)

Cunningham: După cum se poate observa, deși documentul începe pe un ton cordial, el se referă la existența neînțelegerilor în rândul anchetatorilor cu privire la maniera de investigare pe mai departe a cazului. În document se precizează că anchetatorii au în prezent în lucru patru teorii principale. Prima este eroarea mecanică. A doua este eroarea de pilotaj. A treia vizează un posibil ***sabotaj, probabil cu scopul de a împiedica ancheta guvernamentală în cazul lui Ben Kipling și a firmei sale de investiții. Ultima teorie se referă la – și citez: un atac terorist, avându-l drept țintă pe David Bateman, președinte al postului de știri ALC***.

Însă mai există și o a cincea ipoteză, menționată pentru prima dată în acest document, ipoteză ce ridică semne de întrebare cu privire la rolul jucat de Scott Burroughs în producerea accidentului. Această teorie a fost emisă de agentul O'Brien mai

devreme în aceeași zi, într-o discuție cu anchetatorul-șef, însă a fost respinsă categoric – citez din nou: ***și cu toate că știu că ai spus că nu te interesează această abordare, simt că, în lumina recentelor descoperiri, este de datoria mea să menționez aici o posibilă a cincea ipoteză, conform căreia pasagerul Scott Burroughs fie știe mai multe decât declară, fie are o parte de vină în evenimentele care au dus la prăbușirea avionului.***

Așteptați să auziți de ce, prieteni. Citez: ***Discuțiile cu negustorii locali și cu persoanele care locuiesc pe Martha's Vineyard sugerează faptul că Burroughs și doamna Bateman, soția lui David, erau foarte apropiați și păreau a avea o relație intimă – au fost văzuți îmbrățișându-se în public. De asemenea se cunoaște faptul că doamna Bateman l-a vizitat pe domnul Burroughs la atelierul lui și i-a văzut lucrările***.

Dragii mei, ca prieten apropiat al familiei Bateman, vă mărturisesc că nu am inima ușoară atunci când citesc aceste rânduri, dar nici nu sugerez că între cei doi ar fi fost vreo legătură amoroasă. Însă mă obsedează întrebarea de ce se afla domnul Burroughs la bordul acelui avion blestemat. Mă rog, se spune că erau prieteni, prieteni buni. Nu-i un lucru rău. Nu-i ceva de rușine. Însă următoarele cuvinte ale agentului O'Brien constituie, pentru mine, o adevărată bombă.

Și citez: ***Din discuțiile avute cu impresarul de la New York al domnului Burroughs se confirmă faptul că acesta a avut stabilite pentru săptămâna respectivă mai multe întâlniri cu patronii unor galerii. Însă, la o chestionare mai detaliată, a apărut un amănunt uluitor (din punctul meu de vedere). Acesta se referă la temele recentelor lucrări ale domnului Burroughs. Doamna Crenshaw a spus că sunt cu totul cincisprezece tablouri și că toate înfățișează câte un alt scenariu catastrofic, prezentat în detalii aproape fotografice. Multe dintre ele se axează asupra unor accidente de mari proporții, în care sunt implicate mijloace de transport. Acestea includ: (1) o deraiere de tren, (2) un ambuteiaj de pe o autostradă provocat de ceață și (3) prăbușirea unui avion mare de pasageri.***

O'Brien scrie în continuare: Ținând cont de aceste noi informații, nu am cum să nu insist asupra interogării acestui bărbat, care este oricum unicul nostru martor al evenimentelor care au dus la prăbușirea acestui avion, precum și a supraverificării atente a afirmației lui că s-ar fi lovit la cap și și-ar fi pierdut cunoștința atunci când aparatul de zbor a deviat de la curs și a intrat în picaj.

Doamnelor și domnilor, îmi este foarte greu să înțeleg motivul pentru care Gus Franklin, anchetatorul-șef al echipei, ar ezita fie și o singură secundă să asculte de sfatul unui foarte inteligent și experimentat agent al celei mai importante autorități cu atribuții în aplicarea legii din țara noastră. Oare Franklin să aibă propriul său plan? Oare agenția federală din care face parte să aibă alte intenții sau asupra ei să fie exercitate presiuni din partea acestei administrații liberale pentru îngroparea cât mai rapidă a cazului, ca nu cumva rezolvarea reală a acestuia să devină scopul bărbaților și femeilor națiunii noastre care, la fel ca temerarul nostru șef, David Bateman, nu mai pot suporta ascunderea mizeriei sub preș?

Pentru mai multe amănunte legate de acest subiect, dăm legătura reporterului ALC, Monica Fort.

23.

ALIAȚI

Când intră pe aleea din fața casei, Eleonor observă sub ulm o mașină pe care nu o recunoaște. Un SUV Porsche, cu un autocolant pe parbriz. PRESA. Așa că intră în panică, pentru că băiatul este înăuntru, împreună cu mama ei. Îl lasă baltă pe Doug și se repede spre casă, strigând încă înainte de a ajunge la ușă:

— Mamă?

Se uită în living, vede că nu e nimeni acolo și începe să verifice camerele pe rând.

— Mamă?

— În bucătărie, scumpo, îi răspunde mama.

Eleanor își aruncă poșeta pe un scaun și face cale întoarsă pe hol. Deja are de gând să facă un scandal monstru celor două persoane pe care le va găsi acolo: mama ei și posesorul Porsche-ului.

— Ești un drăguț, o aude spunând pe mama ei.

Eleanor năvălește în bucătărie. La masă stă un bărbat în costum și cu bretele roșii.

— Mamă! răcnește Eleanor.

Bărbatul a auzit ușa și s-a întors deja spre ea.

— Eleanor, spune el.

Se oprește brusc, pentru că l-a recunoscut pe Bill Cunningham, realizatorul TV. L-a mai întâlnit și în trecut, la petrecerile organizate de David și Maggie, însă pentru ea omul acesta reprezintă mai cu seamă capul acela încruntat care umple ecranul televizorului și vorbește despre falimentul moral al minților liberale. El deschide larg brațele, într-un gest aristocrat, ca și cum s-ar aștepta ca ea să dea fuga la pieptul lui.

— Câte avem de îndurat, spune el. Câte cruzimi, câte decepții. Dacă ai ști la câte înmormântări am fost în ultimii zece ani…

— Unde e JJ? întreabă Eleanor, privind în jur.

Mama își mai toarnă niște ceai.

— Sus, răspunde ea. În camera lui.

— Singur?

— Are patru ani, o informează mama. Dacă îi trebuie ceva poate să strige.

Eleanor face stânga împrejur și iese în hol. Apare și Doug, cu o expresie nedumerită pe chip.

— Cine e? o întreabă el.

Ea nu-i răspunde și urcă treptele câte două odată. Băiatul este în camera lui. Se joacă cu doi dinozauri din plastic. Eleanor se oprește în prag cât să respire adânc și să-și agațe un surâs strâmb pe buze.

— Ne-am întors, ne-am întors, îl anunță ea plină de vervă.

Puștiul ridică ochii. Îi zâmbește și el. Ea se așază în genunchi alături de el.

— Îmi pare rău că a durat atât, spune. Era aglomerat pe autostradă și lui Doug i s-a făcut foame.

Băiatul arată spre gura lui.

— Și ție ți-e foame? îl întreabă Eleanor.

JJ dă din cap. Ea se gândește ce ar însemna să-l ducă în bucătărie. Și tocmai vrea să-i spună să aștepte aici, când se răzgândește. *I-e foame,* își zice ea și imediat înțelege puterea băiatului din brațele ei. Forța pe care el i-o va transmite ei, tocmai ei, care toată viața a fost o ființă umilă, dornică să facă pe placul celor din jur.

— Bine, haide.

Întinde mâinile spre el. Băiatul o ia de după gât și ea îl ridică în brațe. Coboară atentă scara, în vreme ce micuțul se joacă cu părul ei.

— În bucătărie este un bărbat, îi spune ea. Nu trebuie să stai de vorbă cu el dacă nu vrei.

Bill este tot în locul unde l-a lăsat. Doug cotrobăie prin frigider.

— N-am decât o sticlă de bere belgiană, spune el. Și un fel de bere făcută acasă de niște prieteni ai mei din Brooklyn.

— Surprinde-mă, îi zice Bill.

Se întoarce și dă cu ochii de Eleanor și JJ.

— Iată-l! exclamă el. Micul prinț.

Doug scoate două sticle de bere de casa și vine la masă.

— E lager, spune el, întinzându-i lui Bill o sticlă. Adică nu-i prea acidulată.

— Nu contează, spune Bill deloc interesat și așază sticla pe masă fără să se uite la ea.

Îi zâmbește băiatului.

— Îl mai ții minte pe nenea Bill, nu?

Eleanor îl mută pe JJ pe șoldul drept, îndepărtându-l de bărbat.

— De asta ați venit? Să vedeți ce mai face?

— Dar din care alt motiv? Îmi pare rău că nu am putut ajunge mai devreme. Este îngrozitor când devii sclavul știrilor. Însă trebuia să spună cineva adevărul.

Asta faci? îl întreabă Eleanor în gând. *Și eu care credeam că ești doar un crainic.*

— Ce s-a mai aflat? se bagă Doug în vorbă, între două guri de bere. Noi… știți… noi încercăm să ne concentrăm doar asupra copilului și nu…

Și adaugă grăbit, speriat să nu-l fi supărat pe celebrul oaspete cu întrebarea lui:

— Vreau să zic… adică, înțelegi tu… să urmărești știrile nu-i tot una cu…

— Firește, spune Bill. Ce să zic, încă se mai caută restul avionului.

Eleanor clatină din cap. *Au înnebunit de tot ăștia doi*?

— Nu discutați despre asta în fața lui JJ.

Doug încleștează maxilarele. Niciodată nu i-a plăcut să i se facă observație. Cu atât mai puțin să fie o femeie cea care îl dojenește. Cu atât mai puțin în fața altor bărbați. Eleanor îi observă expresia și o trece pe lista ofenselor de azi. Așază băiatul pe un scaun și se duce la frigider.

— Are dreptate, spune Bill. Femeile se pricep mai bine decât bărbații la genul ăsta de lucruri. Ele sunt mai simțitoare. Noi avem tendința să ne concentrăm asupra faptelor. Să aflăm cum putem fi de folos.

Eleanor încearcă să nu-i asculte elucubrațiile și e atentă la masa pe care o pregătește nepotului. Băiatul este mofturos la mâncare, însă nu sclifosit, ci doar selectiv. Îi place brânza de vaci, dar nu și brânza topită. Mănâncă hotdogi, dar nu mănâncă salam. Este doar o chestiune de preferințe.

Între timp, Bill a ajuns la concluzia că sarcina lui este să-l facă să zâmbească.

— Așa-i că-l ții minte pe nenea Bill? repetă el. Am fost de față când te-au botezat.

Eleanor îi aduce băiatului un pahar cu apă. JJ bea.

— Și când au botezat-o pe surioara ta, continuă Bill. Și acolo am fost. Era… era o fetiță așa de frumoasă.

Eleanor îi aruncă o privire aspră. *Ai grijă ce spui.* El dă din cap și schimbă subiectul fără să ezite, încercând să-i demonstreze că este un bun ascultător, un bun coechipier. Și că este alături de ea în povestea asta.

— Știu că, din păcate, n-am venit să te văd prea des în ultima vreme. Am avut mult de lucru, plus că… în fine… tăticul tău și cu mine nu eram de acord în multe privințe. Poate *prea* multe. Dar să știi că am ținut unul la celălalt. Mai ales eu am ținut la el. Mă rog, așa se poartă adulții. Ai să vezi și tu cum e atunci când ai să crești mare. De fapt, sper să nu ai ocazia, deși nu cred că se poate. Munca prea multă ne afectează relațiile personale.

— Domnule Cunningham, îl întrerupe Eleanor. Foarte drăguț din partea dumneavoastră că ați venit, dar… după masă trebuie să facem nani.

— Ba nu trebuie, intervine mama ei. A făcut nani de dimineață.

Eleanor îi aruncă o căutătură cruntă. Și ea, Bridget Greenway, e dornică să facă pe plac persoanelor din jur. Mai ales dacă persoanele respective sunt bărbați. Este un autentic preș pe care oricine își poate șterge picioarele. Tatăl lui Eleanor și al lui Maggie a părăsit-o atunci când Eleanor a plecat la facultate. A divorțat de ea și s-a mutat în Florida. Nu-i mai putea suporta zâmbetele, zâmbetele alea umile și slugarnice. Astăzi tatăl lor locuiește în Miami și are relații pasagere cu femei divorțate, deprimate și cu țâțe false. A anunțat că va veni în vizită săptămâna viitoare, după plecarea lui Bridget.

Bill sesizează tensiunea dintre mamă și fiică. Se uită la Doug, care ridică berea pe jumătate băută ca și cum ar avea de gând să toasteze.

— Bună, nu? zice el, indiferent la ce se petrece în jur.

— Ce anume? spune Bill, care și-a dat seama că Doug e un fel de hipster cretin.

— Berea.

Bill îl ignoră și întinde mâna ca să ciufulească părul băiatului. În urmă cu patru ore se afla în biroul lui Don Liebling, înfruntându-i pe Gus Franklin, de la NTSB, și pe reprezentanții

Departamentului de Justiție. Aceștia voiau să știe de unde obținuse el nota cu caracter intern scrisă de O'Brien.

Cred și eu că vreți să știți, le spuse el, cu degetele mari vârâte pe după bretele.

Don Liebling își îndreptă cravata și îi anunță pe membrii trupei de șoc a guvernului că sursele lor erau confidențiale.

Nu ține, observă avocatul de la Justiție.

Tipul negru, Franklin, avea o teorie proprie.

V-a dat-o O'Brien? *Din cauza celor întâmplate*?

Bill ridică din umeri.

Doar n-a picat din cer, spuse el. *Asta-i cert. Am mai fost și în alte dați în instanță ca să-mi apăr sursele și sunt bucuros să o fac din nou. Am auzit că acum statul îți plătește timpul de parcare.*

După plecarea agenților furioși, Liebling închise ușa și se sprijini cu spatele de ea.

Acum spune-mi! îi ceru el.

Bill se crăcănă și mai tare pe canapea. Fără să-și cunoască tatăl, fusese crescut de o femeie slabă, care manifesta o preferință bolnăvicioasă pentru militarii de doi bani. Noaptea îl încuia pe Bill în camera lui și pleca să-și facă de cap în oraș. Și uită-te acum la el – a ajuns multimilionar și are puterea de a spune unei jumătăți din planetă ce anume să gândească și când să o facă. Al dracului să fie el dacă o să-l facă să tremure în izmene vreun avocat cu pedigree. Nici vorbă să apeleze la Namor. Chestia asta avea legătură cu David. Mentorul lui. Prietenul lui. Da, sigur, poate că nu a mai fost totul chiar atât de roz între ei spre sfârșit, dar omul ăla era ca fratele lui și are de gând să afle tot adevărul, indiferent de prețul pe care va trebui să-l plătească.

E așa cum a zis copoiu' ăla, îi spuse el lui Don. *Tipu' de la FBI a fost. L-au dat afară din echipa operativă și era cu nervu' nervos.*

Liebling se holbă la el. Parcă i se vedeau rotițele învârtindu-i-se în minte.

Dacă am să aflu... începu el.

Ia mai lasă-mă-n pace! exclamă Bill, ridicându-se de pe canapea.

Se îndreptă cu pași apăsați spre ușă, până când ajunse față în față cu avocatul.

Uită că ești într-un birou, îi transmise el, folosind limbajul trupului. *Uită de ierarhie și de regulile comportamentului social. Acum te afli în fața unui războinic. În fața masculului alfa, care-i gata să te muște de beregată. Așa că ori lași coarnele alea în jos, ori te dai în pizda mă-tii la o parte din drumul meu.*

Atât de mult se apropiase de Liebling, că îi putea simți mirosul de salam cu usturoi al respirației. Îl văzu cum bate speriat din pleoape, luat prin surprindere de confruntarea aceasta murdară dintre generații și mentalități. Timp de o jumătate de minut Bill îl străpunse cu ura din ochi.

Acum, în bucătăria lui Eleanor, se ridică de pe scaun, hotărât să pozeze drept om mânat de simțăminte nobile.

— Este doar o vizită de curtoazie, spune el. Treceți prin momente dificile și… mă rog… sunteți ca și familia mea… sunteți rudele lui David, iar asta ne face să fim… așa că vreau să știți că voi avea eu grijă de voi. Unchiul Bill are grijă… și vă protejează.

— Mulțumim, spune Eleanor. Dar cred că o să ne descurcăm și singuri.

El zâmbește mărinimos.

— Cred și eu. Cu atâția bani.

Însă se simte o nuanță tăioasă în vocea lui, ce-i contrazice expresia de compasiune întipărită pe față.

— Ne gândim să ne mutăm în casa de la oraș, spune Doug.

— Doug! se răstește Eleanor la el.

— Ce-am zis? Ne gândim, nu?

— Este o locuință minunată, comentează Bill, agățându-și din nou degetele mari de bretele. Cu multe amintiri.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, spune cu răceală Eleanor, dar trebuie să-i dau de mâncare lui JJ.

— Firește, răspunde Bill. Acum tu ești… vreau să spun că un băiețel de vârsta lui are nevoie de afecțiune maternă, mai ales după… așa că să nu crezi că trebuie să…

Eleanor se întoarce cu spatele la el, resigilează punga cu friptura de curcan și o pune în frigider. Îl aude pe Bill ridicându-se de pe scaun. Nu este obișnuit să fie concediat.

— Păi, spune el. Cred că ar fi mai bine să plec.

Se ridică și Doug.

— Te conduc.

— Mulțumesc, nu-i nevoie… găsesc și singur ușa.

Eleanor îi aduce lui JJ farfuria cu mâncare.

— Poftim, îi spune ea. Să-mi spui dacă mai vrei murături.

În spatele ei, Bill pornește către ușa bucătăriei. Se oprește la mijlocul drumului.

— Ați mai vorbit cu Scott? o întreabă el.

La auzul acestui nume, băiatul își ridică ochii din farfurie. Eleanor îi urmărește privirea până la Bill.

— De ce?

— Fără motiv. Numai că dacă nu vă uitați la știri înseamnă că nu ați auzit despre nelămuririle apărute.

— Ce nelămuriri? vrea să știe Doug.

Bill oftează, ca și cum i-ar fi greu să vorbească despre asta.

— Știți… oamenii au început să-și pună întrebări. El a fost ultimul care s-a urcat în avion și… chiar, care era relația lui cu sora ta? Mai mult încă, ați auzit de tablourile lui?

— Nu trebuie să discutăm acum, spune Eleanor.

— Ba trebuie, o contrazice Doug. Eu vreau să aflu. Ne sună, așa să știi. La miezul nopții.

Și-i aruncă o privire ofuscată soției sale.

— Crezi că habar n-am, dar uite că știu.

— Doug, spune Eleanor. Asta nu-i treaba lui.

Bill își vâră degetele după bretele și își mușcă buza de jos.

— Deci stați de vorbă, spune el. Asta este… vreau să spun că trebuie să ai grijă. El e… uite care-i treaba, deocamdată sunt doar niște întrebări fără răspuns și asta este America. Mă voi lupta până la ultima suflare pentru ca administrația asta să nu ne răpească dreptul la un proces echitabil. Însă este prea devreme să ne pronunțăm, iar aceste nelămuriri sunt justificate. Și eu… îmi fac probleme… ați trecut deja prin atât de multe. Și cine știe ce-o să se mai întâmple în continuare? Așa că vă întreb: chiar aveți nevoie de el?

— Asta am zis și eu, spune Doug. Adică da, bine, îi suntem recunoscători. Pentru că l-a salvat pe JJ.

Bill se strâmbă.

— Normal că îi sunteți recunoscători dacă… vreau să spun că nimeni nu știe cu adevărat cât de mult a înotat în noaptea aia. Avea și brațul paradit și pe cel mic în spate.

— Încetează, se răstește Eleanor.

— Vrei să zici, spune Doug, prinzând din zbor ideea că eroul poate nu-i tocmai erou. Stai puțin. Vrei să zici…?

Bill ridică din umeri și se uită cu blândețe la Eleanor.

— Haide, Doug, spune el. Eleanor are dreptate. Nu este…

Se apleacă spre dreapta, încercând să-l vadă pe JJ pe după trupul femeii așezate în fața lui. Închipuindu-și că e nostim, se tot apleacă până când băiatul se uită la el. Acum Bill zâmbește.

— Să fii cuminte! îi spune. Vorbim curând. Dacă ai nevoie de ceva, spune-i mătu… lui Eleanor să mă sune. Poate o să mergem la meci, să-i vedem pe băieții de la Mets jucând. Îți place baseballul?

Puștiul ridică din umeri.

— Atunci o să mergem să-i vedem pe Yankees. Am o lojă VIP la stadion.

— O să vă sunăm noi, domnule Cunningham, încheie Eleanor conversația.

— La orice oră din zi sau din noapte, spune Bill.

•

După aceea Doug vrea să stea de vorbă, însă Eleanor îi zice că îl duce pe JJ în parc. Femeia are sentimentul că este strivită într-un pumn uriaș. Odată ajunși la locul de joacă, ea se străduiește din răsputeri să pară veselă. Se dă cu băiatul pe tobogan și în scrânciob. Se joacă în nisip cu camioanele, face gropi, clădește un castel, se uită la el cum se surpă. Este cald afară și încearcă să-l țină pe copil la umbră, dar el vrea să alerge, așa că îl îndoapă cu apă ca să-l hidrateze. Prin cap îi trec mii de gânduri care se ciocnesc între ele, fiecare nouă idee întrerupând-o pe cea de dinainte.

O parte din ea încearcă să înțeleagă rostul vizitei lui Bill. O altă parte analizează ce le-a spus despre Scott. Ce ar trebui să creadă ea acum? Că omul care i-a salvat nepotul a provocat intenționat prăbușirea avionului, după care a simulat cursa eroică prin ocean? Fiecare dintre presupunerile acestea este absurdă în sine. Cum poate un pictor să doboare un avion? Și de ce ar face-o? Și ce a vrut să spună individul ăla dezagreabil atunci când a bătut apropoul despre relația dintre Scott și Maggie? Insinua cumva că au avut o legătură sentimentală? De ce a fost nevoie să vină acasă la ei ca să o informeze asupra acestui lucru?

Băiatul o trage de mânecă și arată spre pantalonașii lui.

— Vrei la oliță?

El dă din cap și ea îl ia în brațe și îl duce la toaletă publică. Îl ajută să-și dea jos pantalonii și chiar atunci o ia cu amețeală pentru că și-a dat seama că este foarte puțin probabil ca JJ să-și mai amintească de părinții lui adevărați atunci când se va face mare. Și atunci ea va fi aceea la care se va gândi el de Ziua Mamei, în a doua duminică de mai a fiecărui an. Nu sora ei. Dar, se întreabă Eleanor în continuare, asta înseamnă și că Doug va fi tatăl lui? Doar simplul gând îi face greață. Și nu este prima oară când își reproșează slăbiciunea tinereții, nevoia ei de a avea în permanență pe cineva alături, la fel ca o văduvă în vârstă, care lasă televizorul deschis toată ziua și își ia un câine.

Dar imediat își spune că poate trebuie să-i mai acorde o șansă lui Doug. Poate că îl va motiva apariția în viața lui a acestui băiat de patru ani. Poate că îl va transforma în bărbat de casă. Pe de altă parte însă, gândul că un copil ți-ar putea salva căsnicia nu este amăgirea clasică a femeilor nefericite? Îl au pe JJ deja de două săptămâni și Doug nu bea mai puțin, nu și-a schimbat programul, nu a început să se poarte mai frumos cu ea. Da, bine, sora ei e moartă și băiatul e orfan, dar *Cum rămâne cu nevoile lui Doug*? îi transmite el prin fiecare replică egoistă. Cum rămâne cu efectele pe care schimbarea asta le are asupra lui?

Îl ajută pe JJ să-și ridice pantalonii și îl spală pe mâini. O amețește toată nesiguranța asta. Poate că nu-i corect cum gândește. Poate că e încă tulburată în urma întâlnirii cu avocații. Poate că a dat-o peste cap tocmai faptul că a înțeles că nu există drum înapoi. Și poate că Doug are dreptate. Oare ar trebui să se mute în casa de la oraș, să-i ofere lui JJ un sentiment de continuitate – să folosească banii pentru a recrea luxul cu care este obișnuit? Instinctul îi spune că asta nu ar face decât să-l zăpăcească și mai mult. S-a schimbat totul. Ar fi o minciună să pretindă că nu-i așa.

— Vrei înghețată? îl întreabă atunci când ies în căldura după-amiezii.

Puștiul dă din cap. Eleanor zâmbește, îl ia de mână și îl conduce la mașină. Diseară va avea o discuție serioasă cu Doug. Și îi va spune tot: cum se simte, care crede ea că ar fi nevoile băiatului. Vor vinde proprietățile și vor depune banii în contul lui. Își vor acorda o subvenție lunară suficientă pentru acoperirea oricăror cheltuieli suplimentare, dar nu atât de mare încât să le

permită să renunțe la serviciu sau să-și schimbe modul de trai. Știe că lui Doug n-o să-i convină, dar nu va avea încotro.

Decizia este a ei și numai a ei.

24.

RACHEL BATEMAN

9 iulie 2006 – 23 august2015

Nu-și mai amintea nimic. Toate amănuntele pe care le știa erau acelea care îi fuseseră povestite. Nu mai ținea minte decât un balansoar într-o mansardă goală. Se legăna singur înainte și înapoi. Cu ochii minții îl mai vedea și acum, de obicei când era pe punctul de a adormi – un scaun vechi din nuiele, în care parcă s-ar fi legănat o fantomă supărată și obosită.

Părinții i-au pus numele Rachel, după bunica lui Maggie. Când era foarte mică (pentru că acum avea deja nouă ani), Rachel a stabilit că este pisică. A studiat-o pe Peaches, pisica lor, încercând să se miște la fel ca ea. La micul dejun își lingea dosul palmei și apoi își ștergea fața cu el. Părinții îi suportaseră fantezia până când i-a anunțat că avea de gând să doarmă pe timpul zilei și să cutreiere prin casă pe perioada nopții. Maggie, mama ei, i-a replicat atunci: „Iubito, eu pur și simplu nu am putere să stau trează ca să mă țin după tine”.

Din cauza lui Rachel își luaseră ei gărzi de corp, ea era motivul pentru care bărbați cu accent evreiesc și arme camuflate sub sacouri îi urmau pretutindeni. În mod normal erau doar trei. Dintre ei, Gil avea misiunea de a sta în proximitatea „subiectului”, cum se spunea în jargonul meseriei lor. În plus, mai exista și o echipă de avangardă, formată din patru până la șase membri care lucrau în schimburi. Aceștia trebuia să-i supravegheze de la distanță. Rachel știa că toate astea se întâmplă din vina ei, pentru că pățise ce pățise, cu toate că tatăl ei spunea că nu-i adevărat. *Sunt tot felul de amenințări,* i-a explicat el fără să-i explice nimic, sugerând că funcția lui în fruntea unei televiziuni de știri avea cumva o mai mare legătură cu siguranța vieții lor cotidiene decât faptul că fiica lui fusese răpită și că era posibil ca unul sau mai mulți dintre răpitori să îi mai urmărească.

Acestea erau faptele pe care le cunoștea ea. O asiguraseră și părinții, și oamenii de la FBI (care-i făcuseră acest serviciu tatălui ei), și un psihiatru pentru copii (care practica tarife îngrozitor de mari) că răpirea ei fusese opera unui singur răpitor, un bărbat cu mari probleme la cap (Wayne R. Macy, treizeci și șase de ani). Îi mai spuseseră și că Macy fusese ucis (împușcat în ochiul drept) de un om al legii cu vestă antiglonț care îi dusese banii ceruți. Însă înainte de asta, Macy împușcase și omorâse un alt agent la începutul schimbului de focuri. Acesta era Mick Daniels, patruzeci și patru de ani, fost agent FBI și veteran al Primului Război din Golf.

Și din toate astea ea nu-și aducea aminte decât un scaun.

•

Ar fi trebuit să fie mai sensibilă. Știa asta. Era vară și ea avea nouă ani, adică era în pragul pubertății. Era de două săptămâni pe Vineyard împreună cu mama și fratele ei și nu făcuse nimic deosebit. Pentru că părinții ei erau foarte bogați, avea la dispoziție nenumărate moduri de petrecere a timpului – lecții de tenis, lecții de navigație, lecții de golf, de călărie și așa mai departe – dar nu avea niciun chef. Studiase pianul vreme de doi ani, dar în cele din urmă se întrebase *ce rost avea* și renunțase. Îi plăcea să stea acasă cu mama și frățiorul ei. Atâta tot. Îi plăcea să se simtă utilă – *un băiețel de patru ani îți dă multă bătaie de cap,* obișnuia să spună mama ei. Așa că Rachel se juca cu JJ, îi pregătea prânzul și îi schimba pantalonașii în caz de „accident”.

Mama îi spusese că nu e obligată să aibă grijă de cel mic, îi spusese că ar trebui să iasă pe afară, să se distreze. Însă e tare greu să te simți bine când un uriaș israelian (uneori chiar trei) îți urmărește fiecare mișcare. Sigur, era conștientă de necesitatea prezenței gărzilor de corp. Oare nu era chiar ea dovada vie a faptului că niciodată nu ești destul de prudent?

Așa că stătea acasă, făcea plajă pe terasă sau în curtea din spate și se uita la oceanul care o orbea uneori cu sclipirile lui ca de diamant. Îi plăcea să citească povești despre fete rebele, fete care nu se puteau adapta niciunde și care apoi descopereau că sunt înzestrate cu puteri magice. Hermione[37], Katniss[38]. La șapte

---

37 Hermione Granger - personaj din seria *Harry Potter* (n. tr.).

38 Katnis Everdeen – personajul principal al trilogiei *Jocurile foamei* (n. tr.).

ani citise *Harriet spioana*[39] și *Pippi Șosețica*[40]. Cele două personaje i se păruseră interesante, dar în ultimă instanță tot niște ființe omenești erau. Pe măsură ce creștea, Rachel simțea că are nevoie de mai mult din partea eroinelor ei, de mai mult curaj, mai multă combativitate, mai multă forță. Îi plăcea fiorul pericolelor cu care se confruntau ele, însă nu voia să-și facă griji. O tulbura prea tare.

Ori de câte ori ajungea la o parte din poveste despre care presupunea că i-ar fi provocat emoții neplăcute (de exemplu, conflictul dintre Hermione și trol, din *Harry Potter și Piatra filosofală*), se ducea la mama ei și-i dădea cartea.

— Ce-i cu asta?

— Vreau să-mi spui dacă scapă.

— Cine să scape și din ce anume?

— Hermione. A evadat un trol, un uriaș... și ea e... poți... citește tu și spune-mi dacă scapă.

Și atunci mama, care o cunoștea mult prea bine ca să nu insiste, s-a oprit din treabă și s-a apucat să citească paginile necesare pentru obținerea răspunsului dorit de fiica ei. Apoi i-a înapoiat cartea, deschisă în altă parte.

— Poți să începi de aici, i-a spus ea. Nu a fost nevoie să se lupte. Doar a strigat la el că s-a ascuns în toaleta fetelor și că trebuie să iasă de acolo.

Și amândouă s-au pus pe râs – cum adică să strigi la un trol? Și după aia Rachel s-a dus afară să citească mai departe.

•

Totul a început cu bona. Deși nu au înțeles asta la momentul respectiv. Numele ei era Francesca Butler, dar toată lumea îi spunea Frankie. Pe vremea aceea familia Bateman își petrecea verile la Montauk Point, pe Long Island. Era înainte de călătoriile cu avioane private, când se urcau în mașină vineri seara și porneau pe autostrada care semăna cu o anacondă uriașă care tocmai ce înfulecase un ambuteiaj și acum îl înghițea cu noduri.

Fratele ei nu era nici măcar în fază de proiect. Așa că în mașină nu erau decât David, Maggie și micuța Rachel, care dormea în scăunelul ei special. Televiziunea de știri împlinise

---

39 În orig. *Harriet the Spy* - roman pentru copii scris și ilustrat de Louise Fitzhugh (n. tr.).

40 În orig. *Pippi Longstocking* - roman pentru copii al scriitoarei suedeze Astrid Lindgren (n. tr.).

șase ani și devenise deja o mașinărie producătoare de profit și controverse. Însă tatălui ei îi plăcea să spună: *Eu nu sunt șef decât cu numele. Sunt doar un general din spatele ușilor închise. Nu mă cunoaște nimeni.*

Răpirea avea să schimbe această situație.

Aceasta era vara „Monstrului de la Montauk”, adus de valuri pe țărm în 12 iulie 2008. L-a descoperit o localnică, Jenna Hewitt, care se plimba pe Plaja Ditch Plains împreună cu trei prietene.

— Căutam un loc unde să ne așezăm, a fost declarația ei, citată ulterior de presă, când am văzut mai mulți oameni care se uitau la ceva… N-am știut ce este… Am glumit că era ceva provenit de pe Plum Island[41].

Descris de unii drept o „creatură asemănătoare cu un rozător, dar cu cioc de dinozaur”, monstrul era cam de mărimea unui câine de talie mică și nu prea avea păr. Trupul îi era scurt și îndesat, iar membrele firave. Labele din față aveau gheare lungi și deschise la culoare. Coada îi era subțire și lungă cam cât capul și gâtul împreună. Pe fața îngustă avea o expresie de durere sau panică. Fruntea era lungă și solidă. Nu se vedeau colți pe maxilarul superior, ci doar o formațiune osoasă și încovoiată. Maxilarul inferior avea un canin mare și ascuțit și patru premolari cu capetele conice.

Să fi fost un raton, așa cum bănuiau unii, care putrezise în ocean? O broască țestoasă rămasă fără carapace? Un câine?

Săptămâni în șir au apărut în tabloide și pe internet fotografii ale stârvului aceluia umflat. Speculațiile au sporit și la un moment dat s-a zvonit că ar fi fost vorba despre un experiment din laboratoarele Centrului pentru Bolile Animalelor, aflat cam la doi kilometri depărtare, pe Plum Island, care a început să fie numită „Adevărata Insulă a Doctorului Moreau”[42]. Însă, în cele din urmă, așa cum se întâmplă de obicei, lipsa răspunsurilor a dus la scăderea interesului și lumea a mers mai departe.

Ideea este că în weekendul acela în care David și Maggie au sosit în Montauk agitația din jurul monstrului atinsese punctul culminant. La marginea drumului răsăriseră peste noapte chioșcuri unde se vindeau tricouri imprimate cu imaginea

---

41 Loc unde se află Centrul de Control al Bolilor Animalelor (n. tr.).

42 *Insula doctorului Moreau* - roman științifico-fantastic, scris de H.G. Wells în 1896 (n. tr.).

creaturii. Pentru cinci dolari puteai să vezi peticul de nisip unde fusese descoperită.

Soții Bateman locuiau pe Tuthill Road. Casa pe care o închiriau în fiecare vară avea etaj, acoperișul din șindrilă și se afla chiar vizavi de o lagună mică. Destul de izolată, nu avea în apropiere decât o casă a cărei renovare începuse în urmă cu câțiva ani, dar se oprise după puțină vreme – nu se știe din ce motive –, iar acum peste spărtura din peretele livingului fluturau niște folii din plastic. Până în vara aceasta, părinții lui Rachel închiriaseră o casă situată mai la nord, pe Pinetree Drive, însă aceasta fusese vândută unui individ devenit miliardar prin tranzacționări pe piața fondurilor speculative.

Noua lor casă cu acoperiș din șindrilă (în care Maggie și Rachel ar fi trebuit să stea până după Ziua Muncii[43], iar David avea să vină în weekenduri și în ultima săptămână din august) era confortabilă și avea un aer desuet. Bucătăria era uriașă, iar scândurile verandei înclinate scârțâiau la fiecare pas. Dormitoarele se aflau la etaj. Cel al părinților avea vedere la ocean, iar al lui Rachel (mobilat cu un pătuț de copil din epoca victoriană) era cu fața la lagună. O aduseseră cu ei și pe Frankie (bona), un ajutor de nădejde, cum îi plăcea lui Maggie să spună. În timpul drumului, Frankie și Rachel au stat pe bancheta din spate a Audiului și s-au jucat fără să se plictisească jocul de-a călătoria – adică: Rachel aruncă suzeta pe jos, Frankie o ia, o șterge și i-o pune la loc în gură. Frankie învăța la seral la Școala de Infirmiere din cadrul Universității Fordham, iar asta îi permitea să aibă grijă de Rachel trei zile pe săptămână. Originară din Michigan, Frankie avea douăzeci și doi de ani și împreună cu iubitul ei venise la New York imediat după terminarea liceului. Numai că tipul o părăsise aproape imediat pentru basista unei formații japoneze de muzică surf-punk.

Lui Maggie îi era dragă, pentru că o făcea să se simtă tânără, așa cum nu se simțea alături de David și în lumea lui, populată în întregime de oameni asemenea lui – de patruzeci de ani, ba chiar de cincizeci sau șaizeci. Maggie abia împlinise douăzeci și nouă. Era doar cu șapte ani mai mare decât Frankie. Singura diferență reală dintre ele era aceea că Maggie se căsătorise cu un milionar.

— Ai avut noroc, obișnuia să-i spună Frankie.

43 În SUA este sărbătorită în prima zi de luni din septembrie (n. tr.).

— E un om bun, îi răspundea Maggie.

— Și mai bine, zicea Frankie zâmbind.

Prietenele ei vorbeau foarte mult despre cât de bine ar fi să pună mâna pe un bărbat bogat. Se îmbrăcau cu fuste scurte și cizme înalte și frecventau cluburi de fițe, trăgând nădejde că vor reuși să agațe un tânăr prosper de pe Wall Street, fără chelie și cu organ de oțel. Însă Frankie nu semăna cu ele. Crescuse la o fermă, printre capre și găini, așa că era mai liniștită. Maggie nu și-a făcut niciodată griji că Frankie ar fi intenționat să-i fure soțul. Ar fi fost absurd să vrei să-ți înlocuiești nevasta de douăzeci și nouă de ani cu una de douăzeci și doi. Și totuși, își spunea ea, s-au întâmplat lucruri și mai bizare.

Doar cu câțiva ani înainte, și ea fusese plătită ca să-i educe pe copiii altora. Fusese o educatoare de douăzeci și doi de ani care locuia în Brooklyn. În fiecare dimineață traversa Podul Brooklyn cu bicicleta, semnalizând cu mâna. La ora aceea traficul pietonal era minim. Mai mult alergători. Câțiva navetiști, în mâini cu pungile în care-și duceau prânzul. Ea avea pe cap o cască galbenă ca lămâia, iar părul lung și castaniu îi flutura pe spate aidoma unei pelerine. Nu purta ochelari de soare și nici căști. Frâna atunci când câte o veveriță îi tăia calea și se oprea pe mijlocul podului ca să admire priveliștea și să bea o gură de apă. Ajunsă în oraș, o apuca spre nord, uitându-se în urmă cam la fiecare minut după taximetriști care vorbeau la telefon sau marțafoi în automobile germane care își luaseră ochii de la drum.

Ajungea la serviciu pe la șase și jumătate. Îi plăcea să facă ordine înainte de sosirea copiilor. Grădinița era mică, doar câteva camere într-o clădire veche, din cărămidă, situată lângă o parcare ce fusese transformată în teren de joacă. Strada, străjuită de copaci, se afla într-o zonă din West Village cu un aer aproape londonez. Trotuarele erau încovoiate ca niște degete bolnave de artrită. Odată scrisese pe Facebook că acesta era locul ei preferat din tot orașul. Îi plăcea atmosfera lui atemporală și respectabilă. Restul New York-ului i se părea mult prea rece; bulevarde largi, cu clădiri înalte de birouri, ca niște bancomate de resurse umane.

Primul elev ajungea de obicei la ora opt, mergând frumos sau târșâindu-și picioarele sau dându-se cu trotineta sau ținut de mână de tati ori de mami sau uneori încă pe jumătate adormit în

căruciorul ultramodern de la Maclaren ori Stokke. Micuța Penelope sau micuțul Daniel sau Micuța Eloise, cu pantofiori mici ca de păpușă. Băiețel cu cămăși micuțe, cu mâneci scurte, în carouri sau cu dungi; băiețel care vor crește mari și vor ajunge bazați cu bani ca tăticii lor. Fetițe de patru ani cu rochițe de optzeci de dolari bucata, cu părul prins în codiță sau împodobit cu flori rupte din ghiveciul din fața casei de părintele grăbit care o aduce la grădiniță.

În fiecare zi Maggie îi aștepta pe terenul de joacă. De îndată ce apăreau, îi întâmpina exuberantă, ca un cățel care face salturi la auzul cheii în ușă.

Bună dimineața, domnișoară Maggie! țipau ei.

Bună dimineața, Dieter; bună dimineața, Justin; bună dimineața, Sadie!

Îi îmbrățișa ori le ciufulea părul, apoi îi saluta și pe mami sau tati, care, cel mai adesea, abia dacă mormăiau vreun răspuns pentru că începuseră să scrie mesaje pe telefon imediat ce tălpile odraslei atinseseră terenul grădiniței. Părinții erau avocați și directori ai unor agenții de publicitate, editori de reviste și arhitecți. Bărbații aveau patruzeci de ani sau mai mult (cel mai bătrân tată al unui copil din grupa lui Maggie avea șaizeci și trei de ani). Femeile erau fie top-modele de douăzeci și ceva de ani, iar pe copiii lor îi chema Raisin sau Mudge; fie mame cu serviciu și aer hărțuit, care renunțaseră să-și mai caute un soț în carne și oase și convinseseră vreun amic homosexual să le ofere sperma lui în schimbul a șase weekenduri pe an în reședința de vacanță din Munții Catskills și titlul onorific de „unchi”.

Maggie avea multă răbdare cu copiii, uneori chiar o răbdare aproape îngerească. Era blândă și grijulie, dar și fermă atunci când situația o impunea. Părinții consemnaseră în evaluările lor că și-ar dori să semene cu ea, cu tânăra aceea de douăzeci și doi de ani, care mereu avea zâmbetul pe buze și o vorbă bună pentru fiecare, chiar și pentru neastâmpăratul care le strica tuturor somnul de după-masă.

Maggie pleca de la grădiniță pe la ora patru. Își ducea de ghidon până la trotuar bicicleta de culoarea mahonului și de-abia acolo își fixa casca pe cap și se avânta în trafic. După-amiaza îi plăcea să meargă până la râu și să pedaleze pe pista pentru bicicliști care ducea spre sud. Se oprea câteodată și se așeza pe o băncuță ca să se uite la ambarcațiuni. Mai mereu își

uita casca pe cap. Închidea ochii la fiecare rafală de vânt. Când temperatura trecea de treizeci de grade, își cumpăra un cornet cu fulgi de gheață de la taraba unui mexican – de obicei cu aromă de cireșe – și, așezată pe iarbă, îi mânca servindu-se de o linguriță de mărimea unei unghii. În aceste zile își scotea casca și și-o punea alături: o picătură de suc de lămâie pe iarbă. Se întindea pe spate în umbra verde și se uita multă vreme la nori. După aceea își punea iarăși casca și pornea pe drumul lung spre casă, purtând pe buze culoarea copilăriei.

Cât de departe i se păreau acum toate astea. Nu trecuseră decât șapte ani de atunci și ea devenise mama casnică a unei fetițe sau, mai corect spus, soția răsfățată a unui milionar.

De îndată ce ajungeau la casa de vacanță, ea și cu David mergeau la piață să cumpere de mâncare, iar Frankie rămânea acasă cu Rachel. Pe vremea aceea Montauk nu era încă perla litoralului estic, dar toate semnele indicau că momentul de glorie nu era departe. La magazinul mixt se găseau unt cu arome și gemuri de casă. Magazinul de articole casnice vindea seturi vechi de lenjerie de pat și fusese proaspăt zugrăvit în alb granulat.

De la o tarabă de pe marginea drumului au cumpărat roșii mari și coapte. Apoi le-au dus acasă, le-au tăiat în felii groase și le-au mâncat cu sare de mare și ulei de măsline. Viața nu i se mai părea grea lui Maggie. Acum orice neplăcere era trecătoare. Și totuși noaptea, când reflecta la toate cele întâmplate, era uimită să vadă cum reușise să se acomodeze de minune la noul stil de trai. Înainte de apariția lui David erau zile când ar fi trebuit să meargă până acasă cu bicicleta prin ploaie și printr-un trafic infernal, apoi și-ar fi întors apartamentul pe dos căutând monede pentru spălătorie (deși nici măcar aceste aspecte nu puteau fi cu adevărat considerate dificultăți într-o lume în care existau copii care se duceau flămânzi la culcare). Iar acum o scoteau din sărite și cele mai stupide lucruri – nu-și găsea cheile de la Lexus sau vânzătorul de la magazin nu avea să-i schimbe o sută. Și când și-a dat seama de asta, când și-a dat seama cât de slabă devenise, cât de *privilegiată,* Maggie a simțit cum o cuprinde dezgustul față de sine. Ar trebui să-și doneze toți banii, îi spunea ea adesea lui David la telefon. Și să-și crească puștii de azi pe mâine, dar în respectul față de valorile adevărate.

— Vreau să mă întorc la serviciu, era concluzia ei.

— Foarte bine.

— Nu. Să știi că nu glumesc. Nu pot să stau cu mâinile în sân cât e ziua de lungă. Sunt o fire activă. Sunt obișnuită cu munca.

— Ai grijă de Rachel. Chiar tu îmi spui mereu cât de mult te solicită treaba asta.

Atunci ea răsucea firul telefonului între degete și vorbea în șoaptă ca să nu o trezească pe micuță.

— Așa și este. Ai dreptate. Dar pur și simplu nu pot… nu vreau ca fiica mea să fie crescută de bone.

— Știu. Gândim la fel. Și tocmai pentru asta mi se pare formidabil că poți să…

— Parcă nu mai sunt eu.

— Așa e în perioada postnatală…

— Încetează. Nu da vina pe chestii hormonale, ca și cum n-aș fi capabilă să mă controlez.

La capătul celălalt se așternuse tăcerea. Nu-și dădea seama dacă David nu știa ce să mai spună sau dacă se apucase să scrie un email de afaceri.

— Tot nu pot să înțeleg de ce nu îți iei mai mult timp liber, spuse ea. Nu stăm decât o lună aici.

— Te înțeleg. Nici mie nu-mi convine, dar suntem în plin proces de extindere…

— Nu mai contează, îl întrerupse ea pentru că nu voia să audă și alte amănunte despre munca lui.

Nici el nu se dădea în vânt după aventurile ei cotidiene – femeia care i-a luat-o înainte la coada de la supermarket, telenovelele mamelor cunoscute în parc.

— Bine. Nu mai zic nimic. O să încerc să vin de joi seara.

Acum ea era cea care tăcuse brusc. La etaj, Rachel dormea liniștită în pătuțul ei. Din partea cealaltă a casei se auzeau tot felul de zgomote care o anunțară pe Maggie că Frankie se apucase să schimbe așternuturile. În fundalul acestor zgomote casnice era însă sunetul oceanului, bătaia acelei tobe tectonice, pulsul pământului. Noaptea inima îi bătea la unison cu ritmul acela primordial și dormea dusă.

Frankie a dispărut spre sfârșitul celei de-a doua săptămâni. Se dusese în oraș să vadă un film la micuțul și desuetul cinematograf de artă. Ar fi trebuit să se întoarcă acasă până la ora unsprezece. Maggie nu a așteptat-o. Era seara când ea trebuia să aibă grijă de Rachel – să se trezească la fiecare

scâncet al fetiței, să o liniștească și să o facă să adoarmă la loc. Iar în serile astea instinctul îi spunea să doarmă atunci când poate, indiferent de oră. Drept care, după apus (uneori chiar înainte), își punea capul pe pernă și încerca să citească aceleași pagini ale cărții, fără să ajungă vreodată la capitolul următor.

De dimineață Maggie s-a trezit împreună cu Rachel (pe care o luase cu ea în pat după miezul nopții) și și-a dat seama că Frankie încă mai dormea. I s-a părut cam ciudat, dar bona era fată tânără și poate cunoscuse pe cineva la film și fusese apoi să bea ceva înainte de a se întoarce acasă. De-abia pe la unsprezece s-a hotărât să bată la ușa lui Frankie. Neprimind niciun răspuns, a deschis-o și a văzut că patul era gol și nu dormise nimeni în el. Atunci Maggie a început să-și facă griji.

Îl sună pe David la birou.

— Cum adică *a dispărut*? o întrebă el.

— Adică nu știu unde e. Nu a venit acasă și nici nu răspunde la telefon.

— Ți-a lăsat vreun bilet?

— Unde să-l lase? M-am uitat și în camera ei, și în bucătărie. S-a dus la film aseară. Am sunat-o pe mobil, dar nu…

— Bine. Lasă-mă să mă ocup eu – am să dau niște telefoane, să văd dacă nu cumva s-a întors în oraș… ții minte că avea niște probleme cu băiatul ăla… cum îl cheamă? Troy și nu mai știu cum. Și dacă nu aflu nimic sau dacă ea tot nu apare, atunci am să sun la poliția locală.

— Chiar trebuie…? N-aș vrea să spună că am reacționat exagerat.

— Ori suntem îngrijorați, ori nu suntem. Hotărăște-te și spune-mi și mie.

Maggie tăcu, încercând să analizeze toate aspectele situației. În timpul acesta îi pregăti o gustare lui Rachel, care începuse să se smiorcăie.

— Iubito?

— Mda, spuse ea. Nu-i normal ce se întâmplă. Ar trebui să dai telefoanele alea.

Trei ore mai târziu se afla în fața lui Jim Peabody, șeriful din stațiune.

— Poate că m-am speriat degeaba, îi zise ea, însă de obicei fata e foarte serioasă.

— Nu vorbiți așa, doamnă Bateman. O cunoașteți pe tânăra asta și instinctul vă spune că ceva nu este în regulă. Trebuie să aveți încredere în el.

— Mulțumesc. Eu… vă mulțumesc.

Jim se întoarse către ajutorul lui – femeie, solidă, în jur de treizeci de ani.

— Mergem la cinematograf, discutăm cu Sam să vedem dacă și-o aduce aminte. Grace se va duce la bar. Poate s-a oprit acolo. Spuneați că soțul dumneavoastră a încercat să ia legătura cu rudele și cunoscuții ei?

— Da. A sunat la niște prieteni și la câteva rude, dar nimeni nu știe nimic.

Rachel stătea la măsuța cumpărată de Maggie de la un târg de vechituri și colora – cât de cât pe hârtie. Măsuța aceea micuță și rotundă fusese vândută împreună cu două scăunele pliante absolut adorabile. Maggie era uimită că fetița nu-i deranjase nici măcar o dată în timpul discuției. Parcă ar fi înțeles că se întâmpla ceva grav. Însă nu e mai puțin adevărat că Rachel era un copil sensibil și serios, câteodată chiar prea serios, făcând-o pe Maggie să se întrebe dacă nu cumva fiica ei suferea de depresie. Citise în *Times* un articol despre asta, despre depresia la copii – și îi rămăsese în minte. Presupunerea Supremă care ar fi putut să facă legătura între toate amănuntele: somnul agitat, timiditatea. Sau poate era doar alergică la gluten.

Asta înseamnă să fii mamă: fiecare temere este eclipsată de următoarea.

— Nu-i deprimată, obișnuia să-i spună David. Este doar foarte concentrată.

Ce știa el? David era bărbat și republican pe deasupra. Ce știa el despre complexitatea sufletului feminin?

Când n-au primit nicio veste până la apus, David și-a reprogramat toate activitățile și a venit la Montauk. Imediat după sosirea lui, Maggie a început să se simtă ca un balon care se dezumflă. I-a dispărut masca de femeie puternică, stăpână pe situație. A umplut două pahare cu tărie, pentru ea și pentru David.

— Rachel doarme? o întrebă el.

— Da. Am dus-o în camera ei. Crezi că am greșit? Ar fi fost mai bine s-o culc la noi în dormitor?

El ridică din umeri. Nu avea nicio importanță unde dormea micuța. Era doar una dintre ideile fixe din capul nevesti-sii.

— L-am sunat pe șerif pe drum încoace, spuse el după ce se așezară amândoi în living.

Prin ferestre pătrundea până la ei mugetul oceanului, invizibil în noaptea neagră.

— Mi-a zis că Frankie a fost cu siguranță la film. Și-au adus-o aminte ceilalți spectatori – o fată drăguță, îmbrăcată ca de oraș. Dar nimeni de la bar nu ține minte să o fi văzut acolo. Prin urmare, ce s-o fi întâmplat s-a întâmplat pe drumul spre casă.

— Dar ce anume?

David înălță din umeri și sorbi din pahar.

— Au căutat-o și la spitalele din zonă.

Maggie se strâmbă.

— La dracu'. Trebuia să-mi vină în cap să fac eu asta. De ce n-am…

— Nu este treaba ta. Tu ai fost ocupată cu Rachel. Deci, au întrebat la spitale, dar nu s-a internat nimeni cu semnalmentele ei. Și nici n-au apărut cadavre fără identitate.

— Chiar, David, dacă a murit? Dacă zace în vreun șanț?

— Nu. Nu cred. Deși, cu cât căutarea va fi mai lungă, cu atât mai repede îmi va dispărea optimismul. Dar deocamdată presupun că-i vorba doar de… nu știu… de un chef prelungit.

Însă amândoi știau foarte bine că Frankie nu era genul care să meargă la chefuri.

În noaptea aceea Maggie a dormit foarte prost. Și a visat că „Monstrul de la Montauk" înviase și ieșise din lagună, iar acum se târa peste drum, îndreptându-se implacabil către casa lor. În spatele lui se vedea o dâră de sânge închegat. S-a tot sucit și răsucit în așternut, imaginându-și cum creatura se cațără pe zidul clădirii până la fereastra de la etaj – fereastra de la camera lui Rachel. Oare o lăsase deschisă? Aerul nopții era cald și înăbușitor. De obicei o închidea, dar, de data aceasta – din cauză că se gândea numai la ce se putuse întâmpla cu Frankie – oare nu cumva o lăsase deschisă?

Maggie ajunse cu tălpile pe dușumea încă înainte de a se fi trezit complet. Spaima subită îi strângea în menghină sufletul de mamă, îndemnând-o să parcurgă mai iute coridorul scurt și să ajungă la camera fiicei sale. Primul lucru care a frapat-o a fost ușa închisă. Maggie era convinsă că nu o închisese. Ba chiar

punea mereu un opritor în prag ca să nu se trântească de la vânt. Fără să se oprească din fugă, se împinse în ușă, însă aceasta nu se deschise. Lovitura puternică răsună în toată casa.

Îl auzi pe David mișcându-se în dormitorul lor, dar din spatele ușii nu venea niciun sunet. Încercă din nou clanța. Ușa era încuiată.

— David! urlă ea – o dată, de două ori, pe un ton tot mai isteric.

Și imediat apăru lângă ea, cu ochii încă împăienjeniți de somn.

— E încuiată, spuse Maggie.

— Dă-te la o parte.

Îl ascultă, lipindu-se de perete ca să-i facă loc. David puse mâna lui mare pe clanță și o apăsă cu putere.

— De ce nu plânge, se auzi Maggie spunând. Precis că s-a trezit. Eu am trezit-o. Am făcut zgomot.

El mai încercă o dată clanța. Apoi renunță și izbi cu umărul în ușă. O dată, de două ori, de trei ori. Tocul se deformă, dar ușa nu se deschise.

— Futu-i! mormăi el printre dinți.

Era complet treaz acum și panica pusese stăpânire pe el. De ce nu plânge fetița lui? Pe sub ușă nu se auzea decât mugetul oceanului.

Făcu un pas înapoi, căută în sine rămășițe din puterea primitivă a strămoșului nostru de Neanderthal și lovi cu piciorul în ușă. Acum tocul se sfărâmă, una dintre balamale pocni și ușa zbură cât colo, îndoită în mijloc, la fel ca un boxer care a primit un pumn în burtă.

Maggie se năpusti în cameră pe lângă el și începu să urle.

Fereastra era larg deschisă.

Pătuțul era gol.

•

Maggie rămase multă vreme cu privirea încremenită, de parcă un pătuț gol ar fi fost ceva supranatural. David se repezi la geam și se uită afară. După aceea ieși alergând din cameră. Maggie îi auzi pașii duduind pe scară, apoi bufnetul ușii de la intrare și iar pașii lui alergând prin iarbă, nisip, pietriș, îndreptându-se spre drum.

Când ea reuși să coboare la parter îl găsi acolo. Vorbea la telefon.

— Da, spuse el. Este o chestiune de viață și de moarte. Nu-mi pasă cât costă.

Se întrerupse ca să asculte ce i se spunea de la celălalt capăt.

— În regulă. Vă așteptăm.

Închise. Avea o privire fixă, pe care Maggie nu i-o cunoștea.

— David? șopti ea.

— O să ne trimită pe cineva.

— Cine o să ne trimită?

— Firma.

— Cum adică? Ai sunat la poliție?

Soțul ei clătină din cap.

— Despre fiica mea este vorba. Pe fiica mea au luat-o. Nu o să folosim funcționari publici.

— Despre ce vorbești? Cine a luat-o. A dispărut. Trebuie… noi trebuie să trimitem mulți oameni să o caute chiar acum.

David se ridică în picioare și începu să aprindă luminile în toate camerele, încercând să dea viață casei. Ea se ținu după el.

— David?

Dar el era dus pe gânduri – cine știe ce planuri își făcea în minte. Maggie se întoarse și smulse din cui cheile de la mașină.

— Treaba ta. Eu nu pot să stau cu mâinile în sân.

O ajunse lângă ușă și o prinse strâns de încheietura mâinii.

— Nu a… spuse el… nu a plecat singură. N-are decât doi ani, pentru numele lui Dumnezeu. Cineva s-a urcat până la fereastră și a răpit-o. De ce a răpit-o? Pentru bani.

— Nu…

— Dar mai întâi, continuă el, mai întâi au luat-o pe Frankie.

Maggie se sprijini de perete. I se înmuiaseră genunchii și i se învârtea capul.

— Ce vrei să…

David puse mâinile pe umerii ei. Gestul nu era unul aspru, ci ferm, ca și cum ar fi vrut să-i transmită că nu visează și că el va avea grijă de tot.

— Frankie ne cunoaște. Ne știe programul, tabieturile; știe câți bani avem – mă rog, are o oarecare idee despre câți bani avem. Știe care-i camera lui Rachel. Știe tot. Au luat-o pe Frankie ca să poată ajunge la Rachel.

Cu poșeta încă pe braț, Maggie se prăbuși pe o canapea.

— Dacă nu cumva le este complice, adăugă David.

Maggie scutură din cap. Șocul o calmase, dar avea senzația că picioarele i se transformaseră în niște alge care pluteau pe valuri.

— Imposibil. Nu are decât douăzeci și doi de ani. Învață la seral.

— Poate are nevoie de bani.

— David, spuse Maggie, privindu-l în ochi. Frankie nu îi ajută. Nu dinadins.

Și începură să se gândească la motivele care ar putea să o determine pe o tânără onestă și loială să participe la răpirea copilașului de care răspunde.

După patruzeci și cinci de minute se auzi zgomot de roți pe aleea din fața casei. David ieși să-i întâmpine pe oamenii chemați în ajutor. Se întoarse în casă însoțit de șase bărbați. Aceștia erau înarmați și aveau o înfățișare ce putea fi descrisă drept cazonă. Unul dintre ei era îmbrăcat în costum. Avea tenul măsliniu și începuse să încărunțească la tâmple.

— Doamnă Bateman, spuse el. Numele meu este Mick Daniels. Domnii aceștia sunt aici ca să vă protejeze și ca să mă ajute pe mine să lămuresc faptele.

— Am visat ceva, se pomeni Maggie că-i mărturisește străinului.

— Iubito… încercă să intervină David.

— Despre „Monstrul de la Montauk”. Am visat că se strecura în casa noastră.

Mick dădu din cap. Nu lăsă să se vadă că vorbele ei i s-ar fi părut stranii.

— Dormeați, îi spuse el, dar ați auzit ceva. Este un fel de trăsătură genetică. O amintire a fostului animal din noi, care a trăit câteva sute de mii de ani ca pradă.

Apoi îi rugă să le arate dormitorul lor și camera lui Rachel. Și le ceru să relateze ce făcuseră. În tot acest timp, doi dintre oamenii lui examinară perimetrul. Alți doi amenajară un centru de comandă în living, unde aduseră laptopuri, telefoane și imprimante.

Se strânseră laolaltă zece minute mai târziu.

— Am găsit un singur set de urme, le spuse un bărbat de culoare care mesteca din greu la o bucată de chewing-gum. Și sub fereastră mai sunt alte două urme mai adânci. Credem că acolo a fost scara. Semnele duc până la o construcție mică de

pe proprietate, apoi dispar. Am găsit o scară în magazia aceea. Extensibilă. Cred că-i suficient de lungă cât să ajungă până la etaj.

— Deci n-a venit cu scara lui, comentă Mick. Ci s-a folosit de cea care era aici. Înseamnă că știa de existența ei.

— Toamna trecută ne-a căzut un jgheab de scurgere, își aminti David. Când a venit proprietarul să-l pună la loc, a folosit o scară. Habar n-am de unde a luat-o, dar sunt sigur că nu a adus-o cu el, pentru că venise cu un Sedan.

— O să-l verificăm și pe proprietar, spuse Mick.

— Nu există urme vizibile de roți pe drum, anunță al doilea bărbat, care avea o pușcă în mână. Urme proaspete, vreau să zic. Prin urmare nu ne putem da seama în ce direcție a luat-o răpitorul… sau răpitorii.

— Scuzați-mă, interveni Maggie, dar cine sunteți dumneavoastră? Cineva mi-a răpit copilul. Trebuie să sunăm la poliție.

— Doamnă Bateman, începu Mick.

— Nu-mi mai spuneți așa, se răsti ea.

— Iertați-mă, dar cum ați dori să vă spun?

— Nu-i asta. Doar că… îmi spune și mie cineva ce se petrece aici?

— Doamnă, spuse Mick. Sunt consultant la cea mai mare firmă privată de pază și protecție din lume. M-a angajat patronul soțului dumneavoastră. Opt ani am făcut parte din trupele de pușcași marini și alți opt am fost agent în cadrul Biroului Federal de Investigații. Am avut o rată mare de succes în cele trei sute de cazuri de răpire la care am lucrat. Există o anume schemă în ce s-a întâmplat aici. De îndată ce ne vom da seama care este, vă promit că vom chema FBI-ul. Dar să nu vă imaginați că vom sta deoparte. Misiunea mea este să controlez situația din acest moment și până vă vom aduce fiica înapoi.

— Și puteți face asta? șopti Maggie, ca pierdută în altă dimensiune. Să mi-o aduceți înapoi?

— Da, doamnă, răspunse Mick. Pot.

25.

ALB

Se trezește din cauza albului. Nu numai din dormitor; întregul apartament are culoarea fildeșului pur – pereți, podele, mobilă. Scott stă întins pe pat. Are ochii deschiși și inima îi bate repede. Un om ar putea înnebuni încercând să doarmă în purgatoriul acesta alb; s-ar putea simți ca un suflet suspendat în eter, așteptând să se deschidă o ușă, așteptând să se termine procedura birocratică prin care va fi repartizat sus sau jos, rugându-se fierbinte să se inventeze culorile. Scott se zvârcolește pe pernele albe, în așternuturile albe, în patul cu tăblia de culoarea cojilor de ouă. La două și un sfert dimineața aruncă pătura de pe el și se dă jos. Prin ferestrele duble răzbat până la el zgomotele traficului de afară. A transpirat din cauza efortului de a rămâne în pat și își simte inima lovindu-se de pereții cutiei toracice.

Se duce în bucătărie și se gândește să-și facă o cafea. Dar parcă nu ar fi tocmai corect. Noaptea e noapte și dimineața e dimineață și încurcarea lor poate duce la un comportament aberant de durată. Un bărbat defazat care bea bourbon la micul dejun. Scott simte o mâncărime în spatele ochilor. Se duce în living și deschide toate sertarele bufetului. În baie găsește șase tuburi de ruj. În bucătărie găsește trei markere – unul negru, unul roz și unul galben. În frigider sunt niște sfecle, mari și trecute. Le scoate și apoi pune pe aragaz o oală cu apă la fiert.

La televizor se discută despre el. Știe asta fără să-l deschidă. Acum face parte din serial, din tragedia aceasta care nu se mai termină. Se duce în livingul (alb) și scândurile podelei (vopsite în alb) îi scârțâie sub tălpi. Căminul a fost folosit de curând și Scott se ghemuiește pe marginea din cărămidă rece ca să scormonească prin cenușă. Dă cu degetele peste o bucată de cărbune și îl scoate de acolo așa cum scoți un diamant din mină. Absolut întâmplător, boxerii lui sunt albi și poartă un tricou de asemenea alb – ca și cum ar fi mistuit încet de neant. Când se ridică și se surprinde în oglindă – un bărbat alb și palid,

înveșmântat în alb, în această lume lipsită de culori – se gândește că este foarte posibil să fie o fantomă. *Care este varianta mai probabilă*? se întreabă el. *Că am înotat zeci de kilometri cu un copil în spate și cu umărul dislocat*? *Ori că m-am înecat în sarea tulbure, așa cum a pățit sora mea acum mulți ani, în apa neagră și lacomă a Lacului Michigan*?

Cu bucata de cărbune în mână, străbate tot apartamentul și aprinde luminile. O face instinctiv, dintr-un sentiment nu tocmai rațional. De afară se aude frânele primului camion de gunoi al zilei, ale cărui fălci mecanice macină lucrurile de care nu mai avem nevoie. Scott se învârte în cerc ca să privească apartamentul complet luminat: pereți albi, mobilă albă, podele albe. Și după acea primă piruetă urmează alta și alta, ca și cum nu se mai poate opri. Este în mijlocul unui cocon alb, întrerupt doar de oglinzile negre și de ferestrele cu storurile ridicate.

Pe măsuța albă de cafea a îngrămădit toate lucrurile capabile să producă culoare. Scott mută bucata de cărbune din mâna stângă în cea dreaptă. Și atunci ochii îi sunt atrași de pata funebră din palma liberă. Plin de entuziasm, își lipește de piept palma aceea murdară și o freacă de tricou în jos, mânjind bumbacul alb cu cenușa neagră.

Trăiesc! își spune.

Și începe cu pereții.

•

O oră mai târziu aude un ciocănit în ușă și apoi zgomotul cheii în broască. Intră Layla, în ținută de seară – rochie scurtă și tocuri înalte. Intră în living și îl găsește pe Scott aruncând cu sfecle în perete. Tricoul și șortul îi sunt... *distruse,* s-ar spune în vorbirea curentă; sau *excelent retușate,* după părerea acestui anume pictor. Sunt pline cu pete negre și roșii. Aerul din casă miroase vag a cărbune și rădăcinoase. Fără să dea vreun semn că ar fi observat-o, Scott se apropie de perete și se lasă pe vine ca să ridice de pe jos leguma strivită. Aude pași în holul din spatele lui, apoi un oftat. O exclamație de surpriză.

Aude și nu aude toate zgomotele astea, pentru că pentru el acum nu mai există decât sunetul propriilor gânduri. Imagini și amintiri și încă ceva mai abstract. Ceva presant – însă nu la modul răscolitor, ci mai degrabă ca nevoia de a urina care te cuprinde atunci când ajungi în sfârșit acasă după un drum lung cu mașina, când ai fost blocat în traficul infernal de mai multe

ori; și când îți cauți disperat cheile alergând spre ușă și te deschei la șliț din mers. Iar apoi dai drumul șuvoiului natural. Este vorba despre satisfacerea unei necesități fiziologice. Despre aprinderea unei lumini stinse.

Pictura i se dezvăluie cu fiecare tușă.

În spatele lui, Layla privește cu gura întredeschisă, copleșită de un sentiment pe care nu îl înțelege. Este spectator nepoftit la un act de creație. Privitor fără voie. Apartamentul acesta al ei, pe care ea singură l-a decorat, s-a transformat în cu totul altceva. Ceva neașteptat și sălbatic. Se apleacă și își scoate pantofii cu tocuri înalte, apoi îi pune pe canapeaua pătată.

— Am fost la un eveniment în centru, spune ea. Una din chestiile alea plictisitoare și interminabile și am văzut lumina aprinsă din stradă. Toate luminile aprinse.

Se așază, cu un picior sub fund. Scott își trece mâna prin păr, colorându-și scalpul în nuanța homarului fiert. Pe urmă se duce la măsuța de cafea și alege un ruj.

— Un individ de vreo cincizeci de ani mi-a zis că vrea să-mi adulmece chiloții, spune ea. Ba nu, stai puțin – de fapt, mi-a cerut să-mi scot chiloții și să-i pun în buzunarul lui pentru ca mai târziu, când doarme nevastă-sa, vrea să-i țină la nas și să se masturbeze în chiuvetă.

Se ridică și se duce la bar să-și toarne un pahar. Aparent neatent la vorbăria ei, Scott testează rujul pe perete, îi pune capacul la loc, alege o altă nuanță.

— Imaginează-ți ce mutră a făcut când i-am spus că nu port lenjerie intimă, continuă Layla, privindu-l cum alege culoarea cu numele „Bujor de vară”. Te întrebi uneori cum era înainte?

— Înainte de ce? spune Scott fără să se întoarcă.

Ea se sprijină de spătarul canapelei.

— Câteodată mă gândesc că oamenii stau de vorbă cu mine pentru că sunt bogată sau pentru că vor să mi-o tragă.

Scott este ca o rază laser, concentrată asupra unui singur punct.

— Sau poate, spune el, pur și simplu se întreabă dacă vrei să comanzi un apetitiv sau un cocktail.

— Nu despre asta vorbesc. Ci despre o încăpere plină cu oameni. Despre un eveniment social sau o întrunire de afaceri. Vorbesc despre cei care se uită lung la mine și își zic în sinea lor:

Uite o persoană care poate contribui semnificativ la soarta lumii.

Scott pune capacul rujului și se dă înapoi ca să-și studieze lucrarea.

— La șapte ani, spune el, am fugit de acasă. Nu de tot, nu asta vreau să spun. Am fugit *din* casă și m-am urcat într-un copac din curte. O *să le arăt eu lor,* îmi spuneam, habar nu mai am din care motiv. Mama m-a văzut de la geamul bucătăriei – un băiețel supărat rău, cățărat pe creanga unui pom, având la el rucsacul și o pernă. Dar a continuat să pregătească cina. Mai târziu m-am uitat la ei cum mâncau la masa din bucătărie – mama, tata, sora mea. *Dă-mi pâinea.* După ce au strâns masa și au spălat vasele, s-au așezat pe sofa să se uite la televizor. La un reality sau la vreun serial. Poate *Casa plină.* Și a început să mi se facă frig.

Mai întinde puțin cărbunele pe perete, desăvârșind un efect.

— Ai încercat vreodată să dormi într-un pom? o întreabă el. N-ai nicio șansă dacă nu ești panteră. Luminile s-au stins pe rând în casă. Chestia e că uitasem să-mi iau ceva de mâncare cu mine. Sau un pulover. Așa că am coborât după un timp și am intrat. Ușa din spate era deschisă. Mama lăsase pe masă o farfurie cu mâncare pentru mine. Și un bilețel: *Ai înghețată în congelator*! Am stat la masă și am mâncat și după aia m-am dus în camera mea și m-am culcat.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nu vreau să spun nimic. Este una dintre amintirile mele.

Mai adaugă niște umbre din liniile de cărbune.

— Sau poate, continuă el, vreau să spun că oamenii pot transmite tot felul de lucruri fără să deschidă gura.

Layla se întinde.

— La știri au anunțat că băiatul nu mai vorbește deloc, zice ea. Că nu a rostit niciun cuvânt de la accident. Nu știu cum de au aflat, dar asta se zvonește.

Scott se scarpină pe față și își lasă o dâră neagră pe tâmplă.

— Pe vremea când obișnuiam să beau, spune el, eram ceea ce se cheamă o moară stricată. Vorbeam neîntrerupt și spuneam mai mult lucruri pe care credeam eu că oamenii vor să le audă sau – ba nu, greșesc – lucruri care mie mi se păreau provocatoare. *Adevărul.*

— Ce beai?

— Whisky.
— Viril, ce să zic.
Scott desface markerul galben și freacă absent vârful umed din pâslă de degetul mare de la mâna stângă.
— În ziua când am încetat să mai beau am încetat și să vorbesc. Ce să mai spun? Îți trebuie speranță ca să dai formă gândurilor. Ca să vorbești, ca să intri într-o conversație ai nevoie de… nu știu… de *optimism.* Altminteri, care ar mai fi rostul comunicării? Ce contează ce ne spunem unii altora? Sau ce facem?
— Starea asta are un nume, spune femeia. Depresie.
Scott pune jos markerul și se întoarce încet ca să-și privească întreaga operă. Forme și culori, lăsând cale liberă oricăror interpretări. Acum, când camera a căpătat profunzime, proporții, se simte brusc foarte obosit. Dă cu ochii de Layla și vede că și-a scos rochia și că acum stă goală pe canapea.
— N-ai mințit în legătură cu lenjeria, spune el.
Ea surâde.
— M-am simțit fericită toată seara, pentru că știam că am un secret. Toți vorbeau despre cele întâmplate, despre misterul accidentului de avion. Să fi fost un act terorist? Un fel de complot de *haide să-i ucidem pe bogătași,* care să marcheze începutul sfârșitului. Sau o lovitură a Coreei de Nord ca să-l împiedice pe Kipling să trădeze. Mi-aș fi dorit să fii și tu acolo. Însă după aia discuțiile au căpătat o tentă mai… mai personală. Toți fandosiții ăia plini de bani au început să vorbească despre băiat și despre această muțenie a lui.
Îi aruncă o privire pătrunzătoare și adaugă.
— Și despre tine.
Scott se duce la chiuveta din bucătărie, se spală pe mâini și urmărește cum se scurge în canal apa murdară de cenușă și ruj. Când se întoarce în living găsește canapeaua goală.
— Aici, îi strigă ea din dormitor.
Scott își imaginează ce urmări ar putea avea prezența unei femei goale în patul lui. Apoi se întoarce și intră în birou. Pereții de aici sunt încă albi. Și îi rănesc sentimentul de împlinire. Așa că își lipește de varul uscat pieptul lui mânjit, lăsând o urmă foarte asemănătoare cu Coiotul din desenele animate. Se apropie de masă și ridică receptorul telefonului.
— Te-am trezit? o întreabă el.

— Nu, spune Eleanor. Suntem treji. A avut un coșmar.

Scott și-l imaginează zvârcolindu-se în pat, încercând să scape de uraganul din gânduri.

— Ce face acum?

— Mănâncă cereale. Am încercat să-l conving să se culce la loc, dar nici n-a vrut să audă. Așa că i-am găsit desene animate la televizor.

— Pot să vorbesc cu el?

O aude cum lasă receptorul din mână, apoi vocea înăbușită care îl cheamă – *JJ*! Capitulând în fața gravitației, Scott se întinde pe jos, trăgând după el firul aparatului. După o secundă aude cum plasticul celuilalt receptor este târât peste o suprafață dură. Și mai aude și o respirație.

— Salut, amice! spune el.

Așteaptă puțin, apoi continuă.

— Scott la telefon. M-am… uite, se pare că nici ție, nici mie nu prea ne e somn. Ai visat urât?

În camera cealaltă Layla dă drumul la televizor. E dependentă de știri. În telefon Scott aude respirația băiatului.

— Mă gândeam să dau o fugă până acolo… să te văd, spune el. Ai putea să-mi arăți camera ta… nu știu. Aici e foarte cald. În oraș. Mătușa ta zice că locuiți lângă râu. Poate o să vrei să te învăț să arunci pietre razant cu apa sau…

Acum își dă seama ce i-a ieșit pe gură: *Haide să facem cunoștință cu o altă apă mare, că ne-o fi dor.* O parte din el se întreabă dacă micuțul plânge de fiecare dată când trage apa la toaletă. Sau dacă se sperie de sunetul rezervorului care se umple.

— Știi ce mă ajută pe mine atunci când mi se face frică? încearcă el să dreagă situația. Pregătirea, asta mă ajută. Mă ajută să știu cum trebuie să procedez. Ca atunci când te atacă un urs și scapi dacă faci pe mortul. Știai chestia asta?

Simte cum oboseala, ca o piatră de moară, îl apasă mai tare pe dușumea.

— Și leii? spune băiatul.

— Ce să zic, cu leii nu prea știu cum e chestia. Dar uite cum facem. Aflu răspunsul și ți-l spun când ne vedem. Bine?

— Bine, răspunde puștiul după o tăcere lungă.

Scott îl aude cum lasă receptorul din mână. Apoi cum îl ridică altcineva.

— Uau! exclamă Eleanor. Nu știu ce să…

Miracolul rămâne suspendat între ei. Scott nu vrea să vorbească despre ce tocmai s-a întâmplat. Din punctul lui de vedere, faptul că băiatul vrea să vorbească doar cu el și cu nimeni altcineva este o simplă întâmplare, fără *semnificația* pe care i-ar atribui-o psihologii.

— I-am spus că o să vin în vizită. Am făcut bine?

— Firește. I-ar… *nouă* ne-ar face mare plăcere.

Scott îi analizează tonul.

— Și soțului tău?

— Lui îi fac plăcere prea puține lucruri.

— Dar de tine îi place?

O pauză.

— Câteodată.

Stau tăcuți o vreme. Din dormitor se aude ceva ca un oftat, dar Scott nu-și dă seama dacă este scos de Layla sau dacă nu este decât un efect sonor ieșit din televizor.

— În regulă, spune el. O să răsară curând soarele. Încearcă să mai dormi puțin.

— Am să încerc. Să ai o zi bună!

O *zi bună.* Simplitatea urării îl face să zâmbească.

— Și tu, îi spune el.

După ce se termină conversația, Scott mai rămâne puțin întins pe jos, flirtând cu somnul. Pe urmă se ridică în picioare. O ia după sunetul televizorului, stingând luminile din mers, scoțându-și tricoul și aruncându-l pe jos, apoi și boxerii. Doar pe jumătate învelită și prefăcându-se că ar urmări emisiunea de pe ecran, Layla stă sprijinită în cot și cu șoldul ridicat. Fără îndoială că știe cum arată, știe câtă putere are asupra bărbaților poziția asta. Lui Scott i s-a făcut frig și se urcă în pat. Layla închide televizorul. Afară soarele începe să răsară. Scott pune capul pe pernă. Întâi îi simte mâinile, apoi tot trupul lipit de al său. Valuri pe nisipul alb al plajei. Layla se urcă peste el. Buzele ei îi găsesc gâtul. Birocrația a fost învinsă. Purgatoriul a devenit un loc real. Mâna ei îi mângâie pieptul. Piciorul ei se urcă de-a lungul trupului lui și i se așază peste coapse. Corpul ei este fierbinte, sânii i se sprijină de braț. Fără să se grăbească, Layla își freacă nasul de gâtul lui și îi șoptește.

— Nu-i așa că-ți place să stai de vorbă cu mine?

Însă el deja doarme.

26.

TABLOUL NUMĂRUL 4

La început pânza ți se pare goală. Un dreptunghi mare și alb, acoperit cu ghips. Dar când te apropii vezi că în albul acela sunt umbre și văi. Sub straturile de vopsea albă se ghicesc culori ascunse. Și atunci îți spui că poate pânza nu-i chiar goală. Poate că imaginea a fost acoperită, a fost ștearsă cu albul acela. Însă adevărul este că niciodată nu vei putea descoperi povestea cu ochiul liber. Dar dacă îți treci ușor palma peste văile și muchiile ghipsului și dacă închizi ochii, permițând adevărului topografic să pătrundă în tine, atunci poate că vei desluși scena din fața ta.

Flăcări. Conturul unei clădiri.

Și imaginația ta va face restul.

27.

PUBLIC/PRIVAT

Îl trezește claxonul unei mașini. Lung și insistent. Layla a plecat. Se aude din nou claxonul. Scott se dă jos din pat și se duce la fereastră. E în pielea goală. Afară e o echipă de știri, cu carul de reportaj parcat pe bordură și antena instalată.

L-au găsit.

Se îndepărtează de perdea, găsește telecomanda și deschide televizorul. Pe ecran apare imaginea unei case albe, cu trei etaje și ferestre albastre, pe o stradă străjuită de copaci din New York City. Casa în care locuiește el acum. Pe banda care de jos sunt trecute cuvinte și numere – NASDAQ scade cu 13 puncte, Dow Jones urcă cu 116 puncte. În stânga ecranului este o fereastră din care Bill Cunningham privește îndârjit în obiectiv.

— …se pare că trăiește în concubinaj cu faimoasa moștenitoare cu vederi de stânga, al cărei tată a donat anul trecut peste patru milioane de dolari unor grupări socialiste. Precis că vă amintiți, dragii mei telespectatori, de omul care a încercat să cumpere alegerile din 2012. Aceasta este fetița lui. Deși nu mai este chiar atât de fetiță acum. Priviți la aceste fotografii făcute la un festival de film din Franța la începutul anului.

Casa de pe ecran este înlocuită de poze decupate din tabloide în care apare Layla în diferite rochii de seară extrem de provocatoare. Este prezentat chiar și un cadru în care tânăra este îmbrăcată într-un costum de baie foarte sumar.

Scott se întreabă dacă Layla vede toate astea.

Ca și cum i-ar fi auzit gândurile, tânăra intră în apartament. S-a îmbrăcat ca o femeie de afaceri.

— N-am spus nimănui. Jur că n-am spus.

Scott ridică din umeri. Nici nu și-a imaginat așa ceva. Din punctul lui de vedere, amândoi sunt specii pe cale de dispariție, descoperite în plin proces de năpârlire de un copil curios și cam prea impulsiv.

Pe ecran se văd cincisprezece ferestre acoperite cu perdele, ușa îngustă de la intrare, vopsită în albastru, două uși de garaj, de asemenea albastre. Singurul lucru care încearcă să ascundă vederii acest refugiu al lui este un pom tânăr, subțire ca un băț și cu o coroană deloc entuziastă de frunze verzi. Îngrijorat, dar totodată cuprins de o fascinație stranie, Scott studiază imaginea de pe ecran a casei în care locuiește la fel ca un om care vede cum este mâncat de viu. Se pare că nu mai are cum să evite ochiul presei. Se pare că trebuie să participe la acest dans comercial.

Cât de ciudat! își spune el.

Layla stă lângă el. Se gândește să mai spună ceva, dar nu o face. După câteva clipe se întoarce și iese din apartament. Se aude ușa care se închide și apoi zgomotul tocurilor ei pe scară. Scott privește fix la casa de pe ecran.

Mai înviorat, Bill Cunningham tocmai spune:

— …mișcare la una dintre ferestrele de la etaj, cu doar câteva momente în urmă. Sursele noastre ne-au informat că domnișoara Mueller locuiește singură în casa aceasta, care… oare câte dormitoare o avea, dragi telespectatori? Eu cred că cel puțin șase. Și mă văd nevoit să fac anumite conexiuni – șeful unei rețele de știri de orientare conservatoare moare în împrejurări misterioase, iar singurul supraviețuitor al accidentului de avion se mută împreună cu fiica unui activist de stânga. Unii ar putea spune că este o simplă coincidență, însă eu un cred.

Pe ecran se vede cum începe să se deschidă una dintre ușile garajului. Scott se apleacă să vadă mai bine. Aproape că se așteaptă să se vadă pe sine ieșind de acolo, însă este vorba doar despre un Mercedes negru. La volan este Layla, care poartă ochelari imenși de soare. Camerele de luat vederi se agită, încearcă să-i blocheze drumul. Dar tânăra se îndepărtează în viteză – aproape dorindu-și să-i calce pe reporteri – și face la stânga, pornind pe Bank Street spre Greenwich, înainte ca ei să o poată încercui.

Ușa de la garaj se închide în spatele ei.

— …stăpâna casei, fără îndoială, spune Cunningham. Dar trebuie să mă întreb dacă nu cumva Burroughs era culcat pe bancheta din spate, ca un evadat dintr-un film al lui Peckinpah.

Scott închide televizorul. Acum este singur în toată casa și stă gol-goluț într-o încăpere albă, pe a cărei dușumea soarele aruncă umbre lungi. Dacă își raționalizează proviziile și mănâncă o singură dată pe zi, ar putea rămâne încă șase zile în apartamentul acesta. Dar face un duș și se îmbracă de oraș. *Magnus,* își spune el. Singurul care ar fi putut să vorbească. Îl sună și irlandezul se face că n-are habar.

— Ia-o mai încet, îi spune Magnus. A cui casă zici că-i la televizor?

Scott îi explică de mai multe ori, însă fără să-l facă să priceapă.

Apoi îi zice:

— Vreau să-mi închiriezi o mașină.

Magnus este la periferie, în cartierul care pe vremuri se numea Harlemul Spaniol. Și e pe jumătate beat, chiar dacă-i doar zece dimineața.

— Ai pus o vorbă bună pentru mine, da? se bâlbâie Magnus. La Layla? I-ai șoptit cuvinte drăguțe la urechea aia frumușică a ei. Cum că Magnus e cel mai bun pictor. Sau ceva de genul…

— Azi-noapte. I-am povestit pe îndelete cum folosești culorile și lumina.

— Halal să-ți fie, tipule! Halal să-ți fie!

— Zice că speră să ajungă pe la tine în weekendul ăsta, să-ți vadă lucrările noi.

— Nu mai spune, că mi s-a și sculat! exclamă Magnus. În câteva secunde. Capu-i roșu și congestionat de zici că m-a mușcat un șarpe.

Scott traversează camera spre fereastră. Perdelele sunt diafane, dar nu se vede prin ele. Încearcă să se uite afară, știind că toți oamenii ăia de acolo încearcă și ei să se uite la el. Reușește să vadă al doilea car de știri care tocmai ce oprește lângă trotuar.

— Nu trebuie să fie o mașină mare, spune el. Am nevoie de ea doar vreo două zile ca să mă duc până la Croton.

— Vrei să vin cu tine? îl întreabă Magnus.

— Nu. Tu trebuie să rămâi aici. Să veghezi. Să ai grijă să nu se întâmple nimic rău. Laylei îi place să facă nopți albe, dacă pricepi ce vreau să-ți zic.

— Consider-o vegheată, prietene. Am atâta Viagra cât să mă țină până la Halloween.

După ce închide, Scott își ia jacheta, intră în living și încremenește. În toată nebunia asta a uitat orele petrecute azi-noapte pentru desființarea albului. Acum stă în mijlocul unui cub din cărbune și ruj de buze, cu dâre uscate de sfeclă rubinie. Acesta este un studiu pentru un viitor tablou tridimensional – este piața agricolă din Martha’s Vineyard, în mijlocul căreia este așezată mobila. Uite-l acolo pe negustorul de pește, pe peretele din față – răcitoare pline cu gheață deschise sub masa albă și lungă. Și dincolo – șiruri de legume, caserole cu fructe de pădure. Și chipuri de oameni, refăcute din memorie, schițate la repezeală cu bucata sfărâmicioasă de cărbune.

Și uite-o și pe Maggie, așezată pe un scaun îmbrăcat în pânză albă. Capul și umerii îi sunt conturați pe perete, iar trupul desenat pe țesătura scaunului. Zâmbește pe sub pălăria mare de vară care îi umbrește ochii. Cei doi copii ai ei stau de o parte și cealaltă a scaunului. Fata este în dreapta, chiar lângă umărul ei. În stânga se află băiatul, pe jumătate acoperit de o măsuță. Nu i se văd decât brațul micuț, o bucată din umăr și o parte din cămașa cu dungi de culoarea sfeclei.

În mijlocul acestei scene dintr-un alt timp stă Scott. Neclintit și înconjurat de fantome. Pe urmă își revine și se duce să dea ochii cu mulțimea.

28.

JACK

— Niciodată nu mi-a plăcut să mă antrenez, spunea Jack LaLanne. Dar îmi plac rezultatele.

Asta era evident doar din conturul tricepșilor lui, ca să nu mai vorbim despre coapsele lui ca niște butoaie de bere. Jack LaLanne era un bărbat de înălțime medie, pe care costumul de gimnastică aproape plesnea la cusături. Casa lui era o mare sală de sport, ticsită cu tot felul de aparate complicate, majoritatea de producție proprie. Vedeți voi, în 1936, Jack inventase dispozitivul pentru alungirea piciorului. Ideea era să lucreze un mușchi până la deteriorarea acestuia, deoarece credea că numai astfel se pot transforma straturile profunde ale țesutului muscular.

La început obișnuia să se antreneze îmbrăcat într-un tricou și o pereche de pantaloni obișnuiți. Îi plăcea să simtă cum se întinde țesătura. Apoi i-a venit ideea să se afișeze într-un costum de gimnastică strâns pe corp – un fel de uniformă de autoperfecționare. Așa că s-a dus la fabrica de confecții pentru bărbați din Oakland. Le-a dat schițe și le-a spus care sunt culorile lui preferate. Majoritatea erau tonuri de albastru și cenușiu. O afroamericană s-a învârtit în jurul lui pe un scaun din metal ca să îi ia măsurile cu un centimetru de croitorie. I-au confecționat costumele de gimnastică din lână foarte subțire, deoarece pe vremea aceea era singura fibră care se putea întinde. Jack i-a spus croitoresei că își dorea să ia ochii lumii în costumele acelea lucioase. I-a mai cerut să le facă foarte strâmte în talie și fără mâneci ca să i se vadă mușchii brațelor.

Atât de strâmte au ieșit costumele, încât îți puteai da seama cu ușurință ce anume a mâncat la micul dejun.

Un magazin cu produse organice l-a angajat pe Jack ca să realizeze o emisiune pentru KGO-TV, postul local, unde le explica oamenilor despre binefacerile dietei și le prezenta exerciții pentru toți mușchii corpului, de la degetele picioarelor până la limba din gură. Șase ani mai târziu, emisiunea se difuza în

întreaga țară. La micul dejun oamenii stăteau cu ochii zgâiți la ecran ca să-l vadă pe Jack sărind pe vârfuri. Alergau și ei pe loc în fața televizorului, imitând ridicol ce vedeau, aplecându-se din mijloc și rotindu-și brațele ca palele unei mori de vânt. Pe măsură ce afacerea lua tot mai mult avânt, anumite cuvinte și expresii au pătruns în vocabularul cotidian al americanilor. *Sărituri în foarfecă, abdomene, tracțiuni la bară.*

Costumele lui de gimnastică aveau în jurul taliei o curea asortată la culoare.

În tinerețe, Jack fusese un ins cu maxilare pătrate și trup ca o clepsidră. Părul aspru și negru și-l pieptăna în stil italienesc. La fel ca Frankie Valli[44], de exemplu. La începuturile carierei, lumea îl vedea doar în alb și negru – un tip zdravăn ca un hidrant mai exotic, care le arăta planșe de anatomie și le explica ce anume se petrece în interiorul trupului omenesc. *Vedeți, nu suntem doar niște animale,* părea a fi subtextul cuvintelor lui. *Suntem monumente arhitectonice. Oase, tendoane și ligamente care formează fundația musculaturii.* Jack ne-a demonstrat că toate părțile anatomiei omenești sunt conectate și pot fi folosite ca un excepțional tot unitar.

Până și zâmbetul presupunea folosirea unui complex sistem de mușchi, puși în mișcare de sentimentul de bucurie.

Într-o zi le-a arătat americanilor cum să dea chipurilor lor o „înfățișare attt-letică” – le-a cerut să-și deschidă și să-și închidă gura foarte tare pe ritmurile săltărețe ale unei orgi. Rezultatul a fost deosebit de caraghios.

Și apoi, la începutul anilor șaptezeci, Jack a apărut în culori pe ecranele televizoarelor, îmbrăcat în albastru și purpuriu strălucitor și țopăind într-un decor din lemn. A devenit un fel de moderator de talk-show și discuta despre diete și stil de viață cu tot soiul de culturiști. Asta se petrecea în era *Regatului Sălbatic*[45]. Războiul din Vietnam fusese pierdut, americanii pășiseră pe Lună și președintele Nixon urma să demisioneze în urma unui scandal care îl va arunca în dizgrație. Dădeai drumul la televizor pe canalul acela pentru că adorai energia nemărginită a lui Jack. Dădeai drumul la televizor pe canalul acela pentru că nu mai suportai să vrei să te uiți la pantofi, dar

---

44 Frankie Valli - cântăreț american de succes în anii șaizeci (n. tr.).

45 În orig. *Mutual of Omaha's Wild Kingdom* - documentar difuzat pe postul Animal Planet cu începere din anul 1963 (n. tr.).

să nu-ți vezi decât burta. Dădeai drumul la televizor pe canalul acela pentru a-ți intensifica ritmul inimii și pentru că voiai să-ți schimbi viața în sensul bun.

— Și acum, în direct de la Hollywood, anunța tunător crainicul, instructorul dumneavoastră personal de fitness și obiceiuri sănătoase, Jack LaLanne.

Vreme de treizeci de minute primeai puzderie de recomandări. Șuvoiul de reclame îți sugerau modificarea atitudinii față de viață și propria sănătate. Încă mai aveai multe culmi de urcat, multe greutăți de depășit, multe vise de pus în practică. Dar aveai și aptitudini.

— Nu-i mai bine să fii fericit chiar dacă ai o problemă, spunea el, decât să fii lipsit de greutăți, dar nefericit?

Nu vă lăsați copleșiți, spunea Jack unei națiuni îngenuncheate de recesiune. *Când viața devine dură, la fel trebuie să fiți și voi.*

Aceasta a fost faza inspirațională a lui Jack, când el realizase că oamenii nu aveau nevoie doar de un regim mai bun de exersare a musculaturii, ci și de o mai optimistă viziune asupra vieții. Pauza de publicitate se termina și Jack apărea iarăși pe ecrane, omul din plastilină, așezat de-a-ndoaselea pe un scaun metalic, împărtășindu-și convingerile.

— Știi, spunea el, atât de mulți sclavi există în țara asta. Probabil că acum ai vrea să mă contrazici – Vai, Jack, dar cum poți să fii sclav într-o țară atât de frumoasă și de liberă cum este America? Dar nu la genul ăsta de sclav mă refer eu. Eu spun că ești sclav atunci când nu poți face ce vrei când vrei. Din punctul ăsta de vedere ești la fel ca sclavii din vechime care erau capturați și puși în lanțuri. Încătușați și fără libertate de mișcare.

Și aici Jack privea fix în obiectiv.

— Cam la fel ca sclavii aceia ești și tu.

Și se apleca spre cameră, pronunțând apăsat fiecare silabă.

— Ești sclavul trupului tău. *Mintea*, spunea Jack, *rămâne activă până la moarte, dar este sclava trupului – a acelui trup care s-a lenevit atât de mult încât nu mai vrea decât să zacă și să nu facă nimic. Așa începe dependența de televizor. Tu i-ai permis asta.* În loc să-ți controlezi tu trupul, continuă el, te controlează el pe tine.

Era începutul erei televiziunii și se instalase deja letargia. Hipnoza provocată de tubul catodic. De tembelizor. Și iată-l pe

Jack, care nu se temea să vorbească deschis, încercând să te smulgă din lanțurile lumii moderne.

Nu-i nimic complicat aici, îți transmitea el din ochi, iar mișcările corpului lui păreau a avea răspuns la orice întrebare. Nu exista niciun filosof francez, mort sau viu, care să-l poată convinge pe Jack LaLanne că problemele omului ar fi de natură existențială. Era doar o chestiune care ținea de voință, de perseverență, de puterea minții de a controla trupul și lumea fizică în general. Unde Sartre vedea plictis, Jack vedea energie. Unde Camus vedea zădărnicie și moarte, Jack vedea puterea fără limite a repetiției.

Jack a devenit celebru în epoca lui Buzz Aldrin[46], Neil Armstrong și John Wayne. Din punctul lui de vedere America era o națiune de succes. Nicio provocare nu era prea grea, niciun obstacol prea mare.

Jack ne-a spus că America era națiunea viitorului și că noi urma să atingem curând o nirvana științifico-fantastică la bordul unor rachete scânteietoare.

Numai că, în opinia lui, ar trebui să mergem alergând până acolo.

46 Edwin Eugene Aldrin - astronaut american (n. tr.).

29.

IMAGO[47]

Este atacat de lumina artificială a camerelor de filmat cu reflectoare cu halogen. Scott strânge în mod reflex din ochi și astfel prima imagine pe care o oferă publicului este cea a unui bărbat care se strâmbă ușor. Pășește peste prag și mulțimea de reporteri dă năvală spre el, bărbați cu camere instalate pe umăr și femei care trag cablurile microfoanelor supradimensionate peste trotuarul plin cu gumă de mestecat.

— Scott! strigă ei. Aici, Scott! Scott!

Se oprește chiar în fața ușii pe care o ține pe jumătate deschisă, în caz că va avea nevoie să se retragă.

— Bună ziua! spune el.

Este un om care începe o conversație cu mulțimea. Este asediat de o puzderie de întrebări. Toată lumea vorbește în același timp. Scott se gândește la cum arăta strada aceasta înainte, o fâșie de asfalt umbrită de copaci, care șerpuia către un râu cu apă nămoloasă. Ridică mâna.

— Ce vreți? îi întreabă el.

— Să-ți punem câteva întrebări, îi răspunde unul dintre reporteri.

— Eu am ajuns prima, se repede o femeie blondă, cu un microfon care iese dintr-un cub cu inițialele *ALC* imprimate în relief pe el.

Zice că se numește Vanessa Lane și că Bill Cunningham se află la redacție și îi dă instrucțiuni prin casca din ureche.

— Scott, spune ea, îmbrâncindu-se ca să ajungă în față, ce cauți aici?

— Pe strada asta? se face el că nu înțelege.

— La domnișoara Mueller. Sunteți prieteni sau mai mult decât atât?

Scott își repetă întrebarea în minte. *Sunteți prieteni sau mai mult decât atât.* Nu prea știe ce înseamnă asta.

---

47 Reprezentare inconștientă, încărcată cu valori afective, ce se referă la o persoană cu care subiectul a avut relații (n. tr.).

— Trebuie să mă gândesc, răspunde el. Dacă suntem prieteni. De-abia am făcut cunoștință. Și mai este și părerea ei, felul în care percepe ea situația – pentru că poate eu înțeleg greșit… cine nu a trecut prin asta, să creadă că ceva e negru când în realitate e alb.

Vanessa se încruntă.

— Povestește-ne despre accident, îi cere ea. Cum a fost?

— În ce sens?

— Adică ce ai simțit când te-ai aflat singur în oceanul furios și după aia l-ai auzit pe băiat plângând.

Scott cade pe gânduri. Cât timp tace, ceilalți ziariști îl bombardează cu alte întrebări.

— Vrei să fac o comparație. Să zic că a fost la fel ca nu știu ce. Să fac o analogie care să te ajute să pricepi.

— Scott! zbiară o brunetă cu microfon. De ce s-a prăbușit avionul? Ce s-a întâmplat?

O pereche de tineri se apropie dinspre est. Scott îi vede cum traversează repede ca să evite reflectoarele. Acum el este ca un accident de circulație la care cască gura toți pietonii curioși.

— Cred că ar trebui să spun că nu am mai trăit ceva asemănător, îi spune el Vanessei, fără să ignore ultima întrebare, dar preferând să se concentreze asupra acesteia. Și de aceea nu am termeni de comparație. Vastitatea oceanului. Adâncimea lui. Forța lui. Cerul fără lună. În care parte e nordul? Supraviețuirea, în forma ei cea mai primară, nu este o poveste. Sau… nu știu… poate că este singura poveste care contează.

— Ai stat de vorbă cu băiatul? răcnește altcineva. Era speriat?

Scott se gândește din nou cum să răspundă.

— Uau! Asta-i… nu cred că la întrebarea asta ar trebui să răspund eu… adică, ce se petrece în mintea unui copil de patru ani este o cu totul altă discuție. Pot să vorbesc despre ce a însemnat pentru mine experiența aceasta – un grăunte de viață în bezna aceea nemărginită și ostilă. Dar ce anume a însemnat pentru el, în acest moment al dezvoltării lui biologice…? Aș putea să vă spun cum se simte spaima la un anumit nivel, cât de copleșitoare este puterea ei animalică. Dar, repet, la o vârstă atât de fragedă…

Se întrerupe pentru că își dă seama că nu le oferă ce-și doresc. Totodată este conștient de faptul că întrebările lor sunt prea importante pentru a le răspunde în fugă doar ca ei să

poată respecta un termen-limită arbitrar. *Cum a fost experiența*? *De ce s-a întâmplat ce s-a întâmplat*? *Cum se poate merge mai departe după așa ceva*? Toate astea sunt subiecte de cărți. Probleme la care reflectezi ani în șir – ca să găsești cuvintele potrivite, să identifici toți factorii esențiali, deopotrivă subiectivi și obiectivi.

— Este o întrebare importantă, spune el, una la care s-ar putea să nu găsim niciodată răspunsul.

Se întoarce spre Vanessa.

— Ai copii?

Pare cam de douăzeci și șase de ani, nu mai mult.

— Nu.

Scott se adresează cameramanului ei, un bărbat cam la patruzeci și ceva de ani.

— Tu?

— Eu? Da. Am o fetiță.

Scott dă din cap.

— O, da. Și sexul copilului contează. Și ora la care s-a întâmplat tragedia. El dormea atunci când s-a prăbușit avionul. Oare a crezut că visează? La început. Că poate încă mai dormea? Sunt atât de mulți factori.

— Lumea zice că ești un erou, strigă alt reporter.

— Asta-i o întrebare?

— Tu crezi că ești erou?

— Trebuie să-mi dai definiția cuvântului, spune Scott. În plus, ce cred eu nu are nicio importanță. Ba nu, nu-i adevărat. Viața mi-a dovedit că părerile mele despre mine nu au fost mereu corecte. De exemplu, la douăzeci de ani credeam că sunt pictor, însă în realitate nu eram decât un puști de douăzeci de ani care își imagina că ar fi pictor. Înțelegeți ce spun?

— Scott! strigă ei din nou.

— Îmi pare rău, spune el. Îmi dau seama că nu vă dau răspunsurile pe care le doriți.

— Scott! intervine Vanessa. Bill Cunningham vrea să-ți pună o întrebare. De ce te aflai la bordul acelui avion?

— Adică în sens metafizic sau…

— Cum ai ajuns să călătorești cu avionul acela? se corectează ea.

— M-a invitat Maggie.

— Adică Margaret Bateman, soția lui David Bateman?

— Da.

— Aveai o relație cu ea, cu doamna Bateman?

Scott se încruntă.

— O relație amoroasă?

— Da. La fel cum acum ai o relație amoroasă cu domnișoara Mueller, al cărei tată a făcut donații de milioane unor cauze de stânga.

— Asta este o întrebare?

— Publicul nostru are dreptul să afle adevărul.

— Spui că fac sex cu ea doar pentru că am fost la ea acasă. Concluzie demnă de Einstein, ce să zic.

— Este adevărat că i-ai făcut curte ca să ajungi la bordul acelui avion?

— Ca să ce? Să-l prăbușesc în ocean și după aia să înot mai mult de șaisprezece kilometri cu un umăr paradit?

Nu este furios, ci doar consternat de felul în care decurge discuția.

— Este adevărat că FBI-ul te-a interogat de mai multe ori?

— De două ori înseamnă multe?

— De ce te ascunzi?

— Zici că *mă ascund* de parcă ai vorbi despre John Dillinger[48]. Sunt un cetățean particular ca oricare altul și-mi duc viața particulară în particular.

— Nu te-ai dus acasă după accident. De ce?

— Nu prea știu.

— Poate ai ceva de ascuns.

— Faptul că refuz să mă arăt în public nu înseamnă că mă ascund, spune Scott. Mi-e dor de cățelul meu. Vă asigur de asta.

— Vorbește-ne despre tablourile tale. Este adevărat că le-a confiscat FBI-ul?

— Nu. Sunt doar niște tablouri oarecare. Făcute de un om într-un atelier de pe o insulă. Cine știe de ce pictează ceea ce pictează? Are sentimentul că viața lui este un dezastru. Poate de acolo pornește totul. De la autoironie. Dar la un moment dat vede ceva mai important, ceva care l-ar putea face să înțeleagă. Ăsta este…? Îți răspund la…

— Este adevărat că ai pictat un accident de avion?

48 John Herbert Dillinger Jr. (1903-1934) - renumit gangster american din perioada Marii Crize Economice (n. tr.).

— Da. Este unul dintre… vreau să spun că am… că toți vom muri odată și odată. Asta-i… ăsta este un adevăr biologic. Toate animalele… însă noi suntem singurii conștienți de asta. Și totuși noi… noi reușim cumva să închidem acest adevăr profund într-un fel de cutie. Știm ce o să ni se întâmple. Dar, în același timp, nu știm. Și în momentele acelea de catastrofă – se scufundă un feribot, se prăbușește un avion – suntem puși față în față cu acest adevăr. Și noi vom muri într-o zi. Și vom muri din motive care nu au nicio legătură cu noi înșine, cu speranțele și visele noastre. Cineva pune o bombă în autobuzul cu care mergi zilnic la serviciu. Sau te duci la Walmart ca să prinzi reducerile din Vinerea Neagră și te strivește mulțimea. Deci… ce a început ca o autoironie – viața mea distrusă – mi-a deschis o ușă.

Își mușcă buzele.

— Însă omul acela din atelier rămâne un simplu om într-un atelier, pricepeți?

Vanessa duce mâna la casca micuță din ureche.

— Bill dorește să te invite în studioul nostru pentru un interviu.

— Ce amabil! spune Scott. Numai că expresia de pe chipul tău nu are nicio legătură cu amabilitatea. Am văzut expresii din astea pe chipurile polițiștilor.

— Au murit oameni, domnule Burroughs, se enervează reporterița. Chiar credeți că este momentul potrivit pentru amabilități?

— Mai mult decât oricând, spune el.

Se întoarce și pleacă de acolo. După câteva străzi reporterii renunță să-l mai urmărească. Încearcă să meargă firesc, conștient atât de existența trupului său în spațiu și timp, cât și de faptul că este o imagine vizionată de mii (milioane?) de telespectatori. Străbate Bleecker Street, ajunge pe Seventh Avenue și sare într-un taxi. Se întreabă cum de l-au găsit – doar era închis în apartament și nici mobil nu are. Layla spune că nu a vorbit cu nimeni și el nu are niciun motiv să nu o creadă. Femeia care are un miliard de dolari nu minte decât dacă așa vrea ea. Și din purtarea ei se părea că Laylei îi plăcea să-l considere pe Scott micul ei secret. Cât despre Magnus… ei bine, Magnus minte mult, dar parcă nu așa. Poate doar dacă l-au plătit, însă în cazul ăsta, de ce i-a cerut o sută de dolari la finalul convorbirii telefonice?

Așa e lumea, își spune el. *Suficient să știu că există un motiv pentru toate astea, fără să aflu care anume este el. Poate m-au descoperit prin intermediul vreunui satelit nou*? *Poate s-a inventat un soft care ni se ascunde în oase în timpul somnului? SF-ul de ieri devine realitatea de azi.*

Înainte a fost invizibil. Acum nu mai este. Însă contează faptul că aleargă spre ceva, nu de ceva. Pe bancheta din spate a taxiului, Scott și-l imaginează pe băiat neputând să adoarmă și mâncând cereale noaptea târziu, în fața televizorului – unde un câine, reprezentat prin literele *c-â-i-n-e* stă de vorbă cu o pisică reprezentată prin literele *p-i-s-i-c-ă.* Măcar de-ar fi și viața adevărată la fel de simplă ca desenele animate, unde toată lumea și toate locurile au aspectul esenței lor pure. Te uiți la un bărbat și vezi literele *p-r-i-e-t-e-n*; te uiți la o femeie și vezi cuvântul *s-o-ț-i-e.*

Micuțul televizor al taxiului este deschis. Sunt difuzate fragmente din emisiunile de azi-noapte. Scott întinde mâna și îl închide.

30.

GIL BARUCH

5 iunie 1967 – 23 august 2015

Circulau legende despre el, tot felul de povești, dar mai mult decât atât: *teorii* ar fi un cuvânt mai potrivit. Gil Baruch, patruzeci și opt de ani, emigrant israelian. (Deși una dintre teoriile acelea spunea că avea o casă pe linia de demarcație dintre statul Israel și Cisiordania, teren pe care îl recuperase de unul singur din teritoriile palestiniene într-o zi când ajunsese acolo cu un jeep vechi, își instalase cortul și îndurase privirile urâte și batjocura localnicilor. Se spune că tăiase singur lemnele și turnase fundația cu mitraliera petrecută peste piept. Se mai spune și că prima casă fusese incendiată de mulțimea furioasă și că atunci Gil – fără să apeleze la talentul său remarcabil de lunetist sau la lupta corp la corp – stătuse la o parte și așteptase ca mulțimea să-și facă damblaua și să se disperseze. Atunci a urinat cu dispreț pe tăciunii aprinși și a luat-o de la capăt.)

Nimeni nu contesta faptul că era fiul unui israelian de viță nobilă. Tatăl lui, Lev Baruch, fusese omul de încredere al lui Moshe Dayan, renumitul conducător militar, creierul Războiului de Șase Zile. Se povestește că tatăl lui Gil fusese de față la întâmplarea din 1941, când un trăgător aliat nimerise din greșeală în lentila stângă a binoclului lui Dayan. Și tatăl lui Gil fusese cel care îndepărtase cioburile și fragmentele de glonț din ochiul lui Dayan și rămăsese alături de el ore în șir până când au fost în cele din urmă evacuați.

Se mai spunea că Gil s-a născut în prima zi a Războiului de Șase Zile și că nașterea lui a coincis la secundă cu primul foc tras. Era un copil plăsmuit în plin război, din carnea unui erou și născut prin recul de tun. Fără a mai pune la socoteală că mama lui era nepoata preferată a Goldei Meir, femeie incredibil de dârză, care reușise să creeze o întreagă națiune în burta unui stat arab.

Dar mai erau și alții, care spuneau că mama lui Gil nu fusese decât fiica unei modiste din Kiev, o fată drăguță, cu ochi alunecoși, care nu ieșise niciodată din Ierusalim. Aceasta este esența legendei. Firește că întotdeauna mai există câte cineva care abia așteaptă să poată dovedi lipsa de temei a poveștii și ține cu tot dinadinsul să denigreze protagoniștii. Necontestat însă rămâne faptul că fratele lui mai mare, Eli, a fost ucis în Liban în 1982 și că ambii frați mai mici, Jay și Ben, au murit în Fâșia Gaza în timpul celei de-a Doua Intifade – Jay în urma exploziei unei mine și Ben într-o ambuscadă. Se mai știe cu certitudine că singura soră a lui Gil a murit la naștere. În jurul acestui fel de evenimente tragice se țesuse legenda: toți cei apropiați de Gil mureau de foarte tineri, dar el rămânea în picioare. Sigur, existau zvonuri care spuneau că ar fi fost împușcat de șase ori înainte de a fi împlinit treizeci de ani, că ar fi supraviețuit unei lovituri de cuțit în Belgia și că s-ar fi apărat de o explozie în Florența ascunzându-se în interiorul unei conducte din fontă. De-a lungul anilor, mulți lunetiști încercaseră să-l ucidă și dăduseră greș. Nenumăratele recompense puse pe capul lui nu au fost niciodată încasate.

Gil Baruch era ca un cui de fier strălucind în cenușa unei clădiri arse până în temelii.

Însă moartea și tristețea își puseseră amprenta asupra lui. Eforturile lui Gil Baruch aveau ceva biblic în ele. Suferința lui era neobișnuită chiar și pentru firea poporului evreu. Când îl întâlneau prin baruri, bărbații îl băteau pe spate și-i făceau cinste, dar apoi luau o distanță prudentă de el. Femeile i se aruncau la picioare, ca niște sinucigașe pe șinele de tren, sperând să le spulbere ciocnirea trupurilor lor. Femei nebune, cu temperamente pătimașe și puncte G mărinimoase. Femei depresive, luptătoare, impostoare, poetese. Gil le ignora pe toate. În adâncul sufletului știa că viața lui are nevoie de *mai puțină* dramă, nu de mai multă.

Și totuși legendele au reușit să se impună în mentalul colectiv. De când începuse să călătorească, trimis de firma de securitate privată al cărei angajat era, Gil se culcase cu cele mai frumoase femei din lume – modele, prințese, vedete de cinema. Prin anii nouăzeci circulase teoria că el o dezvirginase pe Angelina Jolie. Gil avea pielea măslinie, nasul acvilin și fruntea înaltă caracteristică poeților romantici. Era un bărbat cu multe

cicatrice, deopotrivă fizice și emoționale, cicatrice pe care le purta fără să se plângă sau să atragă atenția asupra lor. Un bărbat taciturn, cu o sclipire ironică în privire (de parcă ar fi știut că era ținta unei glume universale). Un bărbat în permanență înarmat și care dormea cu un pistol sub pernă.

Se spunea că nu se născuse încă omul pe care Gil Baruch să nu îl poată învinge. Era un nemuritor care ar fi putut muri doar prin voința lui Dumnezeu.

Ce altceva este un accident de avion dacă nu o lovitură dată de pumnul lui Dumnezeu care vrea să îi pedepsească pe cei cutezători?

•

Lucra de patru ani pentru familia Bateman. Venise la ei când Rachel avea cinci ani. Trecuseră deja trei ani de la răpire, trei ani de când David și Maggie rămaseră împietriți în fața pătuțului gol și al ferestrei deschise spre noaptea de afară. Arhitecții de modă veche ar fi folosit expresia „odăița servitoarei” pentru a denumi camera lui Gil din casa de la oraș – o încăpere nu mai mare decât chilia unui călugăr, situată în spatele spălătoriei. În vila de pe Martha’s Vineyard avea o cameră mai mare, cu vedere la aleea din fața casei. În funcție de nivelul de alertă – stabilit în urma citirii corespondenței electronice, a discuțiilor cu analiști externi și interni, particulari și guvernamentali din domeniul securității și pe baza combinației dintre amenințările extremiste la adresa postului ALC și natura controversată a programelor lui – echipa lui Gil era mai mică sau mai mare. După violențele din Irak din anul 2006 avusese în subordine doisprezece oameni înarmați cu pistoale cu electroșocuri și arme automate. Însă de obicei în echipa lui nu erau decât trei membri. Trei perechi de ochi care vegheau, trei bărbați care făceau calcule și strategii și erau mereu pregătiți să acționeze.

Călătoria aceasta fusese pregătită în biroul din oraș, în urma consultării cu echipa de la fața locului. Zborurile comerciale ieșiseră din calcul. La fel și transportul public terestru, deși de câteva ori pe lună Gil îndeplinea dorința lui David de a se duce la serviciu cu metroul. Însă zilele acelea erau alese la întâmplare și mai întâi era trimisă pe traseu mașina de oraș cu un agent îmbrăcat în hainele lui David. Acesta ieșea din clădire cu capul în jos, înconjurat de bodyguarzi, și se urca repede pe bancheta din spate.

În metrou Gil stătea destul de departe de David pentru a-i permite să se simtă om obișnuit, dar suficient de aproape ca să poată interveni în cazul vreunui atac. Ținea în permanență degetul mare sprijinit pe mânerul unui briceag mare, ascuns la curea. Lama curbată era atât de ascuțită că putea să despice în două un fir de păr și se zvonea că ar fi fost unsă cu venin de Văduvă Neagră, unul dintre cei mai periculoși păianjeni din lume. Mai avea și un pistol mic, atât de bine ascuns că nu i-l putea observa nimeni. David îl văzuse odată scoțându-l aproape fără să se miște. Asta se întâmplase când se repezise la ei un boschetar în fața clădirii Time Warner. Nefericitul agita un obiect care semăna cu o pipă. David făcuse iute un pas înapoi și privise la garda lui de corp. Mâna lui Gil era goală. În fracțiunea de secundă imediat următoare, avea în ea un Glock cu țeava scurtă, apărut de nicăieri, așa cum apare moneda în mâna unui magician.

Lui Gil îi plăcea legănatul zgomotos al metroului, zbieretul lui strident de metal pe metal de la curbe. Era convins până în măduva oaselor că această viață a lui nu se va încheia sub pământ. Și învățase să aibă încredere în instinctele sale. Nu că i-ar fi fost teamă de moarte. Pierduse atât de mulți oameni dragi, atât de multe chipuri cunoscute îl așteptau pe celălalt tărâm – dacă exista vreun celălalt tărâm și nu doar o tăcere neagră ca smoala. Dar nici măcar acest sfârșit al unei vieți sisifice nu i se părea urât. Cel puțin atunci va putea afla răspunsul la eterna întrebare a omenirii.

Trebuie să remarcăm aici că Tora nu face niciun fel de referiri clare la viața de apoi.

Ca în fiecare dimineață, Gil se trezi înainte de ivirea zorilor. Era a patra duminică a lunii august, ultima zi petrecută de familia Bateman pe Vineyard. Fuseseră invitați la Camp David de Ziua Muncii și Gil petrecuse cea mai mare parte a zilei trecute coordonându-și mișcările cu cele ale Serviciului Secret. Vorbea patru limbi: ebraică, engleză, arabă și germană. Glumea spunând că un evreu trebuia neapărat să cunoască limba dușmanilor săi, ca să-și poată da seama când aceștia uneltesc împotriva lui.

Bineînțeles că majoritatea oamenilor nu pricepeau poanta. Și asta din cauza expresiei de pe chipul lui, foarte asemănătoare cu a unei persoane care tocmai a aflat de moartea cuiva drag.

Gil dormea maximum patru ore pe noapte. Se culca la o oră sau două după familie și se scula tot cu o oră sau două înaintea lor. Îi tihnea liniștea din casa cu luminile stinse, când el stătea în bucătărie, ascultând la zumzetul mecanic al aparatelor electrocasnice și pocnetele de pornire sau oprire a centralei termice. Era maestru în arta imobilității corporale. Legendele spuneau că stătuse nemișcat cinci zile în șir pe un acoperiș din Gaza, în teritoriu inamic, cu pușca cu lunetă sprijinită pe picioare metalice în fața lui, așteptând ca o țintă extrem de importantă să iasă dintr-un complex rezidențial. Cinci zile în șir rămăsese acolo, deși forțele palestiniene îl puteau descoperi în orice clipă.

În comparație cu episodul acela, se simțea ca într-o croazieră de lux atunci când stătea ore întregi în bucătăria unui multimilionar. Își punea lângă el un termos cu ceai verde (pe care nimeni nu-l văzuse vreodată să și-l facă), închidea ochii și asculta. Spre deosebire de nebunia domestică din timpul zilei, zgomotele nocturne ale unei case – chiar și ale uneia atât de mari ca aceasta – erau logice și previzibile. Firește că locuința era dotată cu tot felul de mijloace de ascultare și înregistrare – senzori la toate ferestrele și ușile, detectoare de mișcare, camere de supraveghere. Însă acestea nu erau decât niște aparate, iar aparatele puteau fi fentate, puteau fi dezactivate. Gil Baruch făcea parte din școala veche, era un adept al senzualismului[49]. Se spunea că poartă un ștreang la curea, deși nimeni nu-l văzuse niciodată.

Adevărul este că în copilărie Gil se certa în permanență cu tatăl său. El era fiul mijlociu și, la nașterea lui, pater familias o apucase deja pe calea băuturii, care avea să-i provoace sfârșitul în 1991, când ciroza a dus la infarct, iar infarctul a dus la tăcere.

Conform Torei, în momentul acela, tatăl lui Gil a încetat să mai existe. Lucru care nu-l deranjase deloc pe bărbatul care stătea acum în bucătăria cu aer condiționat și asculta șoaptele stinse ale valurilor pe plaja de afară.

Rapoartele de securitate din acea zi de duminică nu ies prin nimic în evidență. Soțul (Condorul) a stat acasă (*citit ziar 8:10 am – 9:45, ațipit în camera de oaspeți de la etaj 12:45 – 1:55, dat și primit câteva telefoane 2:15 – 3:45, pregătit cina 4:30 –*

---

49 Doctrină filosofică în care senzația reprezintă singura sursă a cunoștințelor noastre despre lume (n. tr.).

5:40). Soția (Șoimița) s-a dus la piață cu Rachel și însoțită de garda de corp Avraham. Băiatul s-a jucat la el în cameră și a fost la lecția de fotbal. A dormit de la unsprezece și jumătate până la unu. Oricine s-ar fi uitat mai târziu peste aceste rapoarte, încercând să pună cap la cap evenimentele care au culminat cu producerea accidentului, nu ar fi găsit decât însemnări seci și indicații orare. Fusese o duminică de trândăvie. Însă nu activitățile sau detaliile dădeau consistență acestor rapoarte, ci imperceptibilul. Viața interioară. Mireasma ierburilor de pe țărm și nisipul împrăștiat pe podeaua băii atunci când îți scoți costumul de baie.

Arșița verii americane.

Pe rândul zece al raportului scria simplu: *10:22 al doilea mic dejun al Condorului.* Firește că nu putea reda crusta aurie a chiflei cu ceapă și nici gustul sărat al peștelui în contrast cu deliciul cremei de brânză. Nu avea cum să transmită starea de extaz a subiectului.

A fi gardă de corp nu însemna să fii într-o stare de permanentă alarmă. Chiar dimpotrivă. Trebuia doar să fii deschis la schimbări, receptiv la variații subtile, să înțelegi că broasca sare din oală dacă o arunci direct în apă clocotită, dar rămâne și fierbe dacă o pui în apă rece, pe care o încălzești treptat. Cei mai buni bodyguarzi percepeau morala acestei povești. Știau că genul acesta de muncă necesită un soi de pasivitate încordată, minte și trup în armonie cu toate cele cinci simțuri. Dacă te gândeai mai bine, securitatea privată era doar o altă formă de Budism sau de Tai Chi. Trebuia să trăiești în momentul prezent și să nu te gândești decât la locul în care te afli și la lucrurile din jurul tău. La corpurile din spațiu-timp mișcându-se pe o traiectorie prestabilită. Lumini și umbre. Spațiu pozitiv și spațiu negativ.

Trăind astfel îți poți dezvolta un simț al *anticipării,* un soi de intuire magică a gesturilor pe care le vor face acei oameni de a căror siguranță răspunzi. Atunci când te contopești cu universul, tu devii universul însuși și astfel știi cum va cădea ploaia, cum se va undui iarba în vântul verii. Știi când Condorul și Șoimița se vor certa, când fetița, Rachel (Pitulicea), se plictisește și când băiatul, JJ (Vrăbiuța), nu a dormit după masă.

Tot așa știi când un bărbat din mulțime se va apropia prea mult, când fanul care îți cere un autograf vrea de fapt să-ți

înmâneze o citație. Știi când trebuie să apeși pedala de frână la culoarea galbenă a semaforului și când să aștepți liftul următor.

Nu ai *presentimente.* Știi pur și simplu.

Șoimița s-a trezit prima. A apărut în halat și cu Vrăbiuța în brațe. Cafetiera era plină. Avea cronometru. Apoi a coborât Pitulicea. S-a dus direct în living și a dat drumul la televizor ca să se uite la desene animate. Condorul s-a sculat ultimul, o oră mai târziu. Târâindu-și picioarele, s-a dus să ridice ziarul de duminică. Gil stătea retras în penumbră, cu ochii în patru.

După micul dejun se apropie de Condor.

— Domnule Bateman, spuse el. Doriți să vă dau acum raportul?

Condorul îl privi pe deasupra ochelarilor.

— Am motive de îngrijorare?

— Nu, domnule. Este vorba doar despre un rezumat al săptămânii.

Condorul dădu din cap și se ridică de pe scaun. Știa că lui Gil nu-i plăcea să discute probleme profesionale într-un cadru neprotocolar. Așa că intrară amândoi în salon. Biblioteca era plină cu cărți pe care Condorul chiar le citise. Pe pereți erau atârnate hărți vechi și fotografii ale Condorului în compania unor personalități mondiale – Nelson Mandela, Vladimir Putin, John McCain, Clint Eastwood. Pe birou se afla o casetă din sticlă cu o minge de baseball semnată de un jucător celebru. Chris Chambliss.

— Domnule, zise Gil, doriți să iau legătura cu centrul de comandă pentru o informare mai precisă?

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu. Spune-mi tu ce e de spus.

Condorul se așeză la birou, în mâini cu o minge veche de fotbal. Începu să se joace neatent cu ea în timp ce-l asculta pe Gil.

— Am interceptat șaisprezece e-mailuri de amenințare, spuse acesta, trimise mai cu seamă la adrese publice. Liniile dumneavoastră private par a nu fi fost compromise de la ultima noastră reconfigurare. În același timp, colegii mei de la firmă au descoperit amenințări specifice la adresa companiilor americane de media. Ca să putem fi pe fază, colaborăm cu Departamentul de Securitate Națională.

Condorul îl studia, aruncând mingea dintr-o mână în alta.

— Ai fost în armata israeliană?

— Da, domnule.

— La infanterie sau...?

— Nu îmi este permis să vorbesc despre asta. Să spunem doar că mi-am făcut datoria.

Condorul mai aruncă o dată mingea, dar nu mai reuși să o prindă. Aceasta se rostogoli până ajunse sub perdea.

— Vreo amenințare directă? se interesă el. *O să te omorâm, David Bateman,* sau cam așa ceva.

— Nu, domnule. Niciuna.

Condorul căzu pe gânduri.

— Bine, dar tipul ăla? Cel care mi-a răpit fata și despre care nu vorbim? Când a amenințat el vreun conglomerat media sau a trimis vreo tâmpenie din asta de mesaj? Era un jeg care s-a gândit că așa o să se îmbogățească și puțin i-a păsat că a trebuit s-o omoare pe bonă.

— Da, domnule.

— Ce anume faceți ca să ne apărați de indivizi de teapa lui? De ăia care acționează fără să amenințe mai întâi?

Gil nu păru lezat de această dojană. Din punctul lui de vedere întrebarea era perfect legitimă.

— Ambele reședințe sunt asigurate. Mașinile sunt blindate. Echipa de protecție este vizibilă. Dacă au de gând să vă caute, dau mai întâi cu ochii de noi. Le trimitem un mesaj. Există ținte mai facile.

— Dar nu poți garanta nimic.

— Nu, domnule.

Condorul făcu un semn din cap. Discuția se încheiase. Gil se îndreptă spre ușă.

— Stai puțin, spuse Condorul. Doamna Bateman i-a invitat pe soții Kipling să meargă cu avionul nostru.

— Ben și Sarah Kipling?

Condorul dădu din cap.

— Informez chiar acum centrul, zise Gil.

De-a lungul anilor înțelesese că un foarte bun bodyguard trebuia să fie ca o oglindă: nu invizibil, deoarece clientul voia să știe că ești acolo, ci capabil de reflexie. Oglinzile nu sunt obiecte intime. Reflectă schimbarea. Mișcarea. Oglinda nu este niciodată statică. Ci reprezintă acea parte a mediului înconjurător care se mișcă odată cu tine, absorbind unghiurile și lumina.

Și apoi, când ajungi direct în fața ei, te arată pe tine.

Citise dosarul, normal că-l citise. Ce fel de gardă de corp ar fi dacă nu l-ar fi citit? De fapt, chiar putea reproduce din memorie anumite paragrafe. De asemenea, avusese lungi discuții cu agenții rămași în viață, căutând detalii emoționale, informații despre modul în care s-au comportat participanții – Condorul dăduse dovadă de calm sub presiune? Șoimița căzuse pradă panicii și durerii sau își oțelise sufletul de mamă? Răpirea unui copil era cel mai negru coșmar al meseriei sale, mai rău decât moartea (cu toate că – haide să fim realiști – în nouă din zece cazuri un copil răpit era un copil mort). Însă o asemenea situație defecta mecanismele de siguranță din mintea părintelui. Propria supraviețuire nu mai conta. Protejarea averii, a căminului cădeau pe loc secund. Cu alte cuvinte, rațiunea zbura pe fereastră. Prin urmare, în cazurile de răpiri urmate de cereri de răscumpărare, cel mai mult aveai de luptat cu protagoniștii înșiși (evident, în afară de scurgerea inexorabilă a timpului).

La momentul dispariției micuței Pitulici, faptele erau următoarele: cu douăzeci și patru de ore înainte, bona, Francesca Butler („Frankie”), fusese răpită, cel mai probabil pe drumul dintre cinematograf și casă. Fusese apoi dusă într-o ascunzătoare și constrânsă să furnizeze informații despre soții Bateman – cum era împărțită casă, ce program aveau ei și, cel mai important, în care cameră se afla fetița. În noaptea răpirii (între ora douăsprezece jumătate și unu și un sfert a.m.), a fost luată o scară din magazie și a fost proptită de peretele dinspre sud, unde era geamul de la camera fetiței. Semnele indicau că fereastra fusese forțată din afară (era o casă veche, cu ferestrele originale care, pe parcursul anilor, s-au umflat și apoi s-au contractat, lăsând un spațiu gol în ramă).

Ulterior, anchetatorii aveau să ajungă la concluzia că era vorba despre un singur făptaș (deși au existat controverse în această privință). Prin urmare, varianta oficială spunea că un bărbat a pus scara, s-a urcat, a scos fetița din cameră și a coborât cu ea în brațe. După aceea a dus scara înapoi în magazie (dar ce anume a făcut cu copila în timpul acesta? a încuiat-o într-o mașină?). Și apoi a luat fata și a plecat de acolo. *Fetița a dispărut,* spuneau părinții. Dar Gil știa că nimeni nu dispare cu adevărat. Oricine se află undeva la un moment dat, un corp inert sau în mișcare în spațiul tridimensional.

În cazul respectiv, spațiul tridimensional în care acel unic răpitor o dusese pe Rachel Bateman (nume de cod Pitulicea) era clădirea pe jumătate renovată și acoperită cu folii de plastic de peste drum. O ascunsese în mansarda asfixiantă pe care o izolase fonic cu ziare. Alimentele le ținea într-o ladă frigorifică din plastic roșu și apa o beau direct dintr-un furtun conectat la robinetul băii de la etaj. Bona, Frankie Buttler, zăcea moartă și acoperită cu cartoane în fundație.

Din acest loc răpitorul – Wayne R. Macy, un fost pușcăriaș în vârstă de treizeci și șase de ani – a putut urmări ce se petrecea vizavi. Câțiva ani mai târziu și având la dispoziție toate datele, Gil știa că nu Macy fusese creierul din spatele acelui act criminal. Atunci când ai un subiect ca David Bateman – persoană publică extrem de cunoscută pentru opiniile sale politice și cu o avere de milioane de dolari – trebuie să presupui că răpitorul i-a luat copilul din anumite motive bine definite și că era pe deplin informat despre statutul său social și despre resursele de care dispunea. Însă adevărul este că Macy nu știa decât că David și Maggie Bateman erau bogați și fără apărare. La începutul anilor nouăzeci ispășise o pedeapsă pentru jaf armat în închisoarea Folsom și după terminarea detenției se întorsese acasă, în Long Island, hotărât să se îndrepte. Însă a aflat că viața cinstită era grea și lipsită de satisfacții, iar lui îi plăcea băutura. Așa că a trecut de la o slujbă la alta, până când într-o zi – în timp ce scotea sacii cu gunoi în spatele unui Diary Queen – și-a spus: *Pe cine vreau eu să păcălesc*? *A venit vremea să-mi iau soarta în propriile mâini.*

Așa că a decis să câștige ceva bănuți răpind copilul unui bogătaș. Mai târziu s-a aflat că vizase inițial alte două familii, dar anumite aspecte – soții erau în permanență la domiciliu, ambele case aveau sisteme de alarmă – l-au făcut să se îndrepte asupra unei alte ținte: familia Bateman, care locuia în ultima casă de pe o stradă liniștită. Locuința nu era păzită și înăuntru se aflau doar două femei tinere și un copil.

Toată lumea era de acord că Wayne Macy o omorâse pe Frankie încă din prima noapte, după ce aflase de la ea ce-l interesa – cadavrul tinerei prezenta semne de cruzime fizică și molestare sexuală, aceasta petrecându-se cel mai probabil după deces.

Fetița a fost răpită pe 18 iulie, la ora 12:45 a.m. Va fi găsită abia după trei zile.

•

Plecaseră deja spre aeroport când a primit informațiile cerute. Centrul le-a transmis mașinii din față, iar agenții de acolo i le-au transmis lui Gil. Fără să i se miște niciun mușchi de pe chip, acesta asculta vocea care-i vorbea în casca din ureche.

— Domnule, spuse apoi Gil pe un ton anume.

Condorul se uită la el, îi sesiză privirea, dădu din cap. În spatele lor copiii se zbânțuiau ca niște jucării cu arc. Întotdeauna erau agitați înaintea unei călătorii cu avionul.

— Copii! spuse David, uitându-se într-un fel *anume* la ei.

Maggie observă și spuse:

— Rachel, de ajuns!

Rachel se bosumflă, dar încetă să-l mai gâdile și să-l înghiontească pe frățiorul ei. Însă JJ era prea micuț ca să priceapă mesajul din prima. Și continuă să o împingă pe sora lui, fără să-și dea seama că jocul se încheiase.

— Gata! se smiorcăi fetița.

David și Gil se aplecară unul către celălalt. Bodyguardul începu să șoptească în urechea Condorului:

— A apărut o problemă cu invitatul dumneavoastră, spuse el.

— Cu cine? Cu Kipling?

— Da, domnule. Centrul a făcut o verificare de rutină și a apărut o alertă.

Condorul nu comentă, dar întrebarea lui era subînțeleasă: *Ce alertă*?

— Prietenii noștri de la Justiție spun că domnul Kipling ar putea fi pus sub acuzare mâine.

Condorul se făcu alb ca varul la față.

— Iisuse! gemu el.

— Nu se cunosc acuzațiile, dar se pare că a spălat bani pentru state neprietene.

Condorul căzu pe gânduri. *Cum adică „neprietene”*? apoi înțelese. Era pe punctul de a-i oferi un loc în avionul său unui inamic al statului. Unui trădător. Ce va zice presa dacă va afla? Condorul îi și văzu pe paparazzii de pe Teterboro plictisiți să tot aștepte întoarcerea vedetelor din vacanțe. Se vor ridica la vederea avionului care rula pe pistă și apoi, când le va fi clar că la bordul lui nu se află nici Brad și nici Angelina, vor face într-o

doară câteva poze (pentru orice eventualitate) și vor reîncepe să butoneze la iPhone-urile lor. Însă acele poze vor fi cu David Bateman braț la braț cu un trădător.

— Ce facem? îl întrebă el pe Gil.

— Dumneavoastră hotărâți.

Evident îngrijorată, Șoimița îi privea cu atenție.

— S-a întâmplat...? începu ea.

— Nu, spuse repede Condorul. Doar că... se pare că Ben are niscaiva probleme cu legea.

— Vai de mine!

— Mda. A făcut niște investiții proaste. Așa că acum eu tocmai... adică trebuie să mă hotărăsc... dacă vrem... dacă suntem văzuți în compania lui... după ce informația devine publică... adică vrem să... s-ar putea să avem ceva bătaie de cap, asta vreau să spun.

— Ce zice tati? întrebă Rachel.

— Nimic. Un prieten are niște necazuri, așa că noi...

Acum Maggie se adresa direct soțului său.

—... noi vom fi alături de el, pentru că asta fac prietenii. Iar Sarah este o persoană minunată.

Condorul dădu din cap, dorindu-și să nu-i fi răspuns la întrebare și să fi rezolvat problema în felul lui.

— Bineînțeles, mormăi el. Ai perfectă dreptate.

Întâlni privirea lui Gil. Expresia de pe chipul israelianului sugera că trebuie să i se confirme dacă aveau să mențină actualul statu-quo. Conștient de greșeala pe care o comitea, Condorul dădu încet din cap.

Douăzeci de minute mai târziu ajunseră pe pistă și Gil așteptă mai întâi semnalul echipei trimise înainte, pentru ca abia după aceea să permită familiei Bateman să coboare din mașină. Cei doi agenți verificau aerodromul. Gil avea și nu avea încredere în ei, așa că la fel procedă și el. În timp ce el inspecta zona (puncte de acces, unghiuri moarte), familia coborî din mașină. Vrăbiuța adormise deja, cu capul pe umărul Condorului. Gil nu se oferi să ducă el bagajele sau copiii. Misiunea lui era să-i protejeze, nu să-i slugărească.

Cu coada ochiului Gil îl văzu pe Avraham care urca scara mobilă ca să verifice și avionul. Rămase înăuntru timp de șase minute, mergând dintr-un capăt în celălalt, controlând atât

toaleta, cât și carlinga. Când coborî, îi făcu semn lui Gil că totul este în regulă.

Gil se declară mulțumit.

— OK! spuse el.

Membrii familiei Bateman se îmbarcară în ordine aleatorie. Știind că avionul fusese controlat în amănunt, Gil rămase în urmă ca să-i poată proteja în eventualitatea unui atac din spate. Încă de la jumătatea scării simți răcoarea de aer condiționat dinăuntru, sărut de fantomă pe gâtul lui înfierbântat de aerul cu parfum de mosc al lunii august. Dar, în clipa aceea, s-a declanșat oare o alarmă în creierul său „reptilian”[50]? A presimțit el oare tragedia ce avea să se întâmple? Sau toate astea nu sunt decât închipuirile noastre deșarte?

În avion, Gil rămase în picioare lângă ușa deschisă. Era înalt – un metru nouăzeci –, dar destul de suplu și astfel reuși să-și găsească un loc în spațiul acela strâmt, de unde nu-i incomoda nici pe pasageri și nici pe membrii echipajului care se pregăteau de decolare.

— A ajuns și a doua echipă, i se spune în cască.

Prin ușă, Gil îi vede pe Ben și Sarah Kipling prezentând documentele de identitate colegilor lui de pe pistă. Chiar în clipa aceea simți o prezență în spatele umărului drept și se întoarse brusc. Era însoțitoarea de bord, cu o tavă în mâini.

— Mă scuzați, îi spuse ea, dar poate doriți un pahar cu șampanie înainte de decolare sau… să vă aduc altceva?

— Nu, răspunse el. Cum te numești?

— Emma… Lightner.

— Mulțumesc, Emma. Eu asigur securitatea familiei Bateman. Pot să vorbesc cu domnul comandant?

— Bineînțeles. Este… mi se pare că acum este afară. Examinează avionul. Să-i spun că doriți să-i vorbiți atunci când se întoarce?

— Te rog.

— Așa voi face.

Gil observă că fata era cam neliniștită. Știa că nu se înșală, dar uneori asta era reacția provocată de prezența unui bărbat înarmat la bordul unui avion.

— Și doriți să vă aduc ceva sau…

---

50 Creier reptilian sau creier instinctiv - acea parte a creierului nostru responsabilă cu comportamentele instinctive și emoțiile simple (n. tr.).

El clătină din cap și se întoarse pentru că acum soții Kipling urcau scara avionului. Cei doi erau oaspeți permanenți la evenimentele organizate de familia Bateman și Gil îi știa din vedere. Îi salută cu un gest al capului atunci când trecură pe lângă el, dar își feri iute privirea ca să descurajeze orice încercare a lor de a intra în vorbă cu el. Îi auzi imediat salutându-i pe ceilalți.

— Scumpa mea! exclamă Sarah. Sunt absolut înnebunită după rochia ta.

Atunci apăru în capul scării și pilotul James Melody, comandantul echipajului.

— Ai văzut rahatul ăla de meci? întrebă Kipling revoltat. Cum mama dracului de n-a prins mingea aia?

— Nu mă provoca! îl avertiză Condorul.

— Păi, nu, că până și eu aș fi putut s-o prind și am mâini de friganele.

Gil se apropie de ușă. Mai groasă acum, ceața rostogolea vălătuci peste lumea aceea.

— Domnule comandant, spuse el. Numele meu este Gil Baruch și sunt angajat al firmei de pază și protecție Enslor.

— Da, zise Melody. M-au anunțat că s-ar putea să vină și o echipă de pază.

Gil sesiză că bărbatul avea un accent slab, pe care nu reuși să-l identifice. Poate britanic sau sud-african, însă reciclat prin America.

— N-am mai lucrat împreună, observă el.

— Nu, însă am colaborat cu multe firme de pază și protecție. Cunosc procedurile.

— Foarte bine. Înseamnă că știți că trebuie să mă informeze copilotul imediat ce apare vreo problemă cu avionul sau vreo modificare în planul de zbor.

— Bineînțeles, spuse Melody. Ați auzit că ni s-a schimbat copilotul?

— Cel nou se numește Charles Busch, corect?

— Corect.

— Ați mai zburat cu el?

— O singură dată. Nu-i vreun zeu, dar e pilot bun.

Melody făcu o pauză, dându-i lui Gil impresia că ar dori să spună mai multe.

— Nu există amănunte lipsite de importanță, îl încurajă el pe pilot.

— Nu, sigur… mi se pare că Busch și însoțitoarea de bord au un trecut comun.

— De natură romantică?

— Nu sunt sigur. Doar mi se pare că ea se poartă mai ciudat în preajma lui.

Gil se gândi la informația aceasta și apoi zise:

— În regulă. Mulțumesc.

Se întoarse și aruncă o privire în carlingă. Busch stătea pe scaunul copilotului și mușca dintr-un sandvici ambalat în folie de plastic. Ridică ochii, întâlni privirea lui Gil și îi zâmbi. Era un bărbat tânăr, bine făcut, chipeș, dar cu un aspect ușor neglijent – barba crescută de două zile, părul scurt nepieptănat. Gil își dădu imediat seama că în trecut Busch făcuse mult sport, că avusese mare succes la fete încă din copilărie și că îi plăcea rolul de mascul feroce. Apoi reveni în cabina principală. Emma, însoțitoarea de bord, se retrăgea cu tava goală.

Îi făcu un semn cu degetul. *Vino încoace.*

— Bună, spuse ea.

— Mai există vreo chestiune despre care trebuie să știu?

Tânăra se încruntă.

— Nu înțe…

— Despre tine și Busch, copilotul.

Emma se îmbujoră brusc.

— Nu. Nu este… adică…

Zâmbi și reuși să explice:

— Câteodată li se pune pata pe tine. Și tu trebuie să-i refuzi.

— Atâta tot?

Își aranjă sfioasă părul.

— Am mai zburat împreună. Îi place să flirteze. Cu toate fetele, nu doar cu… dar e în regulă. Nu mă mai deranjează.

O pauză scurtă. Și apoi:

— Plus că sunteți și dumneavoastră aici, așa că…

Gil se gândi că era sarcina lui să evalueze situațiile – întunericul din spatele unei uși, zgomotul de pași – la nevoie, trebuia să fie un fin observator al caracterului omenesc. Își dezvoltase propriul sistem de recunoaștere a tipurilor temperamentale: meditativul, vorbărețul agitat, victima irascibilă, agresivul, flegmaticul. Și împărțise tipurile acestea în

subcategorii și modele comportamentale care indicau posibile modificări în conduita scontată (de exemplu, acorda atenție acelor circumstanțe în care vorbărețul agitat se putea transforma în tipul meditativ și apoi în cel agresiv).

Emma îi zâmbi din nou. Gil se gândi la copilot, la sandviciul pe jumătate mâncat, la cuvintele comandantului. De la îmbarcare și până la debarcare zborul dura mai puțin de o oră. Se gândi la punerea sub acuzare a lui Kipling, la cazul (închis acum) al răpirii lui Rachel. Se gândi la tot ce ar putea să meargă prost, indiferent cât de exagerate erau gândurile acestea. Trecu toate detaliile, însemnate sau nu, prin abacul materiei cenușii care îi adusese renumele. Se gândi la ochiul lui Moshe Dayan și la problema cu băutura a tatălui său, la moartea fiecărui frate în parte, la moartea surorii sale. Se gândi ce înseamnă să-ți trăiești viața în umbră, mereu în spatele unui om aflat în lumina reflectoarelor. Avea cicatrice despre care nu voia să vorbească. Dormea cu degetul pe trăgaciul Glock-ului. Știa că lumea era o utopie, că oamenii se trezeau în fiecare dimineață, se încălțau și porneau să realizeze imposibilul, indiferent de natura lui. Aceasta era aroganța supremă a neamului omenesc: să-și recapete forțele în fața șanselor potrivnice, să caute calea de mijloc, să se lupte cu greutățile, să supraviețuiască furtunii.

La toate astea se gândi în secunda când însoțitoarea de zbor trecu pe lângă el. Apoi luă legătura prin radio cu centrul de comandă și anunță că erau gata de decolare.

31.

LA ȚARĂ

Scott merge cu mașina spre nord, paralel cu râul Hudson, dincolo de Washington Heights și Riverdale. Vilele se termină și în locul lor apar pâlcuri de copaci și orășele cu case mici. Traficul infernal de pe șosea se descongestionează treptat și el o ia pe bulevardul Henry Hudson, prin Bronx; și apoi intră pe Route 9, care trece prin Dobbs Ferry, unde un număr foarte mare de revoluționari americani și-au instalat pe vremuri tabăra, punând la grea încercare forța trupelor britanice pe granița Manhattanului. Nu și-a deschis radioul și conduce ascultând foșnetul roților pe drumul ud de la ploaie. O furtună de sfârșit de vară traversase zona în ultimele câteva ore și Scott mergea chiar în urma ei cu ștergătoarele de parbriz pornite.

Se gândește la valul acela uriaș. La bubuitul lui mut. La silueta lui amenințătoare. Un deal înalt de apă sărată, luminat de lună, care se furișa pe urmele lor, aidoma unui căpcăun din poveștile pentru copii. Fantomatic și tăcut, se apropia de ei, vrăjmaș fără suflet și fără stăpân. Natura în forma ei cea mai represivă și mai brutală. Și își amintește cum a luat băiatul și s-a scufundat în adâncuri.

Își amintește de camerele de filmat – cu priviri avide și mecanice, cocoțate pe umeri anonimi, criticându-l cu ochii lor convecși și imobili. Se gândește la lumina care îl orbea, la întrebările care se suprapuneau, ridicând un zid al indiscreției. Se întreabă dacă toată tehnica aceea reprezintă un mijloc pentru evoluția omului sau omul este un mijloc pentru dezvoltarea tehnicii? În fond, noi *le ducem pe ele,* noi le cărăm dintr-un loc în altul, zi și noapte, filmând tot ce vedem. Credem că am inventat această lume a tehnologiei în folosul nostru, dar cum putem ști dacă nu cumva noi trebuie să îi fim slujitori? Ca să filmeze ce vrem, obiectivul camerei trebuie îndreptat asupra acelui lucru. Pentru ca microfonul să-și facă treaba, trebuie mai întâi să punem o întrebare. Douăzeci și patru de ore pe zi, cadru

după cadru, hrănim această fiară flămândă cu care vrem să filmăm totul.

Cu alte cuvinte, televiziunea există pentru noi sau noi existăm ca să ne uităm la televizor?

Deasupra lor, valul, ajuns la apogeu, se clătina – clădire cu patru etaje pe punctul de a se prăbuși. Și, strângând băiatul la piept, Scott s-a scufundat fără să aibă timp să tragă aer în piept. Nu mai spera că funcțiile abstracte ale minții i-ar putea asigura supraviețuirea și și-a lăsat trupul să preia conducerea. Dând puternic din picioare, a intrat în bezna oceanului. Mai întâi l-a amețit vârtejul năvalnic al valului, apoi a fost tras în adâncuri de inevitabila forță a gravitației ca de mâna unui monstru. Și tot ce putea face era să țină strâns băiatul în brațe și să încerce să supraviețuiască.

Avea o relație amoroasă cu Maggie? Asta îl întrebaseră. Dacă avea o relație amoroasă cu o fostă educatoare de grădiniță, acum femeie căsătorită și cu doi copii. Ce anume era ea pentru ei? Un personaj dintr-un reality-show? O casnică melancolică și în călduri, din epoca post-Cehov?

Se gândește la livingul Laylei, pe care un insomniac cu tulburări obsesiv-compulsive îl transformase în miez de noapte într-un fel de muzeu al amintirilor. Se gândește că desenul lui în cărbune va fi cu siguranță ultimul portret al lui Maggie.

S-ar fi culcat cu ea dacă i-ar fi cerut-o? Se simțea atras de ea? Dar ea de el? A stat prea aproape atunci când a venit să-i vadă lucrările sau a țopăit agitat pe vârfuri, păstrând distanța? Maggie a fost prima persoană căreia îi arătase tablourile cele noi, prima persoană fără legături cu lumea artei care le vedea. Îl mâncau vârfurile degetelor. În timp ce se uita la ea cum se plimbă prin atelier, a simțit nevoia să bea ceva. Însă nevoia asta era doar o cicatrice și nu i-a dat curs.

Acesta este adevărul. Aceasta este povestea lui. Din punctul de vedere al opiniei publice, Scott este un personaj dintr-o dramă care nu-i aparține. „Scott Burroughs, escrocul/eroul”. Deocamdată partea cu „escrocul” este doar o insinuare, o teorie. Dar înțelege că s-ar putea dezvolta, devenind… ce? Un fel de tablou. Realitatea transformată treptat în ficțiune.

Se gândește la Andy Warhol[51], care avea răspunsuri diferite la aceeași întrebare a ziariștilor – *M-am născut în Akron. M-am născut în Pittsburgb* – pentru ca atunci când vorbea cu admiratorii să știe ce interviu anume citiseră. Warhol, care a înțeles ideea că sinele nu este decât o poveste pe care o spunem. Reinventarea era un instrument al artistului. Se gândește la pisoarul lui Duchamp[52], la gigantica scrumieră a lui Claes Oldenburg[53]. Pe tărâmul fanteziei se ia realitatea și i se dă o cu totul altă formă, este adaptată unei alte idei.

Dar jurnalismul era altceva pe vremuri, nu? Se presupunea că ar trebui să relateze cu obiectivitate faptele, indiferent cât de tare s-ar fi bătut ele cap în cap. Nu inventai știri ca să se potrivească cu povestea pe care o aveai în cap. Trebuia doar să redai realitatea. Nimic mai mult. Când s-a schimbat asta? Scott își aduce aminte de gazetarii din tinerețea lui, Cronkite, Mike Wallace, Woodward și Bernstein, oameni care se supuneau regulilor, oameni cu voință de fier. Cum ar fi relatat ei aceste evenimente?

Un avion se prăbușește în ocean. Supraviețuiesc doar un bărbat și un copil.

Informație versus divertisment.

Bineînțeles că Scott înțelege valoarea „interesului public”. Ce altceva a fost fascinația lui pentru acel „Guru al fitnessului”, Jack LaLanne, dacă nu o atracție deosebită pentru puterea spiritului omenesc? Însă ar putea număra pe degetele de la o mână amănuntele pe care le cunoștea despre viața amoroasă a lui Jack. Existase o soție, o căsnicie lungă de câteva decenii. Ce altceva mai trebuia să știe?

Ca om care lucrează cu imaginile, i se pare extrem de interesant felul în care este fabricat acest portret al lui – nu în sensul că ar fi denaturat, nu, nici vorbă. Ci felul în care este clădit, bucată cu bucată. *Povestea lui Scott. Povestea accidentului.*

Tot ce-și dorește este să fie lăsat în pace. De ce îl obligă să dea explicații, să se afunde în mlaștina media încercând să

51 Andy Warhol (1928-1984) - grafician, pictor, fotograf și regizor american, reprezentant al curentului Pop Art (n. tr.).

52 Henry-Robert-Marcel Duchamp (1887-1968) - pictor și sculptor american de origine franceză, a cărui operă este asociată cu mișcarea cubistă (n. tr.).

53 Claes Oldenburg - sculptor contemporan american (n. tr.).

corecteze minciunile veninoase care se dezvoltă acolo? Nu asta vor ei? Să se implice? Să dea mai multă savoare poveștii? Când Bill Cunningham îl invită în emisiune, nu o face ca să clarifice povestea. Pentru că atunci povestea s-ar încheia. O face ca să mai adauge un capitol, o nouă răsturnare de situație, care să propulseze narațiunea într-o altă săptămână de audiențe record.

Adică i se întinde o capcană. Și dacă are ceva minte, va continua să ignore presa, va depăși momentul acesta și își va vedea de viața lui.

Cu condiția să nu-i pese că nimeni din lumea asta nu va avea ocazia să afle cine este el cu adevărat.

32.

Casa este mică și ascunsă în spatele copacilor. Pare nițeluș cam strâmbă, ca și cum de-a lungul timpului scândurile late din stânga ei s-au gârbovit de oboseală sau plictiseală sau și de una, și de alta. Lui Scott i se pare că are un farmec aparte din cauza zugrăvelii albastre și a jaluzelelor albe cu feston. Ca o ilustrată din copilărie pe care ți-o amintești în visele de adult. Intră pe aleea pavată cu piatră brută și parchează sub un stejar. Chiar atunci din casă iese Doug, cu o trusă de unelte în mână. O aruncă destul de tare în spatele unui Jeep Wrangler vechi și se urcă la volan. Nu l-a văzut.

Scott coboară din mașina închiriată și-i face cu mâna, dar Doug nici așa nu-l observă. Bagă jeepul în viteză și demarează într-un nor de rumeguș. Imediat apare în ușa casei și Eleanor, cu băiatul de brațe. Scott își dă seama cu mare surprindere că simte fluturași în stomac la vederea lor. (Rochia ei în carouri roșii oferă o imagine încântătoare pe fundalul tencuielii albastre și al jaluzelelor albe ale casei; băiatul e îmbrăcat în pantalonași scurți și o cămașă din același material cu rochia ei.) Însă, spre deosebire de Eleanor, care a rămas cu ochii țintă la Scott, copilul pare neatent și privește foarte des peste umăr, înapoi în casă. Apoi Eleanor îi spune ceva și el se întoarce. Îl vede pe Scott și se luminează tot la față. Scott îi face cu mâna (*De unde am căpătat gestul ăsta*? se miră el). Băiatul îi răspunde sfios la salut. Eleanor îl pune jos și puștiul se apropie în grabă de Scott, care se lasă într-un genunchi, intenționând să-l ia în brațe. Dar se răzgândește, pune mâinile pe umerii micuțului și îl privește drept în ochi, așa cum face un antrenor de fotbal.

— Hei, ce mai faci?

Băiatul îi zâmbește.

— Ți-am adus ceva, spune Scott.

Se ridică și se duce la portbagajul mașinii. Acolo este o autobasculantă de jucărie, pe care a găsit-o la o benzinărie. Însă este legată cu o sfoară din nailon de cutia de carton și amândoi se chinuie câteva minute să dezlege nodurile. În cele din urmă, Eleanor aduce o foarfecă din casă.

— Cum spunem acum? îl întreabă pe băiatul care s-a și pus la treabă cu camionul prin curte.

— Mulțumesc, spune tot ea după câteva clipe, dându-și seama că băiatul nu are de gând să vorbească.

— Nu puteam să vin cu mâna goală, spune Scott.

Ea dă din cap.

— Îmi cer eu scuze pentru Doug. Ne-am… în ultima vreme lucrurile nu prea merg cum trebuie.

Scott ciufulește părul băiatului.

— Ar fi mai bine să intrăm în casă, spune el. Am depășit un car de reportaj pe șosea. După gustul meu, am apărut destul la televizor săptămâna asta.

Eleanor îl înțelege. Niciunuia dintre ei nu îi place această expunere publică.

Stau de vorbă la masa din bucătărie în vreme ce băiatul se uită la *Thomas și prietenii săi* și se joacă cu autobasculanta primită în dar. Curând se va face ora de culcare și copilul este agitat: se zbenguie pe canapea, fără să-și dezlipească ochii de pe ecranul televizorului. Scott îl urmărește prin ușa deschisă a bucătăriei. Băiatul a fost tuns de curând, dar nu foarte bine – bretonul este scurt, dar chica i-a rămas lungă. Parcă este o variantă mai tânără a lui Eleanor, tuns astfel ca să se integreze mai bine în familie.

— Am crezut că mă descurc singură, explică Eleanor punând ceainicul pe foc. Dar după câteva minute a început să se agite atât de tare că m-am văzut nevoită să renunț. Acum încerc să mai tai în fiecare zi câte puțin. Mă furișez în spatele lui atunci când se joacă cu mașinuțele sau…

Vorbind așa, scoate foarfecă din sertarul de lângă aragaz și se apropie încet de băiat, încercând să nu intre în câmpul lui vizual. Dar cel mic o vede și-i face semn să-l lase în pace. Ba chiar scoate un fel de mârâit sălbatic.

— Nu vreau decât să… îi spune femeia, ca și cum ar dori să îmblânzească un animal neascultător. E mai lung la…

Fără să-și ia ochii de la televizor, băiatul mai mârâie o dată. Eleanor dă din cap, se recunoaște învinsă și se întoarce în bucătărie.

— Nu știu ce să zic, încearcă Scott să o bine dispună. Copiii parcă sunt mai drăgălași dacă nu sunt tunși foarte bine.

— Spui așa ca să nu mă necăjesc, șoptește ea aruncând foarfecă la loc în sertar.

Toarnă ceaiul în căni. De când au intrat în casă, soarele a coborât spre asfințit și acum se vede în colțul de sus al ferestrei. Când Eleanor se apleacă spre cana lui, capul îi ajunge în dreptul acelei străluciri gălbui, creând un soi de eclipsă. Scott se uită printre gene la ea.

— Arăți bine.

— Pe bune?

— Încă te mai ții pe picioare. Ai reușit să faci ceaiul.

— Are nevoie de mine, spune ea.

Scott se uită la băiatul care se joacă, mușcându-și neatent degetele de la mâna stângă.

Eleanor își amestecă ceaiul, cu ochii în lumina soarelui.

— Bunicul meu a cântărit la naștere doar un kilogram și jumătate, spune Scott. Asta se întâmpla în anii douăzeci, în West Texas, înainte de apariția secțiilor de terapie intensivă. Așa că trei luni a dormit într-un sertar pentru șosete.

— Nu-i adevărat!

— Așa mi s-a povestit. Vreau să zic doar că oamenii sunt mai rezistenți decât îți imaginezi tu. Chiar și copiii.

— Stăm de vorbă despre... despre părinții lui. Știe că au... că nu mai sunt. Dar după cum se uită la ușă de fiecare dată când vine Doug acasă îmi dau seama că încă îi mai așteaptă.

Scott cade pe gânduri. Știe și în același timp nu știe. Dintr-un anumit punct de vedere se poate spune că băiatul este norocos. Când va fi suficient de mare ca să poată înțelege ce s-a întâmplat, rana aceasta va fi deja veche și durerea mai mică.

— Ziceai că Doug... are niște probleme?

Eleanor oftează și mișcă absentă pliculețul de ceai prin cană.

— Uite, spune ea, e un om slab. Doug. E... și eu nu am... la început am crezut că e vorba despre altceva... știi tu... uneori nesiguranța, atitudinea permanent defensivă pot fi confundate cu încrederea în sine. Dar acum știu că are gura mare pentru că nu are cu adevărat opinii. Ți se pare logic ce spun?

— E tânăr. Așa se întâmplă. Și eu am trecut printr-o fază ca asta. Încăpățânare.

În ochii ei se aprinde o rază de speranță.

— Dar tu ai depășit-o?

— Am depășit-o? Nici vorbă. Am distrus totul în jurul meu. Mi-am băut mințile, mi-am gonit toți prietenii.

Acum amândoi își spun că uneori singura metodă prin care poți să înveți să nu te joci cu focul este să te arunci în flăcări.

— Nu spun că așa va face și el, continuă Scott, dar n-are niciun rost să te amăgești spunându-ți că se va trezi într-o bună dimineață și-ți va spune: *Știi ceva*? *Mi-am dat seama că sunt un bou.*

Ea dă din cap.

— Mai este și problema banilor, șoptește.

Scott o așteaptă să explice.

— Nu știu... Doar că... mi se face greață numai când mă gândesc.

— Despre testament vorbești?

— E... foarte mult.

— Adică e mult ce ți-au lăsat?

— Ce *i*-au lăsat. Sunt... sunt banii lui. Nu ai...

— Nu are decât patru ani.

— Știu, dar vreau să... n-aș putea să-i pun într-un cont până când se face mare...?

— Și asta-i o variantă, spune Scott. Dar mai sunt și alte cheltuieli, nu? Casă, masă? Cine o să-i plătească taxele școlare?

Eleanor nu are răspuns.

— Aș putea... ce-ar fi să fac câte două feluri de mâncare? Adică unul special pentru el. Sau... oricum are haine drăguțe.

— Și tu te îmbraci în zdrențe?

Ea dă din cap. Scott se gândește să îi demonstreze cât de aiurea este ideea asta a ei, dar își dă seama că nu este cazul. Eleanor face deja eforturi să accepte compensația acordată pentru moartea familiei sale.

— Presupun că Doug vede altfel situația, continuă Scott.

— Vrea... poți să-ți imaginezi?... zice că... *ar trebui neapărat să păstrăm casa de la oraș, dar că să o vindem pe cea din Londra, pentru că am putea să stăm la hotel când mergem acolo.* De când am devenit noi niște oameni care să meargă la Londra? Doug deține o jumătate dintr-un restaurant care nu se va deschide niciodată pentru că bucătăria nu-i gata.

— Ar putea să o termine acum.

Eleanor scrâșnește din dinți.

— Nu. Banii ăștia nu sunt ai noștri. Nu i-am câștigat noi. Sunt ai lui JJ.

Scott se uită la băiat și îl vede cum cască și se freacă la ochi.

— Am impresia că Doug este de altă părere.

Eleanor își frământă mâinile până i se albesc articulațiile.

— Mi-a zis că amândoi ne dorim același lucru. Și atunci eu l-am întrebat *Atunci de ce zbieri la mine*?

— Îți este… frică?

Femeia îl privește în ochi.

— Știi că oamenii spun că ai avut o aventură cu sora mea?

— Da.

Ea tresare.

— Știu. Dar nu a fost nimic între noi.

Încearcă să-i citească gândurile, să-i descifreze îndoiala, să îi demonstreze că mai poate avea încredere în el.

— Am să-ți spun într-o zi ce înseamnă să te vindeci de dependența de alcool. Sau *să fii în plin proces* de vindecare. În principal este vorba despre evitarea oricărei plăceri și despre concentrarea asupra muncii.

— Și care-i povestea cu moștenitoarea?

Scott clatină din cap.

— Nu-i nicio poveste. Mi-a oferit un adăpost pentru că îi plac secretele. Iar eu nu am putut fi cumpărat cu bani. Deși cred că partea asta nu-i tocmai adevărată.

Mai vrea să adauge ceva, dar JJ intră încet în bucătărie. Eleanor se îndreaptă și își șterge ochii.

— Ce faci, piticule? S-a terminat filmul?

Băiatul dă din cap.

— Vrei să citim o poveste și să ne pregătim de culcare?

Puștiul dă încă o dată din cap și arată spre Scott.

— Vrei să-ți citească el?

Alt semn de încuviințare.

— Super! exclamă Scott.

•

În timp ce băiatul e la etaj cu Eleanor ca să se schimbe în pijama, Scott îl sună pe pescarul de la care a închiriat casa. Vrea să afle care este situația acolo și să se intereseze de cățelușa cu trei picioare.

— Nu-i prea mare nebunia, nu? A venit multă presă?

— Nu, domnule, răspunde Eli. Nu m-au prea bătut la cap. Plus că le e frică de câine. Dar tre’ să-ți zic, domnu’ Burroughs. Au venit niște bărbați. Cu un mandat.

— Ce bărbați?

— De la poliție. Au spart lacătul atelierului și au luat tot ce era înăuntru.

Scott simte fiori reci pe șira spinării.

— Tablourile?

— Da, domnu’. Pe toate le-au luat.

Scott se gândește la acest nou aspect al situației. La ce înseamnă. Lucrările nu mai sunt la locul lor. Opera vieții lui. Ce preț va plăti ca să și le recupereze? Ce îl vor pune să facă? Dar în adâncul sufletului mai simte ceva, acolo exultă un nerv buimăcit de faptul că, în sfârșit, picturile lui își îndeplinesc menirea. Sunt privite.

— În regulă, îl liniștește el pe bătrânul pescar. Nu-ți face probleme. O să le luăm înapoi.

După ce dinții sunt spălați și pijamaua îmbrăcată și după ce băiatul se cuibărește sub pătură, Scott se așază într-un balansoar și îi citește povești alese dintr-un teanc mare de cărți pentru copii. Eleanor rămâne nehotărâtă în prag, neștiind dacă să rămână sau să plece de acolo, necunoscând limitele noului său rol: are voie să-i lase singuri? Și, dacă are voie, oare ar fi bine să o facă?

După trei povești, pleoapele copilului se fac grele, dar tot vrea să mai asculte. Eleanor intră în cameră și se întinde pe pat, cuibărindu-se lângă el. Scot mai citește încă trei povești, ultima după ce băiatul dormea dus deja, după ce Eleanor a capitulat și ea în fața somnului și soarele sfârșitului de vară a asfințit. Scena aceasta are o simplitate, o puritate pe care Scott nu le-a mai trăit niciodată. Casa este tăcută. Închide cartea și o așază fără zgomot pe dușumea.

Începe să sune telefonul la parter. Eleanor se trezește, se dă jos din pat cu mare grijă ca să nu-l trezească pe cel mic. Scott îi aude pașii pe scară, apoi murmurul vocii și sunetul receptorului pus în furcă. Ea urcă din nou și se oprește în ușă cu o expresie ciudată pe chip. Pare o femeie dintr-un montagne-russe care se prăbușește.

— Ce e? o întreabă Scott.

Eleanor își umezește buzele și oftează sonor. Parcă doar cadrul ușii o mai ține în picioare.

— Au găsit și celelalte cadavre.

33.

TRANSMISIA

Unde anume se intersectează viața cu arta? Pentru Gus Franklin coordonatele sunt trasate cu precizie de GPS. Arta și viața intră în coliziune într-un hangar din Long Island. Aici sunt atârnate acum douăsprezece picturi, acoperite de umbre jucând în lumina ce intră prin geamurile mate. Ușile mari ale hangarului sunt închise pentru a ține la distanță ochii indiscreți ai camerelor de luat vederi. Douăsprezece reprezentări fotorealiste ale dezastrului omenesc, agățate cu sârme de pereți. La insistențele lui Gus, s-a procedat cu mare grijă pentru a evita deteriorarea lucrărilor. În ciuda teoriei tendențioase a lui O'Brien, Gus este convins că nu au reușit decât să hărțuiască victima și nu dorește câtuși de puțin să fie el răspunzător pentru discreditarea renumelui unui artist sau pentru răpirea șansei de reafirmare a acestuia. Șansă pe deplin meritată.

Acum examinează tablourile, alături de membrii unei multi-jurisdicționale formate din agenți și reprezentanți ai companiei aeriene și ai producătorului de aeronave. Dar nu ca manifestare artistică îi interesează pe ei picturile acestea, ci ca eventuale probe în dosarul tragediei. Și se întreabă toți dacă ar fi oare posibil ca, în interiorul acestor aglomerări de culori, să se găsească indicii despre distrugerea a noua vieți și a unui aparat de zbor în valoare de un milion de dolari. Este un demers suprarealist, cu atât mai bizar din cauza locului unde se desfășoară. În mijlocul hangarului au fost întinse mese pliante, pe care criminaliștii au așezat resturile avionului. Apoi au fost aduse și tablourile, producând astfel un antagonism între epavă și artă. Și toți oamenii de acolo, fie ei femei sau bărbați, se luptă să-și înfrângă o senzație neașteptată – aceea că probele s-au transformat cumva în artă și nu invers.

Gus stă în fața celei mai mari lucrări, desfășurată pe trei pânze. În dreapta este o fermă. În stânga s-a format o tornadă. În centru, o femeie stă în marginea unui lan de porumb. Studiază lujerii semeți, se uită atent la chipul femeii. Este

inginer și actul artistic i se pare peste puterea lui de înțelegere – ideea că esențial nu este obiectul în sine (pânză, lemn și ulei), ci o experiență intangibilă, creată prin sugestie, prin contopirea materialelor, culorilor și conținutului. Arta nu există în interiorul operei, ci în mintea privitorului.

Însă, după cum până și Gus se vede nevoit să recunoască, hangarul s-a umplut acum cu o energie tulburătoare, fantasma tragică a morții în masă, izvorâtă din numărul mare de victime și natura imaginilor.

Și își dă seama de altceva.

În fiecare tablou este câte o femeie.

Și toate femeile au același chip.

— Ce părere ai? îl întreabă agentul Hax de la OFAC.

Gus clatină din cap. *Este în natura minții omenești să caute conexiuni,* își spune el. Atunci se apropie Marcy, care îi spune că scafandrii au găsit epava.

Printre resturile uscate ale avionului izbucnesc zeci de voci, însă Gus se uită la pictura cu oamenii care se îneacă. Un lucru este real. Celălalt este ficțiune. Cât își mai dorește să fie viceversa. Dă din cap și se duce la linia telefonică securizată. Își spune că la fiecare operațiune de căutare este un moment când crezi că nu o să se mai termine. Și apoi se încheie brusc.

Agentul Mayberry ține legătura cu nava Pazei de Coastă care a găsit epava. Îl anunță pe Gus că tocmai ce au intrat în apă scafandri cu camere de luat vederi instalate pe căști. Imaginile vor ajunge la ei printr-un canal sigur, care a fost deja activat. O oră mai târziu, Gus stă la o masă pliantă din plastic dintr-un colț al hangarului. Aici a mâncat în ultimele două săptămâni. Ceilalți membri ai echipei stau în picioare în spatele lui și beau cafea din pahare de plastic. Mayberry vorbește la telefon cu șalupa Pazei de Coastă.

— Ar cam trebui să ne parvină imaginile, spune el.

Gus reglează unghiul monitorului, cu toate că, în plan rațional, știe prea bine că gestul lui nu are cum să mărească viteza conexiunii. Este doar un tic nervos. Anunțul *FĂRĂ SEMNAL* pâlpâie pe ecran – și, pe neașteptate, acesta se face albastru. Nu albastru ca apa oceanului, ci un albastru electronic, cu mulți pixeli. Și imediat culoarea aceasta este înlocuită de verdele silențios al filmării subacvatice. Fiecare scafandru (Gus a fost informat că sunt trei) are montat pe cască un proiector, iar

imaginea are calitatea stranie a filmărilor cu camere portabile. Gus are nevoie de câteva clipe ca să se poată orienta și apoi înțelege că scafandrii sunt foarte aproape de un obiect care seamănă cu fuzelajul – o carapace albă și plină de zgârieturi, pe care se intersectează niște dungi groase și parcă roșii.

— Ăla-i logoul companiei aeriene, spune Royce, arătându-le o fotografie a avionului pe care este scris cuvântul GULLWING cu litere roșii și înclinate.

— Putem să comunicăm cu ei? îi întreabă Gus pe cei din jur. Să vedem dacă au găsit numărul de identificare al avionului?

Oamenii se foiesc, încercând să ia legătura cu cineva de pe șalupă. Dar scafandrii se mișcă deja mai departe, plutesc, croindu-și drum (intuiește Gus) către coada aeronavei. Trec pe lângă aripa din stânga și Gus observă că aceasta a fost smulsă cu putere de la locul ei. Metalul din jurul spărturii este deformat. Se uită apoi la bucata de aripă de pe podeaua hangarului, așezată lângă o ruletă din oțel.

— A dispărut coada, îl anunță Royce.

Gus se uită înapoi la ecran. Peste fuzelaj alunecă lumina albă a proiectoarelor, în ritm cu mișcările scafandrilor. Coada avionului nu mai este, iar acesta se reazemă în fund, iar gaura este pe jumătate îngropată în nisip – tehnica devorată de natură.

— Ba nu, spune femeia de la compania aeriană. E acolo, nu? Acolo, mai departe?

Gus se uită atent la ecran și are impresia că deslușește un licăr acolo unde lumina nu ajunge, un obiect făcut de mâna omului care se leagănă încet în curenții fundului de ocean. Dar atunci camera scafandrului se întoarce și toți se uită la gaura din spatele avionului. Apoi camera se ridică și văd pentru prima oară tot fuzelajul. Au acum imaginea de ansamblu.

— Văd zona de amortizare a șocurilor, observă unul dintre ingineri.

— O văd și eu, spune Gus, dorind să împiedice orice speculație.

Mai întâi aeronava trebuie să fie ridicată, apoi transportată aici pentru o analiză completă. Au mare noroc că nu este la o adâncime prea mare. Dar se anunță un alt uragan pentru săptămâna viitoare și apele oceanului deja au devenit imprevizibile. Trebuie să se miște repede.

În fața camerei de luat vederi apare un scafandru. Arată spre partea întunecată din spatele avionului, apoi arată spre el. Camera se bâțâie de sus în jos, dându-i OK-ul. Scafandrul se întoarce.

Gus se trage mai aproape de monitor, conștient de încărcătura momentului.

Vor să intre în cimitir.

Cum putem descrie lucrurile pe care le vedem pe ecran, experiențele pe care le trăim, dar care nu ne aparțin? După atât de multe ore (zile, săptămâni, ani) de privit la televizor – talk-showurile de dimineață, telenovelele de la prânz, știrile din miez de noapte; și, din nou, la orele de maximă audiență: *Burlacul, Urzeala Tronurilor, Vocea* – după mai bine de un deceniu de vizionat postări virale și clipuri trimise de prieteni, cum ne mai putem da seama de diferența dintre ele, dacă practica este aceeași? Privim cum se prăbușesc *Turnurile Gemene* la același aparat și în aceeași încăpere unde mai târziu vom urmări un maraton de episoade din *Dragul de Raymond.*

Te uiți pe Netflix la câteva desene animate împreună cu copiii tăi și mai târziu în aceeași zi (după ce micuții s-au dus la culcare) cauți postări făcute de cupluri care s-au filmat încălcând mai multe legi din mai multe state. Ții videoconferințe de la computerul de serviciu cu Jan și Michael de la filiala din Akron (despre noile fișe de pontaj), apoi dai click (chiar dacă instinctul te avertizează că faci o greșeală) pe un link și ajungi la un filmuleț cu o execuție jihadistă. Cum putem să separăm în mintea noastră ce vedem, din moment ce ne uităm la toate astea în același fel – așezați sau în picioare în fața ecranului, poate înfulecând dintr-un castron cu cereale, poate singuri sau poate împreună cu alții, dar mereu cu o parte din gânduri la problemele zilnice (termene-limită, sau ținuta purtată mai pe seară la o întâlnire)?

Prin definiție, a privi este altceva decât a acționa.

Să presupunem că ești scafandru, te-ai închis în coconul subțire al costumului, ți-ai pus masca, ți-ai reglat nivelul de oxigen și nitrogen și cobori cincizeci de metri în ocean, dând ritmic din picioare și văzând doar ce-ți dezvăluie lampa instalată pe cască. Simți presiunea adâncului și te concentrezi asupra propriei respirații – activitate în mod obișnuit mecanică și automată, dar care acum necesită prevedere și efort. Acolo ești

obligat să porți greutăți – la propriu – care să-ți împiedice trupul să se ridice la suprafață. Și din cauza acestor greutăți ți se încordează toți mușchii și simți că îți plesnește pieptul atunci când respiri. În momentele acestea nu mai ai casă, nu mai ai termene-limită și nici vreo întâlnire romantică pentru care trebuie să te îmbraci frumos. În momentele acestea ești conectat numai și numai la realitatea pe care o trăiești. Aceasta este *realitatea ta.*

Pe de altă parte, Gus este pur și simplu un oarecare, așezat în fața unui monitor. Dar chiar și așa, atunci când îi vede pe scafandri pătrunzând în cavitatea aceea neagră unde se află morții, el se simte cuprins de o emoție viscerală, care trece dincolo de propria-i realitate a hangarului, o emoție similară cu groaza.

Este și mai întuneric aici, în măruntaiele avionului. Împreună cu coada, în accident s-au mai pierdut toaleta din spate și chicineta. Fuzelajul este îngustat în locul în care a fost răsucit de forța impactului. Camera de luat vederi surprinde imaginea scafandrului din față care lovește ritmic din labe. Și acesta poartă o lampă pe cască și la lumina ei tremurătoare apare prima tetieră, în jurul căreia s-a format un halo straniu din fire de păr și alge.

Părul se deslușește doar o fracțiune de secunde, pentru că imaginea este blocată de corpul scafandrului din față. Și toată lumea din hangar se înclină spre dreapta, încercând să vadă dincolo de el. Este un gest instinctiv, unul pe care creierul îl recunoaște ca fiind imposibil, însă într-atât de mare este dorința de a vedea ce este acolo că oamenii se mișcă toți ca unul.

— Mișcă-te! șoptește Mayberry în barbă.

— Gura! se răstește Gus.

Pe ecran, camera se rotește odată cu capul operatorului. Gus observă că lambriul din lemn al cabinei este crăpat și deformat în mai multe locuri. Prin imagine plutește un pantof de copil. În spatele lui Gus, geme una dintre femei. Și iată-i: patru dintre cei cinci pasageri rămași. David Bateman, Maggie Bateman, fiica lor, Rachel, și Ben Kipling. Țintuite de centurile de siguranță ale scaunelor, trupurile lor umflate se mișcă ritmic în curentul apei.

Gil Baruch, bodyguardul, nu se zărește nicăieri.

Gus închide ochii.

Când îi deschide, camera de luat vederi a trecut deja de cadavrele pasagerilor și a ajuns în dreptul chicinetei întunecate. Scafandrul din față se întoarce și arată spre ceva. Scafandrul care filmează trebuie să înainteze ca să înțeleagă despre ce este vorba.

— Alea… ce sunt găurile alea? întreabă Mayberry.

Gus se apleacă să vadă mai bine. Camera se apropie și focalizează imaginea pe un grup de găuri mici în jurul zăvorului de la ușă.

— Seamănă cu… începe unul dintre ingineri, dar se întrerupe imediat.

Găuri de glonț.

Camera se apropie și mai mult. La lumina încețoșată din apă, Gus reușește să numere șase astfel de găuri. Una dintre ele a fost făcută chiar în zăvorul ușii.

Cineva a tras în ușa carlingii încercând să intre.

Oare gloanțele au atins piloții? Din cauza asta s-a prăbușit avionul?

Camera se îndepărtează de ușă și se mișcă spre dreapta sus.

Dar Gus nu mai este atent la noua imagine. A tras cineva în ușa carlingii? Cine? A reușit să intre?

Și atunci camera dă peste ceva ce-i face pe toți oamenii din hangar să ofteze prelung. Gus se uită și el și îl vede pe comandantul James Melody blocat într-un gol de aer din tavanul rotunjit al chicinetei.

În exteriorul ușii de la carlingă.

34.

JAMES MELODY

6 martie 1965 – 23 august 2015

L-a întâlnit o singură dată pe Charles Manson[54]. Asta-i povestea pe care o repeta mereu mama lui James Melody. *Doi ani aveai. Charlie te-a ținut pe genunchi.* Se întâmplase în Venice, California, în anul 1967. Darla, mama lui James, era originară din Cornwall, Anglia. Și îi expirase viza turistică. Era în America din 1964. *Am venit odată cu Beatleșii,* obișnuia ea să spună, deși ei erau din Liverpool și veniseră cu o altă cursă. Acum locuia într-un apartament din Westwood. James încerca să o vadă ori de câte ori făcea vreo escală pe unul dintre aeroporturile din sudul Californiei – Burbank, Ontario, Long Beach, Santa Monica și restul.

După câteva pahare cu sherry, Darla sugera uneori că tatăl adevărat al lui James ar fi fost chiar Charles Manson. Însă mai avea și alte povești în sensul acesta. *În octombrie șaiș'patru a venit Robert Kennedy în Los Angeles. Ne-am cunoscut în holul hotelului Ambassador.*

James se obișnuise cu fantazările ei și le ignora în mare parte. La cincizeci de ani, se împăcase cu gândul că nu va cunoaște niciodată adevărata identitate a tatălui său biologic. Acesta era doar una dintre marile enigme ale vieții. Și James credea în enigme. Nu ca mama lui, care nu trecuse niciodată pe lângă vreo ideologie fantasmagorică pe care să nu și-o însușească instantaneu și total, în maniera lui Albert Einstein care spusese: „Știința fără religie este incompletă. Religia fără știință este oarbă".

Ca pilot, James cunoscuse imensitatea văzduhului. Zburase prin furtuni puternice, când singur Dumnezeu se mai afla între el și catastrofă.

---

54 Charles Manson - criminal în serie, condamnat la închisoare pe viață în Statele Unite (n. tr.).

Uite ce mai zicea Einstein: „Cu cât evoluează mai mult omenirea din punct de vedere spiritual, cu atât îmi devine mai clar că drumul spre adevărata credință nu izvorăște din teama de viață sau din teama de moarte, ci din dorința de cunoaștere rațională”.

James era un fan declarat al lui Albert Einstein, fostul slujbaș de la Institutul de Patente din Elveția, care a formulat Teoria Relativității. În vreme ce mama lui James căuta răspunsuri la enigmele vieții prin marile efluvii spirituale, James prefera să creadă că toate întrebările își găsesc răspunsul în știință. De exemplu, la întrebarea *De ce universul nu este gol*? spiritualiștii ar răspunde că acolo se află Dumnezeu. Dar pe James îl interesa mai mult un plan de detaliu al universului, până la nivel subatomic. Meseria de pilot presupunea cunoștințe avansate de matematică și alte științe realiste. Mult mai multe erau necesare în meseria de astronaut (după care tânjise pe vremuri James).

Dacă se întâmpla să dai peste James Melody în timpul escalelor, îl găseai mereu cu o carte în mână. Îl răsfoia pe Spinoza pe marginea piscinei vreunui hotel din Arizona. Sau își lua cina într-un bar din Berlin citind lucrări de sociologie ca *Freakonomics.* Colecționa cu pasiune fapte și detalii. Chiar asta făcea și acum într-un restaurant din Westwood, în timp ce citea *The Economist* și își aștepta mama. Era o dimineață însorită de august, cu o temperatură de douăzeci și opt de grade la umbră și vânt care bătea dinspre sud-est cu o viteză de șaisprezece kilometri la oră. James sorbea dintr-un cocktail Mimosa și citea un articol despre nașterea unei vițici roșii într-un cătun israelian din Cisiordania. Evenimentul acesta stârnise agitația evreilor și a fundamentaliștilor creștini, deoarece atât Vechiul, cât și Noul Testament ne spun că Noul Mesia va veni doar atunci când al Treilea Templu va fi înălțat pe Muntele Templului din Ierusalim. Și, așa cum știe toată lumea, acest al Treilea Templu nu poate fi construit până când terenul nu va fi purificat cu cenușa unei vițici roșii.

James cunoștea explicația articolului despre Cartea Numerilor din Vechiul Testament în care se spune „Vorbește copiilor lui Israel să-ți aducă o vacă roșie, fără pată, fără vreun cusur trupesc și care să nu fi fost pusă la jug”. În tradiția iudaică, acesta este primul exemplu de *hok,* sau lege biblică fără motivație logică. Prin urmare, i s-a atribuit origine divină.

După spusele reporterului, *The Economist* a publicat povestea nu din cauza semnificației religioase, ci pentru că a reaprins disputa despre dreptul de proprietate asupra locului cunoscut sub numele de Muntele Templului. Și articolul era plin de explicații despre importanța geostrategică a regiunii, dar fără vreun comentariu despre temeiul religios al pretențiilor fundamentaliste.

James a terminat de citit articolul, apoi a rupt paginile din revistă și le-a împăturit cu grijă. Apoi a oprit un ospătar și i-a cerut să le arunce la gunoi. Altminteri exista pericolul ca mama lui să ia revista cu ea, să vadă reportajul și să o apuce iarăși una dintre „nebuniile ei existențialiste". Ultima a ținut-o nouă ani în vizuina scientologiei, timp în care l-a acuzat pe James de comportament discreționar și a tăiat toate legăturile cu el. Chestie care nu l-ar fi deranjat prea mult pe James, dacă nu i-ar fi păsat ce se întâmplă cu ea. După mulți ani, Darla a apărut din nou în lume, gureșă și afectuoasă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Când James a întrebat-o ce determinase acea schimbare de atitudine, ea i-a răspuns simplu: „O, proștii ăia! Se poartă de parcă ar ști totul. Dar nu trebuie să uităm ce ne învață Dao De Jing[55]: *Cunoașterea celorlalți este înțelepciune. Cunoașterea sinelui este iluminare.*

James privi lung după ospătarul care se îndrepta spre bucătărie, îi veni să se ducă după el, să se asigure că aruncă articolul – de fapt, își dorea să-i fi spus să-l ascundă la fundul tomberonului său, mai bine, să-l fi rupt el însuși în bucăți mici, de necitit. Dar se stăpâni, învățase pe pielea lui că cel mai bine era să-și ignore asemenea impulsuri nesănătoase. Important era că articolul dispăruse. Gata. Pa. Doar atât conta.

Exact la timp, căci imediat apăru mama lui pe scuterul ei electric Ventura, cu unghi reglabil și cadru roșu aprins (cum altfel?). Coborî pe rampa pentru persoanele cu handicap, îl zări și-i făcu un semn cu mâna. James se ridică și o urmări cum se apropie, navigând printre clienții restaurantului (care se vedeau nevoiți să-și tragă scaunele ca să-i facă loc să treacă). Nu că mama lui ar fi fost supraponderală (ba chiar dimpotrivă: nu cântărea mai mult de patruzeci de kilograme) sau că ar fi avut vreo dizabilitate (mergea foarte bine și fără ajutor). Însă îi

55 Text clasic chinez, datând de pe la 600 î. Hr. și atribuit lui Lao Zi, părintele taoismului (n. tr.).

plăcea impresia pe care o făcea scuterul roșu ca o mașină de pompieri. Mai ales când toți oamenii din salon au fost obligați să se ridice în picioare și să-și mute scaunele, ca în întâmpinarea unei regine.

— Bună, scumpule! spuse Darla, ridicându-se fără efort și apoi așezându-se în scaunul oferit de James.

Îi observă cocktailul și continuă:

— Ce bem noi aici?

— O Mimosa. Vrei și tu una?

— Te rog, spuse ea.

Pilotul îi făcu un semn ospătarului să mai aducă un pahar. Mama lui își întinse șervetul în poală.

— Și? Spune-mi că arăt superb.

James surâse.

— Să știi că așa este. Arăți foarte bine.

Doar cu ea vorbea pe tonul acesta. Rar și răbdător, ca și cum s-ar fi adresat unui copil cu nevoi speciale. Ei îi plăcea atâta timp cât James nu exagera prea mult și nu începea s-o trateze de sus.

— Pari în formă, zise ea. Îmi place mustața.

El duse mâna la buză, dându-și seama că nu i-o mai văzuse până acum.

— Semăn nițel cu Errol Flynn, nu?

— E prea căruntă, se strâmbă Darla. Ai putea s-o aranjezi cu puțină cremă de ghete.

— Mie mi se pare că-mi dă un aer distins, spuse el amuzat.

Ospătarul îi aduse cocktailul și Darla îi zise:

— Ești o bomboană. Fii drăguț și pregătește-mi încă unul. Sunt moartă de sete.

— Bineînțeles, doamnă, răspunse omul, retrăgându-se.

De-a lungul anilor, accentul britanic al mamei sale se metamorfozase, ajungând acum să sune extrem de afectat, așa cum se obișnuise James să spună. La fel ca în cazul Juliei Child, atitudinea ei impozantă te făcea să crezi că accentul era specific nobilimii. *Astfel vorbim noi, scumpul meu.*

— M-am interesat de specialitățile zilei. Mi s-a spus că frittata este absolut divină.

— Ooo, bravo! exclamă Darla.

Nimic nu-i plăcea mai mult decât o mâncare bună. *Sunt o epicuriană,* spunea ea adesea, mărturisire care sunase sexy și

amuzant la douăzeci și cinci de ani, dar care acum (la șaptezeci) părea cu totul anapoda.

— Ai auzit despre vițica cea roșie? îl întrebă ea după ce ospătarul le luă comanda.

Pe James îl străbătu un fulger de panică la gândul că reușise cumva să pună mâna pe articol, dar apoi își aduse aminte că televizorul ei mergea non-stop pe CNN. Probabil că au prezentat și acolo povestea.

— Am văzut și eu reportajul, îi răspunse, și abia aștept să-ți aud părerile, dar vreau să discutăm despre altceva mai întâi.

Replica lui păru să o mulțumească, fapt care îl făcea să creadă că încă nu se conectase cum trebuie la istoria cu vițica roșie, la fel ca un aparat care se conectează la o priză din care își trage energia.

— M-am apucat să cânt la muzicuță, spuse el. Ca să încerc să-mi descopăr rădăcinile muzicale. Deși nu-s prea sigur că *rădăcini* este cuvântul…

— Tatăl tău vitreg cânta la muzicuță, îl întrerupse ea.

— Care dintre ei?

Darla fie nu-i auzi ironia, fie nu voia să o audă.

— Era foarte talentat. Poate pe el l-ai moștenit.

— Nu cred că așa merg lucrurile.

— Mă rog, continuă ea, sorbind din pahar. Mie mereu mi s-a părut o aiureală.

— Muzicuța?

— Nu. Muzica în general. Și Dumnezeu știe că am avut partea mea de muzicanți. Ce să zic… până și o curvă s-ar rușina de chestiile pe care i le-am făcut eu lui Mick Jagger.

— Mamă! exclamă James repede, privind speriat în jur.

Însă erau destul de departe de celelalte mese și cuvintele ei nu atrăseseră atenția nimănui.

— Of, mă lași? Nu mai face pe pudicul!

— Chestia e că-mi place. Muzicuța.

Scoase instrumentul din buzunar și i-l arătă.

— În primul rând e foarte mică, da? Așa că pot s-o iau cu mine oriunde mă duc. Câteodată cânt în carlingă după ce cuplez pilotul automat.

— Nu-i periculos?

— Sigur că nu. De ce ar fi…

— Tot ce știu eu e că nu am voie să-mi țin telefonul deschis la decolare și aterizare.

— Ce legătură… regula asta s-a schimbat. Vrei să spui că undele acustice care ies din muzicuță ar putea influența sistemul de ghidare sau…

— Ăsta-i domeniul tău… Eu spun exact ce cred.

James dădu din cap. Peste trei ore trebuia să ajungă cu un OSPRY la Teterboro ca să-și ia echipajul cel nou. Apoi va urma un drum scurt până la Martha's Vineyard și înapoi. Pentru la noapte își rezervase o cameră la clubul Soho House din centru, iar mâine va zbura spre Taiwan.

Mama terminase și al doilea cocktail – *atât de mici sunt, dragule* – și îl comandă pe al treilea. James observă că purta un șnur roșu la mâna dreaptă – *înseamnă că s-a întors la Cabala.* Nu avea nevoie să se uite la ceas ca să știe că erau împreună de doar cincisprezece minute.

Glumea doar parțial atunci când spunea oamenilor că fusese crescut într-o sectă milenaristă. Au stat acolo (el și cu Darla) timp de cinci ani, din 70 și până în 75, *acolo* fiind un complex întins pe șase acri în nordul Californiei. Secta fiind Restaurarea Poruncilor Lui Dumnezeu (pe scurt, Restaurarea), condusă de Preasfântul Jay L. Baker. Acesta obișnuia să spună că el era brutarul[56], iar adepții lui erau pâinea. Bineînțeles că Dumnezeu era brutarul absolut, care îi făcuse pe toți.

Jay L. era convins că lumea se va sfârși la data de 9 august 1974. Avusese o viziune într-o zi când se afla în excursie cu pluta pe un râu – văzuse animăluțele familiei ridicându-se spre ceruri. Întors acasă, se apucase să studieze scripturile – Vechiul Testament, Apocalipsa, Evangheliile Gnostice. Și s-a convins că în Biblie exista un cod, un mesaj ascuns. Cu cât citea mai mult, cu cât făcea mai multe însemnări pe marginea textelor religioase, cu cât introducea mai multe cifre în vechiul lui calculator, cu atât devenea mai convins că era vorba despre o dată. Despre *DATA* supremă.

Sfârșitul lumii.

Darla l-a cunoscut pe Jay L. pe Haight Street, în San Francisco. El avea doar o chitară veche și un autobuz școlar. La vremea respectivă avea fix unsprezece adepți (însă curând vor fi aproape o sută), majoritatea femei. Jay L. era un bărbat chipeș

56 Joc de cuvinte în lb. engleză: Baker - nume propriu; și baker - brutar (n. tr.).

(dacă nu te deranja tot părul ăla) și fusese binecuvântat cu o voce de orator, profundă și melodioasă. Îi plăcea să-și aranjeze adepții în cercuri întrepătrunse, la fel ca simbolul Olimpiadei, pentru ca unii să poată sta față în față, iar el să treacă printre ei, împărtășindu-le convingerea lui că doar cele mai pure suflete se vor înălța la cer atunci când va veni clipa cea mare. În mintea lui, *puritatea* avea mai multe semnificații. Erai pur dacă te rugai cel puțin opt ore în fiecare zi. Erai pur dacă munceai din greu și aveai grijă de alții. Erai pur dacă nu mâneai carne de pui și nici produse asociate (ouă); tot pur erai dacă te spălai doar cu săpun făcut în casă (și dacă uneori îți curățai fața cu cenușă din lemn de mesteacăn). Și sunetele din jurul adepților lui trebuia să fie pure – naturale, direct de la sursă, fără înregistrări, televiziune, radio, filme.

O perioadă aceste reguli au fost pe placul Darlei. În fond, și ea era în căutarea iluminării. Cel puțin, așa pretindea, dar în realitate își dorea doar ordine. Era un suflet rătăcit, o fată dintr-o familie de condiție destul de proastă, cu un tată bețiv. Darla avea nevoie să i se spună ce să facă. Voia să se ducă seara la culcare convinsă că toate lucrurile aveau sens, că exista un motiv anume pentru care lumea era așa cum era. Chiar dacă era destul de mic, James își amintea și acum ardoarea cu care mama lui îmbrățișase acest mod de trai în comun. Își amintea cum se grăbise să se arunce în viața aceasta nouă. Iar când Jay L. a hotărât că toți copiii trebuie să fie crescuți laolaltă și și-a pus adepții să construiască o creșă, Darla nu a șovăit nicio clipă și și-a adus imediat băiatul.

— Acum stai aici sau nu? îl întrebă ea.

— Cum adică?

— Am pierdut socoteala. Mereu vii și pleci. Ai măcar o adresă?

— Normal că am. În Delaware. Știi bine.

— Delaware?

— Din motive de impozite.

Darla se strâmbă, parcă vrând să demonstreze că asemenea chestiuni erau sub demnitatea ei.

— Cum e în Shanghai? Mi-am zis mereu că trebuie să aibă ceva magic.

— Aglomerație. Toată lumea fumează.

Darla își privi fiul cu un soi de milă plictisită.

— Niciodată n-ai avut imaginație.

— Ce vrei să zici?

— Nimic. Doar că… am fost aduși pe pământul ăsta ca să ne bucurăm din plin de măreția creației, nu ca să… știi tu… să locuim în Delaware din motive de impozite.

— Asta-i adresa din acte. În realitate trăiesc printre nori.

Spusese asta ca să-i facă plăcere, dar nu mințise câtuși de puțin. Cele mai frumoase amintiri ale sale erau din carlingă. Culorile naturale, felul în care lumina se pliază pe orizont, năvala purificatoare a adrenalinei prin vene în fața norilor de furtună. Și totuși, ce însemna asta? Întrebare pe care o punea mereu mama lui. *Ce înseamnă toate astea*? Însă James nu avea asemenea probleme. În adâncul sufletului știa că *nu înseamnă nimic.*

Un răsărit de soare, un viscol, un stol de păsări zburând într-un V perfect. Acestea erau lucruri *reale.* Adevărul, profund și sublim, al universului era că exista indiferent dacă noi îl vedeam sau nu. Măreția și splendoarea erau doar calitățile cu care noi îl înzestram. Furtuna nu era nimic altceva decât un fenomen meteo. Răsăritul de soare, doar un desen pe cer. Sigur că îi plăceau și le admira. Însă nu cerea mai mult de la univers decât să existe, să se comporte firesc – adică forța gravitațională să acționeze așa cum o făcea mereu, iar forțele aerodinamice să aibă valori constante.

Același lucru îl spusese odată și Albert Einstein: „Eu văd în Natură o structură magnifică, pe care nu o putem înțelege decât incomplet și care stârnește un sentiment de umilință în sufletul persoanei raționale. Este un sentiment religios autentic și nu are nimic de-a face cu misticismul”.

Își conduse mama acasă cu mașina. Tot drumul Darla își salută cunoscuții cu fluturări din mână, ca o sirenă pe un car alegoric. La ușă îl întrebă pe James când se vor vedea din nou, iar el îi răspunse că luna următoare avea o altă escală la Los Angeles. Darla îi mai spuse să fie atent la semne. Vițica roșie se născuse în Țara Sfântă. Luat în sine, evenimentul nu reprezenta o dovadă a planului lui Dumnezeu, dar dacă semnele se înmulțeau, atunci era necesar să se pregătească.

A lăsat-o în hol. Se va urca cu scuterul pentru invalizi în lift și de acolo va ajunge tot așa în apartamentul ei. Mai târziu se va duce la grupul ei de lectură (așa îi spusese), iar apoi va lua cina cu niște prieteni din grupul de rugăciune. Înainte să plece, îl sărutase pe obraz (James se lăsase în genunchi ca să-i

primească sărutul, așa cum faci în fața papei sau a vreunui cardinal) și îi spusese că se va ruga pentru el. Pentru că era un fiu atât de bun, care o invita la masă și nu uita să-i dea telefon. I-a mai spus că în ultimul timp se gândise foarte mult la comunitatea aceea în care trăiseră ei mai demult. El o mai ținea minte? Cea condusă de reverendul Jay L. Baker. Cum zicea el mereu? *Eu sunt brutarul și voi sunteți pâinea mea.* Și aici Darla a făcut o paralelă: *înseamnă că și eu am fost brutarul tău. Nu cumva să uiți că te-am copt în cuptorul meu.*

I-a sărutat și el obrazul, simțind cum îl gâdilă ușor pe buze puful ca de piersică al bătrâneții. La ușa turnantă s-a întors și i-a făcut cu mâna o ultimă dată, dar nu a mai apucat să vadă decât o străfulgerare roșie peste care s-au închis ușile ascensorului. Și-a pus ochelarii de soare și a ieșit la lumina zilei.

Peste zece ore va fi mort.

•

Nebulozitatea era destul de mare deasupra Aeroportului Teterboro. James se afla la manșa unui OSPRY 700SL, care transporta patru directori de la Corporația Sony. A aterizat fără probleme și a rulat pe pistă până la limuzina trimisă să-i întâmpine. Așa cum îi era obiceiul, James rămase în ușa carlingii, luându-și la revedere de la pasagerii lui și urându-le călătorie plăcută în continuare. În trecut se mai întâmpla să le spună *Mergeți cu Dumnezeu* (obicei dobândit în copilărie), dar observase că bărbații îmbrăcați în costume sobre păreau cam stânjeniți, așa că trecuse la o urare mai neutră. Trata cu maximă seriozitate rolul lui de comandant de zbor.

După-amiaza aproape trecuse. Mai avea câteva ore până la următoarea cursă, un zbor scurt până la Martha’s Vineyard, de unde urma să ia șase pasageri. Va pilota tot un OSPRY 700SL. Până azi nu mai condusese modelul acesta, dar nu-și făcea griji. Firma OSPRY fabrica avioane foarte performante. Însă, în timp ce aștepta ora decolării în salonul rezervat echipajelor, se apucă să citească specificațiile tehnice. Avionul avea o lungime totală de douăzeci și unu de metri, cu anvergura aripilor de nouăsprezece metri, douăzeci de centimetri. Putea atinge o viteză de .083 mach[57], dar niciodată nu ar accelera atât de tare având pasageri la bord. Va zbura cu viteza de 891 km/oră. Detaliile tehnice spuneau că 13716 metri era altitudinea maximă pe care o putea

57 1 mach = 340 m/secundă (n. tr.).

atinge acest aparat de zbor, dar James știa din proprie experiență că datele acestea erau unele precaute. Ar putea urca fără probleme până la 15240 metri, deși nu-și putea imagina la ce ar fi avut nevoie să zboare atât de sus la o cursă atât de simplă.

9 august 1974 – ziua când se presupunea că avea să vină sfârșitul lumii. La Restaurare pregătirile pentru acest unic eveniment duraseră luni bune. Dumnezeu îi spusese lui Noe că următorul potop va fi unul de foc, așa că pentru așa ceva se pregătiseră ei. Învățaseră cum să se arunce la pământ și să se rostogolească, stingând flăcările de pe ei, în caz că nu le ieșea din prima înălțarea la ceruri. Jay L. petrecea din ce în ce mai mult timp în hambar, încercând să ia legătura cu Arhanghelul Gabriel. Printr-un acord tacit, toți cei din sectă s-au ghiftuit cu de toate vreme de zece zile și apoi au mâncat doar pâine nedospită. Temperatura a înregistrat creșteri și scăderi semnificative.

În salonul echipajului, James verifică buletinul meteo. Se anunța vizibilitate destul de redusă în jurul insulei Martha’s Vineyard, cu plafon coborât de nori (între șaizeci și o sută douăzeci de metri) și ceață densă pe coastă. Vântul sufla dinspre nord-est cu viteze cuprinse între douăzeci și patru și treizeci și doi de kilometri pe oră. Principiile meteorologiei spun că ceața este doar un nor aflat în apropiere sau în contact cu suprafața terestră – uscat sau apă. Pe înțelesul tuturor, asta înseamnă că particulele de apă se află în suspensie în atmosferă. Atât de mici sunt aceste particule că forța gravitațională nu are aproape niciun efect asupra lor. În starea ei cea mai slabă, ceața este formată din vapori groși de câțiva metri. În starea ei foarte densă, grosimea lor poate ajunge și până la câteva sute.

Ceața formată în aerul maritim este de obicei groasă și durează mult. În timp, se poate ridica sau coborî, însă fără să se disipeze complet. La altitudine se transformă în nori stratiformi joși. La altitudini medii și mari (de pildă, în New England), ceața marină se produce mai ales vara. Vizibilitatea redusă nu este cea mai gravă dintre problemele cu care se confruntă piloții – sistemele de navigație de la bord pot ateriza avionul în condiții de vizibilitate zero, dacă au informații despre pistă. Aceste sisteme primesc semnalele de la Sistemul de Aterizare fără

Vizibilitate al turnului de control și le transformă într-o imagine virtuală a pistei afișată pe monitor. Dar dacă vântul se schimbă brusc, atunci pilotul poate avea probleme.

„Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei”. Așa grăia Biblia, iar cuvintele acestea l-au convins pe Jay L. Baker să-și adune turma și să fugă în pădurea de lângă Eureka din California. Acolo era o tabără de vară abandonată, fără încălzire și fără electricitate. Se spălau în lac și mâncau fructe de pădure proaspăt culese. Jay L. a început să o ia razna: predicile lui durau ore întregi, uneori chiar zile în șir. Semnele sunt pretutindeni, le spunea el. Revelațiile. Ca să poată fi salvați, erau obligați să se lepede de păcat, să-și alunge din inimi răutatea imorală. Se întâmpla câteodată ca aceste ritualuri de purificare să presupună producerea durerii în propriile zone genitale sau în zonele genitale ale altora. Alteori presupunea vizitele lungi în „confesional” – o latrină din lemn, în care vara temperatura creștea până la patruzeci și unu de grade. Mama lui James a stat odată acolo timp de trei zile și a urlat întruna că venise diavolul să-i revendice sufletul. Era o femeie adulteră și (foarte posibil) o vrăjitoare, care fusese prinsă în flagrant cu Gale Hickey, fost stomatolog din Ojai. Noaptea, James încerca să se furișeze până la ea ca să-i ducă apă. Îi împingea gamela printr-o spărtură în perete, dar mama lui refuza mereu să bea. Vina era numai și numai a ei și avea de gând să îndure tot procesul de purificare.

James își notă să verifice sistemele de navigație înainte de decolare. Dacă ar avea ocazia, ar fi bine să stea de vorbă cu echipajele aterizate de curând ca să afle care sunt condițiile atmosferice, deși la altitudine lucrurile se schimbă extrem de rapid, iar turbulențele se deplasează încontinuu.

Vru să soarbă din ceaiul irlandez – avea mereu pliculețe în geanta de mână. Când ridică paharul la gură, observă o picătură de sânge căzând pe suprafața lichidului. Apoi alta. Și parcă își simțea udă buza superioară.

— La dracu’!

Cu un șervețel la nas și capul dat pe spate, James se duse repede în toaleta bărbaților. În ultima vreme avea hemoragii nazale cam de două ori pe săptămână. Doctorul care l-a consultat i-a spus că era din cauza altitudinii. Capilarele uscate plus presiunea. În lunile din urmă își pătase destule uniforme. La

început își făcuse griji. Dar când sângerările acestea nu au mai fost însoțite de niciun alt simptom, Melody le-a pus pe seama vârstei. Va face cincizeci și unu de ani la anul, în martie. Peste doar șase luni.

Ajuns în toaletă, își apăsă nasul până când sângele încetă să mai curgă. Apoi se spălă. A avut noroc de data asta. Nu-și pătase cu sânge nici cămașa și nici haina. Drept care se întoarse degrabă în salon și la ceaiul său.

La cinci treizeci p.m. își strânse lucrurile și ieși la avion.

Concluzia era că nimic nu se sfârșise pe 9 august 1974, cu excepția mandatului de președinte al lui Richard M. Nixon.

•

Începu din carlingă verificarea avionului, luând sistemele unul câte unul. Dar mai întâi studie documentele de zbor – era maniac în privința corectitudinii. Controlă manșa cu ochii închiși, atent la orice sunet neobișnuit. I se păru că se mișca spre dreapta puțin cam greu, așa că îi chemă pe cei de la întreținere să o verifice. Apoi controlă nivelul combustibilului și încercă flapsurile.

Când termină, James coborî și dădu un tur avionului, făcându-i o inspecție vizuală. Chiar dacă era o noapte caldă de vară, controlă atent exteriorul în caz că s-ar fi format vreun strat de gheață. Se uită dacă nu cumva dispăruse vreo antenă, dacă nu cumva apăruse vreo crăpătură în fuzelaj, dacă nu era vreun șurub slăbit, vreun nit lipsă și dacă funcționau toate luminile de semnalizare. Descoperi niște murdării de pasăre pe una dintre aripi, le șterse cu mâna, apoi începu să evalueze poziția avionului pe roți. De exemplu, o eventuală înclinare spre stânga ar fi însemnat că presiunea era prea mică în pneul din stânga spate. După aceea examină bordurile de scurgere ale aripilor și aruncă o privire și la motoare. Își folosi atât emisfera stângă a creierului, cea rațională – bifând elementele de pe o listă întocmită în minte –, cât și emisfera dreaptă, cea instinctuală, care îl putea avertiza dacă ceva ar fi fost în *neregulă* cu avionul. Dar nu-l avertiză de nimic.

Reîntors în cabină, discută cu mecanicul, care îl anunță că altimetrul era în regulă. Apoi schimbă câteva cuvinte cu Emma Lightner, însoțitoarea de zbor, cu care nu mai lucrase. Se pare că era o regulă în cursele private ca stewardesele să fie mult mai drăguțe decât ar fi fost nevoie pentru o treabă atât de

nedemnă, dar știa că leafa era bunicică și, în plus, fetele aveau ocazia să vadă lumea. O ajută să așeze câteva bagaje mai grele. Surâsul pe care i-l adresă ea a fost prietenos și deloc ușuratic. Însă frumusețea ei era precum gravitația – ca și cum natura o crease pe femeia aceasta ca să-i atragă pe bărbați, indiferent de voința ei.

— Zborul e scurt, îi spuse el. Ar trebui să fii în pat înainte de unșpe. Unde stai?

— În New York. Împart un apartament în Village cu alte două fete. Deși cred că azi nu sunt acasă. Mi se pare că au plecat în Africa de Sud.

— Eu abia aștept să mă culc, spuse James. De dimineață am fost în Los Angeles. Și ieri încă mai eram în Asia.

— Ne plimbă de colo-colo, nu?

Zâmbi și el. Fata nu părea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani. O clipă încercă să-și imagineze cu ce fel de bărbați se întâlnește. Fundași și cântăreți rock. Stai puțin, mai există așa ceva? Muzica rock? El prefera celibatul. Însă nu din cauză că nu i-ar fi plăcut compania femeilor. Dar detesta complicațiile, sentimentul de obligație, intimitatea prea profundă. La cincizeci de ani, James era un bărbat mereu pe drumuri și a cărui avere încăpea într-o singură valiză. Dar îi plăcea cum trăiește. Îi plăceau ceaiul și cărțile lui. Îi plăcea să se ducă la cinematograf în țări străine și să vizioneze filme americane subtitrate în clădiri străvechi, cu arhitectură barocă. Îi plăcea să se plimbe pe străzi pavate cu piatră cubică, ascultând cum discută oamenii în alte graiuri. Îndrăgea aerul fierbinte al deșertului care îl lovea în obraji atunci când cobora din avion pe tărâm musulman. Yemen, Emiratele Arabe. Zburase pe deasupra Alpilor la apus, înfruntase furtuni cumplite peste Balcani. James își imagina că este ca un satelit, un satelit suplu și independent, care orbita în jurul pământului îndeplinindu-și neabătut misiunea.

— Gaston trebuia să fie la manșa cealaltă, spuse James. Îl știi pe Peter?

— Da, e drăguț.

— Păcat.

Tânăra zâmbi cu toată gura și asta i-a fost de ajuns. Mare lucru când poți stârni zâmbetul unei femei frumoase și să te bucuri de atenția ei. Se întoarse în carlingă și verifică din nou aparatele, dorind să vadă dacă mecanicul își făcuse bine treaba.

— Zece minute, strigă el.

Sesiză o mișcare a avionului. *Asta trebuie să fie copilotul,* își spuse el. Lista echipajului spunea că astăzi camaradul său va fi Peter Gaston, un pilot belgian care suferea de o mulțime de alergii și căruia îi plăcea să discute filosofie în timpul zborurilor lungi. Lui James îi plăceau nespus conversațiile acestea, mai ales atunci când ajungeau la granița dintre știință și ideologie. Îl așteptă să intre în carlingă. Dar copilotul nu apăru și James auzi șoapte din cabina principală, apoi un sunet ca o lovitură de palmă. Se ridică imediat în picioare și se îndreptă iute spre ușă când apăru un alt bărbat, ținându-și mâna la obrazul stâng.

— Scuze, spuse acesta, m-au reținut la conducere.

Melody îl recunoscu imediat – un puști cam la douăzeci și ceva de ani, cu ochii lipsiți de expresie și cravata strâmbă. Charlie nu mai știu cum. Zburase odată cu el și, cu toate că tânărul se descurcase bine, lui James nu-i făcea nicio plăcere să-l mai aibă coleg.

— Ce-a pățit Gaston? întrebă el.

— Mă ai pe mine, spuse Charlie. Nu știu ce a pățit, cred că are ceva la stomac. Nu știu decât că m-a sunat să-l înlocuiesc.

Pe James îl indispunea această modificare de ultimă clipă, însă nu avea de gând să-și trădeze iritarea. Așa că se mulțumi să ridice din umeri. Era treaba conducerii.

— Ai întârziat. Vezi că i-am chemat pe ăia de la tehnic pentru că mi se pare că manșa se mișcă puțin cam greu.

Puștiul ridică nepăsător din umeri și își frecă din nou obrazul.

James o observă pe Emma în spatele lui. Tânăra se retrăsese în cabina principală și acum netezea husele tetierelor.

— Totul în ordine acolo? o întrebă James.

Ea schiță un zâmbet stingher, fără să-și ridice privirea. Melody se uită la copilotul său.

— Totul este în regulă, domnule comandant, încercă să-i explice Charlie. Am zis ceva ce nu trebuia, atâta tot.

— Nu știu ce înseamnă asta, dar nu tolerez asemenea comportament la bordul avionului meu. E cumva nevoie să cer alt copilot?

— Nu, domnule. Am înțeles. Am venit să-mi fac treaba. Nimic mai mult.

James se uită la el cu atenție. Tânărul îi susținu privirea. O pușlama, îl etichetă Melody. Deloc periculos, însă obișnuit să

iasă totul așa cum i se năzare lui. Destul de drăguț pentru unele gusturi, cu un ușor accent texan. *Libertin și neserios.* Așa l-ar fi descris James. Deloc un om pe care să te poți baza. În principiu, nu-l deranja asta. Putea da dovadă de flexibilitate în privința personalului cu care lucra. Atâta vreme cât ordinele îi erau îndeplinite fără discuții. Puștiul avea nevoie de disciplină, iar Melody era de acord să-l disciplineze el.

— În regulă. Treci la locul tău și continuă verificarea. Vreau să decolăm în cinci minute. Trebuie să respectăm graficul.

— Da, domnule, spuse Charlie și se apucă de treabă cu un rânjet impenetrabil pe buze.

Atunci apărură la bord și primii pasageri – clientul și familia lui. Avionul se mișcă iarăși ușor și James se duse să-i întâmpine și să se pună la dispoziția lor. Dintotdeauna îi plăcuse să facă cunoștință cu pasagerii pe care îi transporta, să dea mâna cu ei, să le cunoască și chipurile, nu numai numele. Astfel munca lui căpăta mai mult sens, mai ales dacă printre pasageri erau și copii. În definitiv, el era comandantul acestei nave, el răspundea de viețile lor. Nu i se părea o obligație, ci mai degrabă un privilegiu. În timpurile acestea moderne, oamenii erau egoiști și aveau senzația că li se cuvine să primească totul. Dar James era un altruist. Nici nu știa cum să reacționeze atunci când alții încercau să-l răsfețe. Dacă i se întâmpla să zboare ca pasager, se ridica mereu de la locul lui ca să ajute însoțitoarele de bord să așeze bagajele sau să aducă pături și perne pentru cei care voiau să tragă un pui de somn. Cineva îi spusese odată: *Nu ai cum să fii nefericit atâta vreme cât te faci util.* Și îi plăcuse ideea asta. Că fericirea înseamnă să te pui la dispoziția altora. Egocentrismul este cel care duce la depresie, el te aruncă pe panta descendentă a existenței. Asta fusese mereu problema mamei sale. Se gândea mult prea mult la ea însăși și prea puțin la cei din jur.

James se educase să fie exact opusul ei. Se întreba adesea ce anume ar face mama lui într-o situație anume – ce hotărâre *proastă* ar lua ea – și așa își dădea seama ce ar trebui să facă el. Își folosea mama pe post de Stea a Nordului într-o călătorie către sud.

Cinci minute mai târziu avionul se afla în aer, după o decolare pe direcția vest și un viraj spre coastă. Manșa încă i se părea

puțin cam țeapănă atunci când o mișca spre dreapta, dar James puse asta pe seama sensibilității avionului.

35.

DISTORSIUNI

În prima noapte, Scott doarme pe o canapea extensibilă din micuțul atelier de croitorie al lui Eleanor. Nu intenționase să rămână peste noapte, însă, după veștile aflate, a simțit că ei i-ar prinde bine să aibă pe cineva alături, mai ales că nu mai știa nimic de Doug.

Își închide mereu telefonul atunci când lucrează, i-a spus Eleanor, deși accentul pe cuvântul *lucrează* părea a-l traduce în *bea.*

Acum, pe la ora unu din noapte, Scott sare din somn când aude zgomotul făcut de roțile mașinii lui Doug pe aleea din fața casei. Valul de adrenalină îi trezește instinctele primare și deschide ochii într-o cameră străină și o clipă nu-și amintește unde se află. Sub geam se află o masă de croitorie. Mașina de cusut este o siluetă amenințătoare în întuneric, aidoma unui animal de pradă. Aude ușa de la intrare. Apoi pași grei pe scară. Se apropie și se opresc în fața ușii sale. Și iar tăcere, de parcă aerul și-ar ține răsuflarea. Scott stă covrig, cu toți mușchii încordați. Musafir nepoftit în casa altui bărbat. Aude respirația zgomotoasă a lui Doug. Un bărbos în salopetă, care s-a îmbătat cu bourbon artizanal și bere de casă. Dacă te-ai uita pe fereastră, ai vedea greierii zburdând prin curte. Scott se gândește la oceanul plin cu prădători invizibili. Îți ții respirația și plonjezi în bezna compactă, ca și cum ai aluneca pe gâtul unui uriaș. Nici măcar tu nu te mai crezi om. Acum ești o pradă.

Din hol se aude pocnetul unei scânduri din parchet. Doug și-a trecut greutatea de pe un picior pe altul. Scott se ridică în capul oaselor și privește țintă la clanța ușii, glob de alamă licărind stins în întuneric. Dacă Doug are sămânță de scandal și intră peste el?

Respiră adânc. Încă o dată.

Fâsâitul aerului condiționat rupe vraja. Casa redevine o simplă casă. Scott ascultă atent pașii lui Doug care se îndreaptă spre dormitor.

Oftează încet, abia acum dându-și seama că își ținuse respirația.

De dimineață, îl ia pe băiat și pleacă să caute pietre cu care să se joace la râu. Pietre plate și netede, astea le trebuie. Scott e încălțat cu pantofii de oraș, băiatul e în șort și cămașă, iar tenișii lui sunt mai mici decât o mână a lui Scott. Îi arată cum să stea pe mal, în diagonală față de apă, și cum să arunce proiectilele în lateral pe suprafața apei. Băiatului nu-i iese mișcarea. Își încrețește fruntea și încearcă iar și iar, evident frustrat, dar refuzând cu îndărătnicie să se lase păgubaș. Se vede cum își mușcă limba și scoate niște icnete slabe, jumătate cântec, jumătate mârâit, atunci când își alege pietrele. Sare în sus de bucurie și bate din palme prima dată când reușește să facă piatra să salte de două ori pe apă.

— Bravo, amice! îi spune Scott.

Încurajat, băiatul dă fuga să facă rost de alte pietre. Sunt multe printre rugii de la marginea pădurii, acolo unde râul Hudson face un cot mare. Soarele dimineții este acoperit de copacii din spatele lor. Primele lui raze abia ajung pe malul celălalt. Scott se lasă pe vine și își vâră mâna în apa curgătoare. Este rece și limpede și, preț de o clipă, el se întreabă dacă va mai înota vreodată, dacă se va mai urca vreodată într-un avion. Simte mirosul de mâl din aer, combinat cu un iz slab de iarbă cosită. Este conștient de corpul său, de mușchii încordați, de sângele care îi curge prin vene. De jur-împrejur, păsări (pe care nu le vede) conversează liniștit într-o alternanță neîntreruptă de cip-cirip și piu-piu.

Râzând, băiatul aruncă o altă piatră.

Oare așa începe procesul de vindecare?

Noaptea trecută, Eleanor a intrat în living și l-a anunțat că îl caută cineva la telefon. El se juca cu mașinuțele pe covor, împreună cu băiatul.

— Cine să mă caute aici?

— Zice că o cheamă Layla, îi răspunse Eleanor.

Scott se ridică în picioare și se duse la telefonul din bucătărie.

— De unde ai știut că sunt aici? întrebă el.

— La ce sunt buni banii, iubire?

Apoi coborî vocea o octavă și începu să vorbească pe un ton mai intim.

— Spune-mi că te întorci curând, îl rugă ea. Îmi petrec tot timpul la etajul al doilea, în mijlocul picturii tale. Superbă. Ți-am zis că am fost și eu la piața aia agricolă? Când eram mică. Tati avea o casă pe Vineyard. Jumătate din copilărie mi-am petrecut-o mâncând înghețată în curtea ei. Cât de stranie e chestia asta? Prima dată când am pus mâna pe bani adevărați a fost atunci când mi-am cumpărat piersici de la domnul Coselli. Aveam șase ani.

— Sunt cu băiatul acum, îi spuse Scott. Are nevoie de mine. Așa am impresia. Nu știu. Copiii. Psihologia lor. Poate nu fac decât să-l incomodez.

O auzi pe Layla sorbind din ceva.

— În fine, zise ea. Chestia e că am o droaie de cumpărători pentru orice vei mai picta în următorii zece ani. Sunt în tratative cu galeriile Tate pentru organizarea unei expoziții personale la iarnă. Impresarul tău mi-a trimis clișeele. Pur și simplu îți taie respirația.

Vorbele astea, după care tânjise atât de mult odinioară, îi erau acum de neînțeles.

— Trebuie să închid, îi spuse.

— Stai puțin, toarse ea. Nu fugi! Mi-e dor de tine!

— Ce crezi tu că se petrece? Cu noi doi?

— Haide să plecăm în Grecia, spuse Layla. Am o căsuță acolo, pe faleză. Am cumpărat-o prin intermediul a vreo șase societăți fictive. Nu știe nimeni de ea. Mister total. Am face plajă toată ziua și am mânca doar stridii. Și seara am dansa. Haide să așteptăm acolo până se vor liniști apele. Știu că ar trebui să fiu mai reținută, dar crede-mă că n-am mai cunoscut pe nimeni ca tine. N-am mai cunoscut niciun bărbat atât de distant. Atât de neatent. Chiar și atunci când suntem împreună parcă am fi în același loc, dar în ani diferiți.

După ce închise, Scott văzu că JJ se mutase la biroul din living. Acum se juca un joc educațional cu litere la computerul lui Eleanor.

— Hei, amice!

Băiatul nu se uită la el. Scott își trase un scaun și se așeză alături. Urmări cum băiatul trăgea litera *P* în pătrățelul corespunzător. Deasupra era desenat un pui de găină care ciugulea iarbă. Băiatul aduse la locul ei și litera *U,* apoi litera *I.*

— Te superi dacă...? începu Scott. Pot să...?

Puse mâna pe mouse și deplasă cursorul. El nu avea computer, dar îi văzuse pe alții lucrând la laptopuri prin cafenele. Așa că își imagina că știe cum se face.

— Cum pot să… caut ceva?

Întrebarea era mai mult pentru sine decât pentru băiat.

Băiatul puse mâna pe mouse. Concentrat și cu limba între dinți, deschise o nouă fereastră, intră pe Google și îi dădu mouse-ul înapoi lui Scott.

— Super, spuse acesta. Mulțumesc.

Tastă *Dwo…* dar se opri pentru că nu știa exact cum se scrie. Șterse literele, apoi tastă *Red Sox, video, cea mai lungă fază la bătaie* și apăsă *ENTER.* Pagina se încărcă. Scott dădu click pe linkul de pe ecran. Băiatul îi arătă cum să mărească fereastra. Se simțea ca un om al cavernelor privind la soare.

— Poți să… cred că-i în regulă să te uiți și tu, îi spuse el puștiului.

Apăsă *PLAY.* Filmulețul începu. Rezoluția imaginii nu era excepțională, iar culorile erau saturate, ca și cum, în loc să înregistreze meciul în mod normal, la fața locului, cel care îl postase îl filmase direct de pe ecranul televizorului. Scott își și imagină un bărbat stând pe canapeaua din livingul lui și filmând jocul de baseball de la televizor – joc în interiorul unui alt joc, imaginea unei imagini.

— Dworkin – lovește și țâșnește spre centrul terenului, spuse crainicul.

În fundal se auzea vuietul mulțimii, filtrat prin difuzoarele televizorului și gâtuit apoi de camera de filmat a telespectatorului. Jucătorul aflat la bătaie păși pe prima bază. Un individ înalt, originar din statul Indiana, cu barbă de amish și fără mustață. Se întoarse la bătaie și balansă de câteva ori bâta. Camera se întoarse spre jucătorul care urma să arunce mingea. Îl chema Wakefield și se dădea cu sacâz pe palme. Colțurile ecranului erau inundate de lumina proiectoarelor din spatele lui. Un meci de baseball desfășurat într-o seară de vară, cu temperatură de treizeci de grade și vânt din direcția sud-vest.

Gus îi spusese că Dworkin ajunsese la bătaie în momentul în care roțile avionului lor se desprinseseră de pistă. Scott se gândi acum la viteza avionului, la însoțitoarea de zbor așezată pe strapontină și la faptul că un avion de dimensiuni reduse are un

timp de decolare mai scurt decât un avion de linie. Se uită la Dworkin care lovise o minge aruncată cu efect. Unu.

Camera de filmat se opri asupra spectatorilor din tribune – bărbați în hanorace, copii cu șepci și mănuși uriașe care făceau cu mâna spre obiectiv. Jucătorul se pregăti de aruncare. Dworkin se pregăti și el, ducând bâta peste umărul drept. Mingea își luă zborul. Scott apăsă mouse-ul, înghețând imaginea. Aruncătorul încremeni cu piciorul din spate ridicat, brațul stâng întins. La optsprezece metri distanță de el, Dworkin aștepta să lovească mingea. Scott aflase de la știrile sportive că aveau să urmeze încă douăzeci și două de aruncări. Douăzeci și două de mingi aruncate într-o perioadă de optsprezece minute, toate respinse în tribune sau în gardul de siguranță din jurul terenului. Ritmul lent al baseballului, sport potrivit pentru duminicile leneșe. Te pregătești și arunci.

Însă acum jocul era oprit, imaginea înghețată, mingea încremenită în aer. Douăzeci și două de aruncări în șir a fost recordul acestui meci deja vechi de trei săptămâni. Dar pentru cel care se uita la el prima dată evenimentele de pe ecran se petreceau chiar acum. Ca și cum întreaga lume fusese dată înapoi. Cine putea spune ce urma să se întâmple? Dworkin ar putea rata sau ar putea face un tur complet. Scott stătea lângă băiat și se întreba *Dar dacă totul se resetează odată cu jocul*? Dacă toată lumea s-a întors la ora zece din noaptea de 23 august 2015 și apoi s-a oprit? Își imagină orașele încremenite, semafoarele rămase pe luminile roșii, fumul nemișcat deasupra hornurilor din suburbii. Și mai departe, în câmpii, gheparzi înghețați în plin salt. Mingea de pe ecran era un punct alb blocat în văzduh, între locul de plecare și cel de destinație.

Măcar de-ar fi fost adevărat. Dacă lumea ar fi reușit cumva să se deruleze înapoi, atunci el ar fi fost într-un avion undeva. Toți ar fi fost într-un avion. Cei patru membri ai familiei, bancherul și soția lui. Frumoasa însoțitoare de bord. Copiii. În viață. Dai *STOP.* Fetița ascultă muzică. Bărbații discută și urmăresc meciul. Maggie zâmbește, cu ochii la fiul ei care doarme.

Vor fi toți în viață atâta timp cât el nu va reporni jocul. Atâta timp cât nu se va atinge de mouse. Mingea din aer era avionul din aer, oprit să ajungă la întâlnirea cu destinul. Privind la ecran, își dădu seama cu surprindere că i se umeziseră ochii și astfel vedea ca prin ceață pixelii imaginii. Jucătorul de la prima bază

era doar o pată. Mingea, un fulg de nea care și-a greșit anotimpul.

Acum Scott își înmoaie mâinile în apa râului, lăsând curenții să-i maseze încheieturile. Își aduce aminte că dimineață s-a uitat pe geam și l-a văzut pe Doug înghesuind bagaje în camionetă și zbierând cuvinte pe care Scott nu le putea desluși. Apoi a trântit portiera și a demarat într-un vârtej de pietriș.

Ce s-a întâmplat oare? *A plecat de tot*?

De departe se aude un zgomot. Mai întâi ca un zumzet mecanic – poate o drujbă sau poate camioanele de pe autostradă (numai că nu există nicio autostradă în zonă). Însă Scott nu-i dă atenție pentru că se uită la băiatul care sapă în mâlul de pe mal după bucăți de șist și cuarț.

Drujba se aude mai tare, zumzetul devine un huruit gros. Se apropie ceva de ei. Scott se ridică în picioare și încearcă să-și dea seama de direcția vântului după înclinarea spre vest a crengilor, pe care frunzele lucioase parcă aplaudă. Băiatul se oprește și el și ridică ochii. În momentul acela îi asurzește un muget ca de Jurassic Park. Elicopterul apare printre copacii din spatele lor. Instinctiv, Scott își lasă capul în jos. Băiatul o ia la fugă.

Ca o pasăre uriașă de pradă, elicopterul coboară prin lumina puternică a soarelui, încetinește când ajunge deasupra malului și începe să se rotească. Este negru și strălucitor ca un cărăbuș. JJ aleargă speriat înapoi la el. Fără să se gândească, Scott îl ridică în brațe și o ia la goană înapoi printre copaci. Îi este greu să fugă printre tufișuri în pantofii de oraș. Se furișează printre plopi și ulmi. Frunzele de oțetar otrăvitor îi înțeapă mânecile. Și iarăși totul depinde numai de el; și iarăși el trebuie să fie salvatorul. Băiatul îl ține strâns de gât și și-a încolăcit picioarele în jurul mijlocului lui. Are ochii mari de spaimă și stă cu bărbia sprijinită de umărul lui Scott. Îl înghiontește cu genunchii în burtă.

Când ajunge aproape de casă, Scott vede că elicopterul aterizează în curtea din spate. Eleanor a ieșit pe verandă și își ține mâna la tâmplă, încercând să împiedice părul să-i acopere fața.

Pilotul oprește motorul și rotoarele se mișcă din ce în ce mai încet.

Scott îi dă băiatul lui Eleanor.

— Ce se întâmplă? îl întreabă ea.

— Ar fi bine să-l duci înăuntru, îi spune el și se întoarce spre Gus Franklin și agentul O'Brien, care coboară din pasărea uriașă.

Cei doi vin către el. O'Brien merge cocoșat, cu mâna la cap. Gus stă drept, încredințat că palele nu ajung până la el.

Elicea se oprește. Gus întinde mâna.

— Scuze pentru apariția asta atât de spectaculoasă, spune el. Dar cu toate scurgerile astea de informații, mi-am spus că-i mai bine să vorbim cu dumneavoastră înainte ca știrea să devină publică.

Scott îi strânge mâna.

— Îl țineți minte pe agentul O'Brien, spune Gus.

O'Brien scuipă în iarbă.

— Cum să nu? mormăie el. Mă ține minte.

— Nu a fost scos din anchetă? se miră Scott.

Gus se uită chiorâș la soare.

— Să zicem că au apărut date noi care justifică trecerea FBI-ului la conducerea investigației noastre.

Scott pare nedumerit. O'Brien îl bate cu prietenie pe braț.

— Haide în casă.

Se așază la masa din bucătărie. Eleanor pune un episod din *Pisica cu pălărie* ca să-i distragă atenția băiatului *(prea mult televizor,* își spune ea, *îl pun prea mult să se uite la televizor),* apoi se așază pe marginea scaunului, tresărind la fiecare mișcare a copilului.

— Așa, spune O'Brien. Te avertizez că am să mă port fără mănuși.

Scott îi aruncă o privire lui Gus, care ridică din umeri. Nu poate face nimic. De dimineață scafandrii au recuperat ușa de la carlingă. Au tăiat balamalele cu laserul și au adus-o la suprafață. Testele au demonstrat că acele găuri din ea fuseseră într-adevăr făcute de gloanțe. Iar descoperirea aceasta a produs o modificare de procedură. S-au primit telefoane din partea autorităților guvernamentale și lui Gus i s-a cerut în termeni fără echivoc să asigure libertate de acțiune agenților FBI. Și încă ceva, O'Brien revenea în echipă. După câte se pare, conducerea era convinsă că nu O'Brien ar fi cel care oferă informații presei. Plus că era *pregătit pentru cazuri de anvergură.* Așa i-a explicat lui Gus ofițerul de legătură. Drept care l-au readus în anchetă.

Zece minute după vestea aceasta, O’Brien a apărut în hangar însoțit de o echipă formată din zece oameni și a cerut „să i se dea raportul asupra stadiului în care se află investigația”. Fire pragmatică, Gus și-a dat seama că nu avea niciun rost să se împotrivească – cu toată antipatia față de individul ăla. Așa că îi spuse lui O’Brien că recuperaseră toate cadavrele rămase, cu excepția celui al lui Gil Baruch, garda de corp a familiei Bateman. Era posibil să fi fost aruncat în momentul impactului sau să fi plutit afară din fuzelaj în zilele de după prăbușire. Cu puțin noroc, va apărea și cadavrul lui undeva, așa cum se întâmplase cu Emma și Sarah. Sau, la fel de posibil, nu îl vor mai găsi niciodată.

Din punctul lui Gus de vedere, întrebările care impuneau răspunsuri urgente erau următoarele:

1. Cine a tras în ușă? Suspectul cel mai plauzibil era bodyguardul, Gil Baruch, unicul pasager despre care se știa că deținea o armă. Dar, din moment ce niciunul dintre pasageri sau membri ai echipajului nu trecuse printr-un filtru de control, puteau fi toți considerați potențiali suspecți.

2. De ce s-a tras? Persoana respectivă a încercat să pătrundă cu forța în carlingă pentru a deturna avionul? Sau ca să-l arunce în ocean? Sau dimpotrivă – a încercat să intre în carlingă tocmai ca să împiedice producerea accidentului? Criminal sau erou? Aceasta era o altă întrebare.

3. De ce comandantul se afla în cabina principală și nu în carlingă? Dacă era vorba de o deturnare, atunci el a fost luat ostatic? Sau a ieșit ca să dezamorseze situația. Caz în care…

4. De ce copilotul nu a trimis niciun SOS?

Charles Busch, copilotul, fusese găsit în scaunul din carlingă, blocat de centura de siguranță și cu mâna pe manșă. Unul dintre gloanțe se înfipsese în podeaua cabinei chiar în spatele lui, dar nu exista nicio dovadă că ar fi pătruns cineva în carlingă înainte ca avionul să se prăbușească în apă. Gus i-a spus agentului FBI că autopsia lui Busch va fi gata după-amiază. Nimeni nu știa la ce anume să se aștepte. După părerea lui Gus, *ipoteza cea mai optimistă* ar fi fost ca tânărul să fi suferit un infarct sau un atac cerebral. Cea mai pesimistă ar fi fost ca accidentul să fie rezultatul unui act premeditat.

Toate bucățile epavei fuseseră etichetate și puse în pungi și acum erau catalogate. Vestea bună era că fuseseră descoperite cutia neagră și înregistrările din carlingă. Cea proastă era că unele dintre aceste aparate avuseseră de suferit în urma impactului. Tehnicienii aveau să lucreze zi și noapte ca să recupereze toate datele. Până la sfârșitul zilei, i-a mai spus Gus, fuzelajul va fi scos la suprafață și adus în hangar.

O'Brien l-a ascultat cu atenție, apoi a chemat elicopterul.

Acum, în bucătăria lui Eleanor, O'Brien își scoate cu gesturi teatrale carnețelul din buzunar. Scoate și un stilou, îi deșurubează tacticos capacul, îl așază alături de carnețel. Gus simte privirea întrebătoare a lui Scott ațintită asupra lui, dar el nu-și ia ochii de la O'Brien, ca și cum ar vrea să-i transmită – *la el trebuie să fii atent.*

Au convenit că nu trebuie să discute despre caz la telefon și să nu facă niciun raport scris până nu vor afla cum a ajuns în mâinile presei nota internă întocmită de O'Brien. De acum încolo, toate discuțiile vor avea loc față în față. Acesta este paradoxul tehnologiei moderne. Instrumentele pe care le folosim se pot întoarce împotriva noastră.

— După cum știți, începu O'Brien, am găsit avionul. Doamnă Dunleavy, îmi pare rău că trebuie să vă spun că, da, am recuperat trupul surorii dumneavoastră, pe acela al soțului ei și pe cel al nepoatei dumneavoastră.

Eleanor dă din cap. Se simte ca un os lăsat să se albească la soare. Se gândește la băiatul care stă în living și se uită la televizor. Băiatul *ei.* Se gândește la ce îi va spune sau va trebui să-i spună. Se gândește la ultimele cuvinte pe care i le-a aruncat Doug de dimineață.

Nu s-a terminat.

— Domnule Burroughs, spune acum O'Brien, întorcându-se cu fața la Scott, trebuie să-mi spui absolut tot ce-ți amintești despre perioada zborului.

— De ce?

— Pentru că așa îți cer eu.

— Scott! intervine Gus.

— Nu! se răstește O'Brien. Gata cu menajamentele!

Și se întoarce din nou către Scott.

— De ce pilotul nu se afla în carlingă?

Scott clatină din cap.

— Nu-mi amintesc asta.

— Ai spus că ai auzit niște bubuituri înainte de prăbușire. Te-am întrebat dacă ți s-au părut a fi de natură mecanică. Ai zis că nu crezi. Ce crezi că erau?

Scott se gândește.

— Nu știu. Avionul s-a prăbușit. Eu m-am lovit la cap. Nu… nu sunt chiar amintiri.

O'Brien îl studiază cu atenție.

— Sunt șase găuri de glonț în ușa de la carlingă.

— Cum? sare Eleanor, albindu-se brusc la față.

Anunțul îl dezarmează pe Scott. *Găuri de glonț*? Despre ce vorbesc ăștia?

— Ai văzut vreo armă? îl întreabă O'Brien.

— Nu.

— Ți-l aduci aminte pe bodyguardul familiei Bateman? Gil Baruch?

— Tipul înalt de lângă ușă. Nu a… nu-mi…

Scott nu-și mai găsește cuvintele. Gândurile îi aleargă înnebunite în toate direcțiile.

— L-ai văzut scoțând arma? insistă O'Brien.

Scott își stoarce creierii. *Cineva a tras în ușa de la carlingă.* Încearcă să priceapă sensul acestui enunț. Avionul a început să cadă. Oamenii țipau disperați și cineva a tras în ușa aia. Avionul se prăbușea. Comandantul nu era în carlingă. Cineva a tras în ușă încercând să intre.

Sau poate mai întâi a apărut arma și apoi pilotul – nu, nu pilotul, ci *copilotul* – a coborât în picaj ca să… ca să ce? Să-l dezechilibreze pe agresor? Important e că nu a fost nici defecțiune tehnică, nici eroare de pilotaj. Ci ceva mai rău.

Scott simte cum i se strâng măruntaiele de greață, de parcă abia acum ar realiza cât de aproape fusese de moarte. Și îl luă amețeala atunci când merse mai departe pe firul logic al evenimentelor. Dacă nu a fost vorba despre un accident, înseamnă că *cineva a încercat să-l omoare.* Înseamnă că el și băiatul au fost victimele unui atac, nu ale unei întâmplări nefericite.

— M-am urcat în avion, spune el, și m-am așezat pe un scaun. Mi-a adus niște vin. Emma. Eu nu… i-am zis *Nu, mulțumesc* și am rugat-o să-mi aducă un pahar cu apă. Sarah, nevasta bancherului, stătea lângă mine și tot povestea cum a fost cu

fiică-sa la bienala de la Muzeul Whitney. La televizor se dădea un meci. De baseball. Și bărbații… David și bancherul… da, ei se uitau și comentau. Îmi țineam geanta pe genunchi. A vrut să mi-o ia… stewardesa. Dar nu am lăsat-o. Și când am început să rulăm pe pistă, m-am apucat… m-am apucat să scotocesc prin ea. Habar n-am de ce. Trebuia să fac ceva. Aveam nervi.

— Din ce motiv aveați nervi? îl întreabă O'Brien.

Scott încearcă să-și amintească.

— Drumul ăsta era extrem de important pentru mine. Și avionul… a trebuit să fug ca să-l prind… eram confuz… foarte puțin, dar eram. Acum totul mi se pare lipsit de sens… faptul că îi dădusem o importanță atât de mare. Trebuia să mă întâlnesc cu niște agenți, să vizitez niște galerii. Aveam toate clișeele în geantă și voiam să mă asigur că erau la locul lor. Fără vreun motiv anume.

Își privește mâinile.

— Stăteam pe locul de lângă geam și mă uitam la aripă. Totul era învăluit în ceață și după aia ceața s-a ridicat brusc. Sau noi ne-am ridicat deasupra ei. Cred că mai degrabă așa s-a întâmplat. Și era noapte. M-am uitat la Maggie și ea mi-a zâmbit. Rachel stătea pe scaunul din spatele ei. Asculta muzică. Și băiatul dormea sub pătură. Și nu știu ce mi-a venit, dar m-am gândit că s-ar putea să-i placă dacă i-aș face un desen… lui Maggie să-i placă… așa că mi-am scos blocul de desen și am început să fac un crochiu. Fetița. Nouă ani, cu căștile la urechi, privind pe geam.

Își amintește expresia de pe chipul ei, o copilă dusă pe gânduri. Dar era ceva în ochii ei, o tristețe aparte, care părea a sugera vag femeia în care se va transforma într-o bună zi. Își amintește și de ziua când venise cu mama ei la atelier să-i vadă lucrările. O fată aproape de pubertate, cu picioare lungi și părul des.

— Am intrat în câteva goluri de aer când am luat altitudine, spuse el. Au mișcat paharele, dar în rest turbulențele au fost destul de slabe și nimeni nu părea îngrijorat. În timpul decolării, bodyguardul a stat în față, alături de însoțitoarea de bord, pe… cum îi zice… pe strapontină, dar s-a ridicat imediat ce a dispărut semnul de cuplare a centurilor de siguranță.

— Ca să facă ce?

— Nimic. Doar ca să stea în picioare.

— Nimic altceva?
— Nimic altceva.
— Și tu desenai.
— Da.
— Și după aia?
Scott clatină din cap. Își amintește că s-a chinuit să-și ridice creionul de pe jos, dar nu știe ce se întâmplase înainte. Cum a ajuns creionul acolo? Șmecheria cu avionul este că podeaua ți se pare în permanență orizontală și ai senzația că te afli într-un unghi de nouăzeci de grade față de pământ, chiar dacă avionul ar zbura pe o latură. Și atunci te uiți pe geam și te sperii când te pomenești față în față cu solul.
Atunci s-a înclinat brusc avionul. Atunci a căzut creionul. Și-a desfăcut centura ca să-l poată ridica de pe jos. Dar creionul se rostogolea ca o minge pe deal în jos. Și atunci a alunecat și s-a lovit la cap.
Scott se uită la Gus.
— Nu mai știu.
Gus se uită la O'Brien.
— Am eu o întrebare, spune Gus. Nu despre accident. Ci despre picturile dumneavoastră.
— Sigur.
— Cine este femeia?
Scott îl privește nedumerit.
— Femeia?
— Am observat că în toate tablourile apare o femeie și, din câte mi-am putut da eu seama, este una și aceeași. Cine este ea?
Scott oftează prelung. Se uită la Eleanor. Vede că nu-și dezlipește ochii de el. La ce s-o gândi? În urmă cu câteva zile viața ei se desfășura lin. Oarecum lin. Acum au copleșit-o durerea și greutățile.
— Am avut o soră, spune Scott. S-a înecat când aveam… când ea avea șaisprezece ani. Înota noaptea în Lacul Michigan împreună cu alți… copii. Niște copii proști.
— Îmi pare rău.
— Mda.
Scott și-ar dori să spună ceva mai profund, dar nu-i vine nimic în minte.

•

Mai târziu, după ce băiatul se duce să-și facă somnul de după-masă, Scott îl sună pe Gus de la telefonul din bucătărie.

— A fost bine astăzi?

— Ne-ați ajutat foarte mult, mulțumim.

— în ce sens v-am ajutat? nu pricepe Scott.

— Cu detalii. Unde stătea fiecare pasager. Ce făcea fiecare.

Scott stă la masă. A fost un moment, după plecarea elicopterului, când el și Eleanor au rămas singuri și și-au dat seama că nu erau decât doi străini și că iluzia ultimelor douăzeci și patru de ore (că s-ar putea ascunde de lume în casa aceea) se destrămase. Ea era o femeie căsătorită și el era... ce? Bărbatul care i-a salvat nepotul. Ce știau unul despre celălalt? Cât mai avea el de gând să rămână aici? Oare ea își dorea ca el să rămână? Dar el?

Atunci a apărut între ei un sentiment de stinghereală, iar când Eleanor s-a apucat să facă de mâncare, Scott i-a spus că nu îi este foame. Voia să facă o plimbare ca să-și limpezească gândurile.

A rămas afară până după lăsarea întunericului. A mers pe malul râului și s-a uitat cum s-a întunecat apa după ce a apus soarele și a răsărit luna.

Niciodată nu se simțise mai străin față de acela care își închipuia el că este.

— În fine, îi spune Gus la telefon, știrea ne este încă publică, dar aparatul care înregistrează datele de zbor este deteriorat. Nu distrus, dar va dura destul de mult până să le recuperăm. Șase băieți de-ai mei lucrează non-stop, iar guvernatorii din două state mă sună la fiecare cinci minute ca să-i pun la curent cu ultimele noutăți din anchetă.

— Nu am cum să vă ajut. De-abia dacă sunt în stare să desfac un tub de vopsea.

— Nu. Vă spun asta pentru că meritați să știți. Din partea mea, toți ceilalți se pot duce la naiba.

— O să-i spun și lui Eleanor.

— Ce face băiatul?

— Nu... nu vorbește, dar am senzația că se bucură că am venit. Poate am un fel de efect terapeutic asupra lui. Habar n-am. Eleanor... se ține tare.

— Și soțul?

— Și-a făcut bagajul și a plecat de dimineață.

O pauză lungă.

— Nu trebuie să vă spun eu ce impresie va face chestia asta.

Scott dă din cap.

— De când contează mai mult impresia decât realitatea? întreabă el.

— Cred că din 2012, glumește Gus. Mai ales după… după ce v-ați ascuns la doamna aia. Povestea a făcut deliciul presei de scandal. Moștenitoarea, care… eu v-am zis să vă găsiți *un loc unde să vă adăpostiți,* nu să vă combinați cu o femeie și să dați apă la moară tabloidelor.

Scott se freacă la ochi.

— Nu s-a întâmplat nimic. Adică, da, s-a dezbrăcat și s-a urcat lângă mine în pat, dar eu nu…

— Nu discutăm aici despre ce s-a întâmplat sau nu s-a întâmplat, spune Gus. Vorbim despre cum arată toată povestea.

Dimineață Scott o aude pe Eleanor în bucătărie. Coboară și vede că femeia pregătește micul dejun. Băiatul se joacă cu mașinuțele pe jos, pe holul dintre camere. Fără să scoată vreun cuvânt, Scott se așază lângă el și ia în mână o betonieră. Se joacă împreună câteva momente, învârtind roțile de cauciuc pe lemnul parchetului. După aceea băiatul scoate un ursuleț din jeleu dintr-o pungă și i-l oferă. Scott îl primește cu mare plăcere.

Afară, lumea continuă să se învârtă. Înăuntru, cei trei își văd de treburile zilnice, prefăcându-se că totul ar fi normal.

36.

EMMA LIGHTNER

11 iulie 1990 – 23 august 2015

Era vorba despre impunerea unor limite și de respectarea lor. Le zâmbeai pasagerilor, îi serveai cu băuturi. Râdeai la glumele lor și făceai conversație. Flirtai. Pentru ei tu nu erai decât o fantezie, exact cum era și avionul. Tu erai fata frumoasă, cu zâmbet de un milion de dolari, care îi făcea pe bărbați să se simtă regi în avionul acela luxos. În niciun caz nu trebuia să le dai numărul tău de telefon. Cu niciun chip nu trebuia să te săruți în chicinetă cu vreun milionar al internetului sau să faci sex într-un dormitor privat cu vreo vedetă de baschet profesionist. Și nu trebuia să însoțești vreun miliardar după aterizare, chiar dacă îți promitea să te ducă la castelul lui din Monaco. Erai însoțitoare de bord – o profesionistă, nu o prostituată. Așa că era necesar să ai reguli, să-ți impui anumite limite, pentru că era ușor să-ți rătăcești drumul pe tărâmul bogătașilor.

Până la vârsta de douăzeci și cinci de ani, Emma Lightner călătorise deja pe toate cele șapte continente. La GullWing avusese ocazia să cunoască staruri de cinema și șeici. Zburase cu Mick Jagger și Kobe Bryant[58]. Într-o noapte, după un zbor de la Los Angeles la New York, Kanye West[59] fugise după ea pe pistă ca să-i dăruiască o brățară cu diamante. Nu a acceptat-o, firește. De multă vreme nu se mai simțea măgulită de atenția care i se acorda. Aproape zilnic existau bărbați de vârsta bunicului ei care îi sugerau că ar putea avea tot ce-și dorește dacă era de acord să ia cina cu ei în Nisa sau Gstaad sau Roma. Câteodată își spunea că reacțiile astea erau provocate de altitudine, de gândul că moartea era mai aproape într-un avion care s-ar fi putut prăbuși în orice clipă. Însă de fapt era vorba doar despre aroganța pe care ți-o conferă banii mulți și de

58 Kobe Bryant - jucător profesionist de baschet (n. tr.).

59 Kanye West - rapper american (n. tr.).

nevoia celor bogați de a poseda orice li se năzare. Pentru pasagerii de sex masculin, Emma nu era cu nimic diferită de un Bentley sau un condominum sau un pachet cu gumă de mestecat.

În schimb, pentru pasagere, Emma era deopotrivă o amenințare și o poveste cu morală. Ea reprezenta vechea paradigmă, în care femei cu sutiene conice satisfăceau nevoile secrete ale bărbaților puternici prin cluburi înecate cu fum de trabucuri. O gheișă. Un Iepuraș Playboy. O hoață de soți. Sau, mai rău, vedeau în ea propria lor reflexie în oglindă, vedeau drumul pe care merseseră și ele la rândul lor până ajunseseră la statutul de soții ale unor bărbați bogați. Un memento. Emma simțea cum o urmăresc în permanență cu privirile lor geloase. Trebuia să suporte invectivele și comentariile caustice ale femeilor cu ochelari uriași de soare, care îi dădeau înapoi paharele cu băutură și îi cereau să fie mai atentă data următoare. Era în stare să împăturească un șervet în formă de lebădă și cocktailurile pe care le făcea erau excelente. Știa care vinuri merg cu tocana din coadă de vacă sau cu paella cu vânat, cunoștea tehnicile de resuscitare cardio-respiratorie și învățase cum să facă o traheotomie de urgență. Avea minte și talent, nu doar o înfățișare plăcută, însă asta nu a contat niciodată în fața acelor femei.

În avioanele mari, Emma lucra împreună cu alte două sau patru tinere. Într-un avion de dimensiuni reduse era doar ea singură. Purta un taior albastru cu fustă scurtă, servea băuturi pasagerilor și le demonstra elementele de siguranță ale modelelor Cessna Citation Bravo sau Hawker 900XP.

Ieșirile. Centurile de siguranță. Măștile de oxigen. Scaunul poate fi folosit și ca echipament individual de plutire.

Viața și-o trăia între curse. Compania de turism deținea apartamente în majoritatea orașelor mari din lume. Era mai ieftin așa decât să plătească pentru camerele de hotel. Moderne, dar lipsite de personalitate, cu parchet și dulapuri suedeze, apartamentele erau identice – aceeași mobilă, aceleași accesorii. Compania insista să spună că menirea acestui decor era aceea de „a micșora consecințele schimbării de fus orar”. Însă pentru Emma monotonia apartamentelor avea efect contrar, accentuându-i starea de înstrăinare. Se trezea adesea în miez de noapte și nu-și dădea seama în ce oraș se află, în ce

țară. Fiecare apartament al companiei avea în jur de zece locatari. Iar asta însemna că oricând se putea trezi colegă cu vreun pilot german sau șase sud-africani care dormeau câte doi în cameră. Erau apartamente la fel ca acelea ale agențiilor de modele, pline cu tinere frumoase, doar că acolo erau și camere în care sforăiau câte doi piloți trecuți de patruzeci și cinci de ani.

Când a început să lucreze, Emma avea douăzeci și unu de ani. Tatăl ei fusese pilot militar, iar mama casnică. Absolvise facultatea de finanțe, dar, după șase luni la o mare bancă de investiții din New York, își dăduse seama că voia să călătorească prin lume. Piața serviciilor de lux căpătase un avânt fără precedent, iar liniile aeriene, cluburile de iahting și stațiunile private căutau cu disperare personal atrăgător, competent, bilingv și discret, care să poată începe imediat munca.

Adevărul era că Emma iubea avioanele. Una dintre primele (și cele mai frumoase) amintiri ale ei era de când zburase în carlinga unui Cessna cu tatăl său. Nu avea mai mult de cinci sau șase ani. Își aduce aminte cum se vedeau norii prin geamurile acelea mici și ovale și cum imaginația ei transformase formele acelea albe și mari în cățeluși și ursuleți. Îi plăcuse atât de mult, că, la întoarcerea acasă, îi spusese mamei că „tati a dus-o la grădina zoologică din cer”.

Își amintește cum îl văzuse pe tatăl ei în ziua aceea – cu fălci puternice și nemuritor, cu părul tuns scurt și ochelari de aviator. Michael Aaron Lightner, douăzeci și cinci de ani, pilot de avioane de vânătoare, cu brațele ca niște parâme. Nimeni altcineva nu va fi la fel de bărbat ca el. Nimeni nu va mai avea aceeași privire de oțel și același umor sec. Tatăl ei era un om zgârcit la vorbă, capabil să taie un stânjen de lemne în doar zece minute și care nu-și punea niciodată centura de siguranță. Îl văzuse odată punând un om la pământ cu un singur pumn, o lovitură fulgerătoare, sfârșită înainte de a începe – luptă cu final cunoscut dinainte, în care tatăl ei deja se întorsese cu spatele să plece, pe când celălalt om abia se prăbușea la pământ.

Incidentul avusese loc la o benzinărie de lângă San Diego. Ani mai târziu, Emma va afla că bărbatul acela făcuse niște comentarii obscene la adresa mamei ei care se îndrepta spre toaletă. Tatăl, aflat la pompa de benzină, surprinsese scena și se apropiase de individ. Urmase un schimb de invective. Emma nu și-l amintește pe tatăl său ridicând vocea. Nu avusese loc nicio

dispută aprinsă, niciunul dintre ei nu se dăduse macho și nu se apucase să-l îmbrâncească pe celălalt. Tatăl ei spusese ceva. Celălalt bărbat îi ripostase. Și a urmat pumnul, o lovitură fulgerătoare pornită de la șoldul tatălui ei și încheiată în falca individului. Și imediat tatăl pornise înapoi spre mașină. Iar celălalt începuse să se încline tot mai mult spre spate, până când se prăbușise, aidoma unui copac retezat. Tatăl scosese furtunul, îl pusese la locul lui și înșurubase capacul.

Cu nasul lipit de geam, Emma și-a văzut mama revenind de la toaletă, a văzut-o cum a încetinit pașii când a dat cu ochii de necunoscutul leșinat și cum pe chip i s-a așternut o expresie șocată. Atunci a strigat-o tatăl și i-a ținut portiera ca să se urce în mașină. Apoi s-a așezat și el la volan.

Emma s-a urcat în genunchi pe bancheta din spate și s-a uitat pe geam după mașina poliției. Acum tatăl ei nu mai era doar un simplu tată. Era cavalerul ei, protectorul ei. Chiar și acum, când avionul rula pe pistă, Emma închidea ochii și retrăia scena aceea, cuvintele schimbate, bărbatul căzut la pământ. Așa se înălța ea în troposferă, în ungherele întunecate ale văzduhului, cu acea unică amintire perfectă în minte.

Dar imediat comandantul stingea semnul CUPLAȚI CENTURILE DE SIGURANȚĂ și Emma revenea la realitate. Era o femeie de douăzeci și cinci de ani și avea de lucru. Așa că se ridica de pe strapontină, își netezea cutele fustei, purtând deja pe buze zâmbetul complice, dar competent, gata să-și joace rolul în nesfârșita telenovelă a bogăției. Existau anumite îndatoriri la decolare și altele înainte de aterizare. Trebuia să distribui vestele pneumatice, să aduci cocktailurile. Uneori, dacă zborul se întâmpla să fie prea scurt, iar masa prea lungă, cu mai mult de patru feluri, avionul rămânea pe pistă încă o oră, timp în care se serveau desertul și cafelele. Esența zborurilor exclusiviste era *călătoria în sine.* Și după aceea, după plecarea pasagerilor, vasele trebuiau spălate și puse la locul lor. Însă treaba aceasta neplăcută cădea în sarcina angajaților aeroportului. Emma și ceilalți membri ai echipajului coborau și ei din avion și se urcau în mașina care îi aștepta.

Emma Lightner își trăia viața personală între curse, însă tocmai aceste perioade i se păreau cele mai deprimante. Nu doar luxul mediului în care lucra îi îngreuna revenirea la o viață normală, nu ducea doar dorul limuzinelor care o aduceau la

serviciu, nu-i lipsea doar precizia de ceasornic elvețian și opulența avionului. Nu o deranja să-și petreacă timpul înconjurată de milionari și miliardari, chiar dacă aceștia (mai cu seamă femeile) îi aminteau constant că treaba ei era să-i servească, deoarece, în economia contemporană, frumusețea nivelează diferențele sociale, frumusețea este un fel de permis de intrare în culise. Iar Emma era foarte frumoasă.

Însă îi era greu să se întoarcă în micuțul apartament din West Village, pe care îl împărțea cu alte două stewardese, pentru că în momentele acelea realiza că nu era decât un pasager clandestin în viața altcuiva, un actor care juca un rol. Era dama de companie, concubina neprihănită, atât de ocupată să-i slujească pe alții că, la un moment dat, regulile și limitele impuse vieții profesionale au pus stăpânire și pe viața ei personală. Și astfel a ajuns din ce în ce mai singură, a ajuns doar un exponat admirat dar niciodată atins.

În ziua de vineri, 21 august, a zburat cu un Learjet 60KR de la Frankfurt la Londra. Împreună cu ea mai era o altă stewardesă: Chelsea Norquist, o blondă cu strungăreață din Finlanda. Pasagerii erau germani, directori de companii petroliere, îmbrăcați impecabil și de o politețe fără cusur. Au aterizat la 6 p.m. GMT pe Aeroportul Farnborough, ca să evite timpul pierdut și birocrația de pe Heathrow sau Gatwick. Cu hainele pe umeri și telefoanele lipite de ureche, directorii au coborât scara avionului și s-au dus direct la limuzina care-i aștepta pe pistă. În spatele ei era SUV-ul negru care trebuia să ducă echipajul în oraș. Apartamentul din Londra al companiei se afla în South Kensington, foarte aproape de Hyde Park. Emma petrecuse acolo cel puțin douăsprezece escale. Știa deja care este patul în care se simțea cel mai bine, care erau barurile și restaurantele din împrejurime unde se putea refugia, cele în care își putea încărca bateriile la un pahar cu vin sau o ceașcă de cafea, cu o carte în față.

Stanford Smith, pilotul din cursa de Frankfurt, avea în jur de cincizeci de ani și era fost locotenent al aviației militare britanice. Peter Gaston, copilotul, era un belgian de treizeci și șase de ani, fumător înrăit care făcea avansuri tuturor fetelor cu o tenacitate și o jovialitate care, în mod ironic, îl făceau să pară lipsit de vână. Angajații de la GullWing știau că la el trebuia să apeleze dacă aveau nevoie de ecstasy sau cocaină, el era omul

pe care trebuia să-l cheme dacă erau anunțați că urina le va fi testată pentru consum de droguri.

Traficul de pe A4 era bară la bară. Lângă Emma, pe bancheta din mijloc a Cadillacului, Chelsea butona la iPhone, revizuindu-și programul pentru seara respectivă. Avea douăzeci și șapte de ani, îi plăcea să petreacă și avea o slăbiciune pentru muzicieni.

— Încetează, măi! chicoti ea.

— Foarte serios, explică Stanford de pe bancheta din față. Chiloții se rulează, nu se împăturesc.

— *Merde*! exclamă Peter. Înseamnă că nu-i poți pune decât pe suprafețe plane.

Ca toți oamenii care își câștigă existența călătorind, Stanford și Peter își imaginau că sunt experți în arta împachetatului. Subiectul acesta constituia o sursă permanentă de contradicție între echipajele din întreaga lume. Uneori se întâmpla ca aceste divergențe să fie de natură culturală – germanii credeau că pantofii trebuie să fie puși în mâneci de cămăși; olandezii aveau o predilecție pentru husele de îmbrăcăminte. Veteranilor li se năzărea câteodată să-i testeze pe boboci (mai ales după câteva pahare), întrebându-i care era cea mai corectă strategie de a-ți face bagajul în perspectiva unei călătorii în jurul globului – de la Bermuda la Moscova, în plină iarnă, cu o singură escală de o noapte. Sau ce v-ați lua la voi pentru o escală de două zile în Hong Kong în luna august? Ce dimensiuni ar trebui să aibă valiza? Și ce marcă să fie? Un singur palton sau mai multe haine groase? Ordinea în care se puneau articolele de îmbrăcăminte în bagaj era esențială. Pe Emma subiectul acesta o interesa puțin spre deloc. Din punctul ei de vedere bagajul personal era o chestiune intimă. Evita asemenea discuții zâmbind cu sfială și anunțându-i pe interlocutori că doarme în pielea goală și că nu poartă niciodată chiloți – complet fals. Tânăra se culca în pijama din flanel, pe care o împacheta rulată în pungi refolosibile. Însă de cele mai multe ori tertipul acesta avea succes și subiectul bagajelor era abandonat, trecându-se cu mult aplomb la discuția despre nuditate. În momentul acela, Emma inventa o scuză și pleca, lăsându-i pe ceilalți să dezvolte tema nudității până la concluzia ei firească – un schimb de păreri despre sex.

Însă Emma se simțea obosită în seara aceasta. Tocmai zburase de la Los Angeles la Berlin cu un regizor renumit și o vedetă feminină, care trebuia să ajungă la premiera filmului lor.

După care au realimentat și s-au dus la Frankfurt să-i ia pe directorii din industria petrolului. Dormise doar câteva ore în timpul primei etape, însă acum, din cauza schimbării de fus orar și a faptului că mai avea cel puțin încă patru ore până când se va băga în pat, Emma își înăbuși un căscat.

— Nu, să nu te-aud că ți-e somn, spuse Chelsea, surprinzând-o. Diseară ieșim în oraș. Farhad a aranjat totul.

Farhad era prietenul din Londra al finlandezei, un creator de modă care asorta bascheți cu șireturile nelegate la costume strânse pe corp. Tipul îi era destul de simpatic Emmei, cu excepția ultimei escale a ei în Londra, când încercase să o combine cu un coate-goale din Manchester, cu aere de boem, care nu putea să-și țină mâinile acasă.

Acum Emma nu se apucă să se certe cu ea și bău o gură din sticla cu apă. Mâine pe vremea asta va fi într-un charter cu destinația New York. De acolo va urma un drum scurt până pe Martha's Vineyard și apoi își va oferi o săptămână de vacanță în apartamentul de pe Jane Street. Intenționa să doarmă neîntoarsă două zile, după care voia să încerce să înțeleagă ce naiba avea de gând cu viața ei. Mama ei o anunțase că îi va face o vizită de patru zile, iar Emma de-abia o aștepta. Trecuse multă vreme de când nu se mai văzuseră și simțea nevoia unei îmbrățișări materne și a unei farfurii aburinde cu macaroane cu brânză. Își propusese să-și serbeze ultima zi de naștere în San Diego, numai că acceptase să lucreze pe o cursă specială care-i oferise dublul tarifului ei normal, așa că împlinise douăzeci și cinci de ani dârdâind de frig în Sankt Petersburg.

De acum înainte, își promisese ea atunci, va pune pe primul loc propriile ei nevoi – familia, dragostea. Nu voia să ajungă o femeie trecută, fardată în exces și cu implanturi. Nu mai era prea tânără. Și nu mai avea prea mult timp.

La câteva minute după ora șapte, mașina lor opri în fața casei închiriate de companie. Cerul melancolic al Londrei căpăta nuanțele nopții. Se anunțase ploaie pentru a doua zi, însă acum era o vreme perfectă de vară.

— Se pare că-i doar un alt echipaj aici, spuse Stanford când coborâră din mașină. De la Chicago.

Emma simți un fior – de neliniște? de teamă? – care îi trecu imediat ce colega ei o strânse de braț.

— Facem un duș scurt, radem câte o vodcă și plecăm, spuse Chelsea.

În apartament sosiseră deja Carver Ellis, copilotul cursei de Chicago, și două însoțitoare de bord care dansau pe muzică franțuzească din anii șaizeci. Carver era un negru musculos, de treizeci și ceva de ani. Era îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni din bumbac și un maiou. Zâmbi când o văzu pe Emma. Zburaseră de câteva ori împreună și tinerei îi era drag de el. Era un bărbat vesel care o tratase mereu cu profesionalism. Când dădu cu ochii de el, Chelsea scoase un sunet gâtuit, foarte asemănător cu torsul unei pisici. Avea o slăbiciune pentru tipii de culoare. Pe cele două stewardese Emma nu le mai văzuse niciodată. O americancă blondă și o spanioloaică drăguță. Spanioloaica era înfășurată într-un prosop.

— Acum poate să înceapă petrecerea, exclamă Carver la vederea echipajului venit de la Frankfurt.

Se îmbrățișară și își strânseră mâinile. Pe blatul de la bucătărie erau o sticlă de vodcă Chopin și o carafă cu suc proaspăt de portocale. De la ferestrele livingului se vedeau copacii din Hyde Park. Muzica pusă la combina stereo era senzuală și molipsitoare.

Carver o luă pe Emma de mână și începură să danseze. Chelsea își aruncă pantofii din picioare și se apucă să-și unduiască șoldurile, cu mâinile ridicate spre tavan. Dansară așa câteva momente, lăsându-se conduși de energia muzicii și cadența libidourilor lor. Simțeai până în organele genitale tempoul lasciv al acelei muzici de demult. Erau tineri, plini de viață și se simțeau extraordinar într-un oraș al Europei moderne.

Emma intră prima la duș. Rămase un timp cu ochii închiși sub apa fierbinte. Îi era întotdeauna greu să scape de senzația că încă se mai mișca, încă mai zbura prin spațiu cu șase sute cincizeci de kilometri pe oră. Fără să-și dea seama, începu să fredoneze în cabina cu geamurile aburite.

Pământeni, mă auziți?

Rosti o voce din cer în noaptea magică[60]*.*

Se șterse cu prosopul. Trusa de toaletă era agățată într-un cârlig lângă chiuvetă, chintesență a eficienței organizatorice – păr, dinți, piele, unghii. În pielea goală în fața oglinzii, Emma își perie părul cu mișcări lungi, uniforme. După aceea se dădu cu

60 Versuri din cântecul *Children of the Sun* („Copiii soarelui") al lui Bill Thorne (n. tr.).

deodorant. Apoi se unse cu cremă: tălpi, picioare, brațe. Aceasta era o rutină care o ajuta să revină cu picioarele la sol, care îi amintea că era o ființă în carne și oase, nu doar un obiect care plutea prin aer.

Se auzi un ciocănit grăbit în ușă și Chelsea se strecură în baie cu un pahar în mână.

— Nu pot să te sufăr, îi spuse ea Emmei. Mor când te văd cât de slabă ești.

Îi întinse paharul și apoi se folosi de ambele mâini libere ca să-și strângă grăsimea imaginară din jurul taliei. Paharul era pe jumătate plin cu vodcă și cuburi de gheață, peste care plutea o felie de limetă. Emma luă o înghițitură. Apoi încă una. Simți instantaneu efectul băuturii încălzind-o pe dinăuntru.

Chelsea scoase din buzunarul de la fustă un plic transparent și cu mișcări experte întinse o linie de cocaină pe blatul din marmură.

— Doamnele au întâietate, spuse ea, dându-i Emmei o bancnotă de un dolar răsucită în formă de tub.

Emma nu se dădea în vânt după cocaină (prefera pastilele), dar dacă voia să fie în stare să iasă pe ușă în seara asta, avea nevoie de un mic stimulent. Se aplecă și își duse tubul de hârtie la nas.

— Nu mi-o lua pe toată, parașută obraznică ce ești! spuse Chelsea, lovind-o cu palma peste fundul gol.

Emma se șterse la nas. Întotdeauna pățea așa: mai întâi simțea un pocnet în cap când drogul îi intra în sânge și apoi avea senzația că i se mărea creierul.

Finlandeza luă restul de praf și și-l frecă de gingii. După aceea începu să-și pieptene părul cu peria Emmei.

— O să fie o nebunie în seara asta, zise ea. Crede-mă.

Emma se înfășură în prosop. Drogul o făcea să simtă pe piele fiecare fibră a materialului.

— Nu-ți promit că am să stau prea mult, spuse ea.

— Dacă pleci devreme, am să te sufoc în somn, o amenință Chelsea. Sau am să-ți fac ceva și mai rău.

Emma trase fermoarul de la trusa de toaletă. Bău restul de vodcă din pahar. Îl văzu pe tatăl ei, într-un tricou alb și murdar, încremenit pe vecie la vârsta de douăzeci și șase de ani. Se apropia foarte încet de ea. În spatele lui, un bărbat mai masiv se prăbușea la pământ.

— Încearcă numai, târfă! glumi ea. Dorm cu cuțitul sub pernă.

Chelsea zâmbi.

— Bravo, fată! spuse ea. Acum, hai să mergem și să ne găsim niște masculi ca lumea.

Când ieși din baie, Emma auzi o voce de bărbat. Mai târziu își va aduce aminte cum i se întorsese stomacul pe dos și cum avusese sentimentul că timpul se oprise în loc.

— I-am luat cuțitul, spunea vocea de bărbat. Ce crezi? Și i-am rupt brațul în trei locuri. Nasol în Jamaica. Mă piș pe ea.

Panicată, Emma se întoarse brusc ca să se ascundă înapoi în baie, dar Chelsea se afla chiar în spatele ei. Tinerele se loviră cap în cap.

— Au, futu-i! strigă Chelsea.

Toți cei din living se uitară în direcția lor. Emma (doar cu un prosop alb pe ea) și Chelsea executau un dans ciudat, pentru că Emma încă mai încerca să se facă nevăzută. Și atunci Charlie Busch sări în picioare și se îndreptă spre ea cu brațele întinse.

— Bună, frumoaso! îi zise el. Surpriză!

Încolțită, Emma se întoarse. Cocaina îi devenise dușman și transformase lumea într-o imagine tremurătoare și încețoșată.

— Charlie, Charlie! spuse ea, încercând să pară bine dispusă.

Bărbatul apucă cu mâinile de umerii goi și o sărută pe ambii obraji.

— Ai luat ceva kile, nu? Prea multe dulciuri.

Emma simți că-i vine să vomite. Busch rânjea.

— Glumesc. Arăți fantastic. Nu-i așa că arată fabulos?

— N-are decât un prosop pe ea, răspunse Carver, sesizând jena Emmei. Normal că arată fabulos.

— Ce zici, iubito? îi spuse Charlie. Vrei să te duci și să-ți pui ceva sexy pe tine? Am auzit că avem planuri în seara asta. Planuri mari.

Emma schiță un zâmbet forțat și se împletici până în camera ei. Din cauza paharului de vodcă parcă mergea pe picioare din plastilină. Închise ușa și se sprijini de ea. Inima îi bătea cu putere.

Futu-i, futu-i, futu-i!

Nu-l mai văzuse pe Charlie de șase luni. Însă fuseseră șase luni pline de telefoane și sms-uri. Charlie o urmărise așa cum urmărește un copoi vânatul. Emma își schimbase numărul de telefon, îi blocase e-mailurile și îl eliminase din lista ei de

prieteni de pe Facebook. Îi ignorase mesajele, ignorase bârfele colegilor, care aflaseră că o vorbea de rău pe la spate și că îi striga numele atunci când făcea sex cu alte femei. Prietenii o sfătuiseră să facă o plângere scrisă împotriva lui la conducerea companiei. Însă Emmei îi era teamă. Ținea minte că parcă Charlie era nepotul cuiva sus-pus. Și mai știa că un câine care latră nu mușcă.

Credea că se descurcase bine. Își impusese anumite reguli și se ținuse de ele. Acum era o fată cu capul pe umeri. Charlie fusese singura ei greșeală. Dar nu era vina lui. Nu putea să aleagă care fată i se părea atrăgătoare și care nu. Charlie era înalt și frumos, iar aspectul mai sălbatic îi era dat de barba nerasă de două zile. Un cuceritor cu ochi verzi, care-i amintea Emmei de tatăl ei. Și, desigur, despre asta era vorba. Charlie ocupa același loc ca tatăl ei, întrupa același arhetip – singuraticul puternic și tăcut, un bărbat pe care te poți bizui. Dar totul nu fusese decât o amăgire. Adevărul era că Charlie nu semăna absolut deloc cu tatăl ei. În cazul lui cumsecădenia nu era decât o prefăcătorie. Acolo unde tatăl ei era sigur de sine, Charlie era arogant. Unde tatăl ei era amabil și atent, Charlie era condescendent și infatuat. O curtase și o sedusese cu empatia și veselia lui. Și apoi, din senin, se transformase în domnul Hyde, jignind-o în public, spunându-i că era proastă, că era grasă, că era o curvă.

La început Emma crezuse că ea era de vină pentru schimbarea aceasta radicală. Evident că el reacționa la ceva. Poate că ea se îngrășase unul sau două kilograme. Poate chiar cochetase cu prințul ăla saudit. Dar apoi, când acest comportament al lui se accentuase – culminând cu episodul acela înspăimântător când încercase să o sugrume în pat – Emma a înțeles în sfârșit că Charlie era nebun. Toată gelozia și răutatea erau manifestări ale tulburării sale bipolare. Nu era deloc un om bun. Era o calamitate naturală și Emma reacționase așa cum reacționează orice om cu mintea întreagă în fața unei asemenea calamități. Fugise.

Acum se îmbracă repede cu cele mai urâte haine pe care le are. Își șterge cu un prosop fardul de pe față. Își scoate lentilele de contact și își pune ochelarii cu rame alungite pe care îi cumpărase din Brooklyn. Îi vine să spună că nu se simte bine și că vrea să rămână acasă, dar știe foarte bine ce va face Charlie

într-o asemenea situație. Se va oferi să aibă grijă de ea, iar ultimul lucru de care are Emma nevoie este să rămână singură cu el.

Cineva bubuie în ușa camerei, făcând-o să tresară.

— Haide odată, panaramă ce ești! urlă Chelsea. Ne așteaptă Farhad.

Emma își ia jacheta. Va sta lângă ceilalți, nu se va mișca de lângă Chelsea și Carver și drăgălașa spanioloaică. Se va lipi de ei ca super glue-ul și, mai târziu, când va prinde momentul, va pleca neobservată de nimeni. Se va întoarce în apartament, își va lua bagajul și se va duce la un hotel sub un nume fals. Și dacă totuși el va încerca ceva, atunci va suna mâine la companie și îl va reclama.

— Vin acum! răspunde ea, aruncându-și lucrurile în valiză.

O va pune lângă ușă și va dispărea de aici fără să știe nimeni. În doar zece secunde – intră, ia valiza și iese. Poate s-o facă. Oricum voia să-și schimbe viața. Aceasta este șansa ei. Deschide ușa, dându-și seama că pulsul i-a devenit aproape normal. Și atunci îl vede pe Charlie lângă ușa de la intrare, zâmbindu-i cu ochii lui pătrunzători.

— În regulă, spune Emma. Sunt gata.

37.

BATJOCURĂ

Pe Sixth Avenue, traficul aglomerat de dimineață – uman și mecanic – își schimbă în permanență forma. Fiecare trup, mașină și bicicletă reprezintă o moleculă de apă care ar curge în linie dreaptă dacă nu ar exista și celelalte molecule care se luptă pentru un loc din canalul tot mai îngust, aidoma unui ocean încercând să se strecoare printr-un furtun. Este un șuvoi de trupuri cu căștile la urechi, mișcându-se în ritm propriu. Femei de carieră, încălțate cu pantofi sport și scriind mesaje din mers, au gândurile duse la o mie de kilometri distanță. Taximetriști, cu un ochi la drum și cu celălalt parcurgând mesajele primite de la familiile aflate în ținuturi îndepărtate.

Doug stă în fața ușii de la intrarea clădirii unde se află postul ALC. Fumează o ultimă țigară. A dormit doar trei ore cu totul în ultimele două zile. Printre rezultatele unui eventual test olfactiv făcut bărbii sale s-ar afla mirosul tare de bourbon, cel acrit al câtorva cheeseburgeri și izul de turbă al berii tari din Brooklyn. Buzele îi sunt crăpate. Este o unealtă a răzbunării, care s-a convins că adevărul este subiectiv și că cel persecutat are dreptul, dacă nu datoria morală, să pună Lucrurile la Punct.

Krista Brewer, producătoarea emisiunii lui Bill Cunningham, se repede să-i iasă în întâmpinare. Nu-și ia ochii de la silueta lui șovăitoare și chiar îmbrâncește un bărbat negru cu geantă ca de poștaș care se nimerește să-i iasă în drum.

— Doug! Bună! îi zâmbește ea ca un negociator de ostatici, care a învățat că trebuie să păstreze în permanență contactul vizual cu infractorul. Sunt Krista Brewer. Cu mine ai vorbit la telefon.

— Unde-i Bill? întreabă Doug agitat și nehotărât.

Îi vine să se răzgândească întrucât ce se întâmplă acum nu seamănă deloc cu ce-și imaginase el.

Femeia îi zâmbește din nou.

— În birou. De-abia așteaptă să te cunoască.

Doug se încruntă, însă ea îl apucă de braț și îl conduce la ascensor pe lângă agenții de pază din hol. Este ora de vârf a dimineții și se înghesuie în cabina liftului alături de vreo zece alte molecule, fiecare având câte un alt etaj drept destinație, fiecare având câte o altă viață.

Zece minute mai târziu, Doug stă pe un scaun în fața unei oglinzi triple, încadrată de lumini puternice. O femeie cu o mulțime de brățări îi pieptănă părul și îl dă cu fond de ten și pudră.

— Ai planuri weekendul ăsta? se interesează ea.

Doug scutură din cap. Nevastă-sa tocmai l-a dat afară din casă. Primele douăsprezece ore și le-a petrecut bând și ultimele șase încercând să doarmă pe bancheta camionetei sale. Parcă e Humphrey Bogart în *Comoara din Sierra Madre.* Îl macină același sentiment nebunesc al pierderii (cât de aproape fusese!). Dar nu despre bani este vorba. Ci despre principiu. Eleanor este soția lui și copilul este copilul lor și, da, 103 milioane de dolari (plus încă patruzeci din vinderea proprietăților) înseamnă foarte mulți bani și, da, deja și-a schimbat părerea despre lume, savurând gândul că a devenit un om înstărit. Dar, nu, nu crede că banii rezolvă toate problemele, însă cu siguranță că le vor face viața mai ușoară. Va termina restaurantul, nicio problemă, și va scrie în sfârșit romanul promis. Își vor putea permite să-l îngrijească pe cel mic cum se cuvine și poate vor renova casa din Croton, ca să aibă unde să se refugieze în weekend, după ce se vor muta în casa de la oraș. Merită să se mute acolo fie și numai pentru espressorul soților Bateman. Și, da, știe că dă dovadă de superficialitate – dar nu la asta se referă mișcarea pentru întoarcerea la simplitatea vieții? Fiecare pas pe care îl facem, fiecare dumicat pe care îl punem în gură, tot ce producem, de la pernele din cânepă la bicicletele lucrate manual, trebuie să fie ca o parabolă pe care ne-o transmite Dalai Lama.

Suntem dușmanii industrializării, asasinii pieței globale. Nu mai există „zece miliarde de clienți”. Acum există doar câte un mesean odată. Ouăle pe care le mănânci sunt făcute de găinile pe care le crești chiar tu în curte. Sifonul ți-l faci din propriul rezervor de CO_2. Aceasta este revoluția. Întoarcerea la roadele pământului, la războiul de țesut, la alambic. Dar calea până acolo este grea. Omul trebuie să se zbată ca să depășească piedicile tinereții și să *se afirme,* fără să se piardă pe drum. Iar

banii l-ar putea ajuta. Ar îndepărta grijile, riscurile. Mai ales acum, când trebuie să aibă grijă de copil… și cât de greu poate să fie… să zicem că nu te simți încă pregătit să-ți asumi o responsabilitate atât de mare, nu ești gata să-ți pui propriile nevoi deoparte ca să te ocupi de nevoile unui mucos fără minte care nici nu știe să se șteargă la fund singur…

Începe să transpire abundent. Cucoana de la machiaj îi tamponează fruntea.

— Poate ar fi bine să-ți scoți haina, îi sugerează ea.

Însă acum Doug se gândește la Scott, la șarpele ăla jegos care apăruse neinvitat în casa lui și care se purta acum de parcă el era stăpân, doar pentru că avea legătura aia tâmpită cu copilul. Și, rogu-te, ce anume făcuse Doug ca să merite să fie dat afară din propria lui casă? Mda, bine, venise beat în miez de noapte și poate că era și nițeluș cam nervos și poate că și țipase un pic. Dar e casa lui, ce Dumnezeu! Iar ea e femeia *lui.* În ce fel de lume întoarsă pe dos trăim, dacă un oarecare fost zugrav de doi bani are mai multe drepturi decât el să se afle în casa lui? Și îi zice toate astea lui Eleanor. Îi ordonă să-i dea papucii la prima oră a dimineții. Îi spune că ea e nevasta lui și că el o iubește și că trăiesc o poveste frumoasă, au împreună o viață care trebuie prețuită, trebuie protejată, mai cu seamă acum că sunt *părinți,* da? Mai ales acum că el este *tată.*

Și Eleanor îl ascultă. Nu zice nimic, doar îl ascultă. Nu se mișcă. Nu se enervează. Nu pare speriată și nici furioasă și nici… nimic. Îl ascultă cum bate câmpii și se uită la el cum se plimbă de colo-colo prin dormitor. Și când lui i se termină benzina, îl anunță că vrea să divorțeze și că din noaptea aia el va dormi pe canapea.

Krista se întoarce. E toată un zâmbet. Îl așteaptă, îi zice ea. Bill este gata și Doug dă dovadă de *atât de mult curaj* și țara noastră, lumea întreagă este atât de recunoscătoare pentru că există oameni ca Doug care acceptă să spună adevărul, indiferent cât de dureros ar fi acesta. Iar Doug dă din cap. Asta este el. Omul de rând, cinstit, muncitor și generos. Omul care nu se lamentează și nici nu cere, dar care se așteaptă ca lumea să îl trateze corect. Omul care se așteaptă să câștige din munca lui cinstită. Care se așteaptă ca viața pe care și-o clădește, familia pe care și-o face să fie numai și numai ale lui – viața lui, familia

lui. El și le-a câștigat pe drept și nimeni nu ar trebui să i le poată fura.

Odată ce ai câștigat la loterie, nimeni nu trebuie să-ți poată lua premiul.

Așa că își scoate baveta de hârtie și pleacă la întâlnirea cu destinul.

•

— Doug, spune Bill, îți mulțumesc pentru că ești astăzi alături de noi.

Doug bâțâie din cap, încercând să nu privească în camera de luat vederi. *Concentrează-te doar la mine,* i-a spus Bil. Și exact asta face, se concentrează asupra sprâncenelor și nasului lui. Bill Cunningham nu este un bărbat frumos, nu în sens tradițional. Dar are cutezanță de mascul alfa – emană prin toți porii un soi de combinație imposibil de descris între putere, charismă și încredere în sine. Are privirea neclintită și mers falnic, cu burta înainte, de om ajuns la apogeul vieții și carierei sale. Să fie vorba doar despre o trăsătură fizică? Să fie cumva vorba despre feromoni? Sau despre o aură? Doug se pomenește gândindu-se la felul în care se împrăștie un banc de rechini de recif la apariția marelui rechin alb. La fel cum căprioara încetează să se mai zbată în fălcile lupului, capitulând în fața acelei forțe ucigașe și de neînfrânt.

Și se întreabă: *Oare eu sunt căprioara*?

— Trăim vremuri tulburi, spune Bill. Corect?

Doug clămpăne nedumerit din pleoape.

— Mă întrebi dacă eu cred că vremurile sunt tulburi?

— Pentru tine. Pentru mine. Pentru America. Mă refer la pierderi și nedreptate.

Doug dă din cap mai convins. Aceasta este povestea pe care el vrea s-o spună.

— Este o tragedie, spune el. O știm cu toții. Mai întâi accidentul și acum…

Bill se apleacă spre el. Emisiunea este transmisă prin satelit spre nouă sute de milioane posibili telespectatori din toată lumea.

— Să explicăm puțin contextul, spune el, pentru aceia care nu cunosc povestea la fel de bine ca mine.

Cuprins de trac, Doug se foiește puțin, apoi își dă seama că se foiește și ridică din umeri.

— Păi, cum să zic… ai auzit de accident. Accidentul de avion. Din care au scăpat doar două persoane. JJ, nepotul meu. De fapt… hm… nepotul soției mele. Și pictorul ăsta, Scott și nu mai știu cum, care cică a înotat până la mal.

— Cică?

— Ba nu, bate în retragere Doug. Altceva vreau eu să spun… adică… gestul lui a fost categoric unul foarte curajos, dar asta nu-i…

Bill clatină aproape imperceptibil din cap.

— Așa că l-ați luat la voi, spune el. Pe nepotul vostru.

— Da. Bineînțeles. Păi, n-are decât patru ani. Și a rămas fără părinți.

— Da, îl aprobă Bill. L-ai luat la tine în casă pentru că ești un om bun. Un om care vrea să facă ce se cuvine.

Doug dă din cap.

— Noi nu suntem prea avuți, să știi, explică Doug. Noi… eu sunt scriitor și Eleanor, soția mea, e… e un fel de maseuză.

— Are grijă de oameni.

— Da. Dar să știi că indiferent cât avem, totul este și al lui… în fond, face parte din familie, nu? JJ. Și, ce să zic…

Doug inspiră adânc, încercând să se concentreze pe povestea pe care vrea să o spună.

— …ce să zic, știu că nu sunt perfect.

— Cine este? zâmbește Bill. Dar nu ai decât… de fapt câți ani ai?

— Treizeci și patru.

— Un copilaș.

— Nu… adică… eu muncesc mult, da? Încerc să fac un restaurant, să-l reconstruiesc… și în același timp… da, sigur, se mai întâmplă să beau câteva beri.

— Cine nu bea o bere? spune Bill. La capătul unei zile istovitoare. După părerea mea asta înseamnă să fii patriot.

— Corect… și, uite, tipul ăsta e erou… Scott ăsta… evident că e, dar… cum să zic… s-a mutat la noi…

— Scott Burroughs? S-a mutat în casa ta.

— Păi, a apărut acum câteva zile ca să-l vadă pe copil… și repet, e normal, pentru că el l-a salvat, da? Deci… nimeni nu zice că nu are voie să-l *vadă* pe JJ. Dar căminul unui bărbat ar trebui să fie… și soția mea… înțelegi, are multe pe cap acum, de

când a venit băiatul… s-au întâmplat prea multe… și poate-i doar… răvășită, dar…

Bill își mușcă buzele. Deși are grijă să nu arate telespectatorilor, simte că începe să-și piardă răbdarea cu Doug, care-i evident dus cu pluta și care, lăsat de capul lui, va continua să se bâlbâie, fără să spună povestea pentru care a fost adus aici.

— Stai puțin, îl întrerupe el. Nu vreau să te întrerup, dar aș vrea să clarific niște aspecte pentru că este limpede că tu ești foarte necăjit.

Doug se oprește și dă din cap. Bill se întoarce puțin în scaun și începe să vorbească la cameră.

— Sora soției tale și bărbatul ei au murit împreună cu fiica lor în accidentul unui avion particular, petrecut în împrejurări extrem de suspecte. L-au lăsat orfan pe JJ, fiul lor de numai patru ani. Așa că tu și soția ta ați dat dovadă de mărinimie și ați încercat să-i oferiți un fel de familie, să-l ajutați să treacă prin perioada aceasta cumplită. Și atunci apare celălalt bărbat, Scott Burroughs – om despre care se spune că ar fi avut o legătură amoroasă cu cumnata ta și care a fost văzut de curând ieșind din casa unei moștenitoare cunoscute pentru moravurile ei ușoare – și bărbatul ăsta s-a mutat în casa ta. Aceeași casă pe care soția ta ți-a cerut să o părăsești.

Acum se întoarce către Doug.

— Ai fost aruncat în stradă, ca să spunem lucrurilor pe nume. Unde ai dormit azi-noapte?

— În camionetă, mormăie Doug.

— Poftim?

— În camionetă. Am dormit în camionetă.

Bill clatină din cap.

— Tu ai dormit în camionetă, în timp ce Scott Burroughs a dormit în casa ta. Cu soția ta.

— Nu. Nu știu dacă… dacă au vreo… vreo relație… dacă e ceva între… nu…

— Fiule, te rog. Ce altă explicație ar putea fi? Individul ăla îl salvează pe băiat – mă rog, așa se spune – și nevasta ta îl ia acasă, îi ia pe amândoi acasă, ca și cum ar vrea să… să ce? Să-și facă o familie nouă? Cui îi pasă că soțul ei cu acte a rămas pe drumuri? Pe drumuri și cu inima frântă.

Doug dă din cap. Nevoia de a plânge este mare. Însă reușește să se stăpânească.

— Nu uita de problema banilor.

Bill înclină capul. *Așa mai vii de-acasă.*

— Care bani? face el pe prostul.

Doug se șterge la ochi și își dă seama că stă cocoșat în scaun, își îndreaptă spatele și încearcă să își revină.

— Știi tu… David și Maggie, părinții lui JJ… erau… cum să zic… el a condus televiziunea asta. Nu vreau să insinuez nimic, dar… erau foarte bogați.

— Cam cât de bogați? Cu aproximație.

— Hm, nu știu dacă e bine să…

— Zece milioane? Cincizeci?

Doug șovăie.

— Mai mult? insistă Bill.

— Dublu, răspunde Doug fără tragere de inimă.

— Uau! Bine. O sută de milioane de dolari. Și banii ăștia…

Doug își trece de câteva ori palma peste barba nerasă, așa cum face un om care încearcă să se dezmeticească din beție.

— O mare parte din ei se duce la mai multe organizații caritabile, spune el. Iar restul îi aparține lui JJ. Cum e și normal. Sunt puși într-un cont. Dar… așa cum știi… el nu are decât patru ani, deci…

— Vrei să spui… mi se pare că vrei să spui că cine are băiatul are și banii.

— Asta-i un mod nedelicat de a…

Bill se holbează la el cu dispreț.

— Eu prefer cuvântul *direct.* Ideea este… dar poate că nu înțeleg eu bine… că cine va crește acest copil, cine îl va crește pe finuțul meu… va pune mâna pe zeci de milioane de dolari. Așa că, da, ai dreptate, militez pentru o transparență totală… și nu sunt câtuși de puțin obiectiv în cazul acesta. După câte a avut de îndurat, după moartea… după moartea tuturor oamenilor pe care i-a iubit… mi se pare o mârșăvie ca acest copil să devină o unealtă pentru…

— Nu, ce vreau eu să zic… adică Eleanor nu… ea e un om bun. Cu intenții bune. Doar că… mă gândesc că… o manipulează cineva.

— Adică pictorul.

— Sau.. nu știu… poate că banii au făcut-o să… poate că au schimbat-o cumva.

— Pentru că tu credeai că aveți o căsnicie fericită.

— Ce să zic? Ne-am mai ciondănit și noi. Ca toată lumea, nu? Dar asta-i… la douăzeci… la treizeci de ani… trebuie să muncești mult. Să-ți câștigi o reputație, nu? Și doi soți trebuie… așa mi se pare mie normal… trebuie să se susțină reciproc, nu să…

Bill dă din cap și se sprijină de spătarul scaunului. Simte cum telefonul începe să vibreze în buzunarul de la pantaloni. Îl scoate și aruncă o privire discretă la mesajul de pe ecran. Imediat apare un al doilea mesaj, apoi al treilea. Namor a ascultat telefonul de acasă al soției lui Doug și îl anunță ce a aflat.

Tel între înotător și moștenit aseară. Chestii porno.

Și…

Tel înotător cu NTSB. Aparat înregistrare date bord deteriorat.

Urmat de…

Înotător recunoaște sex cu moștenit.

Bill pune telefonul înapoi în buzunar și își îndreaptă spatele.

— Doug, spune el, ce ai simți dacă ți-aș spune că avem confirmarea faptului că Scott Burroughs s-a culcat cu Layla Mueller, moștenitoarea, doar cu câteva ore înainte de a veni la voi acasă?

— Păi…

— Și că vorbește cu ea de la telefonul tău?

Lui Doug i se usucă brusc gura.

— Bine. Păi, ce înseamnă… adică tu ce crezi… e *cu* nevastă-mea sau…

— Tu ce crezi?

Doug închide ochii. Nu e pregătit pentru așa ceva, pentru sentimentele astea care l-au năpădit, pentru realizarea faptului că, în doar două săptămâni, a trecut de la ipostaza de învingător la cea de perdant, de parcă viața lui nu ar fi decât o farsă pe care i-o joacă universul.

Bill întinde mâna și îl bate compătimitor pe genunchi. Apoi se uită direct în obiectivul camerei și spune:

— Vom reveni după o foarte scurtă pauză.

38.

GLOANȚELE

Care dintre noi înțelege pe bune cum se desfășoară un proces de înregistrare? Aparatul inventat pe vremuri de Edison avea niște caneluri pe un cilindru spiralat și acoperit cu o foiță de cositor, iar din canelurile acelea se auzeau sunetele înregistrate. Cuvinte sau muzică. Însă cum este posibil să fie recreate sunetele doar cu un ac și o canelură? Cum se poate ca o zgârietură dintr-o roată de plastic să capteze timbrul real al unui om? Apoi a venit epoca digitală. Și acum vocea omenească trece printr-un microfon și ajunge pe un hard disk unde este cumva codificată, tradusă în date, apoi este reasamblată prin cabluri și difuzoare, de unde redă cu maximă exactitate tonul vocii, ritmul muzicii reggae sau ciripitul păsărilor care sporovăiesc vesele într-o zi însorită de vară.

Aceasta este doar una din milioanele de vrăji pe care le-a făcut omenirea de-a lungul secolelor. Doar una dintre nenumăratele minuni ale tehnologiei – de la sternurile coronariene până la mașinăriile de război. Originile lor se pierd în negurile perioadei când Omul de Neanderthal a descoperit cum se face focul. Focul și alte unelte care l-au ajutat să supraviețuiască și să prospere.

Iar zece mii de ani mai târziu, oameni în jeanși strâmți și cu ochelari de soare la ochi pot dezasambla o cutie neagră într-un mediu steril și o pot examina folosind șurubelnițe foarte subțiri.

Și pot înlocui jacurile deformate și pot diagnostica softul creat dintr-un cod binar.

Gus Franklin stă cu fundul pe spătarul scaunului și cu picioarele pe șezut. N-a dormit de treizeci și șase de ore, poartă tot hainele de ieri, nu a apucat să se bărbierească. Sunt aproape. Asta i se spune. Au fost recuperate aproape toate datele. Dintr-o clipă într-alta va primi printul cu detaliile fiecărei mișcări făcute de avion și cu fiecare comandă din carlingă. Înregistratorul de voce s-ar putea să mai dureze puțin,

împiedicându-i deocamdată să călătorească înapoi în timp, ca să fie martorii ultimelor momente ale zborului.

Analiza balistică arată că urmele de glonț sunt compatibile cu arma de serviciu a lui Gil Baruch. Plictisit să se tot uite peste umărul tehnicienilor de la NTSB și să-i întrebe *Cât mai durează*? agentul O'Brien a plecat în oraș ca să afle mai multe despre bodyguardul soților Bateman. Pentru că încă nu i s-a găsit cadavrul, O'Brien a venit cu o altă teorie. Poate Gil Baruch s-a supărat pe patronul lui, și-a vândut serviciile unui alt cumpărător (Al-Qaeda? Coreea de Nord?) și apoi – când avionul era în aer – și-a scos pistolul, a provocat cumva accidentul și a reușit să scape.

Ca personajul negativ dintr-un film cu James Bond? l-a întrebat Gus, fără să primească însă vreun răspuns. I-a prezentat lui O'Brien ipoteza lui mai plauzibilă, conform căreia Baruch, despre care se știe că nu stătea pe scaun și, deci, nu avea centura de siguranță pusă, a murit în accident, dar trupul i-a fost aruncat din avion în urma impactului și a fost tras în adâncuri sau mâncat de rechini. Dar O'Brien a clătinat din cap și a spus că trebuie să lucreze meticulos.

Rezultatele autopsiei lui Charles Busch au venit în urmă cu o oră. Examenul toxicologic a evidențiat urme de alcool și cocaină în organismul lui. O echipă FBI s-a apucat să sape mai adânc în trecutul copilotului, interogându-i prietenii și rudele, analizându-i activitatea profesională și rezultatele școlare. În dosarele lui nu se menționează nimic despre vreo posibilă problemă de sănătate.

Să fi avut și el un episod psihotic, la fel ca acel copilot[61] de la Germanwings? Sau Busch fusese mereu o bombă cu ceas, dar reușise cumva să ascundă asta?

Gus privește lung la expoziția de artă improvizată în partea cealaltă a hangarului. Un tren deraiat. O tornadă care se apropie. Odinioară Gus a fost însurat și în baie erau două periuțe de dinți. Acum locuiește singur în apropiere de râul Hudson, într-un apartament steril, închis etanș într-un cub din sticlă. Nu are decât o singură periuță de dinți și la fiecare masă bea din același pahar pe care apoi îl clătește și îl pune la uscat în rastelul de vase.

---

61 Andreas Lubitz - copilot care a prăbușit intenționat avionul deasupra Munților Alpi, în data de 24 martie 2015 (n. tr.).

Apare un tehnician cu câteva hârtii în mână. Printul. I-l dă lui Gus, care aruncă ochii peste el. Echipa lui se strânge în jur și așteaptă. Aceleași informații apar pe ecran și un al doilea grup se adună în fața lui. Toată lumea caută povestea, spusă în latitudine și altitudine. Toată lumea vrea să înțeleagă ridicarea și prăbușirea Zborului 613.

— Cody, spune Gus.

— Văd, răspunde Cody.

Datele acestea sunt doar niște numere. Vectori de propulsie și de portanță. Sunt corecți. Sunt grafici. Nu ai nevoie decât de coordonate pentru a putea trasa parcursul unui avion. Gus citește datele și retrăiește ultimele minute ale zborului – ale zborului în sine, separat de viețile și individualitățile pasagerilor și echipajului. Aceasta este povestea unui avion, nu a oamenilor de la bordul lui. Este vorba despre performanțele motoarelor, despre caracteristicile flapsurilor.

Uitată este acum scena dezastrului din jurul lui, așa cum uitată este și expoziția de artă și patronii ei.

Datele indică faptul că avionul decolează fără incidente, virează spre stânga, apoi ia curs drept. Se ridică la o altitudine de șapte mii șase sute de metri în șase minute și treisprezece secunde, urmând recomandarea turnului de control. La minutul șase, pilotul automat este activat și avionul zboară către sud-vest, conform planului de zbor. După alte nouă minute, pilotul (Melody) predă comanda copilotului (lui Busch) din motive pe care datele cutiei negre nu le pot explica. Direcția de zbor și altitudinea rămân constante. Apoi, după șaisprezece minute de la decolare, pilotul automat este decuplat. Avionul se înclină puternic și intră în picaj, virajul transformându-se într-o răsucire rapidă, ca și cum aparatul de zbor ar fi fost un câine turbat care voia să-și prindă coada.

Toate comenzile funcționau normal. Nu a fost nicio eroare tehnică. Copilotul a decuplat pilotul automat și a început să piloteze manual. A coborât avionul în picaj, făcându-l să se prăbușească în ocean. Acestea sunt faptele. Acum se cunoaște cauza principală care a dus la producerea accidentului. Nu se cunosc însă următoarele: (a) de ce? și (b) ce s-a întâmplat după aceea? Se știe că Busch era și băut, și drogat. Să-i fi fost simțurile și judecata alterate de droguri? Să fi avut impresia că

pilotează normal sau să fi știut că începuse să coboare într-o spirală a morții?

Și mai important, oare copilotul a așteptat ca pilotul să iasă din carlingă și abia apoi a provocat intenționat accidentul? Dar de ce a făcut-o? Ce l-ar fi putut determina să facă una ca asta?

Gus mai rămâne câteva momente pe scaun. În jurul lui a început vânzoleala: datele sunt grupate în algoritmi și rezultatele sunt verificate de două ori. Dar Gus nu face nicio mișcare. Acum este sigur. Nu a fost un accident. La originea acestei catastrofe aviatice nu se află nici legile dinamicii și nici forța de frecare. Accidentul nu s-a produs din cauza unei căderi a computerelor de bord sau al vreunui defect al instalației hidraulice. Răspunsul se găsește în adâncurile de nepătruns ale sufletului omenesc, în suferința și tragedia lui. De ce un pilot tânăr, frumos și sănătos ar intra cu un avion de pasageri într-un picaj ireversibil, ignorându-l pe comandant, care bubuie disperat în ușa încuiată a carlingii și ignorându-și propriul instinct de autoconservare? Ce fel de dezechilibru s-a petrecut în materia cenușie a creierului său – ce boală mentală nediagnosticată la vreme sau revoltă de dată recentă în fața nedreptăților lumii l-ar putea determina pe nepotul unui senator să transforme un avion de lux în bombă și să ucidă astfel nouă oameni, printre care și el?

Se poate trage concluzia că focurile au fost trase în încercarea de a sparge ușa de la carlingă și de a prelua controlul asupra avionului?

Cu alte cuvinte, rezolvarea acestui mister se află pe tărâmul speculațiilor, în afara sferei de competență a inginerilor.

Lui Gus Franklin nu-i mai rămâne decât să scrâșnească din dinți și să ia taurul de coarne.

Întinde mana spre telefon, dar se răzgândește imediat. După atât de multe scurgeri de informații este mult mai bine să dea în persoană aceste vești. Așa că își ia haina și pornește către mașină.

— Eu am plecat, își anunță el echipa. Să mă sunați când tehnicienii rezolvă treaba cu înregistrările de voce.

39.

JOCURI

Sunt în living și se joacă Șerpi și Scări atunci când sună telefonul. *Doug e la televizor.* Eleanor vine de la bucătărie. Întâlnește privirea lui Scott și-i face semn că trebuie să-l țină cumva ocupat pe cel mic cât timp discută ei.

— Auzi, amice, îi spune Scott lui JJ, vrei să-mi aduci geanta din cameră? Am un cadou pentru tine.

Băiatul se repede la scară și tropăie măruntel pe trepte, cu părul fluturându-i în jurul capului. Eleanor se uită după el, apoi se întoarce cu fața la Scott. Este palidă și tremură.

— Ce s-a întâmplat? se neliniștește el.

— A sunat mama, murmură ea, căutând din ochi telecomanda.

— Ce…?

Ea deja cotrobăie prin sertarul cu mărunțișuri de sub televizor.

— Unde naiba e telecomanda aia?

Scott o descoperă pe măsuța de cafea și i-o aduce. Eleanor deschide televizorul și începe să apese nervoasă tastele. Ecranul negru clipește, steluța din centru prinde viață și brusc apare un elefant care caută apă într-o savană. Eleanor schimbă agitată canalele, căutând ceva.

— Nu înțeleg ce se petrece, spune Scott.

Aruncă o privire la scară. Prin tavan se aud pașii copilului în camera de deasupra. Se aude și ușa dulapului din camera pentru oaspeți.

Pe neașteptate, Eleanor scoate un geamăt scurt, atrăgându-i atenția lui Scott. Pe ecran a apărut Doug, nebărbierit și cu o flanelă pe el. Vizavi de el stă Bill Cunningham, cel cu bretelele roșii. Cei doi se află într-un platou de televiziune, la pupitrul de știri. Imaginea pare ireală, ca și cum ar fi fost contopite două emisiuni complet diferite: una despre bani și una despre tăietorii de lemne. Vocea lui Doug umple camera. Vorbește despre Scott și despre cum Eleanor și-a dat propriul soț afară din casă și poate că Scott urmărește doar să pună mâna pe bani și Bill

Cunningham dă din cap și îl întrerupe din când în când ca să sublinieze aspectele relevante – ba la un moment dat începe chiar el să spună povestea:

...*un pictor ratat care se culcă cu femei măritate și care elogiază dezastrele în tablourile lui.*

Scott se uită la Eleanor, care strânge la piept telecomanda. Atât de tare o strânge, încât i s-au albit articulațiile degetelor. Fără să știe de ce, se gândește la sora lui – fata de șaisprezece ani care s-a înecat într-o zi de sfârșit de septembrie, care a murit înghițită de adâncul întunecat. Trupul ei neprihănit a fost apoi uscat și curățat și îndesat în cea mai bună rochie de către un tip de patruzeci și șase de ani, angajat la morgă. Un străin care i-a acoperit pielea cu fard și i-a pieptănat părul ud până a început să strălucească. Scott își amintește cum îi erau așezate mâinile pe piept și cum între degetele-i moarte îi fuseseră împletite margarete galbene.

Însă sora lui era alergică la margarete, iar gestul lucrătorului de la morgă îl supărase nespus de mult pe Scott, până când și-a dat seama că nu mai avea nicio importanță.

— Nu înțeleg, spune Eleanor.

Și repetă în șoaptă propoziția pentru sine, ca pe o mantră.

Scott aude pași pe scară și se întoarce. Reușește să-l oprească pe băiatul care coboară în fugă, cu geanta în mâini. Expresia micuțului este nedumerită (poate și puțin întristată), părând a spune *N-am găsit cadoul.* Scott se apropie, blocând cu trupul său ecranul televizorului. Ciufulește părul puștiului și îl împinge ușor în bucătărie.

— Nu l-ai găsit?

Băiatul scutură din cap.

— Nu-i nimic, spune Scott. Hai să-l caut eu.

Îl așază pe cel mic la masă. O mașină a poștei oprește în fața casei. Poștașul poartă o pălărie demodată de soare. Dincolo de el, Scott observă antenele carelor de reportaj, parcate la capătul aleii. Îl așteaptă. Îl pândesc. Individul deschide cutia poștală, aruncă înăuntru un prospect de la un supermarket și câteva facturi, evident fără să aibă idee de drama care se desfășoară în casă.

Scott aude vocea lui Doug.

— Ne înțelegeam foarte bine până când a apărut el. Eram fericiți.

Scotocește prin geantă, căutând un obiect despre care să poată spune că este un cadou. Găsește stiloul pe care i l-a dat tatăl său atunci când a plecat la facultate. Un Montblanc negru. Este unicul lucru pe care Scott l-a păstrat de-a lungul tuturor acestor ani, când s-a confruntat cu schimbările sorții. Singura constantă din viața lui când și-a pierdut calea în aburii beției, când s-a amăgit spunându-și că va ajunge un *pictor de geniu*, când a avut perioade sinucigașe de decădere morală și s-a anesteziat cu alcool, complăcându-se în monotonia eșecului. A fost apoi cu el atunci când s-a înălțat din cenușă și a descoperit un nou stil de a picta. Atunci când a luat-o de la capăt.

Odată, în timpul unei depresii îngrozitoare, și-a aruncat toată mobila pe fereastră, toate farfuriile, toate vasele, absolut tot ce avea.

Cu excepția stiloului.

Își semnează tablourile cu el.

— Uite, îi spune el lui JJ.

Băiatul zâmbește. Scott deșurubează capacul, îi arată cum funcționează și desenează un cățel pe un șervet de hârtie.

— Mi l-a dat tata când eram tânăr.

Și imediat își dă seama ce a spus: acum dă stiloul mai departe fiului său. Ca și cum l-ar fi adoptat cumva.

Încearcă să treacă peste gândul acesta. Viața ne poate paraliza, ne poate transforma în statui dacă ne gândim prea mult.

Îi dă stiloul băiatului. Probabil este ultima fărâmă din cel care a fost odinioară, esența lui, singurul lucru real și neclintit din viața lui, singurul lucru pe care s-a bizuit și care nu l-a dezamăgit niciodată. Și el a fost mic pe vremuri, un băiețel în căutare de tărâmuri nedescoperite. Dar din copilul acela n-a mai rămas nici măcar o singură celulă. Corpul lui Scott s-a modificat și în plan genetic, de-a lungul deceniilor trecute, electronii și neutronii au fost înlocuiți de celule noi, de idei noi.

Și el a devenit alt om.

Băiatul ia stiloul, îl încearcă pe șervețel, dar nu reușește să tragă nicio linie.

— Este un stilou, îi explică Scott. Trebuie să-l ții așa…

Ia mâna băiatului și îi arată cum. Aude vocea lui Bill Cunningham venind din living.

—… așa că mai întâi se împrietenește cu sora, o femeie bogată, care uite că a murit și banii au ajuns la fiul ei… și apare pe nepusă masă la tine acasă și tu dormi într-o camionetă veche.

Băiatul reușește să tragă o linie neagră cu stiloul. Desenează încă una. Scoate un strigăt mic de bucurie. Și atunci totul capătă sens pentru Scott. Acum are un scop. Acum a luat o hotărâre de care habar nu avea. Se duce la telefon, pășind ca un om care calcă desculț pe cărbuni aprinși, dar decis să nu șovăie. Formează numărul de la informații, află telefonul postului ALC și cere să i se facă legătura la biroul lui Bill Cunningham. După câteva apeluri greșite, reușește să dea de producătoarea emisiunii lui Bill, o femeie pe nume Krista Brewer.

— Domnul Burroughs? gâfâie aceasta, de parcă făcuse o cursă lungă până la telefon.

Pentru că timpul este așa cum este, momentul următor pare deopotrivă nesfârșit și fulgerător.

— Spuneți-i că accept, zice Scott.

— Poftim?

— Interviul. Accept.

— Uau! Super! Vreți să… știu că avem un car de reportaj lângă dumneavoastră. Vreți să…

— Nu. Nu vreau să vă apropiați de casă și de băiat. Asta e între mine și balaurul ăla. Trebuie să-i explic că hărțuirea și denigrarea oamenilor de la distanță e o dovadă de lașitate crasă.

Când îi răspunde, femeia pare în culmea fericirii.

— Vă pot cita spusele?

Scott se gândește la sora lui, la mâinile ei împreunate pe piept, la ochii ei închiși. Se gândește la valurile înalte ale oceanului, la efortul făcut ca să nu se ducă la fund, la umărul lui dislocat.

— Nu, spune el. Ne vedem după-amiază.

40.

TABLOUL NUMĂRUL 5

CONDOLEANȚE PENTRU PIERDEREA SUFERITĂ[62]

62 Litere albe pe o pânză neagră (n.a.).

41.

CRONICA VIOLENȚEI

Gus primește apelul când se află pe Second Avenue, mergând înapoi spre hangar.

— Te uiți la asta? îl întreabă Mayberry.

— La ce să mă uit?

Până atunci Gus reflectase la întrevederea avută cu procurorul general și șefii de la FBI ȘI OFAC. Copilotul a fost drogat. A provocat intenționat accidentul de avion.

— S-a transformat într-o telenovelă în toată regula, spune Mayberry. Doug, unchiul puștiului, a apărut la televizor ca să spună că a fost dat afară din propria casă și că Burroughs s-a mutat în locul lui. Și acum se spune că Burroughs însuși va veni în studio și le va acorda un interviu.

— Iisuse! murmură Gus.

Se gândește să-l sune pe Scott și să-i spună că nu-i bine ce face, dar își aduce aminte că pictorul nu are telefon mobil. Încetinește înainte de semafor și un taxi care nu semnalizează îl face să apese cu putere pedala de frână.

— În ce stadiu ne aflăm cu înregistrările de voce? întreabă el.

— Aproape gata, răspunde Mayberry. Încă vreo zece minute. Gus intră în coloana de mașini care se îndreaptă către Podul Queensboro.

— Sună-mă în secunda în care e gata, spune el. Mă întorc și eu acum.

Nouăzeci și șase de kilometri mai la nord, o mașină închiriată, de culoare albă, traversează districtul Westchester, către oraș. Aici peisajul este mai verde, drumurile sunt înconjurate de copaci. Spre deosebire de traseul lui Gus, strada aceasta este aproape pustie. Așa că Scott schimbă benzile fără să semnalizeze.

Încearcă să trăiască doar clipa actuală: un bărbat la volanul unei mașini, într-o zi de vară târzie. Acum trei săptămâni era doar un grăunte într-un ocean furios. Acum un an era un alcoolic fără speranță, care s-a trezit pe covorul din livingul câte unui

pictor celebru și s-a împleticit până în soarele orbitor de afară, unde s-a pomenit pe marginea unei piscine albastre. Trăim mereu asemenea momente – în care ne mișcăm prin timp și spațiu – și le strângem într-o poveste, care devine povestea vieții noastre.

Acum stă la volanul mașinii închiriate și merge pe bulevardul Henry Hudson. O oră mai târziu va fi pe un scaun din Studioul 3 al postului ALC și se va uita cum un tinerel cu ochelari ascunde microfonul sub reverul de la haina lui Bill Cunningham. În același timp, este din nou adolescent și stă în șaua unei biciclete Schwinn cu zece viteze, lângă un drum de țară. Este seară și el își așteaptă sora să termine de înotat în Lacul Michigan. Dar dacă viața nu este o poveste spusă în episoade succesive, ci o suprapunere de momente de care nu ne despărțim? Dar dacă cele mai traumatizante sau mai minunate experiențe ale noastre ne țin prizonieri într-un fel de capcană a timpului, unde o parte din mintea noastră rămâne ancorată, chiar dacă trupurile noastre merg mai departe?

Un om într-o mașină, pe o bicicletă, într-un studio de televiziune. Dar și în curtea din fața casei lui Eleanor, cu treizeci de minute în urmă, îndreptându-se către mașină, iar Eleanor îl roagă să nu se ducă, îi spune că face o greșeală.

— Dacă ții morțiș să-ți spui povestea, zice ea, sună la CNN, sună la *New York Times.* Nu vorbi cu el.

Nu vorbi cu *Cunningham.*

În apa oceanului, Scott ia băiatul în brațe și plonjează în adâncuri, sub un val mult prea mare pentru imaginația omului.

Și, în același timp, încetinește în spatele unui autoturism combi cu portbagajul ușor lovit, apoi semnalizează și schimbă banda.

În cabina de machiaj, Scott stă cu ochii la Bill Cunningham – care se strâmbă în oglindă și face exerciții caraghioase de dicție – încercând să-și dea seama dacă senzația pe care o are în stomac este generată de teamă sau de groază sau este doar emoția pe care o are un boxer înaintea unui meci pe care crede că îl poate câștiga.

— Ai să te mai întorci? l-a întrebat Eleanor.

Și Scott s-a uitat la ea, s-a uitat la băiatul care îl privea nedumerit din spatele ei și a răspuns:

— Există vreun bazin de înot prin apropiere? Cred că ar trebui să-l învăț să înoate.

Și Eleanor i-a surâs și i-a spus:

— Da.

Scott l-a așteptat pe Bill în cabina de machiaj. Am greși dacă am spune că era emoționat.

Ce însemna oare pericolul reprezentat de un singur om, când el înfruntase un întreg ocean? Scott închise ochii și așteptă să fie chemat.

— Înainte de toate, spune Bill după ce s-au instalat în platou și camerele au început să transmită, vreau să-ți mulțumesc pentru că ai acceptat să stai de vorbă cu mine.

Cuvintele sunt amabile, însă privirea lui Bill este ostilă, așa că Scott nu-i răspunde.

— Au fost trei săptămâni foarte lungi, continuă Bill. Eu n-am prea… de fapt, nu cred că vreunul dintre noi a dormit prea mult. Eu, personal, am stat în emisie mai mult de o sută de ore, căutând răspunsuri. Căutând adevărul.

— Trebuie să mă uit la cameră? îl întrerupe Scott.

— La mine. Este o conversație ca oricare alta.

— Mă rog, spune Scott. Am luat parte la o grămadă de conversații la viața mea. Dar niciuna nu a fost ca asta.

— Nu mă refer la subiect, spune Bill. Mă refer la faptul că suntem doi oameni care stau de vorbă.

— Numai că este un interviu. Iar un nenorocit de interviu nu-i o conversație.

Bill se apleacă spre el.

— Mi se pare mie sau ești cam agitat?

— Eu? Câtuși de puțin. Vreau doar să înțeleg bine regulile.

— Atunci cum te simți, dacă zici că nu ești agitat? Vreau ca telespectatorii noștri să-ți poată descifra trăirile.

Scott se gândește puțin și apoi răspunde:

— E ciudat. Auzi câteodată povești despre somnambuli. Oameni care umblă prin viață ca prin somn și apoi îi trezește cineva. Dar nu așa mă simt eu. Dimpotrivă.

Se uită fix în ochii lui Bill. Îi este clar că individul încă nu știe ce să priceapă, nu își dă încă seama cum să-l atragă în capcană.

— Dar totul mi se pare ca un fel de… *vis,* continuă Scott.

Și el încearcă să găsească adevărul. Sau poate numai el.

— Îmi zic că poate am adormit în avion și încă mai aștept să mă trezesc.

— Vrei să spui că totul ți se pare ireal, zice Bill.

Scott se gândește și la această posibilitate.

— Ba nu. Este foarte real. Poate chiar prea real, din păcate. Felul în care oamenii se poartă unii cu alții. Nu că mi-aș fi închipuit că trăiesc în cea mai simpatică dintre lumile posibile, dar…

Bill se îndreaptă în scaun, deloc interesat de discuția despre bunele maniere.

— Aș dori să-mi spui cum de ai ajuns la bordul acelui avion.

— Am fost invitat.

— De către cine?

— Maggie.

— Doamna Bateman.

— Da. Mi-a zis să-i spun „Maggie”, prin urmare așa îi spun. Ne-am cunoscut astă-vară pe insulă. Parcă în iunie. Mergeam la aceeași cafenea. Și o mai vedeam prin piață, unde venea cu JJ și fetița.

— A venit și la atelierul tău.

— O singură dată. Atelierul mi l-am amenajat într-un șopron vechi de lângă casă. Mi-a spus că veniseră niște femei la curățenie și trebuia să iasă din casă. Copiii erau cu ea.

— Spui că singura dată când te-ai întâlnit cu ea în afara pieței și a cafenelei erau și copiii de față?

— Da.

Bill se strâmbă, vrând să demonstreze că, în opinia lui, chestiile astea sunt niște baliverne.

— Anumite lucrări ale tale ar putea fi considerate destul de supărătoare, nu crezi?

— Pentru copii? spune Scott. Probabil că da. Însă băiatul dormea și Rachel a insistat să le vadă.

— Așa că i le-ai arătat.

— Nu eu. Mama ei. Nu era treaba… și nu… vreau să se știe… picturile mele nu sunt… *sugestive.* Este vorba doar despre… o încercare.

— Ce înseamnă asta?

Scott se gândește cum să-i explice.

— Ce este lumea asta? De ce se întâmplă ce se întâmplă? Viețile noastre au vreo *semnificație*? Asta fac eu. Încerc să

înțeleg. Cum spuneam, le-am arătat atelierul – lui Maggie și lui Rachel. Și am stat de vorbă.

Bill râde ca un nechezat. Scott își dă seama că ultimul lucru pe care ar vrea să-l facă individul ar fi să se arunce într-o discuție despre artă. În zgomotul timpului el se află într-un studio de televiziune, dar o parte din el încă mai este în mașină, îndreptându-se către oraș – drumul umed este acoperit cu dârele roșii ale stopurilor de la mașinile din față. În același timp, se află și în avion, încercând să-și recapete suflul pentru că doar cu câteva minute înainte alerga din stația de autobuz.

— Și totuși ai avut ceva sentimente față de ea, spune Bill. Față de doamna Bateman.

— Ce înseamnă „sentimente”? Era o persoană drăguță. Își iubea copiii.

— Dar nu și soțul.

— Nu știu, nu-mi dau seama. Eu nu am fost căsătorit, așa că nu pot să apreciez. Și nici nu am... mi se părea o persoană foarte plăcută. Și se distra mereu împreună cu cei mici. Tot timpul râdeau. Mi se pare că el, David, muncea foarte mult, dar ei vorbeau întruna despre el, despre ce vor face atunci când va veni tati.

Se gândește puțin și apoi spune:

— Părea o femeie fericită.

•

Când sună telefonul, Gus este pe autostrada Long Island. A fost reparat dispozitivul de înregistrare a vocii din carlingă. Mai sunt ceva dereglări, i se spune, însă acestea au de-a face cu calitatea sunetului, nu cu conținutul înregistrării. Echipa este pregătită să o asculte. Să-l aștepte pe Gus?

— Nu mă așteptați, spune el. Trebuie să aflăm. Puneți telefonul lângă difuzor.

I se respectă cererea. Gus stă în mașina lui cafenie de serviciu în traficul anevoios. De-abia a trecut de LaGuardia, așa că mai are până la Kennedy. Prin difuzoarele mașinii aude vânzoleala oamenilor săi care pregătesc banda. Este o înregistrare dintr-un alt timp, la fel ca un borcan în care se păstrează ultima suflare a unui muribund. Încă nu se cunosc vocile și acțiunile captate pe bandă, dar vor fi descoperite în câteva clipe. Ultima necunoscută va fi elucidată. Și atunci va fi clar tot ce mai poate fi clar. Celelalte mistere se vor pierde în negurile vremurilor.

Gus trage în piept aerul recirculat din interiorul mașinii. Ploaia îi bate în parbriz.

Banda începe.

Se aud două voci din carlingă. James Melody, comandantul, vorbește cu accent britanic. Charles Busch, copilotul, vorbește tărăgănat ca texanii.

— Frânele, spune Melody.

— În regulă, răspunde Busch după câteva clipe.

— Flapsurile.

— Zece, zece, verde.

— Stabilizator.

— În regulă.

— Vântul bate cam din lateral, spune Melody. Să nu uităm. Instrumentele de bord și luminile de avertizare?

— Da și da. Totul e în ordine.

— Bine. Am încheiat verificarea.

Se circulă mai bine pe o porțiune din drum. Gus accelerează până la patruzeci și doi de kilometri la oră, dar este nevoit să încetinească din nou atunci când traficul se gâtuiește iarăși în fața lui. Ar vrea să tragă pe marginea drumului și să asculte așa cum trebuie, numai că se află pe banda din centru și în apropiere nu se vede nicio ieșire de pe autostradă.

Următoarea voce îi aparține lui Melody.

— Turnul de control Vineyard, suntem GullWing Șase Treisprezece. Gata de decolare.

O pauză și apoi o altă voce filtrată prin aparatul de radiorecepție de la bord.

— GullWing Șase Treisprezece, ai permisiune pentru decolare.

— Viteza de referință pentru rulare pe pistă, îi spune Melody lui Busch.

Gus aude câteva sunete mecanice. Îi este greu să le identifice acum, din cauză că nu ascultă banda în condiții optime, dar este convins că băieții de la laborator deja emit presupuneri cu privire la ea. Care anume este fâsâitul manșei și care vine de la creșterea numărului de rotații pe minut ale motorului.

— Optzeci de noduri.

Busch?

Alte zgomote când avionul se desprinde de pistă.

— Mărește viteza, te rog, spune Melody.

Se aude vocea din turnul de control:

— Te văd, GullWing Șase Treisprezece. Virează stânga. Ai permisiune de survol. Ia altitudine. Contactează turnul Teterboro. Noapte bună.

— Aici GullWing Șase Treisprezece, mulțumim frumos, spune Melody.

— Măresc viteza, spune Busch.

Acum avionul este în aer, pe drumul spre New Jersey. În condiții normale, este un zbor de douăzeci și nouă de minute. Nici nu ai decolat bine și trebuie să aterizezi. Mai durează șase minute până vor ajunge în raza turnului de control Teterboro.

Un ciocănit.

— Domnule comandant.

O voce de femeie. Emma Lightner, însoțitoarea de bord.

— Doriți să vă aduc ceva?

— Nu, răspunde Melody.

— Pe mine nu mă întrebi?

Copilotul.

Altă pauză. Ce se întâmpla? Ce fel de schimb de priviri a avut loc?

— Nici el n-are nevoie de nimic, spune Melody. E un zbor scurt. Mai bine să ne concentrăm la el.

•

Bill Cunningham se apleacă în față. Platoul acesta este conceput pentru a fi redat dintr-o singură direcție. Iar asta înseamnă că pereții din spatele lui nu sunt vopsiți pe cealaltă parte, semănând astfel cu decorul episodului din *Zona crepusculară* în care personajul rănit ajunge să-și dea seama că realitatea lui este de fapt un teatru.

— Povestește-ne ce s-a întâmplat în timpul zborului, spune Bill.

Scott dă din cap. Nu știe de ce, dar nu este deloc surprins de direcția în care a luat-o interviul. S-a transformat într-o discuție despre accident, despre ce s-a întâmplat atunci. Altceva își închipuise el și până acum ar fi trebuit să se ajungă la o confruntare fizică.

— Păi, începe el, am întârziat. N-a venit taxiul și am fost nevoit să iau autobuzul. Eram convins că au decolat fără mine. Mă gândeam că o să ajung doar cât să mai văd luminile din coada avionului înălțându-se spre cer. Dar m-au așteptat. Deși nu-i cuvântul potrivit – pentru că tocmai închideau ușa. Dar nici

nu s-au grăbit să plece fără mine. Așa că m-am urcat și toată lumea era deja… unii erau deja la locurile lor – Maggie și copiii, doamna Kipling. Mi se pare că David și domnul Kipling încă mai erau în picioare. Și însoțitoarea de bord mi-a oferit un pahar cu vin. Nu mai zburasem niciodată cu un avion privat. Și atunci comandantul a spus: *Ocupați-vă locurile,* așa că ne-am așezat toți.

Nu se mai uită la Bill, ci privește lung într-unul dintre proiectoare, aducându-și aminte cum a fost.

— La televizor se transmitea un joc de baseball. Era deja repriza a șaptea, parcă. Tot timpul cât am zburat s-au auzit zgomotul stadionului și vocea crainicului. Și țin minte că doamna Kipling stătea lângă mine și am făcut puțină conversație. Și băiatul, JJ, dormea. Rachel butona ceva la iPhone, probabil își alegea niște cântece. Avea căștile la urechi. Și am decolat.

•

Gus trece de LaGuardia cu viteza melcului. Văzduhul vibrează, plin până la refuz cu vâjâitul avioanelor care tocmai au decolat și al celor care vin la aterizare. Cu toate că afară sunt treizeci și două de grade, a ridicat geamul și a oprit aerul condiționat ca să poată auzi mai bine. Transpirația i se prelinge pe spate și pe piept, dar nici nu observă. Aude acum vocea lui James Melody.

— S-a aprins becul galben.

Tăcere. Gus aude niște ciocănituri. Apoi din nou vocea lui Melody.

— M-ai auzit? S-a aprins becul galben.

— Ah! exclamă Busch. Ia să încerc eu… gata.

— Ține minte să anunți băieții de la tehnic, spune Melody.

Alte sunete imposibil de identificat și din nou vocea lui Melody:

— *Merde*! Ia te uită. Îmi…

— Domnule comandant?

— Treci la manșă. Iar îmi curge sânge din nas. Trebuie… trebuie să mă duc să mă spăl.

Alte zgomote din carlingă, fără îndoială făcute de Melody care s-a ridicat ca să se ducă la toaletă. Și Busch răspunde:

— Am înțeles. Preiau comanda.

Ușa se deschide și se închide. Busch a rămas singur în carlingă.

•

Scott se aude vorbind ca de foarte departe, ca din alt timp.

— Și eu mă uitam pe geam și mă gândeam cât de ireal mi se părea totul – ca atunci când treci printr-o experiență necunoscută și nu mai știi cine ești, pentru că ai sentimentul că altcineva este în locul tău, sau că tu te-ai teleportat cumva în viața altui om.

— Și ce ți-a dat de bănuit că ceva nu era în regulă? îl întreabă Bill. În mintea ta.

Scott inspiră adânc, încercând să dea sens celor întâmplate.

— Greu de spus, pentru că acum se auzeau doar ovații, iar în secunda imediat următoare s-au transformat în țipete.

— Ovații?

— Pentru meciul de la televizor. David și Kipling. Se întâmplase ceva ce le atrăsese atenția – Dworkin, cea mai lungă perioadă la bătaie – și atunci și-au desfăcut centurile și îmi aduc aminte că s-au ridicat amândoi în picioare și după aia… nu mai știu… avionul *a căzut…* și amândoi au încercat să se întoarcă în patru labe la locurile lor.

— Când te-au întrebat anchetatorii, ai spus că și centura *ta* era desfăcută.

— Mda. Asta a fost… a fost o mare tâmpenie din partea mea. Aveam carnețelul ăsta. Pentru schițe. Și când avionul s-a înclinat, mi-a zburat creionul din mână și… și a trebuit să-mi desfac centura ca să mă duc după el.

— Și asta ți-a salvat viața.

— Da. Așa este. Dar în clipele alea… toți țipau și se mai auzeau și niște *lovituri.* Și după aia…

Scott ridică din umeri ca și cum ar vrea să spună: *Asta-i tot ce-mi amintesc.*

Bill dă din cap.

— Deci aceasta este povestea ta.

— Povestea?

— Versiunea ta asupra evenimentelor.

— Așa țin eu minte că s-au petrecut lucrurile.

— Adică ți-a căzut creionul din mână și ți-ai desfăcut centura ca să-l iei de pe jos și așa ai supraviețuit.

— N-am nici cea mai vagă idee *de ce* am supraviețuit, dacă există vreun alt motiv în afară de legile fizicii.

— Legile fizicii.

— Da. Forțele alea care m-au ridicat de pe jos și m-au aruncat din avion și l-au ajutat și pe băiat să trăiască... dar nu și pe ceilalți.

Bill face o pauză ca și cum ar spune: *Aș putea să-l întreb mai multe, dar prefer să nu o fac.*

— Haide acum să vorbim despre picturile tale.

•

În toate filmele de groază există câte o secvență care se concentrează pe tăcere. Un personaj iese din încăpere și, în loc să se țină după el, aparatul de filmat rămâne pe loc, ațintit asupra unei uși inofensive ori a unui pătuț de copil. Spectatorul stă și privește la spațiul gol, ascultând tăcerea. Dar tocmai faptul că încăperea aceea este goală și tăcută ne provoacă un sentiment incipient de spaimă. *Ce căutăm aici*? *Ce așteptăm*? *Ce se va întâmpla*? *Ce vom vedea*? Și astfel, înfiorați, pornim să căutăm ceva neobișnuit prin cameră, ne încordăm auzul ca să sesizăm șoaptele din spatele banalului. Și chiar lipsa de originalitate a locului îi sporește potențialul de a ne îngrozi – lipsa a ceea ce Freud a numit „stranietate”. Pentru că, vedeți voi, groaza adevărată nu rezultă din cruzimea neprevăzutului, ci din denaturarea obiectelor și spațiilor obișnuite. Atunci când luăm un lucru pe care îl vedem zilnic, pe care îl considerăm absolut normal – cum ar fi odaia unui copil – și îl transformăm în ceva sinistru, înseamnă că săpăm la temelia vieții așa cum o cunoaștem noi.

Și privim fix la locul acela absolut obișnuit asupra căruia s-a oprit aparatul de filmat, iar imaginația noastră creează un sentiment de teamă care nu are nicio explicație logică.

Exact acest sentiment îl cuprinde pe Gus Franklin, în timp ce merge pe autostrada Long Island, înconjurat de navetiști care se duc acasă și de familii care se îndreaptă spre plajă pentru câteva momente de relaxare înainte de lăsarea serii. Liniștea din mașina lui nu este totală, se aude un fâșâit în aerul recirculat. Un zgomot mecanic, impenetrabil, dar care nu poate fi ignorat.

Gus dă la maximum volumul telefonului, iar fâsâitul acela devine asurzitor.

Și atunci aude cuvântul, un singur cuvânt rostit în șoaptă iar și iar.

Târfa.

•

Aș prefera să nu vorbim despre picturile mele, spune Scott.

— De ce? Ce ascunzi?

— Ce să ascund… sunt doar niște tablouri, nimic mai mult. Prin definiție, privitorul vede absolut tot ce este relevant la ele.

— Numai că tu le ții ascunse.

— Faptul că nu le-am expus încă nu este totuna cu a le ține ascunse. Acum se află în custodia FBI-ului. Dar am acasă clișee făcute după ele. Și le-au văzut câteva persoane, oameni în care am încredere. Însă tablourile mele nu au absolut nicio legătură cu accidentul.

— Să vedem dacă am înțeles bine – avem un om care pictează dezastre, pictează accidente de avion și după aia se află el însuși într-un avion care se prăbușește și noi ar trebui să ne închipuim că… ce? Că nu este decât o simplă coincidență?

— Habar n-am ce-ar trebui să vă închipuiți voi. Universul este plin cu întâmplări lipsite de sens. Coincidențe. Trebuie să existe pe undeva un model statistic care ar putea să explice ce șanse erau ca eu să fi fost implicat într-un accident de avion, de feribot sau de tren. Lucrurile astea se întâmplă în fiecare zi și niciunul dintre noi nu este imun. Pur și simplu acum mi-a venit mie rândul.

— Am discutat cu un dealer de artă, spune Bill, care mi-a destăinuit că lucrările tale valorează acum sute de mii de dolari.

— Probabil că ți-a spus și că nu s-a vândut nimic. Banii ăia există doar în teorie. Din câte știu eu, am în bancă doar șase sute de dolari.

— Din cauza asta te-ai mutat cu Eleanor și nepotul ei?

— Din care cauză?

— Banii. Din cauză că băiatul valorează acum aproape o sută de milioane de dolari?

Scott se uită lung la el.

— Mă întrebi pe bune chestia asta?

— Foarte pe bune.

— În primul rând, nu m-am mutat cu nimeni.

— Mie nu asta mi-a zis soțul acelei femei. Dimpotrivă. Mi-a zis că nevastă-sa l-a dat afară din casă.

— Când două lucruri se întâmplă unul după celălalt, asta nu înseamnă că există vreo relație cauzală între ele.

— Mă scuzi, eu nu am studiat la vreo școală pentru barosani, așa că trebuie să-mi explici ce vrei să spui.

— Spun că separarea lui Eleanor și Doug… dacă despre asta este vorba… nu are nicio legătură cu vizita mea.

Bill se îndreaptă în scaun.

— Hai să-ți zic eu cum se vede istoria asta din exterior, spune el. Din exterior se vede un pictor ratat, un alcoolic trecut cam cu zece ani de floarea tinereții, care primește pe neașteptate o a doua șansă de la viață.

— S-a prăbușit un avion. Au murit niște oameni.

— Și pictorul ăsta de care n-a auzit nimeni se pomenește dintr-odată în lumina reflectoarelor, un erou adulat de toată lumea. Și începe să se reguleze cu o moștenitoare de douăzeci și ceva de ani. Și lucrările lui ajung la mare căutare peste noapte.

— Nimeni nu regulează…

— Și după aia nu știu ce-i mai vine, poate îl apucă lăcomia și își zice „Hei, am o relație bună cu copilul ăsta care acum valorează o avere și care are și o mătușă foarte atrăgătoare și un unchi de toată mila. Așa că pot să mă duc la ei, ca mare vedetă ce sunt eu acum, și să preiau controlul. Să mă înfrupt și eu din ce-i al lor de drept”.

Scott clatină uluit din cap.

— Uau! exclamă el. În ce lume urâtă trăiești!

— E lumea reală.

— Bine. Uite cum stau lucrurile: ai făcut mai mult de zece greșeli. Vrei să ți le explic în ordine sau…

— Deci negi că te-ai culcat cu Layla Mueller.

— Mă întrebi dacă am făcut sex cu ea? Nu. Nu am făcut. M-a găzduit într-un apartament liber din casa ei.

— Și după aia s-a dezbrăcat în pielea goală și s-a urcat lângă tine în pat.

Scott se holbează la Bill. De unde știe? E doar o presupunere?

— Nu am mai făcut sex cu nimeni de mai bine de cinci ani.

— Nu asta te-am întrebat eu. Te-am întrebat dacă s-a despuiat și s-a dat la tine.

Scott oftează. El singur este de vină pentru că a ajuns în situația asta.

— Nu înțeleg ce importanță are.

— Răspunde la întrebare.

— Ba nu, spune el. Explică-mi de ce este important că o femeie adultă este interesată de mine. Explică-mi la ce folosește

această defăimare a ei în public pentru ceva ce a făcut în casa ei și probabil că ar fi dorit să nu se afle.

— Deci recunoști?

— Ba deloc. Te întreb ce relevanță are? Ne ajută cumva să înțelegem cauza care a dus la prăbușirea avionului? Ne ajută să ne gestionăm mai bine durerea? Sau pur și simplu e ceva ce vrei tu să știi și atâta tot?

— Încerc să-mi dau seama cât de mult minți.

— Ca mai toți oamenii, așa cred, răspunde Scott. Însă nu mint atunci când este vorba despre lucruri importante. E parte din legământul făcut atunci când am renunțat la băutură. Atunci am luat hotărârea că voi încerca să duc o viață cât mai cinstită.

— Foarte bine. Răspunde la întrebare.

— Nu-ți răspund pentru că nu e treaba ta. Nu sunt nesimțit. Pur și simplu vreau să înțeleg ce importanță are. Dacă reușești să mă convingi că viața mea personală de după accident are vreo legătură cu evenimentele care au dus la producerea tragediei și că tu acum nu răscolești gunoiul în căutare de senzații, atunci am să-ți răspund bucuros la toate întrebările.

Bill se uită derutat la Scott.

Și apoi derulează banda.

•

Târfa!

Târfa dracului!

Gus își dă seama că își ține respirația. Charles Busch, copilotul, este singur în carlingă și mormăie cuvintele astea.

Apoi spune mai tare:

Nu!

Și decuplează pilotul automat.

42.

CHARLES BUSCH

31 decembrie 1984 – 23 august 2015

Era nepotul cuiva sus-pus. Așa vorbea lumea pe la spatele lui. De parcă altfel n-ar fi fost în stare să capete postul ăsta. De parcă ar fi fost un om de nimic, un derbedeu. Născut în ultimele minute ale anului 1984, Charlie Busch nu reușise niciodată să scape de sentimentul că a trecut la câțiva centimetri pe lângă un destin glorios. Venise pe lume pe 31 decembrie și bucuria apariției sale pe lume fusese dată uitării de îndată ce orologiul a anunțat intrarea în noul an. Iar viața lui de atunci încolo nu avea să fie cu nimic deosebită.

În copilărie i-a plăcut să joace fotbal. Nu a fost un elev strălucit. Era bunicel la matematică, dar îi era silă de literatură și biologie. Crescând în Odessa, Texas, Charlie avea același vis ca restul băieților. Voia să ajungă la fel ca Roger Staubach[63], dar s-ar fi mulțumit să fie măcar ca Noian Ryan[64]. Sportul practicat în liceu, cu pasele cu efect și fazele menite să inducă în eroare adversarul, avea o puritate ce-ți mergea la suflet. Sprinturile neașteptate și manevrele jucătorului de la bătaie. Forța cu care îți împingi umerii în grămadă. Terenul de fotbal, unde băieții sunt transformați în bărbați prin reguli și repetiție. Steve Hammond și Billy Rascal. Scab Dunaway[65] și mexicanul ăla uriaș cu mâini cât niște antricoate. *Cum îl chema*? Apărătoare pentru umeri și căști de protecție date jos în vestiarele duhnind a transpirație și a feromoni de adolescenți înfierbântați. Mănușa bine unsă pusă între saltea și somieră – dormi mai bine atunci când o știi acolo. Băieți pregătiți pentru faza următoare, luându-se la trântă prin noroi, deschizându-și drumul cu capul. Alergi încontinuu, dar nu obosești; stai pe banca de rezerve și îi înjuri pe jucătorii echipei

---

63 Roger Staubach - fundaș din fotbalul american (n. tr.).

64 Noian Ryan - aruncător din Liga Profesionistă de Baseball (n. tr.).

65 Jucători de fotbal american (n. tr.).

adverse și amicul tău, Chris Harwick, scoate mugete de vacă. Colțurile terenului și jocul la demarcare. Sentimentul de satisfacție primitivă care te cuprinde atunci când îți cureți mizeria dintre crampoane de spatele vreunui adversar. Cojile de semințe scuipate printre dinți. Mingea neinterceptată, înlocuirea jucătorului de pe teren. Speranța. Eterna speranță. Când ești tânăr ai senzația că lumea există doar ca să poți juca baseball. Schemele tactice învățate la antrenamente. Și căldura. Căldura omniprezentă, ca un genunchi în șale, ca o talpă pe gâtul tău. Te îndopi cu băuturi energizante și ronțăi fulgi de gheață ca un descreierat. Senzația că mingea a descris o spirală perfectă înainte de a cădea în mâinile tale. Băieții despuiați la dușuri, făcând mișto de penisurile lor, discutând despre formele majoretelor și urinând pe picioarele vecinilor. Lovitura foarte puternică și bine țintită, care fie îl lovește pe adversar în cap, fie îl face să se dea un pas înapoi. Și ce senzație minunată ai atunci când ajungi la prima bază și te repezi la a doua, nedezlipindu-ți ochii de mijlocaș și aruncându-te pe burtă, cu capul înainte, pentru că ești sigur că nu vei păți nimic. Panica pe care o simți atunci când ești în pericol să fii blocat între baze și bucuria care te inundă atunci când vezi liniile albe strălucind pe iarba de un verde adânc, aproape imposibil. Divină culoare. Și luminile puternice din serile de vineri, luminile acelea perfecte și vuietul mulțimii de spectatori. Simplitatea jocului: mereu înainte, niciodată înapoi. Arunci mingea. Lovești mingea. Prinzi mingea. Și știi că nimic nu va mai fi la fel de simplu după absolvirea școlii.

Era nepotul cuiva sus-pus. Era nepotul unchiului Logan, fratele mamei sale. Logan Birch, senator la al șaselea mandat pentru mărețul Texas, prieten al proprietarilor de sonde și de cirezi, de mulți ani președinte al comisiei care se ocupa cu stabilirea impozitelor pe venit. Charlie știa despre el doar că era un băutor înrăit de whisky și că avea o coamă superbă de păr ondulat. Unchiul Logan era motivul pentru care mama lui Charlie scotea din bufet serviciul cel bun de farfurii. În fiecare an de Crăciun îi făceau o vizită la căsoiul lui din Dallas. Charlie își amintea că toți membrii familiei se îmbrăcau în pulovere asortate, cu modele care sugerau Crăciunul. Unchiul Logan îi cerea să-și încordeze mușchii și îl strângea tare de braț.

— Trebuie să-l întărim pe puștiul ăsta, îi spunea el mamei lui Charlie.

Tatăl lui murise când Charlie avea șase ani. Într-o seară, pe când venea spre casă de la muncă, un autocamion uriaș, cu optsprezece roți, intrase în el din lateral. Mașina în care se afla tatăl lui Charlie s-a dat peste cap de șase ori. Participanții la ceremonia funerară nu l-au putut vedea, deoarece sicriul fusese sigilat. A fost înmormântat într-un cimitir drăguț. Unchiul Logan a plătit toate cheltuielile.

Chiar și la liceu a avut de profitat de pe urma faptului că era nepotul lui Logan Birch. A jucat pe postul de apărător dreapta în echipa de baseball a liceului, cu toate că nu lovea mingea la fel de bine cum o loveau ceilalți băieți și nu ar fi reușit în ruptul capului să ajungă primul la o bază. Tratamentul acesta special era tacit. De fapt, în primii treisprezece ani ai vieții sale, Charlie habar n-a avut că i se ofereau promovări nemeritate. Credea că antrenorilor le place tenacitatea lui. Însă toate astea aveau să se schimbe la liceu. Când băieții în suspensoare și cu mentalitate de haită l-au încolțit la dușuri, Charlie s-a trezit la realitate și a înțeles că singurul criteriu pentru care făcea parte din echipă era nepotismul. La urma urmei, sportul este un domeniu meritocratic. Te apuci să joci pentru că poți să lovești cum trebuie, pentru că poți să alergi și să arunci și să prinzi. În Odessa, Texas, echipa de fotbal era renumită pentru viteza și precizia jucătorilor. Și în fiecare an, jucătorii mai vechi de baseball primeau burse pentru facultățile bune. Sportul din Texasul de Vest era extrem de competitiv. Se puneau pancarte în fața porților. Magazinele se închideau mai devreme în zilele cu meciuri. Oamenii luau în serios fleacul ăsta. Prin urmare, un jucător mediocru în toate privințele, așa cum era Charlie, nu avea ce să caute acolo.

Prima dată s-au luat de el când avea cincisprezece ani, un boboc numai piele și os. Șase zdrahoni goi pușcă și puțind a transpirație l-au înghesuit în colțul sălii de dușuri.

— Bagă de seamă ce faci de-acum înainte, i-au spus.

Ghemuit în colț, Charlie tremura de frică și îi era greață din cauza mirosului emanat de cei șase fundași, niciunul sub o sută de kilograme, care se prăjiseră trei ceasuri în soarele de august. S-a aplecat și a vomitat pe picioarele lor. Iar pentru asta a

încasat-o cu vârf și îndesat. Drept bonus, l-au plesnit și cu penisurile peste față.

La sfârșit, mototolit pe podeaua băii, a tresărit cu putere atunci când Levon Davies s-a aplecat și i-a șuierat în ureche.

— O singură vorbă dacă scoți și te pupă mă-ta rece.

Unchiul Logan fusese cel care trăsese niște sfori ca să-l înscrie pe Charlie în programul de pilotaj al Gărzii Naționale. S-a dovedit că nu era un pilot prost, cu toate că avea tendința să-și piardă cumpătul în situații de urgență. Și, după perioada petrecută în Garda Națională, când Charlie se tot fâțâia prin Texas, incapabil să reziste într-o slujbă mai mult de câteva săptămâni, tot unchiul Logan fusese cel care vorbise cu un amic din conducerea companiei aeriene GullWing și îi făcuse rost nepotului său de un interviu. Chiar dacă nu-și descoperise încă adevăratul talent în viață, Charlie Busch avea o sclipire în privire și o atitudine semeață care dădeau bine la doamne. Arăta bine în costum și femeile cădeau la picioarele lui, așa că directorul de Resurse Umane de la GullWing și-a închipuit că s-ar fi încadrat perfect printre armăsarii tineri și atrăgători din grajdul de personal de zbor al companiei.

A început lucrul ca pilot secund. Asta se întâmpla în septembrie 2013. Lui Charlie îi plăceau la nebunie avioanele luxoase, pasagerii pe care îi transporta – miliardari și șefi de stat. Îl făceau să se simtă important. Dar încă și mai mult îi plăceau piersicuțele sexy care îi serveau pe pasageri. „Hai, nu mă-nnebuni!” și-a spus el când a cunoscut echipajul din care avea să facă parte. Patru frumuseți din toate colțurile lumii, una mai futabilă decât alta.

— Doamnelor! le-a salutat el atunci, privindu-le pe deasupra ochelarilor de aviator și adresându-le cel mai fermecător zâmbet texan din arsenalul său.

Fetele nici măcar nu au clipit. A aflat mai târziu că nu obișnuiau să se culce cu copiloții. Sigur, asta era politica firmei, dar aici era vorba și de altceva. Femeile acestea erau niște dame fără frontiere. Majoritatea vorbeau cinci limbi străine. Erau ca niște zâne la care muritorii se puteau uita, dar nu aveau voie să le atingă.

Cursă după cursă Charlie s-a dat peste cap ca să le intre în grații. Și cursă după cursă a fost refuzat categoric. Se pare că

nici măcar influența unchiului său nu reușea să-l bage în chiloțeii unei însoțitoare de zbor.

Lucra deja de opt luni la GullWing, când a cunoscut-o pe Emma. Și-a putut da seama din prima clipă că ea era altfel decât colegele ei, mai rațională, mai puțin complicată. Și mai avea și strungăreață aia absolut seducătoare. Uneori o surprindea fredonând în chicineta avionului. Și ea se îmbujora ca o școlăriță atunci când îl observa. Nu era cea mai sexy fată din personalul navigant al companiei, dar părea cea mai accesibilă. Charlie era leul care pândea turma de antilope, astfel încât cea mai imprudentă dintre ele să se îndepărteze de grup.

Emma i-a spus că tatăl ei fusese pilot militar, așa că Charlie a mințit-o spunându-i că petrecuse un an în Irak, unde pilotase avioane F-16. Îi era clar că Emma era fetița lui tăticu'. Charlie avea acum douăzeci și nouă de ani. Tatăl lui murise cu douăzeci și trei de ani în urmă. Așa că singurul lui model în viață fusese un băutor de whisky, căruia îi plăcea să-și coafeze părul și care îi cerea să-și încordeze mușchii brațului de câte ori se întâlneau. Știa că nu era prea inteligent. Și nici prea talentat. Însă încerca să compenseze cumva această lipsă de aptitudini. Încă demult înțelesese că nu-i nevoie să ai încredere în tine. Trebuie doar să pară că ai avea. N-a putut niciodată să lovească o minge de baseball aruncată cu viteză mare, așa că a învățat cum să ajungă la bază mergând. N-a putut niciodată să lovească puternic mingea de fotbal, așa că s-a specializat în loviturile scurte de la început de joc. La școală făcea glume ca să evite întrebările grele. Învățase să vorbească urât pe terenul de baseball și să facă pe grozavul în Garda Națională. Dacă porți uniformă înseamnă că ești jucător, asta era concluzia lui. Așa cum devii soldat dacă ai o armă. Sigur, poate că a ajuns aici pe pile, dar nu putea spune nimeni că ar fi existat o minciună cât de mică în CV-ul lui.

Și totuși, l-a iubit oare cineva pe Charles Nathaniel Busch așa cum era el cu adevărat? Era nepotul cuiva, eternul aspirant, sportivul din liceu care devenise pilot. În toate privințele, viața lui de până acum părea povestea succesului american. Prin urmare, se împăuna cu ea. Deși în adâncul sufletului său știa care era realitatea. Charlie era un impostor. Iar asta îl înverșuna, îl făcea să comită fapte josnice.

•

A luat un charter GullWing de la Heathrow și a aterizat la New York în ziua de sâmbătă, 23 august, la ora trei p.m. Emma se despărțise de el de șase luni. Îi spusese să nu o mai sune, să nu-i mai bată la ușă și să nu mai încerce să zboare în echipajele din care făcea ea parte. Emma urma să facă o cursă de rutină până la Martha's Vineyard și retur, iar lui Charlie îi intrase în cap ideea că, dacă ar fi reușit să discute cu ea doar câteva minute, ar fi putut să o facă să înțeleagă cât de mult o iubea, câtă nevoie avea de ea și cât de rău îi părea pentru cele întâmplate. Adică pentru tot. Pentru cum se purtase cu ea. Pentru lucrurile pe care i le spusese. Dacă ar fi putut să-i explice. Dacă ea ar fi putut să vadă că nu avea un suflet rău. Nu tocmai. Doar că se prefăcuse atât de mult timp că acum îl măcina teama de a nu-i fi descoperită sensibilitatea și firea cea adevărată. Și din teama aceasta apăruseră grosolănia, gelozia și meschinăria lui. Încearcă și *tu* să te prefaci vreo douăzeci de ani că ești altcineva și ai să vezi cum te transformi. Însă, Dumnezeule mare, nu mai voia să-i fie teamă. Măcar atunci când se afla în preajma Emmei. Voia ca ea să-l vadă așa cum este. Să-l cunoască și să-l iubească. Nu merita măcar atâta lucru? Să fie iubit el, cel adevărat, nu cel care se prefăcea că este?

Își aduse aminte de întâlnirea cu Emma de la Londra. Ca o mușcătură de viperă. Și cum veninul ei i se răspândise prin vene. Și cum a simțit că-i fuge terenul de sub picioare și primul lui instinct a fost atunci să atace, să se apropie de… de cine? De adversarul lui? De prada lui? Nu știa răspunsul. A fost doar o senzație, un fel de anticipare a dezastrului care l-a făcut să-și dea importanță, l-a făcut să-și sumece pantalonii și să adopte o atitudine grandomană. De multă vreme ajunsese la concluzia că, atunci când ții prea mult la ceva sau la cineva, singurul lucru pe care îl poți face este să te porți ca și cum nu ți-ar păsa nici cât negru sub unghie – de școală, de serviciu, de dragoste.

Strategia asta funcționase de destule ori, ducând la un fel de calcificare a acestui tip de comportament în reflexele lui. Prin urmare, atunci când a văzut-o pe Emma, atunci când i-a sărit inima în gât și s-a simțit vulnerabil și expus, exact așa s-a purtat. A strâmbat din nas. A făcut-o grasă. Apoi și-a petrecut întreaga noapte urmărind-o pretutindeni ca un cățeluș.

Peter Gaston acceptase bucuros să-i cedeze lui Charlie cursa de Vineyard, ca să profite de încă două zile de vacanță în

Londra. Se împrieteniseră vineri seara, când au băut până în zori în Soho, trecând din bar în bar și din club în club – vodcă, rom, ecstasy, un pic de cocaină. Mai aveau încă două săptămâni până la următoarea testare pentru consumul de droguri, iar Peter știa un tip care le putea face rost de urină curată. Așa că și-au făcut de cap. Charlie încerca să capete curaj. De fiecare dată când se uita la Emma, avea senzația că i se crapă inima în două. Cât de frumoasă era. Cât de dulce. Și cât de bou fusese el să dea cu piciorul la tot. De ce-i spusese că parcă se îngrășase? De ce trebuia să fie în permanență atât de mitocan? Când a văzut-o ieșind din baie înfășurată în prosopul ăla, nu a vrut nimic altceva decât să se repeadă la ea și să o strângă în brațe. Să-i sărute pleoapele așa cum i le săruta ea pe vremuri. Să-i simtă inima bătând lipită de a lui. Să-i simtă mirosul. Însă în loc de asta se apucase să facă bancuri de maidan.

Își aduse aminte de expresia ei din noaptea aceea când a apucat-o de gât și a strâns-o tare. Cum emoția sexuală s-a transformat mai întâi în șoc, iar apoi în groază. Chiar și-a imaginat că o să-i placă? Chiar a crezut că Emma era *genul ăla de fată*? Avusese destule experiențe cu ele, cu prostituatele-kamikaze, cu trupuri tatuate care cereau să fie pedepsite pentru ce erau, cărora le plăceau zgârieturile și vânătăile produse de încleștarea animalică între doi oameni. Însă Emma nu era așa. I se citea în ochi, i se ghicea în atitudine. Emma era un om normal, un civil neatins de războiul din tranșeele sportului sau de vicisitudinile unei copilării date peste cap. Și tocmai din această cauză ea era atât de potrivită pentru el. Era Madona, nu curva. Era o femeie cu care el s-ar putea căsători. O femeie care l-ar salva. Și atunci? De ce fusese atât de dobitoc? De ce încercase să o sugrume? Ca să o tragă în jos, la nivelul lui? Ca să-i demonstreze că lumea ei nu era un parc de distracții, ferit de pericole și poleit cu aur, așa cum credea ea?

După noaptea cu pricina, după ce Emma l-a părăsit și nu i-a mai răspuns la telefoane, Charlie a trecut printr-o perioadă cruntă. Zăcea cu zilele în pat, de la răsăritul la apusul soarelui, cuprins de spaimă și dezgust față de sine. Atunci când era la manșa avionului își impunea să se stăpânească. Toți anii în care își ascunsese slăbiciunile l-au învățat să meargă mai departe cu fruntea sus, indiferent cum se simțea pe dinăuntru. Însă în timpul zborurilor, în inima lui se petrecea un scurtcircuit care-l

îmboldea să împingă manșa până la capăt și să arunce avionul în neființă. Atât de puternică era dorința asta câteodată, că se vedea nevoit să pretindă că îl doare burta și se refugia în toaletă, unde se străduia să-și revină.

Emma. Un unicorn. Secretul fericirii.

A stat în barul ăla din Londra și s-a uitat la ochii ei, la colțurile gurii. Își dădea seama că privirea ei îl ocolește intenționat. Știa cum își încordează mușchii spatelui de fiecare dată când el ridica vocea în timpul bancurilor schimbate cu Gaston. Știa că îl urăște, dar nu este ura sentimentul acela cu care înlocuim o dragoste a cărei durere devine insuportabilă?

Își spunea că poate rezolva asta, poate da timpul înapoi, poate alunga ura aia folosind cuvintele potrivite, sentimentele potrivite. Va mai bea un pahar și apoi se va duce la ea. Îi va lua ușor mâna în mâinile lui și o va ruga să iasă afară la o țigară și atunci vor discuta. Știa deja ce cuvinte va spune, știa deja cum va acționa. La început va vorbi doar el. Va da cărțile pe față. Îi va spune Povestea lui Charlie. Știa că în primele momente ea își va ține brațele încrucișate peste piept, într-o manieră defensivă, dar apoi el va intra în amănunte, îi va povesti despre moartea tatălui lui, despre faptul că fusese crescut doar de mamă și ajunsese cumva sub tutela unchiului său și despre cum, fără să i se ceară părerea, se pomenise că unchiul lui i-a stabilit viitorul. Îi va mărturisi că niciodată nu își dorise asta. Îi va spune că nu dorise decât să fie apreciat pe baza propriilor merite, însă timpul a trecut și el s-a speriat închipuindu-și că nu era suficient de capabil. Și atunci a capitulat și s-a lăsat în voia sorții. Însă toate astea s-au terminat acum. Pentru că el, Charlie Busch, se simțea pregătit să devină propriul lui stăpân. Și voia ca Emma să fie femeia lui. Pe măsură ce va vorbi, ea își va coborî brațele. Se va apropia de el. Și la sfârșit îl va îmbrățișa și se vor săruta.

Și-a mai comandat un cocktail cu whisky și încă o bere. Și apoi, când s-a dus la toaletă ca să tragă pe nas împreună cu Peter, Emma a dispărut. Pur și simplu. A ieșit din budă ștergându-se la nas și ea nu mai era nicăieri. Panicat și plin de draci, s-a dus glonț la celelalte fete.

— Bună! le-a zis. Deci... Emma... a tăiat-o?

Fetele i-au râs în nas. S-au uitat la el cu ochii ăia ai lor trufași de manechine și au râs disprețuitor.

— Iubițel, i-a spus Chelsea, chiar crezi că jucați în aceeași ligă?

— Răspunde-mi dracului odată! A plecat?

— A zis că-i obosită. S-a dus acasă.

Charlie a aruncat niște bani pe tejgheaua barului și a ieșit în fugă. Era amețit de alcool și droguri și din cauza asta a mers zece străzi în direcție greșită până când a reușit să-și dea seama ce face. *Sunt un bou. Sunt un bou.* Și când a reușit să ajungă la apartament, ea plecase deja. Cu toate bagajele.

Dispăruse.

A doua zi, când Peter se tot văita spunând că trebuia să ajungă înapoi la New York pentru o cursă și că Emma va fi și ea în echipaj, Charlie s-a oferit să-i ia locul. L-a mințit pe Peter, asigurându-l că va informa el compania, însă de-abia atunci când a apărut la Aeroportul Teterboro din New Jersey s-a aflat că va zbura el în locul lui Peter. Iar în momentul acela era deja prea târziu.

Charlie a traversat Atlanticul pe strapontina din carlinga unui Boeing 737. A băut cafea după cafea, încercând să se trezească din beție și să-și adune gândurile. Normal că a luat-o prin surprindere pe Emma atunci când a apărut în Londra. Înțelegea acum. A vrut să-și ceară scuze, însă ea își schimbase numărul de telefon și nu-i mai răspundea la e-mailuri. Așa că nu i-a dat de ales. Cum altfel ar putea să îndrepte lucrurile, dacă nu să o caute din nou, să-și pledeze cauza și să facă apel la mila ei?

Teterboro era un aeroport particular, situat la douăzeci de kilometri de Manhattan. Acolo GullWing deținea un hangar, pe care era desenat logoul companiei – două mâini cu degetele mari încrucișate și celelalte răsfirate ca niște aripi. Biroul era închis duminica și acolo nu se aflau decât tehnicienii de serviciu. Charlie a luat un taxi de la JFK, a traversat orașul spre nord, trecând peste Podul George Washington. Încerca să nu se uite la suma tot mai mare înregistrată de contorul de pe bord. Avea la el cardul Platinum Amex și, în plus, își spunea că nu contează cât costă. Tot ce făcea el acum era în numele dragostei. Peter îi dăduse planul de zbor. Ora prevăzută pentru decolare era 6: 50 p.m. Aparatul de zbor era un OSPRY 700SL. Vor face cursa până la Vineyard cu avionul gol, acolo vor îmbarca pasagerii și se vor întoarce imediat. Nici măcar nu va fi nevoie să realimenteze. Charlie socotea că avea la dispoziție cel puțin cinci ore ca să

poată schimba câteva cuvinte cu Emma între patru ochi, să-i atingă obrazul și să-i vorbească așa cum vorbeau pe vremuri, să-i ia mâna în mâinile lui și să-i spună: *Îmi pare atât de râu.* Și să-i mai spună: *Te iubesc. Acum îmi dau seama. Am fost un cretin. Te rog iartă-mă.*

Și ea îl va ierta. Cum altfel? Pentru că între ei era ceva special. Ea a plâns prima oară când făcuseră dragoste, pentru numele lui Dumnezeu. A plâns de fericire. Și el a dat-o în bară. Rău de tot. Dar nu era prea târziu. Charlie văzuse toate comediile romantice după care erau topite gagicile. Știa că perseverența era soluția. Emma îl testa. Atâta tot. Îl punea la încercare. Îl iubea, dar el trebuia să se dovedească demn de dragostea ei. Trebuia să-i demonstreze că poate fi serios, că se poate baza pe el, că de data aceasta totul va fi perfect. Ea era prințesa cea frumoasă, iar el era cavalerul pe cal alb. Inima lui îi aparținea pe vecie și nu va renunța niciodată la ea. Iar atunci când ea va înțelege, îi va cădea în brațe și vor fi din nou împreună.

Prin geamul taxiului arătă legitimația de pilot la punctul de securitate de la intrarea pe Teterboro. Paznicul le făcu semn să intre. Charlie începuse să aibă nervi la stomac. Își trecu palma peste obraz și regretă că nu se gândise să se bărbierească. Îi era teamă ca nu cumva să arate prea pământiu la față, prea obosit.

— La hangarul alb, îi spuse el taximetristului.

— Două sute șaizeci și șase, îl anunță șoferul după ce opri mașina.

Charlie plăti cu cardul, coborî din taxi și plecă trăgându-și trolerul argintiu după el. Avionul era parcat pe pistă, în apropierea hangarului. Fuzelajul strălucea în lumina puternică a proiectoarelor de pe clădire. Charlie nu se mai sătura de priveliștea asta: un aparat de zbor de mare precizie, ca un armăsar pursânge. Trei tehnicieni îl alimentau cu combustibil. Lângă bot aștepta o camionetă de catering. În urmă cu o sută patru ani, doi frați[66] au construit primul avion și au zburat cu el pe o plajă din Carolina de Nord. Acum existau flotile de avioane de luptă, sute de avioane de linie, avioane de mărfuri și avioane particulare. Zborul a devenit ceva obișnuit. Însă nu și pentru Charlie. Lui încă îi plăcea la nebunie senzația pe care o avea

66 Frații Orville și Wilbur Wright (n. tr.).

atunci când roțile se desprindeau de sol și avionul se înălța în stratosferă. Nimic surprinzător. La urma urmei, Charlie era un romantic.

Privi în toate părțile, căutând-o pe Emma, dar nu o văzu nicăieri, își pusese uniforma de pilot în toaleta de la JFK. Iar costumul alb și elegant îi sporise încrederea în sine. Era Richard Gere în *Ofițer și gentleman.* Intră cu pași hotărâți în hangar, trăgând trolerul după el. Își simțea inima în gât și transpira abundent de parcă era iar în porcăria aia de liceu și se pregătea să o invite pe Cindy Becker la bal.

Iisuse! își spuse el. *Ce-ți face femeia asta*? *Adună-te, Busch*!

Simți cum îl străbate un fulger de mânie, furia unui animal împotriva cuștii care îl ține captiv. Însă refuză să-i cadă pradă.

Termină cu tâmpeniile, Busch! se apostrofă el. *Concentrează-te*!

Și atunci o zări pe Emma în biroul de la etaj. Iar pulsul lui o luă razna.

Lăsă valiza din mână și o luă la fugă pe scări. Biroul era construit deasupra hangarului și era destinat exclusiv personalului navigant. Pasagerilor nu le era permis nici măcar accesul în interiorul hangarului. Erau duși cu limuzinele direct la scara avionului. Era regula scrisă a companiei GullWing Air ca nimic din detaliile zborului să nu știrbească satisfacția pasagerilor bogați.

Ca să ajungi în birou, trebuia să urci o scară metalică din exteriorul hangarului. Charlie puse mâna pe balustradă și simți burse cum i se usucă gura. Instinctiv, își înclină ușor cascheta într-o parte. Să-și pună ochelarii de soare? Nu. Toată ideea era să stabilească o legătură, să o privească în ochi. Îi tremurau degetele, ca niște animale sălbatice prinse în capcană, așa că își băgă mâinile în buzunare. Se concentră asupra fiecărei trepte urcate – atent la felul cum își ridică piciorul și apoi îl pune jos. În ultimele șaisprezece ore numai la întâlnirea aceasta cu Emma se gândise – cum îi va surâde el cu drag și-i va arăta că poate fi calm și iubitor. Însă numai calm nu se simțea acum. De trei zile nu dormise mai mult de două ore în șir. Reușise să funcționeze doar cu ajutorul vodcii și cocainei. Repetă în minte ce avea de făcut. Va ajunge în fața ușii. O va deschide. Emma se va întoarce și va da cu ochii de el, iar el va rămâne pe loc, nemișcat. Și se va deschide în fața ei, îi va spune prin limbajul

trupului și al ochilor că a venit, că i-a înțeles mesajul. Acum era aici și nu va mai pleca niciodată.

Doar că nu s-a întâmplat așa. Când ajunse la ușă, Emma deja se uita spre scară. Și era albă la față. Iar ochii i se făcuseră mari, cât niște farfurioare pentru dulceață. Mai rău încă, el îngheță pur și simplu, cu piciorul drept încă în aer. Și îi făcu un semn mic… cu mâna. *Un semn cu mâna*? Ce cretin face cu mâna fetei visurilor lui? În clipa aceea, Emma se răsuci pe călcâie și se refugie în capătul celălalt al biroului.

Băga-mi-aș! *Futu-i, futu-i futu-i*!

Suflă cu putere și termină de urcat scara. În birou mai era Stanhope, coordonatoarea de zbor cu care vor lucra la cursa aceasta. Era o femeie mai în vârstă și cu o dungă furioasă sub nas în loc de buze.

— Hm, am… am venit pentru Șase Treisprezece, spuse el. M-am prezentat pentru zbor.

— Nu ești Gaston, spuse ea cu ochii în registru.

— Ce descoperire epocală, ricană el, căutând-o din priviri pe Emma în spatele peretelui de sticlă.

— Poftim?

— Nimic. Scuze. Eu… Gaston e bolnav. El m-a trimis.

— Ar fi trebuit să ia legătura cu mine. Nu se poate să faceți schimburi de tură aiurea. Se dă peste cap toată…

— Sigur că da. Îi fac un serviciu… ai văzut cumva unde s-a dus Emma…?

Se uită și mai bine prin peretele din sticlă, în căutarea fetei visurilor sale. Deja se simțea cuprins de panică. Mintea i-o luase razna, construind alte scenarii, încercând să-și dea seama cum ar putea remedia acest dezastru colosal.

A fugit, își spuse el. *A dat bir cu fugiții, în pana mea și… ce dracu' mai vrea și asta*?

Charlie se uită la căpcăuna de la birou și-i adresă cel mai fermecător zâmbet al lui.

— Cum te numești? Jenny? o întrebă el. Îmi cer scuze, dar… ar cam trebui să decolăm. Nu ne putem ocupa de hârtii la întoarcere?

Femeia dădu din cap.

— În regulă. Vedem cum facem după cursă.

Charlie se întoarse. Femeia strigă după el:

— Te rog să vii la mine după aterizare. Protocoalele astea au rostul lor.

— Mda, mormăi Charlie. Sigur. Scuze pentru… habar n-am de ce Gaston nu a anunțat modificarea.

Se împletici până la avion, căutând-o peste tot pe Emma. Urcă scara și rămase surprins când o văzu că pregătește cuburile de gheață în chicinetă.

— Hei, spuse el. Unde te-ai… te-am căutat.

Tânăra se întoarse spre el.

— De ce ai… nu vreau să fii aici. Nu…

Charlie întinse brațele. Voia să o strângă la pieptul lui, să-i demonstreze că iubirea lor poate rezolva totul. Dar ea se trase înapoi, îl privi cu ură și îl pălmui cu putere.

Se holbă la ea șocat. Obrajii îl ardeau. Ca și cum soarele ar fi explodat pe cerul unei zile până atunci absolut normale. Emma îi susținu privirea, sfidându-l parcă. Apoi își coborî ochii cuprinsă de spaimă.

Charlie se uită după ea cum iese din chicinetă și apoi, cu mintea goală de orice gând, se întoarse foarte încet și intră în cabină, unde aproape că se ciocni de Melody, comandantul zborului. James Melody. Un tip mai în vârstă, sobru, dar competent. Extrem de competent. Codoș britanic, care își imagina că-i șeful tuturor. Însă Charlie era maestru al lingușelilor. Acesta era un alt aspect al vieții lui.

— Bună ziua, domnule comandant! spuse el.

Melody îl recunoscu și se încruntă.

— Ce-a pățit Gaston?

— Mă ai pe mine, spuse Charlie. Nu știu ce a pățit, cred că are ceva la stomac. Nu știu decât că m-a sunat să-l înlocuiesc.

Comandantul ridică din umeri. Era problema conducerii, nu a lui.

Schimbară apoi câteva vorbe, dar Charlie nu prea era atent. Se gândea numai la Emma, la ce-i spusese. La cum ar fi trebuit să reacționeze el și nu o făcuse.

Și se lumină pe neașteptate. Da, aici era vorba despre pasiune. Despre o dragoste aprigă, pătimașă. Iar gândul acesta îi ridică moralul. Și înțepăturile din obraji se mai domoliră.

Charlie porni sistemele și verifică instrumentele de bord, spunându-și că se descurcase bine. Poate nu tocmai perfect, dar… Chestia era că ea făcea pe inabordabila. Următoarele șase

ore vor trece fără probleme. Decolare ca la carte. Aterizare ca la carte. Zborul dus-întors. Cinci ore. Și după aia el va fi acela care-și va schimba numărul de telefon și când ei îi va veni mintea la cap și va înțelege ce a pierdut, ei bine… atunci ea se va târî la picioarele lui și îl va implora să o ierte.

Tocmai ce verifica motoarele când ușa de la carlingă se deschise și Emma năvăli înăuntru.

— Ține-l departe de mine, îi spuse ea lui Melody, arătând spre Charlie.

Și se întoarse în chicinetă.

Comandantul se uită la copilot.

— M-ai prins, râse Charlie. Probabil că-i perioada aia nasoală a lunii.

Încheiară verificările. La ora șase cincizeci și nouă de minute p.m., avionul rulă pe pistă și decolă fără incidente, zburând în direcție opusă față de soarele care apunea. Câteva minute după aceea, Comandantul Melody execută un viraj la dreapta și se îndreptă spre coastă.

Tot restul zborului către Martha’s Vineyard, Charlie nu făcu nimic altceva decât să se uite la ocean, gârbovindu-se vizibil în scaun. Pe măsură ce furia se risipea, se simțea tot mai istovit și mai dezumflat. Adevărul este că nu dormise aproape deloc în ultimele treizeci și șase de ore. Furase doar câteva minute de somn în avionul care-l adusese de la Londra, dar în cea mai mare parte a timpului fusese mult prea agitat. Probabil un efect secundar al cocainei sau al vodcii/cutiilor de Red Bull băute. Indiferent care ar fi fost cauza, ideea era că dăduse greș, că strategia atât de atent pusă la punct se întorsese împotriva lui. Și se simțea distrus.

Când mai aveau doar cincisprezece minute până la aeroportul de pe Vineyard, pilotul se ridică de pe scaun și puse o mână pe umărul lui Charlie. Tânărul tresări cu putere.

— Ai tu grijă, îi spuse Melody. Mă duc să-mi iau o cafea.

Charlie dădu din cap și se îndreptă în scaun. Pilotul automat era cuplat și avionul zbura lin prin seninul cerului. Comandantul ieși din carlingă și închise ușa (până atunci deschisă) în spatele lui. Charlie avu nevoie de câteva momente ca să realizeze ce se întâmplase. Melody închisese ușa. De ce? De ce să facă așa ceva? Fusese lăsată deschisă încă de la decolare. De ce s-o închidă acum?

Ca să aibă intimitate.

Charlie simți că se sufocă de furie. Asta era. Melody voia să discute între patru ochi cu Emma.

Despre mine.

O altă explozie de adrenalină în sângele lui Charlie. Trebuia să se concentreze. Se plesni de două ori peste față.

Ce să fac?

Enumeră opțiunile. Primul instinct îi spunea să dea năvală afară din carlingă și să-i înfrunte. Să-i spună afurisitului ăluia de pilot să-și vadă de treaba lui. *Du-te înapoi la locul tău, moșule*! Însă aceasta ar fi fost o reacție irațională. Pentru care probabil că ar fi fost concediat.

Nu. Nu trebuie să facă nimic. Era un profesionist. Ea era mimoza melodramatică în toată povestea asta, ea își adusese problemele personale la serviciu. El va pilota avionul (mă rog, va supraveghea pilotul automat) și va avea o atitudine de adult responsabil.

Cu toate acestea, trebuia să recunoască faptul că îl înnebunea. Ușa aia închisă. Îl înnebunea că nu știe ce se petrece de cealaltă parte a ei și ce spunea Emma. Și se ridică în picioare, deși știa că nu-i bine ce face. Apoi se așeză la loc. Se ridică din nou. Și tocmai se îndrepta către ușă când aceasta se deschise și în carlingă intră comandantul cu cafeaua în mână.

— Totul în ordine? întrebă Melody, închizând iar ușa.

Charlie se răsuci din mijloc și se prefăcu că se întinde.

— Perfect, spuse el. Doar că... mi s-a pus un cârcel într-o parte și încerc să scap de el.

Soarele apunea atunci când au ajuns pe Martha’s Vineyard. După aterizare, Melody rulă pe lângă punctul de control de la sol. Charlie se ridică în picioare imediat ce avionul se opri pe pistă.

— Unde te duci? îl întrebă comandantul.

— Să fumez, răspunse Charlie.

Comandantul se ridică și el de pe scaun.

— Ai să fumezi mai târziu, zise el. Vreau să-mi faci din nou o verificare completă a comenzilor de zbor. Manșa mi s-a părut cam țeapănă la aterizare.

— Doar câteva fumuri? se rugă Charlie. Mai avem... cât? încă un ceas până să decolăm iarăși.

Comandantul deschise ușa de la carlingă. Charlie se uită peste umărul lui și o zări pe Emma în chicinetă. Tânăra se uită și ea, îl observă pe Charlie și își întoarse repede privirea. Comandantul își schimbă poziția ca să-l împiedice pe Charlie să mai vadă ceva.

— Fă verificarea, așa cum ți-am spus! îi zise și ieși, închizând ușa după el.

Fir-ai tu al dracului de nenorocit ce ești! îi spuse Charlie în gând și se întoarse la computerul de bord. Oftă. O dată, de două ori. Se așeză. Se ridică. Își frecă palmele până i se înfierbântară, apoi și le lipi de ochi. Pilotase și el cincisprezece minute înainte de aterizare și manșa nu avea nici pe naiba. Dar Charlie era un profesionist. Era Domnul Profesionist. Așa că se apucă să facă verificările. Aceasta fusese întotdeauna tactica lui. Atunci când joci un rol, trebuie să înveți cum să fii cât mai credibil. Așa că trebuie să ai documentele de zbor la zi. Trebuie să fii primul la antrenamente.

Să-ți ții uniforma curată și bine călcată, să fii tuns și bărbierit. Să stai drept. Să te identifici cu rolul pe care îl joci.

Ca să se calmeze, își puse căștile și începu să-l asculte pe Jack Johnson. Așadar Melody voia să verifice aparatele? Foarte bine. Va face mai mult decât atât. Va lustrui căcatul ăsta de bord. Cu murmur de chitare în urechi, începu să facă verificările. Afară, ultimele raze ale soarelui se prelinseră în spatele arborilor și cerul căpătă nuanțele nopții.

Treizeci de minute mai târziu, Melody intră în carlingă și-l găsi pe Charlie dormind dus. Clătină din cap și se așeză pe locul lui. Charlie țâșni din scaun. Inima îi bătea să-i spargă pieptul și era dezorientat.

— Ce-i?

— Ai verificat comenzile? îl întrebă Melody.

— Hm… da, spuse Charlie, atingând contactele. E… totul pare în ordine.

Comandantul îl privi lung o clipă, apoi dădu din cap.

— Bun. Au sosit deja primii pasageri. Vreau să fim gata de decolare la ora douăzeci și două.

— Sigur, mormăi Charlie. Acum pot să… am nevoie la budă.

— Bine, du-te. Dar să te întorci imediat.

— Da, domnule, spuse Charlie reușind să-și înăbușe aproape complet sarcasmul din voce.

Ieși din carlingă. Toaleta echipajului era chiar alături. O vedea pe Emma în ușa avionului, așteptând să întâmpine pasagerii. În lumina farurilor unui Range Rover oprit pe pistă observă un grup de cinci persoane. Studie ceafa Emmei. Își strânsese părul în coc, dar o șuviță castanie îi căzuse pe obraz. Simțea că îl ia cu amețeală numai uitându-se la ea. Și iar îl copleși dorința aceea nebună de a cădea în genunchi și de a-și lipi obrajii de genunchii ei – gest de penitență și de devotament, gestul unui iubit, dar și al unui fiu față de mama sa, pentru că nu-și dorea să simtă plăcerea senzuală pe care i-ar fi dat-o pielea ei goală, ci emoția mângâierilor ei materne, acceptarea ei necondiționată, degetele ei prin părul lui. De atât de multă vreme nu-i mai mângâiase nimeni părul, nu-i mai masase spatele până când îl lua somnul. Și era atât de obosit, atât de inimaginabil de obosit.

Intră în toaletă și se privi lung în oglindă. Avea ochii injectați și obrajii înnegriți de barba nerasă. Nu asta voia el să fie. Un ratat. Cum de se lăsase să decadă atât de mult? Cum de-i permisese acestei fete să-l distrugă? La începutul relației lor, avusese senzația că-l sufocă cu afecțiunea ei. Îl deranja că îl ținea de mână în public. Îl deranja că își punea capul pe umărul lui. Ca și cum și-ar fi marcat teritoriul. Atât de îndrăgostită părea de el, că își imaginase că nu putea fi adevărat. Că nu putea fi decât o prefăcătorie. Ca unul care jucase un rol întreaga-i viață, Charlie era convins că era în stare să dibuiască un alt mincinos de la doi kilometri distanță. Așa că se răcise față de ea. O respinsese doar ca să vadă dacă se va întoarce la el. Și s-a întors. Iar asta l-a înfuriat. *Știu ce joc faci*, își spunea el. *Știu că simulezi. Te-am prins. Așa că termină cu minciunile.* Însă ea păruse rănită și derutată. Și într-o noapte, când el era peste ea și ea a ridicat mâna, l-a mângâiat pe obraz și i-a șoptit *Te iubesc,* parcă a plesnit ceva în el. A strâns-o de gât – la început doar ca s-o facă să tacă, dar apoi, când a văzut cum ochii i s-au umplut de spaimă și i s-a înroșit fața, s-a pomenit că o strânge și mai tare, mai tare și apoi l-a străbătut orgasmul, ca un fulger alb, din testicule și până în creier.

Acum, privindu-se în oglindă, Charlie își spune că avusese dreptate tot timpul. Emma se prefăcea. Îl jucase pe degete și acum îl aruncase la gunoi.

Se spală pe față, își șterge mâinile cu un prosop din hârtie. Pasagerii urcă la bord, făcând avionul să vibreze. Se aud voci, râsete. Își trece mâinile prin păr și își îndreaptă cravata.

Sunt un profesionist, își spune el.

Și imediat, chiar înainte de a deschide ușa ca să se întoarcă în carlingă:

Târfa!

43.

ZBORUL

Gus aude o voce robotizată pe bandă.

— Decuplare pilot automat.

Asta e, își spune el. *Începutul sfârșitului.*

Aude zgomotul motoarelor, zgomotul produs de mărirea turațiilor și știe din datele cutiei negre că acum copilotul schimba direcția avionului și accelera.

Îți place? șoptește Busch. *Asta vrei*?

E o chestiune de timp acum. Avionul va lovi apa în mai puțin de două minute.

Acum se aud lovituri puternice în ușă și se aude vocea lui Melody.

Dă-mi drumul înăuntru, pentru Dumnezeu! *Dă-mi drumul. Ce se petrece*? *Deschide ușa*!

Dar copilotul nu răspunde. Ține doar pentru el gândurile din ultimele clipe de viață. Nu se aud decât zbieretele pilotului disperat și zgomotele avionului care se prăbușește spre moarte.

Gus întinde mâna și dă aparatul mai tare. Își ciulește urechile, străduindu-se să mai audă ceva, orice, dincolo de vacarmul mecanic și zbârnâitul motoarelor. Și iată – împușcături. Tresare, intrând cu mașina pe banda din stânga. Pe autostradă începe o cacofonie de claxoane. Înjurând la greu, revine pe banda lui, dar pierde șirul focurilor de armă. Cel puțin șase, fiecare ca o bubuitură de tun pe banda fără alte zgomote. Și, în fundal, o mantră șoptită:

Căcat, căcat, căcat, căcat!

Poc, poc, poc, poc!

O altă mărire a turațiilor pentru că acum Busch împinge manșa până la capăt, iar avionul se răsucește ca o frunză într-un canal de scurgere.

Cu toate că știe ce urmează, Gus se trezește rugându-se ca bodyguardul israelian și comandantul să reușească să spargă ușa, să-l imobilizeze pe Busch, iar apoi pilotul să se așeze la locul lui și să descopere o soluție miraculoasă prin care să poată

redresa avionul. Drept răspuns, focurile de armă sunt înlocuite cu niște bufnituri făcute de trupul unui om care se izbește de ușa din metal a carlingii. Mai târziu, tehnicienii vor recrea aceste sunete, stabilind care anume era lovitură de umăr și care de picior, dar deocamdată ele nu sunt decât expresia disperării în fața morții.

Te rog, te rog, te rog! murmură Gus, chiar dacă știe că este în zadar.

Și, în fracțiunea de secundă dinaintea impactului, o singură silabă:

Of!

Apoi o îmbulzeală de zgomote atât de puternice și de finale, că Gus simte nevoia să închidă ochii. Totul durează doar patru secunde – primul și al doilea impact, zgomotele produse de desprinderea aripii și de sfărâmarea fuzelajului. Probabil că Busch a murit imediat. Ceilalți au mai trăit câteva secunde, fiind în cele din urmă uciși de bucățile de avion. Bine măcar că nu a supraviețuit niciunul suficient de mult ca să fie tras în adâncuri și să moară înecat. Amănuntele astea le cunoaște din rezultatele autopsiilor.

Și totuși, în tot acest haos, un bărbat și un băiețel au rămas în viață. Cu atât mai mare i se pare miracolul acesta acum, după ce a auzit prăbușirea înregistrată pe banda audio.

— Șefule?

Vocea lui Mayberry.

— Da. Sunt…

— El a făcut-o. Din cauza fetei. Însoțitoarea de zbor.

Gus nu răspunde. Încearcă să înțeleagă amploarea acestei tragedii – atâția oameni uciși, printre ei și un copil… Și pentru ce? Pentru că un dement suferea din dragoste?

— Vreau o analiză completă a tuturor sunetelor de origine mecanică, spune el.

— Am înțeles.

— Ajung în douăzeci de minute.

Și Gus închide telefonul. Se întreabă câți ani va mai fi în stare să facă munca asta. Câte tragedii va mai fi capabil să suporte. Inginerul din el începe să creadă că lumea este construită strâmb.

Vede în față ieșirea de pe autostradă și trece pe banda din dreapta. Viața este o serie de decizii și reacții. Viața este

compusă din lucrurile pe care tu le faci și lucrurile care ți se fac ție.

Și după aia se termină.

•

Prima voce pe care o aude Scott pe bandă este a lui.

Ce crezi tu că se petrece? *Cu noi doi*?

Calitatea înregistrării nu este formidabilă; se aude un fâșâit mecanic în fundal. Parcă ar fi o convorbire telefonică și, de fapt, își dă el seama, chiar asta și este.

Haide să plecăm în Grecia, spune vocea Laylei. *Am o căsuță acolo, pe faleză. Am cumpărat-o prin intermediul a vreo șase societăți fictive. Nu știe nimeni de ea. Mister total. Am face plajă toată ziua și am mânca doar stridii. Și seara am dansa. Haide să așteptăm acolo până se vor liniști apele. Știu că ar trebui să fiu mai reținută, dar crede-mă că n-am mai cunoscut pe nimeni ca tine. N-am mai cunoscut niciun bărbat atât de distant. Atât de neatent. Chiar și atunci când suntem împreună parcă am fi în același loc, dar în ani diferiți.*

— De unde…? începe Scott.

Bill se uită la el și ridică triumfător din sprâncene.

— Mai insiști încă să ne convingi că nu s-a întâmplat nimic?

Scott se holbează la el.

— Cum ai… de unde ai…

Bill ridică un deget – *Și asta nu este tot.*

Dă din nou drumul la casetofon.

Ce face băiatul?

Vocea lui Gus. Nu are nevoie să audă vocea care-i va răspunde ca să știe că va fi a lui.

Nu… nu vorbește, dar am senzația că se bucură că am venit. Poate am un fel de efect terapeutic asupra lui. Habar n-am. Eleanor… se ține tare.

Și soțul?

Și-a făcut bagajul și a plecat de dimineață.

O pauză lungă.

Nu trebuie să vă spun eu ce impresie va face chestia asta.

Scott își dă seama că murmură următoarele cuvinte împreună cu banda.

De când contează mai mult impresia decât realitatea?

Cred că din 2012, glumește Gus. *Mai ales după… după ce v-ați ascuns la doamna aia. Povestea a făcut deliciul presei de*

scandal. Moștenitoarea, care... eu v-am zis să vă găsiți un loc unde să vă adăpostiți, *nu să vă combinați cu o femeie și să dați apă la moară tabloidelor.*

Nu s-a întâmplat nimic. Adică, da, s-a dezbrăcat și s-a urcat lângă mine în pat, dar eu nu...

Nu discutăm aici despre ce s-a întâmplat sau nu s-a întâmplat, spune Gus. *Vorbim despre cum arată toată povestea.*

Înregistrarea se termină. Bill se apleacă spre el.

— Vezi și tu cum stă treaba. Minți. Încă de la bun început nu ai făcut decât să minți pe toată lumea.

Scott dă încet din cap, încercând să-și adune gândurile.

— Ne-ai interceptat convorbirile, spune el. Ai ascultat telefonul lui Eleanor. Așa ai știut... când am sunat-o de la Layla... așa ai aflat unde sunt. I-ai urmărit telefonul. Și după aia... ai ascultat și telefonul lui Gus? Al vreunui agent FBI? Din cauza asta... toate scurgerile de informații... și nota internă... așa ai obținut-o?

Scott o observă pe producătoare făcând semne disperate din spatele camerelor. Pare cuprinsă de panică. Scott continuă:

— Le-ai interceptat convorbirile telefonice. Un avion s-a prăbușit. Oamenii din ei au murit. Și tu ai ascultat telefoanele victimelor și rudelor îndoliate.

— Publicul are dreptul să afle adevărul, spune Bill. David Bateman a fost un om mare. Un gigant al presei. Merităm să cunoaștem adevărul.

— Sigur, dar știi cât de ilegal este ce ai făcut? Ca să nu spun *imoral.* Și acum te frământă grija dacă... dacă ce? Dacă am avut relații consensuale cu o femeie?

Se apleacă spre Bill și vorbește pe un ton și mai îndârjit.

— Și în tot timpul ăsta, tu habar n-ai ce s-a întâmplat cu adevărat, cum copilotul a încuiat ușa de la carlingă și l-a lăsat pe comandant pe dinafară. Habar n-ai cum după aia a decuplat pilotul automat și a împins manșa. Cum au fost trase șase gloanțe în ușa aia – probabil de către bodyguardul familiei Bateman, care încerca să o deschidă, să recapete controlul asupra avionului. Dar nu au reușit și au murit.

Se uită lung la Bill care, pentru prima oară în viață, a rămas fără replică.

— Au murit oameni. Oameni cu familii, cu copii. Au fost uciși și tu stai aici și îmi pui întrebări despre viața mea sexuală. Rușine să-ți fie!

Bill se ridică în picioare. Se apropie amenințător de Scott, care se ridică și el și îl înfruntă, fără să șovăie.

— Rușine să-ți fie! repetă el, mai încet de data asta, doar pentru urechile lui Bill.

O clipă, toată lumea din platou are senzația că Bill o să-l lovească. Are pumnii strânși și s-a făcut aproape violet la față. Și imediat se reped doi cameramani să-l imobilizeze. Și apare și Krista.

— Bill! strigă ea. Bill, potolește-te!

— Luați-vă labele de pe mine! urlă Bill.

Se zbate cu putere, dar cei doi bărbați reușesc să-l țină bine.

Scott se întoarce spre Krista.

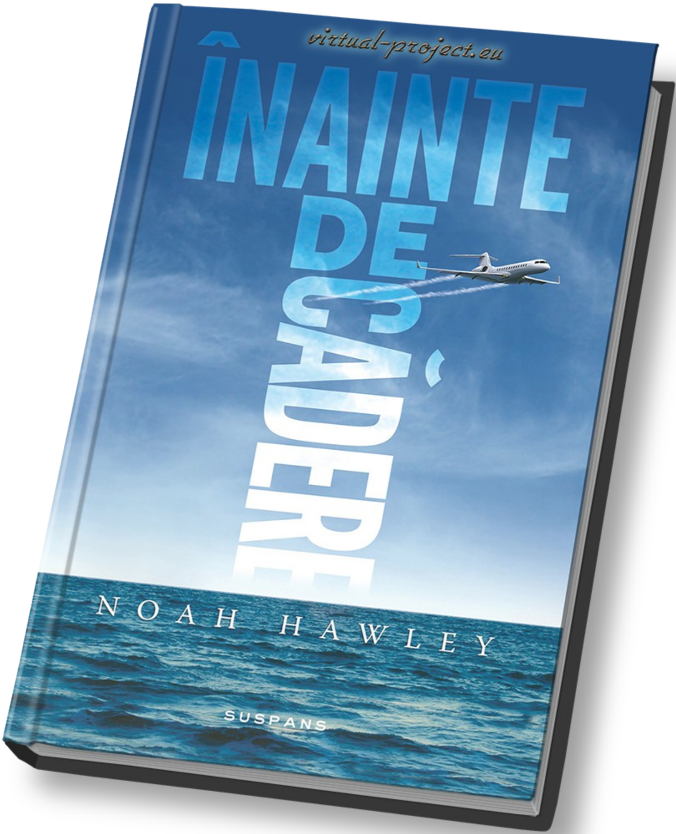
— În regulă, spune el. Cred că am terminat aici.

Pleacă, îndepărtându-se de scandalul și furia din studio. Ajunge pe coridor și merge până la lift. Simțindu-se ca un om de-abia trezit din somn, apasă butonul și așteaptă să se deschidă ușile. Se gândește la aripa cuprinsă de flăcări care plutea în ocean. Se gândește la vocea băiatului care striga după ajutor în întuneric. Se gândește la sora lui și la cum a așteptat-o el pe bicicletă după apusul soarelui. Se gândește la cât de mult a băut la viața lui și la semnalul care dă startul cursei de înot.

Băiatul îl așteaptă, jucându-se cu mașinuțele și colorând peste contururi. Acolo este și un râu cu ape leneșe. Acolo frunzele copacilor foșnesc dulce în adierea vântului.

Își va recupera tablourile. Va reprograma întâlnirile cu patronii de galerii și cu toți cei interesați de lucrările sale. Va găsi o piscină și îl va învăța pe băiat să înoate. A așteptat destul. A venit momentul să apese butonul de PLAY, să lase jocul să se termine, să vadă ce se va întâmpla. Dacă va fi un dezastru, ei bine, asta va fi. A trecut el prin altele și mai rele. Este un supraviețuitor. Și a venit vremea să se comporte în consecință.

Și atunci se deschid ușile ascensorului și el intră în cabină.

virtual-project.eu
ÎNAINTE DE CĂDERE
NOAH HAWLEY
SUSPANS